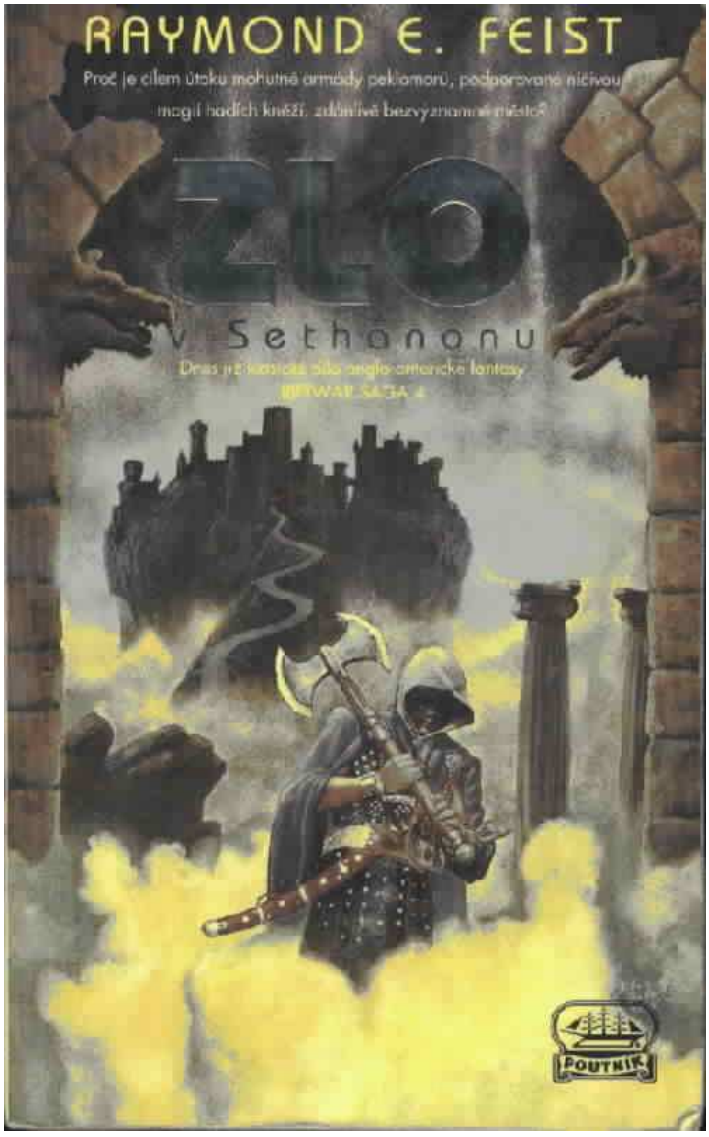

RAYMOND E. FEIST
Proč je cílem útoku mohutné armády pekelníků, podporované ničivou
magií hadích kněží, zdánlivě bezvýznamné město?
ZLO
v Sethanonu
Druhá z klasických sága anglo-americké fantasy
RIFTWAR SAGA 2
POUTNÍK

RAYMOND E. FEIST

ZLO

v Sethanonu

SEVERNÍ PLÁNĚ
VELKÉ SEVERNÍ POHOŘÍ
ZUBY
KAMENNÁ HORA
BLANKYTNÉ JEZERO
OSTROVNÍ KRÁL
Elvandar
Skalní Hrad
Tyr-sog
Yabon
Loriel
SEVERNÍ VÝŠINA
Crydee
LaMut
ZELENÉ SRDCE
Zun
ŠEDÉ VĚŽE
Yilth
Sokolka
Walnor
Natal
Hiedlen
Jonril
Carse
Husn
ČALASTIOVY HORY
PONURÝ LE
Setha
VZDÁLENÉ POBŘEŽÍ
Přístav Natalský
Tulan
Gordon
Queg
Sarth
Přístav Margrave
ČARODĚJŮV OSTROV
Malacův K
NEKONEČNÉ MOŘE
ÚŽINA TEMNO
Lan
Palanque
KRÁLOVSTVÍ QUEG
Krondor
Temné Slaté
Dorgin
LiMetn
Konec Světa
HOŘKÉ MOŘE
Landreth
JEZERO SNŮ
Ourbin
Shamata
VELKÉ
Elartal
DOLINA SNŮ
HVĚZDN
(SPORNÁ HRANICE)
JEZERO
Ranom
TROLÍ HORY
Caralyan
HVĚZDNÉ PILÍŘ
POUŠŤ JAL-PUR
ŘÍŠE VELKÁ
MIDKEMIA
MĚŘÍTKO: 327 MIL : 1 PALEC
0 100 200 300 400 500 600

SVĚTA
Železný Průsmyk
Severen
OVSTVÍ
ČERNÝ LES
Dolth
Rodez
Ran
Euper
Romney
Tilburn
Sadara
Silden
Bas-Tyra
Cheam
Rillanon
Timons
KRÁLOVSTVÍ
ROLDEM
KRÁLOVSKÉ MOŘE
Vichechton
Útočiště
ZELENÉ VÝŠINY
Mys Náznaků
KESH
ŠTÍTY NEKONEČNÉHO KLIDU

Hle! Smrt vztyčila sobě trůn
V městě podivném

POE, Město v moři

ÚVOD

Po trhlinové válce vedené proti Tsuranům, útočníkům ze světa Kelewanu, zavládl v Ostrovním království na necelý rok mír. Král Lyam a jeho bratři, princ Arutha a vévoda Martin, cestovali nejprve po východních sídlech a sousedních královstvích a pak se vrátili do hlavního města Rillanonu.

Princezna Carline, jejich sestra, dala svému milenci, minstrelovi Lauriemu, na vybranou: buď si ji vezme, nebo odejde z paláce. Arutha se zasnoubil s princeznou Anitou a začala se chystat svatba, která se měla odbýt v Krondoru, Aruthově městě.

Když se Arutha konečně vracel do Krondoru, malý zloděj Jimmy Ručka se pozdě v noci připletl do cesty Puštíkovi, nájemnému vrahovi, jenž měl na Aruthu políčeno. Mezi Jízlivci panoval nepsaný zákon, že všechny zprávy o Puštících musí být okamžitě předány výš. Jimmy si nedokázal vybrat, komu je zavázán víc – jestli Jízlivcům, zlodějskému cechu, nebo Aruthovi, kterého poznal před rokem. Než si to stačil srovnat v hlavě, málem se stal obětí zákeřné vraždy. Smějící se Jack, zaujímající mezi Jízlivci poměrně vysoké postavení, na sebe tímto činem prozradil, že se spřáhl s Puštíky. Nastražil na Jimmyho léčku, ale sám

byl přitom zabit a malý lupič zraněn. Jimmy se poté rozhodl sdělit Aruthovi vše, co se dověděl, a chránit jej tak před případnými dalšími výpady.

Jakmile se Arutha o spiknutí dozvěděl, společně s Lauriem a Jimmym lstivě zajali dva nájemné vrahy a uvěznili je v paláci. Odhalili, že Puštíci jsou jakýmsi způsobem ve spojení s chrámem bohyně smrti Lims-Kragmy. Arutha nařídil její nejvyšší kněžce, aby jej navštívila, ale když dorazila do paláce, jeden z vrahů byl již mrtev a druhý umíral. Pokusila se dozvědět, jak je možné, že mezi její služebníky pronikli Puštíci. Jeden ze zajatců se však v okamžiku, kdy měl přejít do říše smrti, vrátil do své skutečné podoby temného elfa.

Nemrtvý tvor povstal, posedlý vtělením svého pána Murmandama, a zaútočil na kněžku i na prince. Pouze zásluhou magického zásahu jednoho z Aruthových poradců, otce Nathana, se podařilo nesmrtelnou stvůru zničit.

Když se nejvyšší kněžka a otec Nathan zotavili, varovali Aruthu, že o jeho krk usilují tajemné zlé síly. Arutha si dělal starosti o bezpečí svého bratra krále a všech ostatních, kteří měli být přítomni sňatku, především pak o svou milovanou Anitu. Rozhodl se raději jednat rychle, nechtělo se mu čekat na zdlouhavé magické průzkumy. Pověřil Jimmyho, aby mu sjednal schůzku se Spravedlivým mužem, záhadným vůdcem Jízlivců.

Potmě se setkal s někým, kdo prohlašoval, že jedná za Spravedlivého muže, ačkoliv se princ nikdy nedověděl, zda mluvil přímo s hlavou zlodějského cechu, nebo ne. Shodli se na tom, že je třeba zbavit město Puštíků, a Arutha se na oplátku ujal Jimmyho s tím, že jej jmenuje panošem na svém dvoře.

Jimmy porušil přísahu a jeho zlodějská dráha tím skončila.

O něco později poslal Spravedlivý muž zprávu o tom, kde se Puštíci ukrývají. Arutha s oddílem spolehlivých mužů vtrhli do jejich sídla, kterým bylo sklepení nejdražšího nevěstince ve městě. Každý z vrahů byl zabit nebo spáchal sebevraždu. Skutečnost, že našli i mrtvé tělo Zlatohlávka, zloděje a Jimmyho falešného přítele, vypovídala o tom, že se Puštíci opravdu vmísili mezi Jízlivce. Poté však mrtví vrazi znovu povstali z mrtvých a nakonec je zničil teprve požár celé budovy.

Vrátili se do paláce, kde Arutha dospěl k závěru, že bezprostřední nebezpečí bylo zažehnáno, a život se zdánlivě vrátil do starých kolejí. Potom se začali sjíždět svatební hosté – král, velvyslanec Velké Keshe a mnoho dalších význačných osobností. Jimmy zahlédl v davu před branami nádvoří Smějícího se Jacka. Nevěřil vlastním očím, byl totiž skálopevně přesvědčen, že nepravý zloděj zemřel, ale byl to skutečně on. Arutha zpravil o nebezpečí ty ze svých poradců, kterým nejvíc důvěřoval, a seznal, že na severu se dějí prapodivné věci. Usnesli se na tom, že mezi těmito událostmi a útoky vrahů existuje jistá souvislost. Jimmy na poradu přispěchal se zprávou, že viděl Smějícího se Jacka. Arutha byl obezřetný, zabezpečil palác, ale odmítl obřad odložit.

Svatba se stala vítanou záminkou pro shledání starých přátel, kteří se po ukončení trhlinové války rozprchli do všech koutů světa. Ke královské družině se připojil mág Pug. Přijel z Hvězdna, kde se stavěla Akademie mágů. Kdysi žil v Crydee, domově krále i jeho rodiny. Hostem byl i jeho učitel Kulgan společně s Vandrosem, vévodou z Yabonu, a Kasumim, bývalým tsuranským velitelem, jenž povýšil na hraběte z laMutu. S králem Lyamem přicestoval jeho rádce otec Tully, další z Aruthových bývalých vychovatelů.

Těsně před obřadem Jimmy objevil, že někdo hýbal s oknem.

Vypravil se na obhlídku a narazil na Smějícího se Jacka, který se ukrýval v kupoli vysoko nad sálem. Jack chlapce přemohl a spoutal. Když svatba začala, Jimmymu se povedlo zmařit Jackův pokus zavraždit Aruthu tím, že se vymrštil a kopl jej. Oba spadli, ale zachránilo je Pugovo kouzlo. Jakmile však Jimmyho vyprostili, shledal, že Jackova střela z kuše zasáhla Anitu.

Otec Nathan zraněnou princeznu vyšetřil a po poradě s otcem Tullym prohlásil, že šíp byl otrávený a Anita umírá. Jacka vyslýchali a on jim prozradil pravdu o Puštících. Zvláštní mocná síla jménem Murmandamus jej zachránila před smrtí výměnou za slib, že zabije Aruthu. O jedu věděl jen to, že se mu říká stříbrný trn. Potom zemřel. Anita scházela před očima, zbývalo jí již jen málo času, když tu si mág Kulgan vzpomněl, že v Ishapianském opatství v Sarthu, přístavním městě na pobřeží Hořkého moře, mají rozsáhlou knihovnu. Pug a otec Nathan pomocí magie zpomalili kolem Anity proudění času, čímž získali odklad, aby mohli pátrat po léku.

Arutha přísahal, že medicínu najde, a po mnoha složitých manévrech, jejichž účelem bylo zmást případné špehy, se s Lauriem, Jimmym, Martinem a Gardanem, kapitánem princovy palácové stráže, vypravil na sever. V lesích jižně od Sarthu je napadla skupina černě oděných peklomořích jezdců. Velel jim Temný bratr, ve kterém Laurie poznal válečného vůdce klanů z yabonských hor. Pronásledovali Aruthovu družinu až k branám kláštera, kde je zastavila kouzla ishapianského mnicha bratra Dominika. Murmandamovi přisluhovači zaútočili na opatství ještě dvakrát a téměř přivodili smrt bratru Micahovi, z něhož se vyklubal bývalý vévoda z Krondoru, lord Dulanic. Otec Jan, opat, vysvětlil Aruthovi, že existuje proroctví, v němž

se hovoří o návratu moci do rukou peklomorů, jakmile zemře Pán Západu. Jeden z Murmandamových služebníků tak Aruthu jednou nazval, takže se zdálo, že peklomoři věří tomu, že nadešel čas, kdy věštba dojde naplnění. V Sarthu Arutha rovněž zjistil, že 'stříbrný trn' je zkomolenina elfího výrazu jisté rostliny, a rozhodl se odcestovat do Elvandaru ke dvoru elfí královny. Arutha s opatem poručili Gardanovi a Dominikovi, aby se vypravili do Hvězdna a předali nejnovější zprávy Pugovi a ostatním mágům.

V Ylithu potkali Roalda, žoldnéře a Laurieho přítele z dětství, a po něm i Barua, hadatského horala ze severního Yabonu. Baru pátral po tajemném peklomořím náčelníkovi jménem Murad, aby se na něm pomstil za zkázu rodné vesnice. Oba souhlasili s tím, že se k Aruthovi připojí.

V Hvězdnu napadla Dominika a Gardana létající stvoření ze vzdušného živlu, jedni z Murmandamových přisluhovačů, ale Pug je zachránil. Dominik se zde poprvé setkal s mágem Kulganem, Pugovou ženou Katalou, jeho synem Williamem i s ohnivým dráčkem Fantusem. Pug vyslechl jejich vyprávění a požádal ostatní mágy ve Hvězdnu o pomoc. Slepý věštec Rogen měl vidění, v němž za Murmandamem stála jakási hrůzostrašná bytost, která přes propast času a navzdory vší pravděpodobnosti i Pugovu chápání magie na Rogena zaútočila.

Němá dívka Gamina, Rogenova schovanka, s ním vizi sdílela a svým myšlenkovým křikem Puga a jeho společníky ochromila. Rogen událost přežil a Gamina později použila svých telepatických schopností a zprostředkovala vidění Pugovi i jeho druhům. Spatřili zkázu města a ona strašlivá věc promluvila tsuransky. Pug a všichni, kteří tsuranštině rozuměli, byli zděšeni, když zaslechli téměř zapomenutý chrámový jazyk z Kelewanu.

V Elvandaru Arutha se svou družinou poznali gwali, jemné tvory podobné opicím, kteří navštívili elfy. Elfové

se jim svěřili s nezvyklými příhodami s peklomořími stopaři podél severní hranice elfích lesů. Arutha jim objasnil své poslání a Tathar, rádce královny Aglaranny a jejího chotě Tomase – dědice prastaré moci Dračích vládců Valherů – mu pověděl o stříbrném trnu. Podle pověsti rostl na břehu Černého jezera, Pekraelinu, na místě temných sil. Tathar Aruthu varoval, že se jedná o nebezpečnou cestu, princ však přísahal, že ji podnikne.

V Hvězdnu Pug usoudil, že to, co ohrožuje Království, je tsuranského původu. Osudy Kelewanu a Midkemie se zdály být jakýmsi způsobem propletené. Jediný možný zdroj poznatků o této hrozbě se nacházel ve Shromáždění mágů na Kelewanu, o němž se myslelo, že je jim již navždy uzavřen. Pug Kulganovi i ostatním prozradil, že nalezl způsob, jak se na Kelewan vrátit. Přes všeobecné protesty se rozhodl vypravit se tam a zjistit, co jen bude v jeho silách. Jakmile bylo zřejmé, že mu v tom nikdo nezabrání, lesník Meecham a bratr Dominik Puga přinutili, aby je vzal s sebou. Pug otevřel trhlinu mezi dvěma světy a trojice jí prošla. V Říši Tsuranuanni Pug a jeho společníci nejprve promluvili s Netohou, bývalým správcem Pugova domu, a potom s Kasumiho otcem Kamatsuem, lordem Shinzawaiů. Říše byla vzhůru nohama, všude vládl zmatek a země se zmítala na pokraji otevřeného střetu mezi Vojevůdcem a císařem, ale Kamatsu se zavázal, že přednese Pugovo varování o neznámém nebezpečí v Nejvyšší radě. Pug byl totiž přesvědčen, že pokud padne Midkemie, Kelewan ji bude následovat. Pug se setkal se starým přítelem Hochopepou, mágem a Ctihodným služebníkem Říše. Hochopepa rovněž souhlasil, že před Shromážděním pronese řeč, protože Pug byl označen za zrádce a byla vypsána odměna na jeho hlavu. Než však stihl odejít, byli oba pomocí magie napadeni a zajati Vojevůdcovými muži.

Arutha s družinou se blížili k Černému jezeru, Pekraelinu, ale cestou se museli vyhnout četným peklomořím hlídkám a zvědům. Tomas za nimi vyslal elfa Galaina, aby jim předal zprávy o dalším vstupu do Pekraelinu. Řekl Aruthovi, že je doprovodí k okraji 'Stop beznaděje', rokli obklopující náhorní plošinu, na níž se rozprostíral Pekraelin. Arutha a jeho druhové dorazili k jezeru, na jehož břehu našli podivnou černou budovu, kterou považovali za pozůstatek Valherů.

Pátrání po stříbrném trnu nepřinášelo ovoce a Arutha s ostatními strávili noc v jeskyni pod povrchem plošiny. Rozhodli se, že se musí porozhlédnout v oné budově.

Pug, Dominik, Meecham a Hochopepa se probudili v cele a zjistili, že jejich magii brání jakési kouzlo. Pug byl Vojevůdcem a jeho dvěma čarodějnickými služebníky Ergoranem a Elgaharem vyslýchán – toužili se dozvědět, proč se vrátil na Kelewan. Vojevůdce byl přesvědčen, že to má něco společného s politickými odpůrci jeho plánu na svržení císaře a převzetí moci v Říši. Ani on, ani Ergoran nevěřili příběhu o tajuplné bytosti tsuranského původu, která ohrožuje Midkemii. Elgahar později přišel za Pugem do kobky, znovu s ním o celé záležitosti promluvil a prohlásil, že jeho varování uváží. Než odešel, pošeptal Pugovi svůj názor, domněnku o povaze oné hrozby. Pug přiznal, že je to možné. Hochopepa na Pugovi vyzvídal, čeho se jejich tichý rozhovor týkal, ale Pug mu odmítl odpovědět. Potom následoval další výslech. Pug, Meecham a Dominik byli odvedeni do mučírny. Dominik se uvedl do transu, aby nevnímal bolest. Meechama trýznili až do bezvědomí a nakonec přišla řada na Puga. Bolest a prostředky bránící jeho kouzlům jej přivedly až k ovládnutí magie nižší stezky, což bylo do té doby považováno za nemožné. Osvobodil sebe i své přátele zhruba ve chvíli, kdy do Vojevůdcova paláce přibyl císař doprovázený

lordem Shinzawaiem. Vojevůdce byl za zradu popraven a Pugovi bylo uděleno svolení hledat v knihovně Shromáždění nějaké vodítko. Elgahar sehrál při Pugově úniku z vězení klíčovou roli a na dotaz po příčině odpověděl, že má stejné podezření jako Pug. Oba věřili, že se znovu objevil Nepřítel, prastarý děs, jenž v době válek Chaosu zahnal národy z mnoha světů na Kelewan. Ve Shromáždění Pug našel odkaz na zvláštní tvory žijící v polárních ledových polích – na Strážce. Rozloučil se s druhy a vydal se pátrat po Strážcích. Hochopepa, Dominik a Meecham se mezitím vrátili do Akademie na Midkemii.

Zatímco se skrývali pod zemským povrchem, Jimmy zaslechl rozhovor peklomora a dvou lidských odpadlíků, díky čemuž jej přepadly pochyby. S černou budovou bylo cosi v nepořádku. Jimmy přesvědčil Aruthu, že by ji měl prozkoumat sám, protože se tak snáze vyhne případným léčkám. Vstoupil do podivného temného stavení, kde narazil na rostlinu, která vypadala jako stříbrný trn, ale příliš mnoho nesrovnalostí naznačovalo, že tu něco nehraje. Jimmy se vrátil do jeskyně s tím, že celá budova je jedna velká past. Po dalším průzkumu přišli na to, že jeskyně je součástí rozlehlého podzemního sídla Valherů, jež však vlivem dlouhých staletí zašlo pod nánosem prachu a eroze. Jimmy se konečně dovtípil, že se stříbrný trn musí nalézat pod vodou. Elfové tvrdili, že roste blízko u břehu, a toho roku hodně pršelo. Téže noci bylinu našli a dali se na úprk. Jimmy byl zraněn a to jejich cestování zpomalilo. Vyhnuli se peklomořím hlídkám, ale jednu museli pobít a varovali tak Murada, vůdce posedlého myšlenkou na Aruthovu smrt. Nedaleko elfích hvozdů byla vyčerpaná družina přinucena zastavit. Galain běžel napřed, aby přivedl svého bratrance Calina a další elfí válečníky. Předvoj peklomorů Aruthu dostihl, ale byl zatlačen na ústup, dokud nedorazil Murad s větším oddílem, v němž

byli i Černí vrazi. Baru vybídl Murada k duelu a – byť i pokroucený – smysl pro čest přiměl Murada výzvu přijmout. Baru Murada zabil a vyřízl mu srdce, aby mu zabránil vstát z mrtvých. Jeden z peklomorů Barua zasáhl dřív, než se stačil připojit ke svým druhům, a bitva se rozpoutala opět naplno. Princova družina již téměř podlehla, ale elfové přispěchali včas a zahnali peklomory na útěk. Zjistilo se, že Baru ještě dýchá, i když jeho život visí na vlásku. Elfové odnesli prince i ostatní do bezpečí Elvandaru. Padlí Černí vrahové se opět vzchopili a pronásledovali elfy až k hranicím elfího lesa. Tam čekal Tomas se Zaříkávači a rozesel mezi vrahy zkázu. Při následných oslavách se Arutha dověděl, že se Baru zotaví, ačkoli to bude trvat dlouho. Společně s Martinem pak přemýšlel o tom, kdy jejich výprava skončí, uvědomovali si, že toto byla pouze jedna z bitev a že válka ještě rozhodně není vyhrána.

Pug dospěl k severní hranici Říše a opustil tsuranské strážce, kteří mu dělali doprovod. Nato se vydal přes Thüny obývanou tundru. Divní tvorové podobní kentaurům – sebe samé nazývali Lasura – vyslali za Pugem starého samce, aby s ním promluvil. Polozvíře potvrdilo existenci obyvatel ledu a s prohlášením, že Pug je šílený, odběhlo. Po dlouhém trmácení došel Pug do pásma věčného sněhu, kde jej přivítala zahalená bytost. Strážce jej odvedl dolů pod ledový příkrov, pod nímž se nacházel pohádkový magický les. Jmenoval se Elvardain a byl přesně stejný jako Elvandar. Pug přišel na to, že Strážci jsou vlastně elfové, dávno ztracení eldaři, nejstarší ze své rasy. Pug s nimi měl strávit rok a ovládnout umění přesahující jeho dosavadní schopnosti.

Arutha přijel zpět do Krondoru s lékem pro Anitu. Oživili ji a bez otálení se začali chystat na dokončení svatebního obřadu. Carline trvala na tom, že se musí s

Lauriem také hned vzít, a v paláci v Krondoru zavládla radost a štěstí.

Do Ostrovního království se téměř na rok navrátil klid a mír...

Prolog

ZLOVĚSTNÝ VICHR

Ten vítr přicházel odnikud.

Znenadání zavířil v divokém reji s ozvěnou dunění zkázonosného osudu a nesl na svých křídlech palčivý žár nitra hvězd, jenž byl s to zažehnout plameny války a spéci vše, co se mu postaví do cesty, v černou smůlu. Zrodil se v srdci ztracené země, v podivném místě mezi teď a toužebně očekávaným potom. Zadul z jihu, kde hadi kráčejí vzpřímeně a hovoří pradávnou řečí. Lítý a páchnoucí starověkým zlem odrážel slova dávno zapomenutých proroctví. Vymanil se z nebytí a zběsile se zatočil na obrtlíku, jako by hledal správný směr; na okamžik zaváhal, a zamířil k severu.

Stará chůva si broukala prostý nápěv, melodii předávanou z matky na dceru po mnoho generací, a ruka s jehlou jí kmitala nad budoucím oděvem. Vzhlédla. Její dva malí svěřenci spočívali v postýlkách a v jejich tvářičkách se zračil klid.

Snili své křehké sny. Čas od času ze spaní sevřeli prstíky či našpulili drobné rty a zamlaskali, ale hned nato se opět ponořili do konejšivé náruče spánku. Byla to překrásná miminka a vyrostou z nich pohlední chlapci, o tom chůva vůbec nepochybovala. V dospělosti si sotva vzpomenou na ženu, která u nich bděla této noci, ale dnes jí patřili právě tak jako vlastní matce, účastnící se nyní s manželem státní večeře. Oknem vletěl dovnitř nepříjemný průvan a opatrovnici navzdory horkému doteku zamrazilo. V jeho šelestu se ozýval cizí a disharmonický tón, stěží postřehnutelný přídech zkázy. Chůva se zachvěla a podívala se na chlapce. Strnuli bez pohybu, jako kdyby se měli v příští chvilince probudit s pláčem. Strážkyně dětské dřímoty se vrhla k oknu a zavřela je, aby zabránila tomu podivnému a zneklidňujícímu nočnímu větru rušit jejich sny. Na zlomek vteřiny se zazdálo, že sám čas v očekávání zadržel dech. Pak, jakoby se slabounkým povzdechem, se vánek vytratil a znovu zavládl mír. Žena se zachumlala do šálu, který měla přehozený přes ramena. Miminka se ještě jednou rozrušeně zavrtěla a poté usnula hlubokým pokojným spánkem.

V nedaleké komnatě se mladý muž skláněl nad seznamem. Snažil se odložit osobní náklonnost, nebo naopak odpor a rozhodoval, kdo má sloužit následujícího dne při méně důležitých úkolech. Nenáviděl tuto činnost, ale plnil svou práci poctivě. Náhle do místnosti vletěl závan větru a závěsy se vzduly dovnitř jako plachty korábu. Mladík bez váhání vyskočil ze židle. Ve zlomku vteřiny vytáhl z boty dýku; vyrostl na ulici a jeho šestý smysl jej varoval před nebezpečím. Připravil se k boji, stál tam dlouho, s maličko shrbenými rameny a na špičkách jako kočka. Byl si naprosto jist, že se schyluje k bitce, kterou rozhodne až ta poslední kapka krve, jako ostatně již

tolikrát v jeho pohnutém a bouřlivém životě. Když nikoho neviděl, pomalu se uvolnil. Zvrácené kouzlo okamžiku bylo to tam. Nechápavě zavrtěl hlavou. Kolem žaludku se mu usadil podivný neklid. Zvolna přistoupil k oknu. Nekonečné minuty hleděl k severu, kde, jak věděl, se rozkládají vysoká pohoří a za nimi čeká ďábelský nepřítel. Mladý muž přivřel oči a zíral do šera, jako kdyby chtěl zachytit jakési znamení blížící se hrozby. Nakonec se vytratily i poslední záchvěvy zuřivé vášně a strachu a on se vrátil ke svému zaměstnání. Po zbytek noci se však často ohlížel a dlouze sledoval severní oblohu.

Venku ve městě se ulicemi potloukala skupinka rozveselených mužů. Hledali další hostinec a další zábavné kumpány. Vichr se přehnal kolem nich a oni zastavili. Vyměnili si pohledy. Jeden z nich, ostřílený žoldák, znovu vykročil, ale po několika krocích zaváhal a otočil se. Uvažoval. Z ničeho nic ztratil zájem o oslavy a popřál svým druhům dobrou noc. Loudavě se vrátil do paláce, v němž byl hostem již téměř celý rok.

Vítr se stočil nad moře, kde se z dlouhé hlídky vracela do domovského přístavu velká loď. Kapitán, vysoký starý mořeplavec se zjizvenou tváří a mléčným okem, ztuhl, jakmile jej vánek pohladil a rozčechral mu prořídlé vlasy. Chtěl zavolat, aby přitáhli plachty, když tu jím proběhl zvláštní pocit chladu. Podíval se na svého pobočníka, neštovicemi poďobaného dlouholetého přítele. Ten k němu tázavě obrátil zrak. Pak vítr ustal. Kapitán se zarazil, dal svým plavčíkům příkaz vyšplhat do lanoví, znovu se nakrátko odmlčel a poté zavolal, ať posádka rozžehne další svítilny, neboť mu panující temnota náhle připadala tísnivá.

Dál na severu se vítr roztančil v ulicích města a zvířil prach, jenž v bláznivých rejích poletoval nad dlažebními kostkami. V tomto městě žili vedle starousedlíků i muži z jiného světa. Před ubytovnou vojenské posádky jeden z cizinců soupeřil s chlapíkem, který se narodil necelou míli odsud.

Přihlížející se sázeli, kdo vyhraje. Každý ze soků již jednou spadl a třetí pád měl rozhodnout o vítězi. Nad cvičištěm zadul vichr a bojovníci ustali v zápase. Rozhlíželi se kolem. Prach je zaštípal v očích a několik zkušených veteránů potlačilo zachvění. Soupeři se beze slova rozešli po svých a ti, kteří si vsadili, si bez námitek rozebrali své peníze. Všichni se v tichosti vrátili do svých ložnic. Rozjařená nálada vyprchala dřív, než se hořký vítr zatočil nad kasárnami a zmizel.

Vichr se hnal na sever až k lesu, kde se ve větvích choulili drobní, opicím podobní tvorové, jemní a ostýchaví.

Tulili se jeden k druhému v touze po hřejivém doteku živoucího těla. Pod nimi seděl na lesní půdě muž a meditoval. Nohy měl zkřížené a hřbety rukou se opíral o kolena. Jeho palce a ukazováky byly spojeny v kruhy symbolizující Koloběh života, kterému jsou podřízena všechna stvoření. Otevřel oči při prvním doteku zlovolného větru a pohlédl na tvora dlícího před sebou. Starý elf, v jehož rysech bylo možno spatřit pouze slabé příznaky pokročilého věku, jak bylo u jeho druhu obvyklé, si člověka dlouze měřil. Rozuměl nevyslovené otázce.

Lehce přikývl. Muž sebral ze země dvě zbraně. Zasunul do pochev dlouhý a kratší meč, pokynul elfovi na rozloučenou a rozběhl se mezi stromy. Jeho cesta vedla k moři. Tam vyhledá dalšího muže, toho, jejž elfové rovněž považují za přítele, a připraví se na rozhodující bitvu, o níž

věděli, že musí přijít. Bojovník se nehlučně pohyboval podrostem a nad hlavou mu šustilo listí.

V jiném lese se rovněž chvělo listí, jako by soucítilo s těmi, jež prolétající zlověstný vítr znepokojoval. Za nezměrnou hvězdnou dálavou se kolem nazelenalého žlutého slunce otáčela horká planeta. Na tomto světě, pod ledovou čepičkou pokrývající severní pól, se rozkládal les, dvojče toho, který za sebou nechal bojovník. V hloubi hvozdu seděly v kruhu bytosti skrz naskrz prodchnuté nadčasovým věděním. Spřádaly magii. Obklopovala je jemná hřejivá záře; spočívaly na holé zemi, jejich bohatě zbarvené šaty však nepotřísnila ani vlhkost, ani hlína lesní půdy. Všechny měly zavřené oči, ale každá z nich viděla, co potřebovala. Jeden z tvorů, prastarý tak, že k dobám jeho mládí nesahala paměť ani jediné z ostatních bytostí, seděl ve vzduchu nad kruhem, podpírán silou společného zaklínadla. Bílé vlasy mu spadaly pod ramena, z čela je držel prostý měděný kroužek osazený uprostřed jediným jadeitem. Dlaně držel obrácené vzhůru a lehce dopředu a oči upíral na černě oděného člověka, jenž se vznášel naproti němu. Ten plul v proudech tajuplné síly, která kolem něj vytvářela jakýsi kadlub, a vysílal své vědomí podél křehkých siločar, aby cizí magii obsáhl. Černohávník strnul v téže poloze jako bytost před ním, ale oči měl zavřené. Učil se. V duchu se laskal s materií starobylé elfí magie a vnímal propletené svazky energie každé živé bytosti v lese, uchopené a lehce, aniž by na nich bylo pácháno sebemenší násilí, přetvořené k potřebám pospolitosti. Takto Zaříkávači používali svou moc: jemně, zato bez ustání tkali z vláken všudypřítomných přírodních sil magickou síť, kterou bylo možno využít. Dotkl se magie myslí a pochopil. Uvědomil si, že jeho schopnosti nabývají rozměrů, o nichž se mu ani nesnilo a jež se

vymykají lidskému chápání. Ve srovnání s tím, co kdysi považoval za hranice svých možností, se nyní stával téměř bohem. Za uplynulý rok zvládl mnohé, přesto však věděl, že se musí ještě mnohému naučit. Díky svým učitelům však získal prostředky k hledání nových zdrojů poznání. Pochopil nyní, že tajemství známá pouze několika největším mistrům – přenášet se mezi světy silou vůle, pohybovat se v čase, a dokonce obelstít smrt – jsou skutečná a možná. A s tímto vědomím si byl jist, že jednoho dne přijde na to, jak si takové znalosti podmanit, pokud bude mít dostatek času. A čas byl nyní tím nejcennějším. Listoví odráželo ozvěnu dutí vzdáleného větru. Muž v černém upřel tmavé oči na bytost vznášející se naproti němu, neboť oba odtrhli své myšlenky od silové matrice. Promluvil, aniž by otevřel ústa. *Tak brzy, Acailo?*

Tvor se usmál a bleděmodré oči mu zářily vnitřním světlem, svitem, jenž muže v černém vylekal, když jej spatřil poprvé. Nyní věděl, že pramení z obrovských schopností, jaké zatím poznal pouze u jediného ze smrtelníků. Obě energie se však od sebe lišily, toto nebyla ohromující moc toho druhého, ale konejšivá léčivá síla života, lásky a vyrovnanosti. Bytost byla opravdově v jednotě se vším světem. Hledět do třpytících se očí znamenalo dojít naplnění a jeho úsměv přinášel úlevu. Avšak myšlenky, jež překlenuly vzdálenost mezi nimi, zatímco se zvolna snášeli k zemi, byly plné obav. *Je tomu již rok. Nám všem by dobře posloužilo, kdybychom měli více času, ale čas plyne dle vlastní vůle a snad jsi připraven.* Potom se v mysli černě oděného muže objevil vzorec – spíš pocit než myšlenka – a on v něm rozpoznal jemný humor; tvor nahlas dodal: "Ať připraven, nebo ne, je čas."

Ostatní rovněž vstali a na krátký tichý okamžik černohávník pocítil, že se jejich mysli propojují s jeho ke

konečnému sbohem. Posílali jej zpět tam, kde se chystala bitva, v níž měl sehrát rozhodující úlohu. Ale na cestu mu s sebou dali mnohem víc, než měl, když k nim přišel. Vnímal poslední doteky a řekl: "Děkuji vám. Vrátím se na místo, z něhož mohu rychle odcestovat domů." Bez dalšího slova zavřel oči a zmizel. Ti v kruhu chvilku mlčeli a pak se jeden po druhém rozešli. Listí na větvích znehybnělo a ozvěna temného vichru se pomalu vytrácela.

Zlovolný vítr dul dál, až dospěl k vysoko položenému chodníku táhnoucímu se nad vzdáleným údolím, kde se skrývala skupina mužů. Krátce se zahleděli k jihu, jako by pátrali po zdroji onoho nepatřičně znepokojujícího vzdušného proudu, pak se však vrátili ke sledování planiny. Dva z nich, kteří byli nejblíž okraji, strávili dlouhou dobu v sedlech; odpověděli tím na hlášení průzkumné hlídky. Pod nimi se shromažďovalo vojsko nesoucí nevzhledné prapory a korouhve. Vůdce, prošedivělý vysoký muž s černou páskou přes pravé oko, se vyklonil přes římsu. "Je to tak zlé, jak jsme se obávali," prohlásil tlumeně.

Druhý muž, ne tak vysoký, zato však mohutnější, se poškrábal v prokvetlých vousech a přidřepl si vedle svého druha. "Ne, je to horší," zašeptal. "Podle počtu ohňů se tady schyluje k pekelné bouři."

Muž s páskou přes oko chvilku tiše seděl a potom pohlasně zauvažoval. "Nu, nevím sice jak, ale získali jsme rok. Čekal jsem, že na nás zaútočí minulé léto. Je dobře, že jsme připraveni, protože letos určitě vytáhne." Se shrbenými zády se odplížil k místu, kde stál vysoký světlovlasý muž a držel koně. "Pojedeme?"

Druhý muž odpověděl: "Ne, myslím, že se tu budu ještě chvíli porozhlížet. Když vidím, jaké množství jich přijíždí

a co jsou zač, raději se přesvědčím, kolik jich vlastně má. Stojí to za trochu nebezpečí."

První muž nasedl a ten světlovlasý řekl: "A záleží na tom? Až vyrazí, vezme všechno, co má."

"Já jen nemám rád překvapení."

"Jak dlouho?" zeptal se vůdce.

"Nanejvýš dva tři dny, pak tu bude příliš živo."

"Určitě mají kolem hlídky. Dva dny." S ponurým úsměvem dodal: "Nejsi zrovna společenský typ, ale za ty dvě léta jsem si zvykl mít tě vedle sebe. Dávej pozor."

Druhý chlapík mu věnoval široký úsměv. "Zabiju tím dvě mouchy najednou. Tys je popíchl za poslední dva roky dost na to, aby ti s chutí hodili na hlavu síť. Nedělalo by dobrotu, kdyby se objevili před městskými branami s tvou hlavou naraženou na kopí."

"To se nestane," ucedil světlovlasý muž. Upřímný úsměv v jeho tváři byl v rozporu s odhodlaným tónem, který druzí dva dobře znali.

"Nu, tak si ale dej záležet. Vyrážíme."

Družina se pohnula. Jeden z jezdců zůstal na stráži se zavalitým mužem. Po dlouhém pozorování si nehlučně zabručel pod vousy: "Tak co máš za lubem tentokrát, ty zparchantělý synu posledního pasáka? S čím nás, sakra, hodláš popuzovat letos, Murmandame?"

Kapitola první

SLAVNOST

Jimmy uháněl chodbou.

Posledních několik měsíců bylo pro Jimmyho ve znamení růstu. O příštím letním slunovratu mu bude šestnáct let, alespoň se tak dohodli. Nikdo neznal jeho skutečný věk, všem ale tento odhad připadal správný, ačkoli mu stejně tak mohlo být sedmnáct, či dokonce osmnáct. Měl odjakživa zocelené tělo, nyní se mu navíc začala rozšiřovat ramena a od doby, kdy nastoupil ke dvoru, se vytáhl nejméně o hlavu. Vypadal víc jako muž než chlapec.

Avšak některé věci se přece jen nemění a jednou z nich byl Jimmyho smysl pro zodpovědnost. Při důležitých úkolech na něj bylo spolehnutí, ale jeho nezájem o všední nudné povinnosti opět hrozil vnést chaos na dvůr prince z Krondoru.

Podle nařízení měl být starší panoš na shromáždění první a – jako obvykle – dorazil poslední. Dochvilnost se jaksi vymykala jeho chápání. Buď se na místo dostal brzy, nebo pozdě – včas jen zřídkakdy.

Panoš Locklear stál u dveří menšího sálu, který panoši používali jako shromaždiště, a zuřivě na Jimmyho mával, aby si pospíšil. Ze všech panošů se s princovým osobním panošem od doby, kde se vrátil s Aruthou z výpravy za stříbrným trnem, spřátelil pouze Locklear. Navzdory Jimmyho prvnímu, vesměs správnému soudu, totiž že Locklear je v mnoha směrech ještě dítě, projevil se k Jimmyho nemalé radosti u nejmladšího syna barona z Konce světa poněkud lehkomyslný přístup k životu. Bez ohledu na to, jak nejisté dobrodružství starší z obou chlapců vymyslel, Locklear pravidelně souhlasil. Jimmy si rád zahrával s trpělivostí dvorních úředníků a stávalo se, že pohár tu a tam přetekl. Locklear se poté podrobil trestu s nedbalou grácií, považoval jej za spravedlivou odplatu za to, že se nechal chytit.

Jimmy vrazil do místnosti v plné rychlosti, a jak se pokoušel zastavit, uklouzl na hladké mramorové podlaze.

Naštěstí se mu podařilo udržet rovnováhu. Zrakem přelétl sál.

Dva tucty zelenohnědě oděných panošů se vyrovnaly do páru úpravných řad. Všichni stáli, kde měli. Jimmy zaujal své místo a v témže okamžiku vstoupil mistr ceremoniář Brian deLacy.

Když Jimmy povýšil na staršího panoše, bláhově se domníval, že získá určitá privilegia a odpadnou mu mnohé povinnosti. Brzy byl však vyveden z omylu. Stal se, ač nepatrnou, přesto však nedílnou a nepostradatelnou součástí chodu dvora a záhy zjistil veledůležitou skutečnost, známou úředníkům všech dob a národností: nadřízení nikdy nechtějí poslouchat výmluvy, zajímají je pouze výsledky. Na jeho hlavu dopadaly výtky za sebemenší chybu kteréhokoli z panošů. V tomto směru nebyl pro Jimmyho uplynulý rok nijak dobrý.

Důstojný mistr ceremoniář přešel pomalým krokem sál a jeho červenočerný háv významně šustil do nastalého ticha. Postavil se za Jimmyho, po správci paláce svého nejbližšího pobočníka, ovšem právě tak největší zdroj věčných potíží. Po obou stranách jej doprovázela pážata ve žlutočervených stejnokrojích, synové prostých poddaných, kteří se jednoho dne stanou princovými služebníky. Panoši měli naproti tomu urozený původ, a až nadejde čas, budou vládnout na svých panstvích v západní části Království. Mistr deLacy nepřítomně poklepal svou okovanou ozdobnou holí o podlahu a konstatoval: "Opět jste mne předběhl, že, panoši Jamesi?"

Jimmy zachoval navzdory přidušenému smíchu několika chlapců vážnou tvář a prohlásil: "Všichni jsou přítomni, mistře deLacy. Panoš Jerome se zdržuje ve svých komnatách, je omluven pro zranění."

DeLacy s odevzdaným výrazem podotkl: "Ano, doslechl jsem se o vašem včerejším malém nedorozumění na hřišti. Myslím, že nemá smyslu zaobírat se vašimi neustálými spory s Jeromem. Obdržel jsem další list od jeho otce. Domnívám se, že napříště vám je budu raději rovnou postupovat." Jimmyho snaha tvářit se nevinně vyšla naprázdno. "Nuže, než přejdu k rozdělení služeb, cítím, že je třeba zdůraznit následující: očekává se od vás, že se budete chovat za všech okolností jako mladí šlechtici. Považuji tudíž za nezbytné varovat vás před nově se objevivší módou sázek na utkání v takzvané sudové hře, jež se hraje šestého dne. Vyjádřil jsem se srozumitelně?" Otázka byla zdánlivě položena všem přítomným hochům, ale deLacyho ruka spočinula na Jimmyho rameni. "Počínaje dneškem je konec sázkám, samozřejmě pokud se nebudou týkat ušlechtilých činností, například jízdy na koni. Aby nedošlo k omylu, připomínám, že je to příkaz."

Panoši souhlasně zamručeli. Jimmy slavnostně přikývl, ale v skrytu duše si oddechl. Na odpolední zápas měl již vsazeno. Mezi služebnictvem a nižší šlechtou propukl takový zájem o tuto hru, že Jimmy horečně hledal způsob, jak vybírat vstupné. Kdyby se mistr deLacy dověděl, že Jimmy sázku uzavřel ještě před jeho kázáním, pravděpodobně by mu vyměřil přísný trest. Jimmy měl však za to, že dostál cti. DeLacy neřekl ani slovo o již existujících vkladech.

Mistr ceremoniář kvapně prošel rozpis, který Jimmy sestavil předešlé noci. Třebaže mu starší panoš působil nemálo starostí, na jeho práci si stěžovat nemohl. Ať se Jimmy vrhl na jakýkoli úkol, zhostil se jej na výbornou; někdy však bylo nad lidské síly jej přinutit, aby ho vzal za svůj. Když byly ranní služby rozděleny, deLacy oznámil: "Patnáct minut před druhou hodinou odpolední se shromáždíte na schodišti před palácem, neboť dvě hodiny po poledni přibyde princ Arutha na slavnostní akt Představení. Po skončení ceremonie dostanete pro zbytek dne volno, takže ti, kteří zde mají rodiny, se jim budou moci věnovat. Pouze dvěma z vás připadne povinnost doprovázet princovu rodinu a hosty a být jim k dispozici. Vybral jsem pro tuto službu panoše Lockleara a Jamese. To bude vše."

Jimmy stál jako přimrazený a polykal hněvivá slova, jež se mu drala na jazyk. DeLacy odešel a ostatní panoši se vydali po svých. Locklear se došoural k Jimmymu a pokrčil rameny. "To máme tedy štěstí, jen co je pravda. Všichni si mohou jít, kam chtějí, jíst, pít a" – podíval se po straně na svého přítele a zašklebil se – "líbat děvčata. A my se nehneme od Jejich Výsostí."

"Zabiju ho," zavrčel Jimmy a dal tak své zlosti volný průchod.

Locklear potřásl hlavou. "Jeroma?"

"Koho jiného?" Jimmy mladšímu chlapci pokynul, aby jej následoval, a zamířil ven ze sálu. "To on pověděl deLacymu o sázkách. Chce mi oplatit za ten monokl, co jsem mu udělal včera."

Locklear si odevzdaně povzdechl. "Nemáme sebemenší naději porazit Thoma a Jasona a další učedníky, když ani jeden z nás nebude hrát." Locklear s Jimmym patřili v družině panošů mezi nejnadanější; Locklear byl po Jimmym druhým nejrychlejším šermířem a oba se dělili o prvenství v míčových hrách. Učně nyní čekalo téměř zaručené vítězství. "Kolik jsi vsadil?"

"Všechno," zněla lakonická odpověď. Locklear zaúpěl.

Panoši si celé měsíce střádali stříbrňáky a zlaťáky, aby je vložili na tento zápas. "Jak jsem měl vědět, že nám to deLacy překazí? Navíc se mi podařilo vyhnat poměr až na pět ku dvěma ve prospěch učedníků." Dlouhé týdny se snažil pomocí mnoha proher přesvědčit okolí, že panoši nejsou příliš dobří, a díky tomu se kurs vyšplhal až na stávající hranici. Zauvažoval. "Možná ještě není všechno ztraceno. Něco vymyslím."

Locklear změnil téma. "Dnes jsi to stihl jen tak tak. Co tě zdrželo tentokrát?"

Jimmy se zazubil a z tváře mu zmizelo zachmuření. "Povídal jsem si s Mariannou." Pak se však opět zakabonil. "Měli jsme se sejít po hře, ale teď budeme muset zůstat s princem a princeznou." Od minulého léta Jimmy nedospěl pouze vzezřením, s přibývajícím věkem se u něj rovněž rozvíjel zájem o dívky. Pojednou pro něj byla jejich společnost a jejich mínění o něm životně důležité. Vzhledem k odlišné výchově a zkušenostem, obzvlášť ve srovnání s ostatními panoši u dvora, byl Jimmy na svůj věk velmi světaznalý. Bývalý zloděj se nechával často vidět mezi mladými služkami. Marianna se prostě stala poslední z řady těch, které zaujaly jeho pozornost a již právě tak

jako všechny její předchůdkyně nadchl mladý panoš svým vtipem, bystrostí a pohlednou tváří. Jimmyho kudrnaté hnědé vlasy, neustálý široký úsměv a živoucí tmavé oči se staly předmětem obav nejedněch rodičů, jejichž dcery sloužily v paláci.

Locklear se snažil tvářit lhostejně, tento postoj však rychle nahlodávala skutečnost, že i on sám se ocital ve středu pozornosti dívek čím dál častěji. Rostl jako z vody, zdálo se, že je týden co týden vytáhlejší. Byl již skoro stejně velký jako Jimmy. Měl rozevláté hnědé vlasy protkané světlými proužky, chrpově modré oči lemované téměř ženskými řasami a jeho hezký úsměv a přátelské, uvolněné chování jej v očích mladých slečen vynesly poměrně vysoko. Zatím si sice zcela nezvykl na dámskou společnost, doma na Konci světa měl pouze bratry, ale díky kamarádství s Jimmym se utvrdil v domnění, že na dívkách přece jen něco je. Locklear přidal do kroku a po chvíli prohodil: "Jestli deLacy nenajde důvod, aby tě vyhodil ze služby, nebo si na tebe Jerome nepozve pár městských rváčů, určitě ti nějaký žárlivý kuchtík nebo rozzuřený tatík pročísne hlavu sekáčkem na maso. Ale jestli přijdeme pozdě na slavnost, nebudou se muset namáhat – hrabě Volney si napíchne naše hlavy na kůly. Pojď."

Locklear se zasmál, hravě šťouchl Jimmyho do žeber a rozběhl se. Jimmy se držel pouhý krůček za ním. Jeden starý sluha, který právě utíral prach, zvedl hlavu od práce. Hleděl na uhánějící mladíky a na okamžik se zamyslel nad strhujícím kouzlem mládí. Potom si uvědomil, že čas není možno zastavit, a odevzdaně se vrátil ke svým povinnostem.

Heroldi začali pomalu sestupovat po schodišti a davem proběhla vlna vzrušení. Lidé jásali částečně proto, že je za

okamžik osloví jejich princ, který, ač poněkud odměřený, byl ctěn a považován za muže, pro něhož je spravedlnost na prvním místě. Jásali rovněž proto, že uvidí princeznu, kterou milovali. Představovala pro ně pokračování starých pořádků, byla spojnicí mezi minulostí a budoucností. Ale ze všeho nejvíce jásali proto, že patřili k těm šťastlivcům prostého původu, jimž bude dovoleno okusit pokrmy z princovy kuchyně a pít vína z jeho sklepů.

Slavnost Představení se konala třicet dní po narození člena královské rodiny. Skutečný původ tohoto zvyku zahalily pověsti, ale všeobecně se mělo za to, že pradávní vládcové městského státu Rillanonu museli ukázat všem lidem bez ohledu na stav, že je jejich dědic zdráv. Nyní se z celé záležitosti stala vítaná záminka pro svátek, neboť poddaní se takto mohli těšit z jedné oslavy slunovratu navíc.

Těm, kteří měli na svědomí menší prohřešky, bylo odpuštěno, otázky cti byly považovány za vyřešené a souboje byly na osm dní po Představení zakázány; všechny dluhy od posledního Představení – princezny Anity před devatenácti lety – byly smazány a celé odpoledne a večer se nebral ohled na postavení, takže prostí poddaní mohli jíst se šlechtici u jednoho stolu.

Jimmy zaujal místo za heroldy a uvědomil si, že i v tento sváteční den musí mnoho lidí pracovat. Někdo musel připravit jídlo, jež se bude podávat, a někdo musí v noci uklidit. On sám měl za úkol vyplnit každé Aruthovo či Anitino přání. V duchu si povzdychl a znovu se jal přemítat o povinnostech, které ho pronásledovaly, ať se před nimi ukrýval jak chtěl.

Locklear si pro sebe tiše bručel, zatímco heroldi se důstojně sunuli na předem určené pozice, následováni členy Aruthovy osobní gardy. Příjezd Gardana, rytíře-maršálka z Krondoru, a hraběte Volneyho, zastávajícího

úřad vrchního kancléře, naznačoval, že ceremonie začne každou chvíli.

Šedovlasý voják s pobaveným výrazem v tmavé tváři pokývl na majestátního kancléře a poté naznačil mistru deLacymu, že může začít. Mistr ceremoniář udeřil žezlem o zem a bubeníci svými paličkami rozvířili vzletné fanfáry. Dav zašuměl, zdobná hůl mistra ceremoniáře znovu zabušila do podlahy a herold zvolal: "Slyšte! Slyšte! Jeho Výsost Arutha conDoin, princ krondorský, vládce západní části Království, dědic trůnu rillanonského." Nad nádvořím se zvedla vlna jásotu, ačkoliv spíš jen proto, aby bylo učiněno zadost etiketě. Arutha si u svých poddaných vysloužil obdiv a hlubokou úctu, ne však lásku.

Vstoupil vysoký hubený muž s tmavými vlasy, oděný do nevýrazně hnědého šatu z dobré látky. Ramena mu zdobil karmínový plášť, odznak jeho úřadu. Zastavil se a s přivřenýma očima poslouchal herolda ohlašujícího princeznu. Když se štíhlá rudovlasá princezna z Krondoru připojila ke svému manželovi, veselá jiskřička v jejích zelených očích přiměla Aruthu k úsměvu. Dav se tentokrát rozhlučel naplno. Před zraky přítomných stála přece milovaná Anita, dcera Aruthova předchůdce Erlanda.

Samotný obřad netrval nijak dlouho, zato představování šlechticů nebralo konce. Mnoho místních urozených i mnoho hostů bylo oprávněno osobně se zúčastnit tohoto slavnostního obřadu. První pár byl ohlášen: "Jejich Milosti vévoda a vévodkyně ze Saladoru."

Pohledný světlovlasý muž nabídl paži černovlásce. Laurie, bývalý zpěvák a cestovatel, nyní vévoda ze Saladoru a manžel princezny Carline, doprovodil svou krásnou ženu na místo po boku jejího bratra. Přijeli do Krondoru před několika dny, aby se podívali na synovce, a zůstanou ještě další týden.

Herold znovu a znovu jednotvárným hlasem vyvolával jména příslušníků šlechtického stavu a konečně i cizích hodnostářů, včetně keshanského velvyslance. Lord HazaraChán předstoupil pouze se svými osobními strážci a vynechal pro tentokrát obvyklou keshanskou pompu. Měl na sobě oděv pouštních lidí z Jal-Puru; turban s cípem látky zakrývajícím obličej, ponechávající pouze malý otvor pro oči, a přes bílou tuniku a kalhoty zastrčené do vysokých černých bot měl přehozen dlouhý indigový plášť. Strážci byli od hlavy až k patě oblečeni v černém.

Potom deLacy učinil krok vpřed a zvolal: "Nechť přistoupí obyvatelstvo." Několik stovek mužů a žen rozličného stavu, od nejubožejších žebráků až po nejbohatší kupce, se shromáždilo před schody do paláce.

Arutha pronesl tradiční obřadní slova: "Dnešní den je třístým desátým dnem druhého roku vlády našeho pana krále, Lyama Prvního. Dnes představujeme své syny."

DeLacyho hůl třeskla o zem a herold se ozval: "Jejich královské Výsosti princové Borric a Erland." Dav vypukl v neovladatelné nadšení, když poprvé spatřil Aruthova a Anitina měsíc stará dvojčata. Chůva, která byla vybrána, aby se o chlapce starala, postoupila dopředu a předala své malé svěřence otci a matce. Arutha vzal do náruče Borrice, pojmenovaného po jeho otci, a Anita se ujala jmenovce svého zesnulého otce. Obě děti přestály veřejnou přehlídku v dobrém rozmaru, ačkoliv Erland ke konci ztratil trochu trpělivost a začal nabírat k pláči. Ovace přítomných neutuchaly ani poté, co Arutha s Anitou vrátili syny do péče chůvy. Arutha poctil shromážděné dalším vzácným úsměvem. "Mí synové jsou zdraví a silní, narodili se bez postižení. Hodí se pro vládu. Přijímáte je jako syny královské krve?" Lidé souhlasně zabouřili. Anita odrážela manželův úsměv a Arutha pokynul svým poddaným.

"Máte mé díky, dobří lidé. Slavnost započne zanedlouho. Přeji vám všem hezký den."

Ceremoniál byl u konce. Jimmy se spěchal připojit k Aruthovi a Locklear vyhledal Anitu, jak bylo jejich povinností. Locklear byl sice ve skutečnosti pouze mladším panošem, ale sloužil princezně tak často, že byl všeobecně považován za jejího osobního průvodce. Jimmy podezíral deLacyho, že je chce takto držet pohromadě, aby bylo snazší na ně dohlížet. Princ Jimmymu věnoval roztržitý úsměv, zatímco sledoval svou ženu a sestru rozplývající se nad miminky.

Keshanský velvyslanec si sňal roušku z obličeje a rovněž se usmíval. Jeho čtyři osobní hlídači se potloukali opodál.

"Vaší Výsosti," promluvil Keshan, "požehnali bohové hned třikrát. Zdravé děti jsou dar boží. Jsou to synové. A navíc dva."

Arutha se koupal v opojném štěstí, které vyzařovala Anita kolem sebe jako letní slunce. Stále se věnovala svým dvojčátkům, odpočívajícím v chůvině měkkém náručí. "Děkuji vám, milý lorde HazaraCháne. Vaše přítomnost zde je pro nás nečekaným přínosem."

"Počasí v Durbinu je letos příšerné," odpověděl velvyslanec a začal se na malého Borrice pitvořit. Náhle si však vzpomněl na svůj stav a formálněji dodal: "Kromě toho jsme, Vaše Výsosti, ještě nedokončili drobné jednání ohledně nové hranice zde na Západě."

Arutha se zasmál. "S vámi, milý Abdure, se z drobných záležitostí stávají prvořadé zájmy. Vůbec se netěším vyhlídkou na to, že se znovu posadím za vyjednávací tabuli naproti vám.

Přesto zašlu veškeré vaše návrhy Jeho Veličenstvu."

Keshan se uklonil. "Počkám, až se Jeho Výsosti uráčí."

Arutha si všiml strážců. "Nevidím mezi doprovodem vaše syny ani lorda DaoudChána."

"Věnují se v Jal-Puru záležitostem, na něž bych za obvyklých okolností dohlížel já."

"A tihle?" ukázal Arutha na čtyři muže v oděvech barvy gagátu.[1] Dokonce i pochvy jejich šamšírů byly v témže odstínu.

Připomínali sice zjevem pouštní muže, přesto se však lišili od všech Keshanů, jež Arutha dosud spatřil.

"To jsou izmaliové, Výsosti. Slouží jako osobní ochránci, nic víc."

Arutha se rozhodl mlčet, shluk lidí kolem dětí se pomalu rozpouštěl. Izmaliové byli proslavení po celé Midkemii, lepší strážce si urození synové a dcery Velké Keshe nemohli přát. Kolovaly však pověsti o tom, že jsou to i nejlépe vyškolení zvědové a příležitostně rovněž nájemní vrahové. O jejich schopnostech se vyprávěly neuvěřitelné skazky. Prý mohli nepozorovaně přicházet a odcházet jako duchové. Aruthovi se nezamlouvalo pomyšlení, že se mezi zdmi jeho paláce procházejí muži, kteří mají jen krůček k vrahům, ale Abdur měl nárok na doprovod. Princ usoudil, že je nepravděpodobné, aby keshanský velvyslanec přivedl do Krondoru někoho, kdo by mohl Království ohrozit. S výjimkou jeho samého, pomyslel si Arutha trpce.

"Je třeba také prohovořit poslední žádost Quegu týkající se práva na přistávání v královských přístavech," nadhodil lord HazaraChán.

Arutha se zatvářil udiveně. Pak se v jeho výrazu objevila podrážděnost. "Předpokládám, že se vám o tom zmínil rybář náhodně procházející kolem, když jste vystupoval z lodi."

"Výsosti, Kesh má přátele na mnoha místech," opáčil velvyslanec s úsměvem.

---

[1] gagát - druh hnědého uhlí černolesklé barvy, z něhož se vyrábějí ozdobné předměty *(pozn. překl.)*

"Nu, zřejmě nemá smyslu zmiňovat se o keshanské Císařské zpravodajské službě, neboť oba víme, že" – HazaraChán se připojil a oba dokončili větu současně – "žádná taková věc neexistuje."

Abdur Rachman Memo HazaraChán se opět poklonil. "S laskavým svolením Vaší Výsosti?"

Arutha úklonu opětoval a Keshan se vzdálil. Pak se princ obrátil k Jimmymu. "Ale, ale. Tak to vy dva uličníci jste si dnes vybrali službu?"

Jimmy pokrčil rameny, naznačuje tak, že to nebyl jeho nápad. Arutha pozoroval, jak jeho žena uděluje chůvě pokyn, aby odnesla dvojčata zpět do dětské ložnice. "No, to jste tedy určitě provedli něco, co vyvolalo deLacyho nelibost. Přesto nemohu dopustit, abyste přišli o zábavu. Pokud se nemýlím, pořádá se odpoledne mimořádně zajímavá sudová hra."

Jimmy předstíral překvapení, ale Locklearova tvář se rozjasnila. "Myslím, že ano," odpověděl Jimmy ledabyle.

Princ naznačil chlapcům, aby jej následovali, a celá družina zamířila dovnitř. "Dobrá, mám dojem, že se tam budeme muset zajít podívat, co říkáte?"

Jimmy na Lockleara po straně mrkl. Arutha pokračoval: "Kromě toho, jestli vy dva prohrajete sázku, vaše kůže nebude stát za pozornost ani tomu nejchudšímu koželuhovi v Království, až se s vámi ostatní panoši vypořádají."

Jimmyho nenapadla vhodná odpověď, a tak zůstal potichu celou cestu do sálu, kde se předtím, než započne slavnost na nádvoří, pořádal banket pro šlechtu. Těsně přede dveřmi ale zašeptal Locklearovi: "Ten člověk má odporný zvyk vždycky vědět o všem, co se kde šustne."

Oslavy se rozproudily naplno. Šlechtici se vmísili mezi poddané, kterým se dostalo té cti a byli vpuštěni na nádvoří.

Dlouhé stoly se prohýbaly pod horami pokrmů a nápojů. Pro mnohé z přítomných to bylo nejlepší jídlo, jaké toho roku okusili. Ač se mohli projevovat volně a výjimečně nemuseli brát ohled na formality, k Aruthovi a jeho doprovodu přesto zachovávali jistý odstup – zlehka se klaněli, když procházel kolem, a oslovovali jej plným titulem. Jimmy a Locklear se pro případ, že by jich bylo potřeba, zdržovali v jeho blízkosti.

Carline s Lauriem kráčeli zavěšeni do sebe za Aruthou a Anitou. Po svatbě se vévoda s vévodkyní ze Saladoru poněkud usadili, v příkrém protikladu k bouřlivé a všemi dychtivě sledované romanci, kterou prožívali na královském dvoře. Anita se otočila na švagrovou a prohlásila: "Jsem moc ráda, že se můžete zdržet tak dlouho. Tento palác je místem mužů. A teď, když se narodili dva chlapci..."

"To bude ještě horší," dokončila větu Carline. "Vychoval mě otec a dva bratři, takže vím, co máš na mysli."

Arutha se ohlédl přes rameno na Laurieho a podotkl: "Chce říci, že byla bezostyšně rozmazlována."

Laurie se zasmál, ale když viděl přísný výraz své ženy, raději se zdržel dalších poznámek. Anita se opět ozvala: "Příště to bude dcera."

"Aby mohla být bezostyšně rozmazlena," neodpustil si Laurie.

"Kdy se vlastně chystáte mít děti?" zajímalo Anitu.

Arutha se vrátil od stolu se džbánem piva a naplnil svůj i Laurieho pohár. Sluha si pospíšil a nabídl dámám víno. Carline poté Anitě odpověděla: "Až přijdou, tak přijdou. Věř mi, není to z nedostatku snahy."

Anita zakryla smích dlaní. Arutha s Lauriem si vyměnili pohledy. Carline přelétla zrakem z jednoho na druhého a zavrtěla hlavou. "Snad se nebudete červenat?" K Anitě si pak povzdechla: "Ti muži!"

"Lyam v posledním listě píše o tom, že královna Magda se možná čeká. Předpokládám, že budeme mít jistotu, až dorazí další posel se zprávami."

Carline vyjádřila své politování: "Chudák Lyam, vždycky se mu tak líbily ženy a nakonec se musel oženit pro dobro země. Naštěstí je královna ucházející, i když trochu prostoduchá, a on se zdá být celkem šťastný."

Arutha odporoval: "Královna není prostoduchá. V porovnání s tebou je hloupá i flotila queganských pirátů." Laurie sice neřekl nic, ale v jeho očích se dal jasně vyčíst souhlas. "Jen doufám, že budou mít syna."

Anita se usmála. "Arutha se nemůže dočkat, až za něj někdo převezme vládu v Krondoru."

"Přesto ale nečekej, že si pak od panování odpočineš," zdůraznila zasvěceně Carline. "Když je teď Caldric mrtev, Lyam bude tebe a Martina potřebovat víc nežli dřív." Lord Caldric z Rillanonu zemřel krátce po králově svatbě s princeznou Magdou z Roldemu a zanechal tak místo vévody z Rillanonu, královského kancléře – prvního králova rádce – prázdné.

Arutha pokrčil rameny a uždíbl jídla z talíře. "Myslím, že uchazeči o Caldricův úřad se jen pohrnou."

"A v tom je právě potíž," vysvětloval Laurie. "Velmi mnoho šlechticů se snaží získat výhodu nad svými sousedy. Mezi barony na Východě se už rozpoutaly tři vážnější pohraniční půtky; ne tak vážné, aby musel Lyam zasáhnout se svým vojskem, ale dost na to, aby všichni východně od Malacova Kříže zneklidněli. Také proto je Bas-Tyra dosud bez vévody. Je to příliš mocné vévodství na to, aby je Lyam předal jen tak komukoli. Jestli nebudeš opatrný, může se ti snadno stát, že se jednoho dne probudíš jako vévoda z Krondoru nebo z Bas-Tyry, pokud se Magdě narodí chlapec."

Carline konečně zasáhla. "Tak dost. Dnes je svátek. Nechci už slyšet žádné řeči o politice."

Anita jemně vzala Aruthu za paži. "Pojďme se bavit, je tu spousta dobrého jídla, všichni jsou šťastni a dvojčátka spí spánkem spravedlivých. Kromě toho," dodala rozpustile, "zítra si budeme muset začít dělat starosti, z čeho tuto slavnost zaplatíme, když nás příští měsíc čekají ještě oslavy Banapisu.

Dnes večer si ale budeme užívat."

Jimmy se k princi nenápadně přitočil a navrhl: "Nechtěla by Vaše Výsost zhlédnout hru?" S Locklearem si přitom vyměnili pohledy plné obav, protože zápas již začal.

Anita se na svého manžela obrátila tázavě. Arutha jí objasnil situaci. "Slíbil jsem Jimmymu, že se půjdeme podívat na sudovou hru, kterou na dnešní den uspořádal."

Laurie se rozzářil. "To bude větší zábava než ti věčně stejní herci a kejklíři."

"To se ti zdá jen proto, že jsi mezi nimi strávil celý život," odporovala Carline. "Když jsem byla malá, každého šestého dne jsem musela sedět a sledovat, jak ze sebe kluci navzájem vytloukají duše, a předstírat, že se vůbec nedívám. Bylo to považováno za vrchol celého týdne. Dám přednost hercům a kejklířům."

Anita přitakala. "Vy dva byste mohli jít s chlapci. Dnes se přece nemusíme chovat podle etikety. Připojíme se k vám později ve velké síni před večerním představením."

Laurie s Aruthou souhlasili a vydali se za oběma hochy přes přeplněné nádvoří. Opustili hlavní nádvoří a prošli soustavou chodeb a průchodů spojujících ústřední palác s okolními budovami. Ocitli se na cvičišti nedaleko stájí, kde se vojáci obvykle zdokonalovali v pořadových cvičeních. Nyní se zde shromáždil mnohočetný dav, rozvášněný a mohutně povzbuzující. Arutha, Laurie, Jimmy a Locklear se prodírali dopředu a vráželi přitom do diváků. Několik se

jich otočilo, aby se proti takovým způsobům ohradilo, ale když viděli prince, neřekli nic.

Zastavili se za panoši, kteří právě nehráli. Arutha zamával na Gardana stojícího na druhé straně hřiště s oddílem vojáků mimo službu. Laurie chvíli pozoroval hemžení před sebou a potom prohlásil: "Je v tom daleko větší řád, než býval kdysi."

Arutha řekl. "To je deLacyho dílo. Napsal pravidla. Vždycky si mi stěžoval, kolik chlapců je po zápase tak potlučených, že nemohou pracovat." Zvedl ruku a ukázal. "Vidíš tamtoho chlapíka s přesýpacími hodinami? Odměřuje čas. Hra nyní trvá hodinu. V jednu chvíli smí hrát jen tucet chlapců na každé straně a hřiště je označeno těmi čarami na zemi. Jimmy, jaká jsou další pravidla?"

Jimmy si odepínal opasek s dýkou a chystal se do hry. "Nesmí se hrát rukama, jako vždycky. Když jedna strana boduje, míč se vrátí na střední čáru a druhá strana vykopává. Nesmí se kousat, chytat soupeře a používat zbraně."

Laurie se naoko podivil: "Žádné zbraně? Nu, to bude asi pěkná nuda."

Locklear už měl vrchní tuniku i pásek sundané a poklepal na rameno panoši před sebou. "Kolik to je?"

Panoš nespustil oči ze hřiště. Podkoní před sebou kopal míč, Jimmyho spoluhráč se mu sice postavil do cesty, ale balon získal pekařský učeň a šikovně ho umístil do jednoho ze dvou sudů umístěných na obou stranách hřiště. Panoš zasténal. "Teď už vedou čtyři dva. A do konce zbývá necelá čtvrthodina."

Jimmy s Locklearem se obrátili na Aruthu. Ten přikývl, chlapci vběhli na hřiště a vystřídali dva špinavé, zkrvavené panoše.

Jimmy si vzal míč od sudích – další deLacyho vylepšení – a kopl jej směrem k dělicí čáře. Locklear, jenž tam čekal,

jej bez meškání vrátil Jimmymu, k velkému překvapení několika učedníků, kteří se na něj okamžitě sesypali. Jimmy vyrazil jako blesk, než se učedníci vzpamatovali, byl za nimi, cestou se stačil vyhnout loktu namířenému na jeho hlavu, napřáhl se a kopl míč do sudu. Balón se však odrazil od ostění a vypadl ven, ale Locklear se vymanil ze sevření soupeřů a tentokrát již trefil. Panoši a velký počet nižších šlechticů vyskočili nadšením. Nyní vedli učedníci pouze o jeden bod.

Spustila se menší rvačka a sudí kvapně zasáhli. Vzhledem k tomu, že nikdo nebyl vážněji zraněn, hra zakrátko pokračovala. Učňové získali míč a Jimmy s Locklearem zůstali vzadu. Vysoký panoš se zuřivě rozběhl a strčil kuchtíka na chlapce s míčem. Jimmy sebou mrskl jako kočka a kopl balon Locklearovi, který se čile rozběhl směrem k sudu. Přihrál dalšímu panoši a ten mu přihrávku vrátil, jakmile se k němu vrhlo klubko učedníků. Na Lockleara se nyní řítil statný podkoní. Místo toho, aby se snažil získat míč, prostě sklonil hlavu a narazil do menšího panoše. Oba chlapci i míč se dostali do zámezí. V tu chvíli se rozpoutala další bitka. Sudí po úporné snaze roztrhli soupeře od sebe a pomohli Locklearovi na nohy. Hoch byl příliš otřesen, než aby mohl pokračovat ve hře, takže jej vystřídal jiný panoš. Vzhledem k tomu, že oba hráči překročili vymezený prostor hřiště, sudí vhodili míč opět ve středu. Rozvířila se změť pěstí, kolen a loktů – obě strany se snažily získat výhodu.

"Takhle má vypadat pořádná sudová hra," liboval si Laurie.

Náhle se podkoní uvolnil a mezi ním a sudem panošů nestála žádná překážka. Jimmy se rozběhl za ním, ale když viděl, že nemá naději jej dohonit, zopakoval trik použitý před okamžikem na Lockleara. Odrazil se a skočil po

unikajícím učedníkovi. Oba se svalili na zem, sudí přerušili hru a uprostřed hřiště se znovu bojovalo.

Míč získal panoš Paul a nečekaně hbitě se vydal směrem k učňovskému sudu. Dva vyšší pekařští učedníci jej dostihli, ale jemu se podařilo přihrát vteřinku předtím, než mu znemožnili pohyb. Balon se dokutálel k panoši Fricovi a ten přihrál Jimmymu. Jimmy očekával další útok, ale k jeho údivu se stáhli ve snaze ubránit se bleskovým sehrávkám, které do hry vnesl Jimmy s Locklearem.

Panoši u postranní čáry hlasitě skandovali. Jeden z nich zakřičel: "Zbývá jen několik minut."

Jimmy pokynul panoši Fricovi, aby přiběhl k němu, zavolal několik rad a vyrazil. Běžel doleva a kopl míč zpět Fricovi, jenž se stáhl zpět ke středu. Jimmy se prudce otočil napravo, zachytil dobře mířenou přihrávku od Frice, vyhnul se skluzu protivníka a kopl míč do sudu.

Dav propukl v jásot, tento zápas přinesl konečně cosi nového: taktiku a dovednost. Sudová hra byla odjakživa krutá a tvrdá a nyní se v ní objevil i prvek dokonalosti.

Spustila se další mela. Sudí spěchali, aby tomu učinili přítrž, ale učedníci se nehodlali jen tak vzdát. Locklear, jemuž přestalo zvonit v uších, sdělil Aruthovi a Lauriemu:"Chtějí zdržet hru, dokud nevyprší čas. Je jim jasné, že jestli se ještě jednou dostaneme k míči, zvítězíme."

Po hodné chvíli byl znovunastolen pořádek. Locklear usoudil, že je mu již dobře a že je schopen hry. Nahradil tedy chlapce zraněného v bitce. Jimmy mávl na panoše, aby se stáhli, a rychle pošeptal Locklearovi svůj plán. Učňové mezitím pomalu vykopli. Zkusili předvést stejné přihrávky, jaké viděli u Jimmyho, Lockleara a Frice, ale příliš se jim nedařily. Dvakrát téměř kopli míč do zámezí, než se jim je povedlo provést správně. Vtom Jimmy s Locklearem zaútočili.Locklear naznačil, že se chystá

napadnout hocha s balonem, a donutil jej tak přihrát, aby se vzápětí plnou rychlostí rozběhl směrem k soupeřovu sudu. Jimmy se chopil špatné učedníkovy sehrávky, a poslal míč Lockymu. Menší chlapec jej zachytil a vyrazil k sudu. Jeden z obránců se jej pokusil zastavit, ale mrštný panoš mu unikl. Nato učeň vyndal cosi zpoza tuniky a hodil to po Locklearovi.

Překvapení přihlížející vydechli údivem, neboť chlapec bez hlesnutí padl obličejem k zemi a míč se kutálel pryč ze hřiště. Jimmy se přiřítil ke kamarádovi, sklonil se k němu, a v příštím okamžiku již honil učně, který se snažil zastavit balon dřív, než překročí hraniční čáru. Aniž by se snažil cokoli předstírat, udeřil Jimmy učedníka do tváře a srazil jej pod sebe. Strhla se vřava, divočejší než všechny předtím, do níž se zapojilo několik hráčů z obou družstev.

Arutha se otočil na Laurieho a poznamenal: "To nevypadá hezky. Myslíš, že bych měl zasáhnout?"

Laurie sledoval, jak mela nabírá obrátky. "Jestli chceš, aby byl aspoň jeden panoš zítra schopen služby..."

Arutha ukázal Gardanovi, který bez váhání poslal své vojáky na hřiště. Ostřílení veteráni šarvátku brzy ukončili. Arutha vykročil přes prostranství a poklekl vedle Jimmyho. Starší panoš v klíně choval hlavu svého přítele. Zvedl hlavu a vztekle vyhrkl: "Ten parchant ho praštil do hlavy kusem podkovy. Je bez sebe."

Arutha prohlédl bezvládného chlapce a nařídil Gardanovi:

"Ať ho odnesou do jeho komnaty a zavolají královského lékaře."

Časoměřiči pak oznámil: "Hra skončila." Jimmy už už chtěl něco namítnout, ale raději si to rozmyslel.

Časoměřič vyhlásil: "Konečný výsledek je čtyři – čtyři. Nikdo není vítězem."

Jimmy si povzdechl. "Aspoň není nikdo poražený."

Dvojice stráží zvedla Lockleara a nesla jej pryč. Arutha zamyšleně prohodil: "Stále je to dost tvrdá hra."

Bývalý zpěvák, kterému byla ta slova určena, přisvědčil. "DeLacy bude muset vymyslet ještě pár vylepšení, než si začnou rozbíjet hlavy," nezdržel se ironické poznámky.

Jimmy se vrátil k místu, kde nechal ležet svou tuniku a opasek, zatímco diváci se pomalu rozcházeli. Arutha s Lauriem jej následovali. "Určitě budeme mít další příležitost," podotkl mladík.

"To by mohlo být zajímavé," nadhodil Arutha. "Teď, když se přiučili ten tvůj trik s přihrávkami, jistě se připraví lépe."

"Tak to asi budeme muset vymyslet něco nového."

"Nu, zdá se mi, že by stálo za to vyhradit pro utkání nějaký den, řekněme za týden či čtrnáct dní." Arutha položil Jimmymu ruku na rameno. "Mám dojem, že se budu muset podívat na ta deLacyho pravidla. Laurie má pravdu. Jestli se máte honit v jednom chumlu po hřišti, není možné, abyste po sobě házeli kusy železa."

Jimmy však náhle ztratil o hru zájem. Cosi v davu upoutalo jeho pozornost. "Vidíte tamtoho chlapíka? Toho v modré tunice a šedé čapce?"

Princ se zahleděl označeným směrem. "Ne."

"Otočil se ve chvíli, kdy jste se podíval. Ale já ho znám. Můžu jít za ním a zjistit, co tu hledá?"

Zvláštní náznak v Jimmyho tónu Aruthu ujistil, že se nejedná o další záminku, jak se vyhnout službě. "Běž. Jen nebuď dlouho pryč. Laurie a já půjdeme do velkého sálu."

Jimmy odběhl tam, kde naposledy spatřil starého známého. Zastavil se a rozhlédl se kolem, až si všiml povědomé postavy, opírající se o stěnu v blízkosti úzkého schodiště, vedoucího k bočnímu vchodu do paláce. Muž se skrýval ve stínu a pojídal z velkého talíře. Jen jedním okem

mrkl po Jimmym, který se k němu blížil. "Tak tady jsi, Jimmy Ručko."

"Už ne. Panoš James z Krondoru, Rychlý Alvarny."

Starý zloděj se přidušeně zasmál. "To už také není pravda. Ačkoliv byly doby, kdy jsem byl rychlý." Ztišil hlas tak, aby je nikdo neslyšel, a pokračoval: "Můj pán posílá tvému pánovi vzkaz." Jimmy v okamžení věděl, že se děje něco neobvyklého, protože Rychlý Alvarny byl Pánem dne Jízlivců, zlodějského cechu. V žádném případě nemohl být pokládán za kdejakého poslíčka, ve skutečnosti patřil k několika málo mužům, kteří se těšili plné důvěře Spravedlivého muže. "Pouze ústní zprávu. Můj pán říká, že ptáci, dravci, o nichž si myslel, že z města odletěli, se znovu vrátili ze severu."

Jimmy ucítil podivné zamrazení v břiše. "Ti, kteří loví v noci?"

Starý zloděj přikývl a zároveň si vložil do úst nazlátlý kus pečiva. Přivřel víčka a slastně zamumlal. Pak opět upřel oči na Jimmyho. "Bylo mi líto, když jsem se díval, jak nás opouštíš, Jimmy Ručko. Byl jsi nadaný. Mezi Jízlivci z tebe mohl být mocný muž, kdyby se ti podařilo zůstat do té doby naživu. Ale kdeže loňské sněhy jsou, jak se říká. Ale k podstatě věci: Mladého Tyburna Šizuna našli plavat v zátoce obličejem dolů. Nedaleko jsou místa, která pašeráci používají pro své obchody. Jedno z těch míst páchne a nemá pro Jízlivce velký význam, takže je jaksi zanedbávané. Ale takoví ptáci se tam mohou ukrýt. To je všechno." Bez dalšího slova se Rychlý Alvarny, Pán dne Jízlivců a bývalý mistr zloděj, vmísil mezi rozdováděné poddané a zmizel.

Jimmy neváhal. Uháněl zpět ke hřišti, kde ještě před několika minutami stál Arutha, a když ho nenašel, ihned zamířil do velké síně. Kvůli shluku lidí před palácem nebylo možno postupovat dost spěšně. Stovky neznámých

tváří na chodbách princova sídla naplnily Jimmyho obavami. Během měsíců, jež uplynuly od jejich návratu z Pekraelinu se stříbrným trnem, lékem pro otrávenou Anitu, se nechali ukolébat všedním a neměnným životem za zdmi paláce. A nyní viděl chlapec dýku nájemného vraha ve všech rukou, jed v každém poháru a lučištníka v každém stínu. Horečně si probíjel cestu mezi oslavujícími obyvateli Krondoru.

Jimmy se prodral zástupem šlechticů i méně urozených hostů ve velkém sále. Nedaleko vyvýšeného pódia stála skupinka rozvášněně debatujících osob. Laurie a Carline hovořili s keshanským velvyslancem a Arutha mezitím pomalu vystupoval po stupních ke svému trůnu. Uprostřed síně se překonávali akrobaté a Jimmy byl nucen proplížit se podél okraje volného prostoru, který jim zaujatí diváci uvolnili, tak, aby přihlížejícím příliš nepřekážel ve výhledu. Cestou zvedl hlavu a při pohledu na temná zákoutí vysokých kupolí mu před očima vytanuly vzpomínky. Měl na sebe zlost. Víc než kdokoli jiný měl právě on pamatovat, jaká nebezpečí mohou na takových místech číhat.

Jimmy spěšně minul Laurieho a dostihl Aruthu ve chvíli, kdy usedal na trůn. Anitu nikde neviděl. Významně ukázal bradou k prázdnému křeslu a tázavě povytáhl obočí. Arutha mu oznámil: "Odešla se podívat na děti. Proč?"

Jimmy se k Aruthovi naklonil. "Můj bývalý pán posílá zprávu. Puštíci se vrátili do Krondoru."

Arutha okamžitě vystřízlivěl. "Jsou to dohady, nebo si je jist?"

"Za prvé, Spravedlivý muž by neposlal toho, koho poslal, kdyby nepovažoval stav za neudržitelný a vyžadující rychlé řešení. Nechal jednoho z nejvyšších mužů mezi Jízlivci, aby se ukázal na veřejnosti, a vsadil tím hodně. Za

druhé tu je – byl – mladý hráč jménem Tyburn Šizun, jehož bylo často vidět, jak se potlouká po městě. Od Jízlivců se mu dostávalo zvláštního zacházení, mohl si dovolit věci, které prošly jen několika mužům mimo jejich řady. Teď vím proč. Byl osobním zmocněncem mého bývalého pána. Šizun je mrtev. Odhaduji, že Spravedlivý muž byl znepokojen možností návratu Puštíků a pověřil Šizuna, aby odhalil jejich úkryt. Schovávají se někde ve městě. Kde, to Spravedlivý muž neví, ale má podezření, že by to mohlo být někde v blízkosti starých pašeráckých skladišť."

Jimmy mluvil k princi, ale očima bloudil po místnosti. Když skončil, pohlédl na Aruthu a v tu ránu ztratil řeč. Aruthova tvář byla stažena do urputného výrazu ovládaného hněvu tak, že téměř připomínala šklebící se masku. Několik opodál stojících hostů na něj s úžasem zíralo. Zhrublým hlasem Jimmymu zašeptal: "Tak to začíná nanovo?"

Jimmymu nezbylo než přisvědčit. "Vypadá to tak."

Arutha povstal. "Nestanu se vězněm ve vlastním paláci, v němž stojí stráž v každém okně."

Jimmy přes hlavy Carline a keshanského vyslance, jenž byl vévodkyní okouzlen, propátrával zrakem sál. "To je sice hezké, ale tento den je palác zaplaven cizinci. Zdravý rozum velí, abyste se záhy odebral do svých komnat, protože jestli se někdy naskytne příležitost dostat se vám k tělu, pak je to právě teď." Přelétal z jednoho obličeje na druhý a hledal známky nesrovnalostí. "Pokud se Puštíci znovu objevili v Krondoru, jsou v této síni, nebo sem právě míří. Možná čekají na cestě do tvých pokojů."

Arutha se zhrozil: "Mé komnaty! Anita a děti!"

Princ se kvapem vydal přes sál, nedbaje vylekaných hostů kolem, a Jimmy se mu držel v patách. Carline s

Lauriem postřehli, že je něco v nepořádku, a následovali je.

Za pár okamžiků se za princem hnal dlouhou chodbou tucet lidí. Gardan si všiml nenadálého odchodu a přitočil se k Jimmymu. "Co se děje?"

Jimmy stručně odpověděl: "Puštíci."

Rytíř–maršálek z Krondoru nepotřeboval další vysvětlení. Popadl za rukáv prvního strážce, kterého potkal, a dalšímu pokynul, aby šel k němu. Tomu prvnímu přikázal: "Pošli pro kapitána Valdise a řekni mu, ať se ke mně ihned připojí."

Voják se zeptal: "A kde budete, pane?"

Gardan do muže téměř neurvale strčil a pobídl jej tak ke spěchu. "Pověz mu, ať mě najde."

Rychlým krokem pokračovali dál. Gardan kolem sebe shromáždil skoro tucet vojáků. Arutha dospěl ke dveřím do své ložnice a zaváhal, jako by se bál otevřít.

Strčil do obou křídel a spatřil Anitu sedět u kolébek, v nichž sladce spali jejich synové. Zvedla hlavu a přes tvář jí přeběhl stín rozrušení. Přistoupila ke svému muži a zašeptala: "Co se stalo?"

Arutha naznačil Carlině a ostatním, aby počkali venku a opatrně za sebou zavřel. "Zatím nic." Odmlčel se. "Chci, abys vzala děti a odjela na návštěvu k matce."

Anita odvětila: "Bude ráda," ale její tón nenechal Aruthu na pochybách, že chápe, že za jeho žádostí se skrývá něco víc. "Už se uzdravila, ačkoli se stále necítí schopna podniknout cestu sem. Pomůže jí to lépe se zotavit." Pak si Aruthu tázavě změřila. "A na jejím malém panství bude snazší nás ochránit."

Arutha ji znal příliš dobře, než aby se pokoušel před ní něco tajit. "Ano. Opět se musíme strachovat před Puštíky."

Anita se k manželovi přivinula a opřela si mu hlavu o hruď. Poslední zákeřný pokus o vraždu prince ji málem stál život. "Nebojím se o sebe, ale o děti..."

"Vypravíte se za matkou hned zítra."

"Připravím věci."

Arutha ji políbil a obrátil se ke dveřím. "Vrátím se brzy. Jimmy doporučuje, abych se zdržoval raději zde, dokud je v paláci tolik neznámých lidí. Je to dobrá rada, ale musím se na veřejnosti ještě chvíli zdržet. Puštíci si myslí, že o jejich přítomnosti nevíme. Nechci je přesvědčit o opaku. Zatím."

Anita i v takto pohnutou chvíli neztratila smysl pro humor. "Jimmy stále usiluje o místo princova prvního rádce?"

Arutha se musel usmát. "Nezmínil se o jmenování vévodou krondorským už téměř rok. Někdy si myslím, že se pro ten úřad hodí víc než jiní, kteří na to mají nárok."

Princ otevřel dveře a našel za nimi Gardana, Jimmyho, Laurieho a Carline. Ostatní odvedla princova palácová stráž. Za Gardanem stál kapitán Valdis. Arutha mu přikázal: "Přeji si, aby ráno byl připraven oddíl kopiníků. Princezna a princové cestují na panství princezny matky. Střezte je jako oko v hlavě."

Kapitán Valdis zasalutoval a odběhl splnit rozkaz. Arutha se otočil ke Gardanovi. "Začni pomalu rozmisťovat vojáky na stráž a prohledejte všechna místa, kde by se mohl někdo schovávat. Kdyby se kdokoli ptal, řekni, že Její Výsost se necítí dobře a já s ní chvíli zůstanu. Zakrátko se vrátím do velkého sálu." Gardan přisvědčil a odkvapil. Nakonec Arutha pokynul Jimmymu. "Mám pro tebe úkol."

Jimmy se nedal zaskočit. "Ihned se vydám na cestu."

"Vždyť ještě nevíš, co po tobě chci." namítl Arutha.

"Půjdu do přístavu," odpověděl chlapec s ponurým úsměvem.

Arutha přikývl, znovu potěšen i překvapen tím, jak málo je třeba Jimmymu naznačit. "Ano. Pokud to bude nutné, pátrej klidně celou noc. Ale najdi Trevora Hulla tak rychle, jak jen to půjde, a přiveď ho sem."

Kapitola druhá

NÁLEZ

Jimmy se rozhlížel po lokálu.
Hostinec *U Kraba houslisty* bylo místo často navštěvované těmi, kteří hledali bezpečný přístav, prostý zvědavých otázek a všetečných pohledů. Slunce se chýlilo k západu a výčep byl plný stálých hostů, takže se Jimmy okamžitě stal středem pozornosti – jeho šaty jasně dokazovaly, že sem nepatří. Několik usedlíků jej od vidění znalo, po Chudinské čtvrti byl přístav jeho druhým domovem, ale většina jej považovala za boháče, jenž vyrazil za zábavou a jemuž je potřeba ulehčit od menší kupy zlaťáků.

Jeden z dobrodruhů, podle vzhledu námořník, opilý a bojechtivý, zastoupil Jimmymu cestu. "Helemese, takový slušný mladík jako ty by jistě měl pár přebytečných měďáků, za které bychom mohli koupit pití a přiťuknout si na malé prince, co ty na to?" Ruku přitom položil na rukojeť dýky zastrčené za opaskem.

Jimmy muže obratně obkročil a ve chvíli, kdy jej míjel, utrousil: "Ne, to by neměl." Muž sáhl Jimmymu po rameni a pokusil se jej zadržet. Jimmy se plynule otočil a muž

zjistil, že se mu o ohryzek opírá špička dlouhé dýky. "Řekl jsem, že žádné peníze nemám."

Muž couvl a několik přihlížejících se zasmálo. Ale ostatní začali panoše pomalu obestupovat. Jimmy okamžitě pochopil, že udělal chybu. Neměl čas si obstarat oděv, který by se do tohoto prostředí lépe hodil, ale mohl tomu muži dát poloprázdný váček s drobnými mincemi. Nebylo však již možno ustoupit. Před minutou byl ohrožen jeho majetek, nyní život.

Jimmy se pozpátku sunul ke stěně, chtěl mít alespoň krytá záda. Tvářil se nesmlouvavě a nedal najevo strach. Kolemstojící si uvědomili, že mají co do činění s někým, kdo ví, jak se v přístavu chovat. Polohlasně zavrčel: "Hledám Trevora Hulla."

Muži se zarazili. Jeden z nich hlavou ukázal k zadním dveřím. Jimmy k nim zamířil a odtáhl závěs.

Ve velké, kouřem prosycené místnosti seděla skupina mužů nad hazardní hrou. Podle hromady žetonů se hrálo o vysoké částky. Hra se jmenovala lin-lan a byla oblíbená v jižním Království a severní Keshi. Pestrobarevné karty ležely lícem dolů; hráči nejprve vsadili a pak se rozdalo. Výhra závisela na tom, které karty byly otočeny. Mezi hráči byli dva staří námořníci. První měl na obličeji dlouhou jizvu táhnoucí se od čela až po bradu, přes mléčně zakalené pravé oko. Druhý byl holohlavý, s tváří poďobanou od neštovic.

Aaron Cook, plešatý první důstojník *Královského krkavce*, rychlého vyzbrojeného korábu, na němž pronásledovali nekalé živly, vzhlédl, jakmile se Jimmy prodral ke stolu. Dloubl do svého souseda, který si znechuceně prohlížel své karty a poté s nimi mrštil o desku. Když muž s bílým okem spatřil mladíka, usmál se, ale potom si všiml Jimmyho výrazu a úsměv se vytratil.

Jimmy nahlas, tak, aby překřičel hluk v zatuchlé herně, promluvil: "Tvůj starý přítel Arthur tě chce vidět."

Trevor Hull, bývalý pirát a pašerák, ihned věděl, o kom Jimmy mluví. Arthur bylo jméno, které Arutha používal, když Hullovi pašeráci společně s Jízlivci spojili své síly, aby pomohli Anitě a Aruthovi z Krondoru. Bylo to v době, kdy tajná policie Guye du Bas-Tyry pročesávala město v úporné snaze je dopadnout. Po trhlinové válce Arutha udělil Hullovi i jeho posádce milost za spáchané zločiny a přijal je do královské celní služby.

Hull s Cookem jako jeden muž vstali a opustili svá místa. Jakýsi hráč s dýmkou v ústech, rozložitý kupec – podle vzhledu poměrně zámožný – se ohradil: "Kam se chystáte? Hra neskončila."

Hull, jemuž chomáče šedivých vlasů poletovaly kolem hlavy jako svatozář, zvolal: "Je to na mně. Pro pět ran, vždyť mám jen modrou postupku a dvojici čtyřek." Natáhl se a otočil své karty tak, aby si je mohli všichni prohlédnout.

Jimmy sebou trhl, neboť muži u stolu začali klít a odhazovat karty. Trojice starých známých vyšla do předního sálu a Jimmy se nezdržel poznámky: "To byla pěkná nestydatost, Hulle."

Starý pašerák, z něhož se řízením osudu stal celní úředník, se ďábelsky zachechtal. "Ten tlustý blázen vyhrával a obíral mě o mé zlato. Jen jsem mu chtěl trochu sebrat vítr z plachet." Podstata lin-lanu spočívala v tom, že jakmile někdo odhalil, co má v ruce, hra byla přerušena. Jediné, co se v takovém případě dalo udělat, bylo nechat sázky ležet a rozdat karty znovu. Pro ty, kterým padl napoprvé dobrý list, to nebyla nijak radostná vyhlídka.

Podvečerní stíny se prodlužovaly a Jimmy se dvěma muži spěchali ulicemi přeplněnými rozjásanými lidmi do paláce.

Arutha se skláněl nad mapami rozloženými po stole. Plány vyhledal v archivu královský stavitel. Na některých byly podrobně zakresleny ulice Krondoru a na jiných soustava krondorské kanalizace. Mapy podzemních stok nebyly použity od posledního nájezdu na Puštíky. Trevor Hull je všechny již deset minut podrobně zkoumal. Předtím, než nastoupil službu u Aruthy, býval vůdcem nejlépe prosperujícího spolku pašeráků, a stoky a zapadlé uličky byly pro něj prostředkem k převážení zboží do města.

Hull se chvilku radil s Cookem a potom se poškrábal na bradě. Jeho prst se zabodl do místa, kde se na mapě sbíhal tucet podzemních chodeb a kde to připomínalo bludiště. "Kdyby Puštíci žili v kanálech, Spravedlivý muž by o nich věděl dřív, než by se stačili usadit. Ale možná jen používají stoky jako přístupové cesty" – posunul ukazováček o kousek dál – "sem." Prst setrval nad oblastí, kde se přístav obloukem táhl podél zátoky. Uprostřed zákrutu končily doky a začínal prostor skladišť, ale k vodě zde rovněž dosahoval malý výběžek Chudinské čtvrti, připomínající klín vražený mezi lepšími obchodními oblastmi.

"Rybářov," prohlásil Jimmy.

"Rybářov?" zopakoval Arutha jako ozvěna.

"To je nejubožejší část Chudinské čtvrti," objasnil Cook.

Hull přitakal. "Říká se jí Rybářov, Zapadlá čtvrť, Přístavní a kdovíjak ještě. Kdysi to bývala rybářská vesnice. Jak se město rozrůstalo směrem na sever podél zálivu, obklopily ji kupecké budovy, stále tam však žijí rodiny rybářů. Ponejvíc lovci humrů a sběrači škeblí, kteří pracují v zálivu, a také ti, kteří chodí hledat mlže severně od města. Ale jsou tam i koželužny, barvírny a jiné

páchnoucí dílny, takže každý, kdo se mohl odstěhovat, tak raději učinil."

Jimmy pokračoval: "Alvarny se nechal slyšet, že Spravedlivý muž má za to, že se schovávají na místě, které nevoní. Tudíž měl na mysli Rybářov." Zavrtěl hlavou a znovu pohlédl na mapu. "Jestli se Puštíci usídlili v Rybářově, bude těžké je najít. Ani Jízlivci nemají Rybářov tak pevně v rukou jako zbytek Chudinské a přístav. Existuje tam spousta úkrytů."

Hull Jimmyho slova potvrdil. "Občas jsme nedaleko odtamtud procházeli tím tunelem k podzemní křižovatce, dříve používané k přenášení zboží ze sklepa jednoho obchodníka do přístavu." Arutha porovnal údaje s plánem a přikývl; věděl, kde se chodby spojují. "Měli jsme mnoho různých překladišť a tu a tam jsme je měnili." Podíval se na prince. "Vaše největší starost jsou stoky. Z doků vede do Rybářova nejméně tucet průchodů. Budete muset zatarasit všechny. Jeden z nich je tak široký, že ho ubrání jen člun s celou posádkou."

Aaron Cook podotkl: "Potíž tkví v tom, že nevíme, kde přesně jsou v Rybářově zalezlí."

"Pokud tam opravdu jsou," zapochyboval Arutha.

Cook jeho nejistotu zaplašil. "Nezdá se mi, že by se o tom Spravedlivý muž zmiňoval, kdyby neměl ověřenou zprávu."

Hull přisvědčil. "To je pravda. Nedovedu si představit jiné místo, kde by se mohli schovávat. Spravedlivý muž by o jejich hnízdě věděl hned, jak by některý Jízlivec koutkem oka zahlédl prvního Puštíka. Přestože zloději se v kanálech zdržují často, existují oblasti, kterým se vyhýbají. Rybářov je z nich nejhorší. Staré rybářské rodiny jsou nezávislé a nezdolné, tvoří pevně propojené klany. Jestli se někdo usadil v jedné z těch starých barabizen u přístavu a chce si to nechat pro sebe... Dokonce i Jízlivcům odpovídají

obyvatelé Rybářova na otázky mlčením. Pokud se Puštíci mezi ně vmísili pomalu, nikdo kromě starousedlíků o tom nebude mít tušení. Vypadá to tam jako v mraveništi – plno uzounkých uliček vinoucích se kolem dokola." Potřásl hlavou. "Tahle mapa je k ničemu. Polovina domů, které jsou tu zakresleny, už dávno shořela, a místo nich vyrostly přístřešky a chatrče. Nikdo z nás se tam nevyzná." Upřel na prince oči. "Rybářovu se také přezdívá Bludiště."

Jimmy se připojil: "Trevor se nemýlí. Párkrát jsem do Rybářova zavítal, nebyl jsem tam častěji než kdokoli z Jízlivců. Není tam co ukrást. Ale spletl se v něčem jiném. V té části města žije i mnoho počestných lidí a není vhodné tam prostě vtrhnout a všechny pobít. Musíme vypátrat jejich útočiště." Uvažoval. "Podle toho, co o Puštících víme, vyhledávají místa, která se v prvé řadě dají dobře bránit a z nichž v případě potřeby mohou utéct. Pravděpodobně na ně narazíme tady," ukázal na budovu na mapě.

Trevor Hull se zamyslil. "Je to jedna z možností. Ten dům je ze dvou stran chráněn zdí, takže zbývají pouze dva směry, odkud by mohl přijít útok. A pod ulicemi probíhá spletitá síť podzemních chodeb, úzkých a nepřehledných, tudíž se v nich nezorientuje nikdo, kdo je dokonale nezná. Ano, řekl bych, že jsme na to kápli."

Jimmy se obrátil k Aruthovi. "Raději se půjdu převléknout."

Arutha si povzdechl: "Nemám z toho ani trochu radost, ale musím uznat, že se pro práci stopaře hodíš nejlíp."

Cook pohlédl na Hulla, který lehce přikývl. "Mohl bych se připojit."

Jimmy byl proti. "Znáš sice některé podzemní oblasti podrobněji, Aarone, ale já můžu do kanálu proklouznout, aniž bych zčeřil hladinu. To ty nesvedeš. A do Rybářova se

nepozorovaně nedostaneš ani v tak hlučný den, jaký je dnes.

Bude bezpečnější, když se tam vydám sám."

Arutha navrhl: "Nechceš počkat?"

Jimmy zavrtěl odmítavě hlavou. "Pokud se mi podaří nalézt jejich hnízdo dřív, než budou tušit, že jsme je objevili, snad bychom je mohli vyhladit, aniž by věděli, odkud vítr fouká. Lidé se někdy chovají podivně, dokonce i nájemní vrazi. Je svátek a jejich hlídky zřejmě nenapadne, že by někdo mohl čenichat kolem. Ulice jsou plné hýřilů a dolů do kanálů proniká spousta zvuků. Neobvyklé šelesty nikoho pod chodníkem nevylekají tak jako jindy. A jestli se budu muset potloukat po ulicích, cizího chudého chlapce si dnešní noci v Rybářově nebudou moc všímat. Ale nesmím otálet."

"Sám víš nejlíp, co máš dělat," poddal se Arutha. "Ale jestli zjistí, že po nich někdo slídí, budou jednat. Zahlédnou-li tě, okamžitě se na mě sesypou jako roj sršňů."

Jimmy si uvědomil, že Aruthu neznepokojuje pouze toto. Měl pocit, že princi by otevřené střetnutí nevadilo. Ne, věděl, že se bojí o druhé. "To je samozřejmé. Ale šance, že se na vás chystají dnes v noci, je tak jako tak velká. V paláci se to jen hemží cizinci." Jimmy se podíval z okna na zapadající sluneční kotouč. "Je téměř sedm hodin po poledni. Kdybych plánoval útok já, počkal bych ještě tak dvě tři hodiny, až oslavy dosáhnou vrcholu. Všichni budou přiopilí, unavení po celodenní zábavě a velmi uvolnění. Ale neodkládal bych jej zase příliš dlouho, jinak by si stráže všimly pozdního příchozího. Pokud se budete mít na pozoru, měl byste být v bezpečí, zatímco budu na výzvědách. Sdělím vám výsledek hned, jak se něco dozvím."

Arutha udělil Jimmymu svolení vzdálit se. Trevor Hull a jeho pobočník chlapce rychle následovali a nechali ustaraného, rozezleného prince o samotě s vlastními myšlenkami. Arutha se opřel, položil si zaťatou pěst na rty a zíral do prázdna.

Utkal se s Murmandamovými poskoky u Černého jezera, Pekraelinu, ale rozhodující bitva měla teprve přijít. Arutha se proklínal za to, že se za poslední rok oddal samolibosti. Když se tehdy vrátil se stříbrným trnem, klíčem k Anitině uzdravení od následků jedu Puštíků, byl téměř odhodlán se okamžitě vydat na sever. Ale dvorní záležitosti, vlastní sňatek, cesta do Rillanonu na svatbu bratra s královnou Magdou, pak Caldricův pohřeb, narození synů – to všechno odvádělo jeho pozornost od potíží, které se na Království valily zpoza severních hranic. Za horami se rozkládaly Severní pláně a na nich vyrůstala nepřítelova moc. Tam Murmandamus shromažďoval své vojsko. A ze sídla daleko na severu znovu vztáhl svou dlouhou ruku, aby se dotkl života prince z Krondoru, Pána Západu, muže, jenž měl podle věštby přinést jeho zkázu, Zhoubu Temnoty. Pokud zůstane naživu. A Arutha opět zjistil, že znovu bojuje na domácí půdě, že soupeři dovolil přijít až k vlastním dveřím. Udeřil pěstí do dlaně a tiše, hrubě zaláteřil. Sám sobě a všem bohům, kteří poslouchali, přísahal, že až se vypořádá s nepřítelem v Krondoru, vypraví se na sever za Murmandamem.

Temnota ukrývala mezi miliony odpadků tisíce cenností. Voda ve stokách líně plynula a velké chuchvalce smetí se spojovaly v plovoucí ostrovy špíny zvané plv. Plvajzníci se v této hnusné páchnoucí mase přehrabovali a vydělávali si na živobytí hledáním drobných mincí a různých použitelných předmětů. Tím, že haldy rozmělňovali, rovněž zamezovali ucpávání kanálů. Jimmyho nic z toho

příliš nezajímalo, nebýt skutečnosti, že necelých dvacet stop od něj jeden plvajzník stál.

Mladý panoš byl oblečen celý v černém, kromě svých starých pohodlných bot. Dokonce si vypůjčil z mučírny katovu černou kápi. Pod antracitovým oděvem měl prostou tuniku a kalhoty, aby se případně mohl nepozorovaně procházet Chudinskou čtvrtí. Plvajzník se několikrát podíval přímo na Jimmyho, ale ať si namáhal oči jak chtěl, chlapec pro něj neexistoval.

Skoro půl hodiny se Jimmy ani nepohnul, schovaný v tmavém zákoutí na křižovatce podzemních chodeb, zatímco se plvajzník šťoural ve smradlavých odpadcích, které pluly kolem. Doufal, že si toto místo nevybral pro práci, jinak by tu mohl strávit celé hodiny. Také se modlil, aby se jednalo o skutečného plvajzníka a ne o předsunutou hlídku Puštíků.

Konečně se muž odšoural a Jimmy si oddychl. Přesto se nehýbal, dokud si nebyl zcela jist, že měl dost času na to, aby zmizel v bočním tunelu. Pak se téměř nepřirozeně kradmo začal plížit stokou k oblasti pod srdcem Rybářova.

Nehlučně se sunul soustavou chodeb. Dokonce i když vstoupil do vody, podařilo se mu nezvlnit hladinu. Měl od boha několik darů – bleskové reflexy, udivující schopnost sladit svaly, uměl se rychle rozhodovat a na podněty reagoval téměř okamžitě. Díky výcviku Jízlivců je vylepšil a vybrousil k dokonalosti tím nejtvrdším způsobem – všedním zlodějským životem. Jimmy vkládal do každého pohybu tolik opatrnosti, jako by na tom, jestli zůstane nezpozorován, záviselo jeho bytí. A také tomu tak bylo.

Proplétal se dál ponurými kanály a všemi smysly prohmatával tmu před sebou. Věděl, jak si nevšímat slabého lomozu přicházejícího z ulic nad hlavou a jak má správně znít odraz vody narážející do kamenných stěn. Sebemenší rozdíl by mu prozradil, že na něj někdo číhá.

Vzduch nasycený všemožnými pachy sice neumožňoval odhalit případnou varující změnu, ale ovzduší bylo téměř nehybné, takže kdyby se na něj někdo znenadání vrhl, ucítil by nepatrný závan.

Náhle se vzduch zachvěl a Jimmy ztuhl. Něco se změnilo a chlapec se bez váhání přikrčil pod nízký výstupek z cihel. Nedaleko vpředu se ozvalo slabé zavrzání kůže o kov a Jimmy poznal, že někdo sestupuje po žebříku z ulice. Tiché šplouchnutí jej přimělo napnout cit ještě víc. Kdosi vstoupil do stoky a kráčel směrem k němu, někdo, kdo se pohyboval téměř stejně nehlučně jako on.

Jimmy se schoulil do klubíčka a čekal. Na černém pozadí napůl vytušil, napůl spatřil blížící se postavu. Pojednou ji zezadu ozářilo světlo a Jimmy přicházejícího muže uviděl. Byl štíhlý, na sobě měl plášť a byl ozbrojen. Otočil se a výhružně zašeptal: "Zakryj tu zatracenou lucernu!"

V témže okamžiku Jimmy rozpoznal známou tvář. Muž ve stoce byl Arutha – nebo se mu aspoň podobal natolik, aby to zmátlo všechny kromě jeho nejbližších.

Jimmy zadržel dech, neboť se falešný princ brodil sotva několik stop od něj. Ten, kdo šel za ním, zadusil světlo, takže se chodba opět ponořila do tmy, a Jimmy měl opět naději, že zůstane nepovšimnut. Pak uslyšel, jak jej míjí i druhá osoba. Natahoval uši, zda k němu nedolehne šelest dalších kroků, a čekal, dokud neměl jistotu, že nikdo jiný už v kanále není. Rychle, ale tiše vstal ze svého úkrytu a postoupil tam, kde se oba muži vyloupli ze šera. Křižovaly se zde tři tunely a jistou dobu by mu trvalo, než by zjistil, kterým princův dvojník a jeho společník přišli. Jimmy krátce uvážil možnosti a pak se rozhodl. Důležitější bylo sledovat tajemnou dvojici než vypátrat vchod do podzemí.

Jimmy znal tuto oblast dobře, ale pokud zůstane příliš pozadu, ztratí stopu pronásledovaných. Plížil se temnotou a na každém rozcestí naslouchal, kudy se jeho kořist ubírala.

Chlapec spěchal špinavými průchody táhnoucími se pod městem. Pomalu dva neznámé muže dohánět. Jednou zahlédl slabý odlesk světla, jako kdyby nepatrně pootevřeli příklop lampy, aby si ujasnili svou polohu. Jimmy se vydal za paprskem.

Zabočil za roh a nenadálý pohyb vzduchu jej varoval. Sehnul se a ucítil, že místem, kde měl před zlomkem vteřiny hlavu, něco proletělo. Zároveň se ozvalo zafunění. Tasil dýku, otočil se po zvuku lidského dechu a sám jej zadržel. Boj ve tmě byl zkouškou ovládání ochromujícího strachu. Každý ze soupeřů mohl zemřít jen kvůli přílišné představivosti. Nejpodstatnější bylo určit přesnou pozici protivníka a šramot, zdánlivý pohyb zachycený koutkem oka či falešný pocit mohly být příčinou prozrazení vlastního postavení a následné rychlé smrti. Oba muži dlouho setrvávali bez hnutí.

Jimmy zaslechl šelest a okamžitě poznal, že je to krysa, podle zvuku poměrně velká, jež se klidí dál od zdroje ohrožení. Zastavil výpad ještě předtím, než jej započal, a vyčkával. Nepřítel si krysy rovněž všiml, ale na rozdíl od Jimmyho po ní ťal a zbraň zazvonila o kámen. Jimmy víc nepotřeboval. Bodl a ucítil, jak se špička jeho dýky noří do měkkého masa. Muž ztuhl a pak se s tlumeným výdechem zhroutil do vody. V souboji padly všehovšudy tři rány, od té první, namířené na Jimmyho ve tmě, až po poslední, která duel ukončila.

Jimmy vytáhl dýku z těla a naslouchal. Po útočníkově doprovodu nebylo ani vidu, ani slechu. Mladík tiše zaklel. Sice mu nyní nehrozilo další napadení, dovolil však druhému muži utéct. Jimmy zaznamenal v blízkosti zdroj tepla. Téměř si spálil ruku o svítilnu. Odkryl knot a prohlédl si soka. Neznal jej, ale byl přesvědčen, že se jedná o Puštíka. Jiné vysvětlení pro jeho přítomnost ve stoce s princovým dvojníkem Jimmyho nenapadlo. Prozkoumal

mrtvolu; pod tunikou na nahé kůži našel ebenovou sovu a na ruce prsten s jedem. Nebylo pochyb. Puštíci se vrátili. Jimmy si dodal odvahy a chvatně mu rozřízl hruď, vyňal srdce a hodil jej do špinavé vody. U Puštíků člověk nikdy neví, který z nich po smrti znovu vstane a bude dál sloužit svému pánovi, takže nechtěl nic ponechávat náhodě.

Jimmy upustil lucernu, tělo nechal splývat společně s ostatními odpadky směrem k moři a vydal se zpět do paláce. Spěchal a v duchu litoval, že s mrtvolou strávil tolik času. Hlučně se brodil k nejbližšímu výstupu na povrch, skálopevně přesvědčen, že nepravý princ se dávno ztratil. Zahnul za roh a v hlavě se mu rozezvonil poplach. Ozvěna zněla falešně. Ucukl, ale o zlomek vteřiny pozdě. Vyhnul se sice ostří meče, úderu jilcem do hlavy však neušel. Tvrdě narazil temenem do cihlové stěny. Sesul se k zemi a přistál uprostřed odpadního koryta.

Pohltila jej kalná voda. Přestože byl napůl omráčený, podařilo se mu převrátit se a udržet obličej nad páchnoucí pěnou. Skrz šedou mlhu slyšel, jak nedaleko od něj šplouchá voda. Nepřítomně si uvědomoval, že někdo hledá jeho tělo. Avšak lucerna zůstala na místě, kde skonal první z cizinců, a chlapec se v temnotě nechal unášet proudem pryč od muže, jenž se jej marně snažil nalézt a ukončit jeho život.

Čísi ruce chlapcem zatřásly a vytrhly jej z podivného polospánku. Zdálo se mu divné, že se vznáší v temnotě, když se měl setkat s princem z Krondoru. Nemohl však najít druhé boty a mistr ceremoniář deLacy by mu nikdy nedovolil vstoupit do velkého sálu v těch starých.

Otevřel oči a nad sebou spatřil vrásčitou tvář, která se nad ním skláněla. Jeho návrat k vědomí ocenil široký bezzubý úsměv. "Dobrá, dobrá," promluvil stařec a chrčivě se zasmál. "Tak tě vítám zase mezi námi, jo, to je tedy

něco. Viděl jsem za ty roky v ďouře plavat už spoustu věcí. Ale nikdy bych nepomyslel, že uvidím, jak se v plvu koupe královský kat." Neustále se pochechtával a jeho obličej vypadal v mihotavém světle svíčky groteskně.

Jimmymu stařík̆ova slova nedávala smysl. Pak si vzpomněl na kápi, kterou měl na sobě. Ten starý muž mu ji musel sejmout. "Kdo...?"

"Říkají mi Mýtoh, mladý Jimmy Ručko." Uchechtl se. "Musel ses do něčeho zamíchat, když jsi teď v téhle bryndě."

"Jak dlouho jsem...?"

"Deset, patnáct minut. Slyšel jsem to cachtání a šel jsem se mrknout, co se děje. Našel jsem tě ve vodě. Myslel jsem, že jsi mrtvý. Tak jsem tě vytáhl, abych se podíval, jestli nemáš zlato. Ten druhý se mohl pominout, že tě nemůže objevit." Znovu se zasmál. "Povedlo by se mu to, kdybys zůstal v korytě.

Ale já jsem tě odtáhl do téhle chodbičky, kterou používám jako svou skrýš, a nerozsvítil jsem, dokud se neztratil. Našel jsem tohle," domluvil a podával Jimmymu jeho váček.

"Nech si to. Zachránil jsi mi život, a to není všechno. Kde je nejbližší východ na ulici?"

Muž pomohl Jimmymu na nohy. "Narazíš na schody do sklepa Teechovy koželužny. Je opuštěná. Je to na Smradlavé třídě." Jimmy přikývl. Ulice se jmenovala Collingtonova, ale všichni v Chudinské čtvrti jí říkali Smradlavá třída kvůli dílnám koželuhů, jatkám a barvírnám, které se na ní nacházely.

Mýtoh pokračoval: "Jsi sice pryč z cechu, Jimmy, ale shora se mi doneslo, že se možná budeš někde porozhlížet, takže ti prozradím, že heslo je: 'pěnkava'. Nevím, kdo byli

ti cápkové, co tě pocuchali, ale viděl jsem tu za poslední tři dny pěkně divnou společnost. Hádám, že se věci pohnou."

Jimmy si uvědomil, že tento prostý muž zcela důvěřuje výš postaveným Jízlivcům a nepochybuje o tom, že se s vetřelci v jeho království vypořádají. "Ano, je to otázka jen pár dní." Jimmy se zamyslel. "Podívej, v tom váčku je přes třicet zlatých. Dones Rychlému Alvarnymu zprávu. Pověz mu, že všechno je tak, jak se předpokládalo, a můj nový pán určitě ihned zasáhne. Pak vezmi to zlato a nějaký ten den se pobav."

Muž na Jimmyho zamžoural. Svými bezzubými ústy se stále usmíval. "Chceš mi tím naznačit, že se mám držet zpátky, je to tak? Nu, vlastně bych mohl jeden dva dny propíjet tvoje zlaťáky. Stačí to?"

Jimmy přisvědčil. "Ano, za dva dny bude záležitost uzavřena." Vydal se k průchodu, jenž jej měl vyvést nahoru na ulici, a cestou ještě dodal: "Ať tak či onak." Rozhlédl se kolem a zjistil, že jej Mýtoh odvlekl k místu, kde poprvé spatřil oba Puštíky. Ukázal na křižovatku a zeptal se: "Je tu někde v blízkosti kovový žebřík?"

"Tři, které by se daly použít." Naznačil prstem jejich rozmístění.

"Ještě jednou díky, Mýtohu. Teď rychle předej můj vzkaz Alvarnymu."

Starý plvajzník se odšoural širokým tunelem a Jimmy se pustil do prohlídky nejbližšího žebříku. Byl zrezivělý a nebezpečný, právě tak jako ten druhý, zato třetí byl nově opravený a pevně ukotvený v kamenné zdi. Jimmy po něm rychle vyšplhal a jal se zkoumat příklop.

Byl dřevěný a to znamenalo, že je součástí podlahy v nějaké budově. Jimmy hodnotil svou polohu vzhledem k Teechově koželužně. Jestli jej orientační smysl neklamal, ocitl se pod stavením, o němž předpokládal, že by mohlo

sloužit Puštíkům jako útočiště. Dlouhou minutu naslouchal u padacích dvířek, a nezaslechl nic.

Jemně do nich strčil a jukl úzkou škvírou dovnitř. Přímo před nosem uviděl pár bot zkřížených u kotníků. Jimmy se zděsil. Když se však boty nepohnuly, zvedl příklop ještě o palec výš. Nohy v botách patřily škaredému individuu s poloprázdnou lahví přitisknutou k prsům, které hlasitě chrápalo. Podle vzduchu přesyceného nepříjemným zápachem Jimmy usoudil, že muž se opil pivem *poha*, silným, mohutně kořeněným nápojem s přísadou lehkého, sladce vonícího narkotika, dováženého z Keshe. Panoš se odvážil rychle se rozhlédnout kolem dokola. S výjimkou spící hlídky byla předsíň prázdná, ale zpoza jediných dveří v blízké stěně se ozývaly tlumené hlasy.

Jimmy se tiše nadechl a nehlučně se protáhl otvorem, aniž se spícího strážného dotkl. Jediným krokem se přisunul ke dveřím, přitiskl na ně ucho a naslouchal. Rozhovor byl příliš tichý, ale díky malé skulince mohl alespoň nahlédnout.

Viděl záda jednoho muže a tvář jiného. Podle způsobu, jakým spolu rozmlouvali, bylo zřejmé, že jsou v místnosti i další lidé a soudě dle jejich hlučného pohybu ne málo, možná tucet. Jimmy se ještě jednou podíval a spokojeně přikývl. Objevil hlavní stan Puštíků. A muži uvnitř jsou zcela mimo pochybnost Puštíci. I kdyby člověk, kterého zabil ve stoce, neměl na krku přívěšek ve tvaru ebenového ptáka, v sousedním pokoji nesedí žádní obyčejní obyvatelé Rybářova.

Jimmy toužil mít na prozkoumání budovy víc času, určitě zde bylo přinejmenším půl tuctu dalších místností, ale neklidné chrochtání spícího hlídače bývalého zloděje varovalo, že času není nazbyt. Falešný princ se mohl každou chvíli ocitnout v paláci, a ačkoli měl Jimmy možnost běžet po ulici tam, kde se Aruthův dvojník musel

plížit stokami, bylo pouze dílem náhody, kdo se dostane do princova sídla první.

Jimmy tiše odstoupil ode dveří a vrátil se k poklopu. Sestoupil na žebřík a zavřel dvířka. Když byl asi v půli cesty mezi podlahou domu a dnem kanálu, přesně nad hlavou se ozval hlas: "Matěji!"

Jimmymu leknutím poskočilo srdce, když druhý hlas odpověděl: "Co?"

"Jestli ses ožral a usnul, dám si tvoje oči k večeři."

Druhý hlas popuzeně odsekl: "Jen jsem na minutku zavřel víčka, zrovna předtím, než jsi vešel. A nevyhrožuj mi, nebo si vrány pochutnají na tvých játrech." Jimmy uslyšel, jak se poklop zvedá, a bez váhání se otočil kolem svislé příčky žebříku na stranu. Visel zpola ve vzduchu, jen jednou rukou a jednou botou se dotýkal úzkých stupínků, a tiskl se ke zdi jako štěnice. Volnou rukou a špičkou boty se zachytil nepatrných výstupků na kamenné stěně. Spoléhal na své černé oblečení a na skutečnost, že oči těch nahoře si budou muset na tmu v podzemí zvyknout, a modlil se, aby mu obojí poskytlo dostatečnou ochranu. V otvoru se rozzářilo světlo. Jimmy odvrátil tvář, jedinou část těla, která nebyla černě zahalena, a zadržel dech. Nekonečně dlouhou, hrůzostrašnou dobu byl zavěšen v prostoru. Paže a noha mu hořely bolestí, neboť napínal všechny síly, jen aby setrval v nehybnosti. Neodvažoval se pohlédnout nahoru, mohl pouze odhadovat, co asi právě oba Puštíci dělají. V příštím okamžiku mohli vzít do rukou zbraně, nebo už na něj třeba bez varování míří kuší a toto je poslední vteřina jeho života. Slyšel nad sebou šoupání nohou a těžké oddychování a potom majitel jednoho z hlasů vyčítavě pronesl: "Vidíš? Nic. Tak toho nech, nebo si zaplaveš společně s ostatními odpadky."

Jimmy sebou málem škubl, když se dvířka nad jeho hlavou zabouchla. V duchu počítal do deseti, pak hbitě sešplhal po žebříku dolů do vody a uháněl pryč.

Hádavé hlasy nad ním se pomalu vytrácely. Jimmy mířil nejprve k Teechově koželužně a poté do princova paláce.

Z noci již zbývala jen polovina, ale oslavy byly stále v plném proudu. Jimmy se hnal palácem, nedbaje vylekaných okolostojících. Celý v černém připomínal zjevení, byl potlučený, jeho vizáž zdobila ošklivá boule a páchl – bez přehánění – jako stoka. Dvakrát se zeptal stráží, kde se Arutha zdržuje, a dostalo se mu odpovědi, že princ je na cestě do svých komnat.

Jimmy proběhl kolem dvou známých tváří – Gardan rozmlouval s žoldnéřem Roaldem. Rytíř-maršálek z Krondoru vypadal po dlouhém dni, který ještě zdaleka nekončil, velmi unaveně, a Laurieho přítel z dětství se zdál být přiopilý. Od návratu z Pekraelinu byl Roald v paláci hostem, ačkoli stále odmítal místo u Aruthovy osobní gardy. Jimmy vyhrkl: "Snad abyste šli raději se mnou." Oba vzali chlapce za slovo a připojili se k němu. Jimmy ze sebe udýchaně vypravil: "Nevěřili byste, co mají tentokrát za lubem." Ani jednomu z nich nemusel říkat, koho má na mysli. Gardan Roaldovi právě pověděl o výstraze Spravedlivého muže. A oba muži již dříve po Aruthově boku čelili Puštíkům i Murmandamovým Černým vrahům.

Zabočili za roh a uviděli Aruthu, který se právě chystal otevřít dveře do svého pokoje. Princ se zarazil a počkal, až k němu všichni tři dojdou. V jeho tváři se zračila zvědavost.

Gardan promluvil: "Výsosti, Jimmy něco zjistil."

Arutha pokývl. "Následujte mě. Musím ihned zařídit několik věcí, takže buďte struční."

Princ stiskl kliku a vedl je předsálím do osobní poradní místnosti. Když se přiblížili ke vchodu, dveře se rozletěly.

Roald otevřel údivem ústa. Před nimi stál druhý Arutha. Princ ve dveřích na ně pohlédl a začal: "Co...?" Náhle oba Aruthové tasili zbraně. Roald s Gardanem zaváhali; to, co se odehrávalo před jejich zraky, bylo neskutečné. Jimmy sledoval oba prince, kteří se do sebe pustili. "Druhý" Arutha, ten, jenž byl původně uvnitř, skočil zpět do poradního sálu, aby získal prostor k boji. Gardan křikl na stráže a v okamžení se jich do místnosti nahrnul plný tucet.

Jimmy duel upřeně pozoroval. Podobnost obou princů byla nevídaná. Znal Aruthu velmi dobře, tak jako většinu obyvatel paláce, ale šermující muži se míhali a poskakovali na všechny strany tak rychle, že nebyl schopen je od sebe rozlišit.

Vetřelec dokonce bojoval se stejnou zručností jako princ. Gardan přikázal: "Chopte se obou." b Jimmy zvolal: "Počkat! Jestli zadržíte nejdřív toho nesprávného, podvodník ho bude moci zabít." Gardan svůj rozkaz neprodleně odvolal.

Soupeři podnikali jeden výpad za druhým a mrštně odvraceli smrtící údery. Tančili po pokoji ve zběsilém tempu. Tváře obou byly staženy soustředěním a pevným odhodláním. Po chvíli se Jimmy rozběhl přes sál a bez váhání se vrhl na jednoho z nich. Napřáhl se a bodl jej svou dýkou, čímž ho srazil k zemi. Stráže zaplavily síň a sesypaly se na druhého ze soků, jak Gardan nařídil. Rytíř-maršálek si nebyl jist, co Jimmy udělal, ale nechtěl nic ponechat náhodě. Rozhodl se znehybnit oba muže, dokud se celá záležitost nevyjasní.

Jimmy dopadl na podlahu společně s jedním z Aruthů, jenž se ohnal a dozadu vedenou ranou hřbetem ruky chlapce omráčil a odhodil stranou. Zasažený princ se začal zvedat, ale rozmyslil si to, když mu Roald položil hrot

meče na krk. Muž na zemi vzkřikl: "Ten hoch zešílel! Stráže! Chopte se ho!" Pak se nadzdvihl, ale vzápětí se chytil za bok. Obrátil dlaň zalitou krví. Zbledl a roztřásl se. Zdálo se, že omdlí. Druhý Arutha stál klidně a nesmlouvavému stisku vojáků se nevzpěčoval.

Jimmy zatřepal hlavou, potřeboval si ji vyčistit od následků druhého vážného nárazu, který toho dne utrpěl. Když si všiml, v jakém stavu je zraněný muž, vyjekl: "Pozor na prsten!"

Ještě to ani nedořekl a krvácející muž již nesl ruku k ústům. Roald a další strážní jej zadrželi a on se v témže okamžiku v bezvědomí zhroutil. Roald potvrdil Jimmyho obavy: "Jeho královský pečetní prsten je falešný. Je to kroužek s jedem, jaký nosí i ti ostatní."

Stráže pustili pravého Aruthu. Zeptal se: "Použil jej?"

Gardan prsten prohlédl. "Ne, omdlel kvůli zranění."

Roald nechápavě zíral na nehybné tělo. "To je neuvěřitelná podoba. Jimmy, jak jsi to věděl?"

"Viděl jsem ho ve stoce."

"Ale jak jsi věděl, že je to dvojník?" upřesnil Gardan.

"To ty jeho boty. Jsou obalené bahnem."

Gardan sklouzl zrakem na Aruthovy vyleštěné střevíce a pak na zablácené boty vetřelce. Arutha podotkl: "Dobře, že jsem se dnes nešel projít do Anitiny nově osázené zahrady. Teď bych seděl ve vlastním žaláři."

Jimmy studoval bezvládného podvodníka i skutečného prince. Oba měli na sobě oblek stejného střihu i barvy. Jimmy se na Aruthu obrátil s otázkou: "Když jsme sem přišli, byl jste s námi, nebo jste již čekal v komnatě?"

"Vstoupil jsem s vámi. Musel proniknout do paláce s pozdními hosty a jednoduše odkráčet do mého pokoje."

Jimmy přitakal. "Doufal, že vás tu chytí, zabije, strčí vaše tělo do některé tajné chodby nebo dolů do kanalizace a pak zaujme vaše místo. Nemyslím si, že by tu šarádu vydržel

hrát dlouho, ale i kdyby to trvalo jen několik dní, mohl by vnést do všeho pořádný zmatek a pak sbohem."

"Zase sis jednou počínal velmi dobře, Jimmy." Pak se obrátil na Roalda: "Přežije to?"

Roald jej vyšetřil. "Nemám zdání. Tihle hoši mají otravný zvyk umírat, když nemají, a pak, když mají zůstat mrtví, tak se proberou."

"Přiveďte Nathana a ostatní. Ať se shromáždí ve východní věži. Gardane, ty víš, co máš dělat."

Jimmy se díval na otce Nathana, kněze Bílé Sung a jednoho z Aruthových poradců, prohlížejícího najatého vraha. Každý, kdo byl do věže vyčleněné pro vězně vpuštěn, se nemohl jeho podobě vynadivit. Kapitán Valdis, voják se širokými plecemi, který býval Gardanovým vrchním poručíkem a poté povýšil na velitele Aruthovy osobní gardy, kroutil nevěřícně hlavou. "Není divu, že chlapci nedělali nic jiného, než salutovali, když procházel kolem nich, Výsosti. Je to váš dokonalý dvojník."

Poraněný muž ležel uvázaný na lůžku. Jako vždy, když byl nějaký Puštík zajat, mu strážní odňali prsten s jedem a případně všechny ostatní prostředky k sebevraždě. Nathan stál vedle pelesti. Tento zavalitý kněz právě rozhodil rukama. "Ztratil hodně krve a jeho dýchání je povrchní. I za obvyklých okolností by byl jeho stav kritický."

Královský lékař přikývl na souhlas. "Řekl bych, že se z toho dostane, Výsosti, kdybych ovšem neznal jejich touhu po smrti." Podíval se z okna, jímž se dovnitř zvolna linulo ranní světlo. Celé hodiny tvrdě pracovali na odstraňování následků škody, kterou napáchala Jimmyho dýka.

Arutha uvažoval. Poslední pokus vyslechnout Puštíka skončil pouze tím, že měli co do činění s obživlou mrtvolou, která zabila několik stráží a téměř způsobila smrt nejvyšší kněžce Lims-Kragmy i princi samému. Obrátil se

na Nathana. "Pokud nabyde vědomí, použijte veškeré své umění a zjistěte, co ví. Jestli zemře, ihned jeho tělo spalte." Gardanovi, Jimmymu a Roaldovi pokynul: "Pojďte se mnou," a Valdisovi nařídil: "Kapitáne, nenápadně zdvojnásobte stráže."

Opustil pečlivě střeženou místnost a vedl své společníky do svých komnat. "Anita s dětmi putuje k matce, takže si mohu dělat starosti jen s tím, kterak vyhladit vrahy dřív, než najdou jiný způsob, jak se mě zbavit."

Gardan namítl: "Ale Její Výsost ještě neodjela."

Arutha se prudce otočil. "Cože? Rozloučila se se mnou za úsvitu, uplynula už od té doby nejméně hodina."

"Snad, pane, ale vypadá to, že zbývá dokončit ještě asi tisíc drobných úkolů. Její zavazadla byla naložena teprve před chvílí. Vojáci jsou připraveni již přes dvě hodiny, ale myslím si, že kočáry ještě nevyrazily."

"Tak si pospěšte a zajistěte, aby byli v bezpečí dřív, než odejdeme."

Gardan odběhl a Arutha, Jimmy a Roald pokračovali v chůzi. Arutha je poučoval: "Dobře víte, co nás čeká a čemu se musíme postavit. Ze všech, kteří jsou zde, tuší jen ti z nás, kdo byli v Pekraelinu, s jakým nepřítelem máme tu čest. Rovněž je vám známo, že se jedná o nemilosrdnou válku. Neskončí, dokud jedna strana nebude zcela zničena."

Jimmy přikývl, Aruthův tón jej trochu překvapil. Tento poslední útok se dotkl jeho citlivého místa. Jimmy znal prince dlouho, byl to vždy rozvážný a opatrný muž, svědomitě zvažující všechny okolnosti, které měl k dispozici, a snažil se, aby jeho rozhodnutí byla co nejlepší. Jedinou výjimkou, jíž se stal Jimmy svědkem, byl okamžik, kdy Anitu zranil otrávený šíp Smějícího se Jacka. Tehdy se Arutha změnil. Nyní, stejně jako když se Anita ocitla blízko smrti, před sebou znovu spatřil muže na

pokraji posedlosti, muže, jímž cloumal vztek nad bezostyšným vpádem do jeho svatyně. Jemu a jeho rodině hrozilo nebezpečí a on vykazoval známky stěží ovládaného vražedného hněvu na ty, kteří za to nesli odpovědnost.

"Najdi znovu Trevora Hulla," pobídl Jimmyho. "Chci, aby jeho nejschopnější muži byli připraveni za soumraku vyrazit. Ať za mnou přijde s Cookem co nejdřív. Chci s Gardanem a Valdisem promyslet plán.

Roalde, tvým cílem je dnes zabavit Laurieho. Určitě si všimne, že je něco v nepořádku, když dnes odpoledne odvolám slyšení. Zaměstnej ho, můžete třeba obejít stará známá místa ve městě, jen ho drž dál od východní věže." Jimmy se zatvářil užasle. "Je to Carlinin manžel a já si nepřeji, aby byl ohrožen další člen její rodiny. Je dost velký blázen na to, aby chtěl jít s sebou."

Roald s Jimmym si vyměnili pohledy. Oba předvídali, co asi princ na dnešní noc chystá. Arutha se náhle zahloubal.

"Můžete jít, právě jsem si vzpomněl na něco, co musím probrat s Nathanem. Dejte mi vědět, až se Hull dostaví." Bez další debaty se rozešli po vytýčených úkolech. Arutha se vrátil do věže promluvit si se Sunžiným knězem.

Kapitola třetí

VRAŽDA

Ozbrojenci byli nachystáni.

V Krondoru se stále slavilo, neboť Arutha vyhlásil druhý den oslav, s poněkud chabým odůvodněním, že má dva syny, tudíž i Představení by mělo trvat dva dny. Zpráva byla přijata s radostným nadšením všech obyvatel i návštěvníků města, kromě palácových sloužících. Mistr ceremoniář však rychle vzal věci pevně do svých rukou a zjednal pořádek. Lidé opět zaplavili hostince a pivnice, rozjařená nálada z předcházejícího dne se ještě vystupňovala, a tak nebylo nápadné, že se po ulicích potlouká mnoho mužů – zdánlivě vychutnávajících volno a navzájem se míjejících, aniž by dali najevo, že se znají. Ale o půlnoci se všichni shromáždili na dohodnutých místech: v sále *U Duhového papouška*, ve třech od sebe vzdálených skladištích ovládaných Jízlivci a na palubě *Královského krkavce*.

Na předem určený signál, nesprávné vyzvánění při ohlašování času městskou hlídkou, se pět skupin mělo vypravit směrem k sídlu bratrstva nájemných vrahů.

Arutha vedl družinu *U Duhového papouška*. Trevor Hull a Aaron Cook veleli vojákům a námořníkům, kteří do podzemního kanálu pojedou na člunech. Jimmy, Gardan a kapitán Valdis se se svými svěřenci ukrývali ve starých skladištích rozptýlených v uličkách Chudinské čtvrti.

Jimmy se rozhlédl kolem sebe. Poslední voják právě tiše proklouzl pootevřenými dveřmi do rozlehlé haly. Budova, v níž Jízlivci přechovávali kradené zboží, byla nyní přeplněna k prasknutí. Otočil se opět k jedinému malému okénku, kterým pozoroval ulici vedoucí k nepřátelskému hnízdu. Roald sledoval přesýpací hodiny. Obrátil je, když hlídka naposledy odzvonila celou. Vojáci naslouchali u vchodu. Jimmy znovu přelétl zrakem shromážděné muže. Laurie, jenž se neočekávaně objevil asi před hodinou s Roaldem, se na Jimmyho neklidně usmál. "Je to tu o moc pohodlnější než v jeskyních pod Pekraelinem."

Jimmy nepozvanému účastníkovi nočního nájezdu pokus o úsměv vrátil. "To je pravda." Uvědomoval si, že se zpěvák snaží zaplašit obavy, které sdíleli všichni přítomní. V mnoha ohledech byli chabě připraveni a neměli tušení, kolika Murmandamovým služebníkům budou muset čelit. Ale skutečnost, že se na denní světlo vynořil falešný princ, zvěstovala další kolo útoků zosnovaných poskoky krásného peklomora, a Arutha si byl naprosto jist, že nesmí otálet. Rozhodl se povolat toto malé vojsko rychle a napadnout Puštíky dřív, než nad Krondorem znovu vyjde slunce. Jimmy doporučoval ponechat si víc času a oblast pořádně prozkoumat, ale princ zůstal neoblomný. Panoš udělal tu chybu, že se Aruthovi svěřil, jak málo scházelo k jeho prozrazení. Nathan rovněž oznámil, že podvodník je mrtev, a Arutha prohlásil, že neexistuje způsob, jak zjistit, jestli měl v paláci spojence, či zda mají jeho soukmenovci jiné prostředky, jak se dozvědět o jeho úspěchu, případně selhání. Podstupovali riziko, že padnou do léčky či, ještě

hůř, najdou hnízdo prázdné. Jimmy chápal princovu netrpělivost, ale přesto si přál, aby mohl podniknout ještě jednu výpravu na nepřátelské území. Takhle ani nevěděli, zda zablokovali všechny únikové cesty.

Snažili se zvýšit naději na úspěch tím, že do města poslali obrovské množství piva a vína, princův 'dar' poddaným. Jízlivci jim podali pomocnou ruku a dopravili nepoměrný počet sudů a beček do Chudinské čtvrti, a především do Rybářova. Poctiví občané – i když jich určitě bylo dost málo, pomyslel si Jimmy smutně – se teď společně šťastně opíjejí. Někdo se ozval: "Hlídka dala vyzvánět."

Roald se podíval na hodiny. Písek se přesypal sotva ze tří čtvrtin. "To je znamení."

Jimmy byl venku první a ukazoval cestu. Jeho skupina zkušených válečníků měla dosáhnout skrýše Puštíků první. Jimmy byl jediný, kdo alespoň letmo zahlédl vnitřek budovy, takže se dobrovolně nabídl, že je odtamtud vypudí. Gardan a Valdis se svými vojáky oblečenými do tabardů v princových barvách jim měli poskytnout podporu – zaplavit ulice obklopující budovu ve chvíli, kdy Jimmyho muži zaútočí. Družiny vedené Aruthou a Trevorem Hullem již vstoupili do podzemí, z jedné strany sklepením *U Duhového papouška* a z druhé od přístavu pašeráckým tunelem. Nyní se přibližovali ke svému cíli a budou zodpovědni za zátarasy všech skulinek, kterými by vrazi mohli uniknout.

Vojáci se rozptýlili po obou stranách ulice. Využívali stínů a temných zákoutí, aby byli co nejméně nápadní, a rychle se pohybovali kupředu. Příkazy zněly postupovat pokud možno kradmo, ale s takovým množstvím ozbrojených mužů byla rychlost důležitější. Navíc měli zaútočit okamžitě, kdyby byli spatřeni. Když dospěli ke křižovatce, Jimmy se vydal na průzkum a zjistil, že v

dohledu nejsou žádné stráže. Mávl rukou směrem ke dvěma úzkým bočním uličkám a naznačil, aby je zablokovali. Vojáci neprodleně uposlechli. Když stanuli na svých místech, Jimmy zamířil ke vchodu do budovy. Posledních dvacet yardů bylo náročných, neboť téměř neměl kde se schovat. Jimmy věděl, že Puštíci zřejmě vyklidili nejbližší okolí dveří od sutin a odpadků právě kvůli případům, jako byl tento. Předpokládal také, že v rohové místnosti ve druhém patře, skýtající výhled do obou ulic vedoucích k prostranství, na němž se tyčilo stavení, bude určitě alespoň jedna hlídka. Zaslechl vzdálené zařinčení kovu o dlažbu, jež mu prozradilo, že Gardanův oddíl se blíží druhou ulicí a také Valdisovi muži přicházejí za Jimmyho skupinou. V okně ve druhém poschodí zaregistroval pohyb a na okamžik ztuhl. Netušil, zda jej zpozorovali, ale bylo mu jasné, že jestli ano, tak se někdo rychle půjde podívat, co se děje, pokud se mu nepodaří odvrátit podezření. Odvrávoral trochu od zdi, pak padl na zem s rukama nataženýma před sebe – další opilec vyvrhující z podrážděného žaludku přebytek vína. Otočil hlavu, byl si jist, že Roald se skrývá v šeru několik yardů od něj. Mezi hlasitými dávivými zvuky procedil: "Připravte se."

Po chvíli se zvedl a vratkým krokem pokračoval k rohovému domu. Ještě jednou se zastavil a znovu se rozešel. Celou cestu si sám pro sebe prozpěvoval jednoduchou odrhovačku, doufal, že jej budou považovat za opozdilce vracejícího se z flámu domů. Když se dostal až ke vchodu, odklopýtal stranou, jako by chtěl zabočit do vedlejší ulice, a skočil ke stěně vedle dveří. Rozeznal tlumený zvuk, zřejmě čísi hlas. Zdálo se však, že se nespustil poplach. Jimmy pokývl a odpotácel se kus cesty směrem ke Gardanově skupině. Opřel se o průčelí, opět

předstíral, že zvrací, a pak zakřičel nějaký veselý nesmysl. Modlil se, aby tím na okamžik upoutal pozornost hlídky.

Tucet mužů se kvapně rozběhlo ulicí s lehkým beranidlem a zaujalo vhodné místo, zatímco čtyři lučištníci zamířili své šípy přes jejich hlavy. Mohli tak střílet přímo do oken v patře i na vchod do budovy. Jimmy se nemotorně vrátil zpět k domu, a když stanul pod oknem, spatřil zvědavou hlavu naklánějící se tak, aby mohla vidět jeho další kroky. Strážce pozoroval jeho představení a nevšiml si nájezdníků. Jimmy doufal, že Roald ví, co má dělat.

Nocí zadrnčel šíp a Jimmy si oddychl. Žoldnéř vystihl správnou chvíli. Jestli byl nahoře i druhý hlídač, tak tím, že zabili prvního, nic neztratili. Pokud ne, získali další výhodu překvapení. Strážný se dál vykláněl z okna, jako kdyby se pokoušel sledovat chlapcovu pouť podél zdi, dokud se nepřevážil. Jeho tělo dopadlo na chodník několik stop za Jimmym. Ten si mrtvoly nevšímal, jeden z Gardanových mužů mu brzy vyřízne srdce.

Jimmy se připlížil ke dveřím, tasil rapír a dal znamení. Šest mužů s beranidlem, trámem s kaleným koncem, přistoupilo blíž. Tiše přiložili nástroj ke dveřím, oddálili jej, třikrát se napřáhli a při čtvrtém zhoupnutí vrazili do dveří. Vchod byl zajištěn petlicí, nikoli závorou. Byl vyražen jediným úderem, kolem zámku se rozletěly třísky a muži uvnitř se horečně sápali po svých zbraních. Dříve než je muži, kteří drželi beranidlo, stačili pustit a chopit se mečů, zasvištěla nad nimi letka šípů. Roald a ostatní byli uvnitř zlomek vteřiny předtím, než dřevěný trám zaduněl o kamennou dlažbu.

Hluk boje, výkřiky a kletby naplnily místnost a hlasy z ostatních částí budovy se dožadovaly vysvětlení. Jimmy rychle přehlédl dispozici komnaty a rozčarovaně zaláteřil. Otočil se a sdělil seržantovi velícímu druhé skupině:

"Otevřeli dveře do budov na druhé straně zdi. Jsou tam další pokoje!"

Ukázal na dva východy, jimiž sem doléhaly tázavé výkřiky. Seržant své muže okamžitě rozdělil na dvě části a poslal je oběma směry. Jiný seržant pobízel svou jednotku nahoru po schodech, Roaldovi a Laurieho muži mezitím zasypali oněch několik vrahů v krajní místnosti a začali pátrat po poklopech v podlaze.

Jimmy se rozběhl ke dveřím, o nichž s jistotou věděl, že jej dělí od komnaty nad stokou. Rozkopl je a našel za nimi mrtvého Puštíka a Aruthovy vojáky valící se z podzemní chodby. Z místnosti vedl ještě jeden východ a Jimmy měl dojem, že koutkem oka zahlédl někoho, kdo uskočil za roh. Vydal se za ním a zavolal, aby jej následovali. Zabočil a uhnul ke straně, ale očekávaná rána nepřišla. Žádná past tam nebyla. Když posledně bojovali s Puštíky, Aruthovi nájezdníci napadli Puštíky, kteří raději zemřeli, než aby se nechali zajmout. Tentokrát se zdálo, že jsou odhodláni utéct.

Jimmy uháněl chodbou s půltuctem vojáků v patách. Strčil do postranních dveří a na zemi spatřil tři mrtvé Puštíky. Nacházel se v pokoji za tím, do něhož vstoupili z ulice. Strážní již připravovali louče. Aruthovy příkazy byly jasné.

Všem mrtvým mělo být vyříznuto srdce a jejich těla sežehnuta. Žádní Černí vrazi neměli této noci povstat z hrobů a dál vraždit pro Murmandama.

Jimmy na ně houkl: "Neběžel tudy někdo?"

Jeden z vojáků vzhlédl. "Nikoho jsem neviděl, panoši, ale ještě před chviličkou jsme měli dost napilno."

Jimmy krátce pokývl a pokračoval chodbou. Zahnul za druhý roh a otevřel se mu pohled na lítý boj muže proti muži. Propletl se mezi strážci, kteří vrahy brzy přemohli, a utíkal k dalším dveřím. Nebyly zavřené; jako kdyby je

někdo za sebou přibouchl, ale nepřesvědčil se, zda zaklaply. Jimmy je odstrčil a ocitl se v postranní uličce. Naproti němu ústily tři nehlídané vchody. Jimmy cítil, jak mu zděšením poskočilo srdce. Otočil se a za ním stál Arutha s Gardanem. Arutha vztekle zaklel. Velkou vypálenou budovu nahradilo zřejmě už dávno několik menších a tam, kde měla stát pevná zeď, se nabízely volné průchody. A žádný z Aruthových vojáků k nim nedorazil včas, aby komukoli zabránil uprchnout. "Unikl tudy někdo?" otázal se princ.

"Nevím," pokrčil Jimmy rameny. "Jeden, mám dojem, jedněmi z těchhle dveří."

Strážce se obrátil na Gardana a zajímal se: "Máme se pustit do pronásledování, maršále?"

Arutha vykročil zpět k budově, protože se z okolních domů začaly ozývat rozčilené hlasy obyvatel Rybářova, které noční potyčka probudila. "Neobtěžujte se," prohlásil princ rázně. "Je nad slunce jasnější, že z těch domů vedou další vchody do jiných ulic. Dnes v noci jsme neuspěli."

Gardan smutně potřásl hlavou. "Jestli tu někdo byl, mohl vyrazit hned, jak nás uslyšel útočit."

Ostatní vojáci se blížili úzkou uličkou, mnozí měli zkrvavené šaty. Jeden se rozběhl k princi. "Myslíme si, že dva utekli boční ulicí, Výsosti."

Arutha muže odstrčil a vstoupil do domu. Došel do hlavního sálu, kde Valdis dohlížel na vojáky sklánějící se nad hrůznou prací. Měli za úkol zajistit, aby se žádný nemrtvý vrah znovu neprobral. S ponurým výrazem se muži zařezávali hluboko do hrudí padlých vrahů a vyjímali jejich srdce, jež budou spálena najednou.

Udýchaný námořník vrazil do místnosti a vyhrkl: "Vaše Výsosti, kapitán Hull říká, že máte rychle přijít."

Arutha, Jimmy a Gardan opustili komnatu. Proti nim vyšel Roald s Lauriem, oba stále se zbraněmi v rukou.

Arutha si krví potřísněného švagra změřil a zamračil se. "Co tady děláš?"

"Jen jsem tu na to chtěl dohlédnout," zněla odpověď. Roald se na prince provinile podíval a Laurie dodal: "Nikdy se nenaučí lhát s nevinnou tváří. Hned, jak mě začal lákat na hazardní hry, mi bylo jasné, že se něco chystá."

Arutha mávl rukou, že nechce slyšet další vysvětlování, a následoval námořníka do místnosti, do níž ústil vstup do stoky. Spustil se po žebříku až na dno, ostatní za ním. Prošli podzemní chodbou k místu, kde čekal ve člunech Hull se svými lidmi. Hull pohybem ruky přivolal Aruthu na palubu. Gardan přistoupil k nim a Jimmy, Roald i další nasedli do druhé loďky.

Veslovali k velkému soutoku šesti kanálů. Námořníci loď přivázali k železnému kruhu zapuštěnému do kamene. Z otvoru nad nimi visel provazový žebřík. "Zastavili jsme tři jejich čluny, ale jeden nám unikl. Když jsme se sem dostali, byli všichni pryč."

"Kolik jich bylo?" zajímalo prince.

"Asi tak půl tuctu," odvětil Hull.

Arutha opět zaláteřil. "Dva nebo tři se ztratili v postranních uličkách a teď víme, že nám jich uteklo ještě tolik. Znamená to, že se po městě volně potlouká možná tucet Puštíků."

Odmlčel se a pak upřel zrak na Gardana. Oči měl zúžené a do hlasu se mu mísila zloba. "V Krondoru platí od této chvíle stanné právo. Uzavřete město."

Podruhé za čtyři roky bylo v Krondoru vyhlášeno stanné právo. Poprvé bylo město zapečetěno, když Anita uprchla z otcova paláce a Jocko Radburn, kapitán Guy du Bas-Tyrovy tajné policie, se ji snažil nalézt. Nyní princeznin manžel pátral po vrazích, kteří se schovávali uvnitř hradeb.

Důvody snad byly různé, ale dopad na obyvatelstvo byl stejný. A vzhledem k tomu, že stanné právo následovalo těsně po oslavách, bylo toto sousto ještě trpčí.

Během několika hodin po uzavření městských bran a přístavu se do paláce začali trousit kupci, aby vyjádřili své stížnosti. Nejdřív se vzbouřili majitelé a jednatelé obchodních lodí, jejichž korábům bylo znemožněno vyplout či naopak vplout do zátoky, a jejich obchody tak byly ohroženy. Trevor Hull osobně vedl švadronu odpovědnou za blokádu zálivu, neboť jako bývalý pirát znal všechny triky a úskoky, jak se zátarasům vyhnout. Dvě lodi se pokusily prorazit na volné moře a v obou případech byly dostiženy, obsazeny, jejich kapitáni vsazeni do vězení a posádky internovány na palubě. Sice se prokázalo, že důvodem jejich činu byla honba za ziskem, nikoli snaha vyhnout se Aruthovu trestu, ale protože se vlastně nevědělo, koho hledá, každý uvězněný člověk byl zamčen buď v městském žaláři, v kobkách pod palácem, nebo ve vězeňské budově v kasárnách.

Po loďařích následovali vůdci karavan, po nich mlynáři, když sedláci nebyli vpuštěni do města, za nimi další a další. Každý z nich přišel s rozumným požadavkem na udělení výjimky z karantény právě pro ten jeho zvláštní případ. Všichni byli odmítnuti.

Právo v Království bylo postaveno na principu obecné svobody. Všichni lidé sloužili svému pánovi z vlastní vůle, kromě několika ojedinělých případů, kdy byl otroctvím potrestán zločinec nebo nevolník, který si musel odpracovat svůj závazek. Šlechtici přijímali výhody vyššího postavení výměnou za slib ochrany svých poddaných a vazalská pouta vznikla na základě zvyku, podle něhož sedlák platil desátky svému panoši nebo baronovi a ten odváděl daně svému hraběti.

Hrabě sloužil vévodovi, který se zodpovídal králi. Ovšem za situace, kdy byla práva svobodných lidí poškozena nebo omezena, neváhali a hlasitě dali najevo svou nelibost. Království bylo obklopeno mnoha nepřáteli ze všech stran, nebezpečí číhalo i v samém srdci země, takže žádný tyranský šlechtic nevydržel na svém místě příliš dlouho. Nájezdy pirátů z ostrovů Zapadajícího slunce, queganských korzárů, útoky gobliních tlup a, samozřejmě, Bratrstva temné stezky – temných elfů – vyžadovaly vnitřní rovnováhu Ostrovního království. Jen jedinkrát v dějinách poddaní snášeli útlak bez otevřeného odporu, bylo to pod vládou šíleného krále Rodrica, Lyamova předchůdce, neboť poslední místo, kde se mohli nespokojení obyvatelé odvolat, byl královský trůn. Rodric tehdy vyhlásil, že hanobení majestátu je hrdelní zločin, a lidé se nemohli nahlas vyjádřit. Lyam nechal tento zákon změnit a opět platila svoboda projevu, každý mohl říkat, co chtěl, pokud nechystal vlastizradu. A svobodní Krondořané křičeli na svou obranu z plných plic.

V Krondoru zavládl zmatek, jeho stabilita byla minulostí. Několik počátečních dní po vyhlášení stanného práva provázelo jen reptání, ale když se přehoupl další týden a nic se nezměnilo, začaly docházet zásoby. Ceny stoupaly, poněvadž poptávka převyšovala nabídku. Když zavřela první pivnice v přístavu, protože došlo pivo, strhla se pravá pouliční bouře. Arutha vyhlásil zákaz vycházení.

Ozbrojené oddíly královské stráže procházely ulicemi po boku městské hlídky. Kancléřovi zvědové i špióni Spravedlivého muže naslouchali na každém rohu a pátrali po náznacích, kde by se mohli Puštíci ukrývat.

A svobodní občané se vzpěčovali.

Jimmy pospíchal do princova křídla. Byl vyslán se vzkazy k veliteli městské hlídky a nyní se vracel i s velitelem.

Arutha žil pouze touhou dopadnout zákeřné vrahy. Všechno ostatní šlo stranou. Denní záležitosti principátu se zpomalovaly, dokud se nezastavily úplně. Arutha hledal Puštíky.

Jimmy zaklepal na dveře princovy komnaty. On i velitel byli pozváni dovnitř. Jimmy se postavil vedle Laurieho a vévodkyně Carline. Velitel se vypjal do pozoru před princem. Gardan, kapitán Valdis a hrabě Volney se shromáždili za Aruthovým křeslem. Princ vzhlédl a změřil si příchozího. "Veliteli Bayne? Poslal jsem vám rozkazy, nežádal jsem vaši přítomnost."

Velitel, prošedivělý veterán, jenž nastoupil do služby již před třiceti lety, promluvil: "Výsosti, četl jsem vaše nařízení. Přišel jsem s panošem, abych si je ověřil."

"Mé rozkazy jsou přesně takové, jak jsem je nechal zapsat, veliteli. Máte ještě něco?"

Velitel Bayne zrudl a hněv z jeho slov přímo čišel, když vyštěkl: "Ano, Výsosti. Copak jste, zatraceně, ztratil rozum?" Všichni v místnosti ztuhli, otřeseni nenadálým výbuchem zlosti. Než jej Gardan nebo Volney stačili zadržet, pokračoval: "Ten rozkaz tak, jak je napsaný, znamená, že mám strčit pod zámek dalších tisíc lidí. Především–"

"Veliteli!" zarazil jej úsečně Volney, který se konečně vzpamatoval z překvapení.

Voják si zavalitého hraběte nevšímal a dál ze sebe chrlil stížnosti. "Především příkaz zavřít každého, kdo 'není obecně známý nebo jeho totožnost nepotvrdí alespoň tři bezúhonní občané', znamená, že každý námořník, který je v Krondoru poprvé; cestovatel, tulák, minstrel, opilec, žebrák, děvka, hazardní hráč nebo jen obyčejný cizinec má být potrestán, aniž by byl vyslechnut městskou radou, což je v přímém rozporu se zvykovým právem. Za druhé nemám na takovou práci lidi. Za třetí nemám dost cel pro

ty, kteří mají být sebráni a vyslechnuti, nemám jich dost dokonce ani pro ty, kteří musí ve vězení zůstat kvůli neuspokojivým odpovědím. Sakra, sotva jsem našel místo pro ty, kteří už sedí za mřížemi. A za další celá ta věc volá do nebe. Copak jste se pomátl, člověče? Do dvou týdnů máte na krku povstání. Ani ten ničema Radburn si nic takového nedovolil."

"Veliteli, to stačí!" zahřímal Gardan.

"Zapomínáte se!" připojil se Volney.

"Jeho Výsost se zapomíná, milí pánové. A dokud nebude hanobení majestátu znovu zapsáno na seznam hrdelních zločinů, budu říkat, co si myslím."

Arutha na velitele upřel důrazný pohled. "Je to vše?"

"Ani z poloviny," odsekl Bayne. "Odvoláte ten příkaz?"

Arutha naprosto bezvýrazně prohlásil: "Ne."

Velitel sáhl po odznaku svého postavení a strhl jej. "Tak si najděte někoho jiného, kdo bude město trestat, Arutho conDoine. Já to dělat nebudu."

"V pořádku." Arutha převzal výložky. Podal je kapitánu Valdisovi a požádal jej: "Najděte staršího člena hlídky a povyšte ho."

Nyní již bývalý velitel zavrtěl hlavou. "Ten to taky neudělá, Výsosti. Hlídka do jednoho stojí za mnou." Naklonil se dopředu a pěstmi se opřel o Aruthův stůl, dokud se jeho oči nedostaly na stejnou úroveň s Aruthovými. "Snad abyste povolal své vojsko. Mí chlapci s tím nechtějí mít nic společného. Až tohle skončí, budou to oni, kdo bude muset vyrazit po setmění do ulic, po dvojicích, po trojicích, a pokoušet se uzdravit město plné zloby a nenávisti. Vy jste to vyvolal, tak se s tím také vypořádejte."

Arutha vyrovnaně odtušil: "To bude vše. Jste propuštěn."

Obrátil se k Valdisovi. "Vyčleňte oddíly z posádky a převezměte velení nad městskou hlídkou. Všichni její

členové, kteří budou chtít nadále pracovat, jsou vítáni. A každý, kdo odmítne splnit tento rozkaz, bude zbaven tabardu."

Velitel spolkl ostrá slova, která se mu drala na jazyk, prkenně se otočil a opustil komnatu. Jimmy zavrtěl hlavou a hodil po Lauriem znepokojený pohled. Bývalý zpěvák si stejně jako bývalý zloděj dovedl představit, jaké potíže z toho v ulicích vykypí.

Další týden Krondor úpěl pod nařízeními stanného práva.

Arutha byl hluchý ke všem prosbám o ukončení ochranných opatření. Ke konci třetího týdne byl pod zámkem každý muž i žena, kteří dostatečně neprokázali svou totožnost. Jimmy se spojil s vyzvědači Spravedlivého muže a ti jej ujistili, že Jízlivci také uklízejí ve vlastních řadách. Dosud bylo v zátoce nalezeno šest těl.

Arutha a jeho rádci byli konečně připraveni podrobit zajatce výslechu. Velká část skladišť na severní straně města nedaleko Kupecké brány byla přeměněna na věznici. Arutha obklopený družinou zachmuřených strážných pohlédl na prvních pět přivedených vězňů.

Jimmy stál opodál a zaslechl, jak jeden voják mumlá k druhému: "Tímhle tempem tady strávíme rok, než si se všemi popovídají."

Jimmy chvíli sledoval Aruthu, Gardana, Volneyho a kapitána Valdise, kteří kladli vězňům otázky. Mnozí z nich byli očividně prostí lidé, kteří nechápali, do čeho se vlastně zapletli, nebo své úlohy skvěle hráli. Všichni byli špinaví, zavšivení, vyhladovělí a napůl vystrašení a napůl vzdorovití.

Jimmyho se zmocnil neklid a odešel. Na kraji zástupu našel Laurieho, který objevil místo na lavici venku před pivnicí. Jimmy se k vévodovi ze Saladoru připojil. Laurie poznamenal: "Mají jen nějaké domácí, není levné, ale je

studené." Díval se směrem k Aruthovi, pokračujícímu ve vyšetřování pod parným letním sluncem.

Jimmy si otřel čelo. "Je to jen přetvářka. Nic se tím nedokáže."

"Zmírní to Aruthův hněv."

"Nikdy jsem ho takhle neviděl. Ani když jsme jeli do Pekraelinu. Je..."

"Je vzteklý, vyděšený a cítí se bezmocný." Laurie potřásl hlavou. "Od Carline jsem se toho o svých švagrech hodně dozvěděl. Jednu věc ti o Aruthovi povím, jestli to ještě nevíš. Nesnáší bezmoc. Dostal se do slepé uličky a hrdost mu nedovolí přiznat si, že stojí před kamennou zdí. Kromě toho, kdyby teď otevřel brány, Puštíci by mohli přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí."

"No a? Tak jako tak jsou ve městě a nezáleží na tom, co si Arutha namlouvá; není žádná záruka, že sedí v žaláři. Třeba se zamíchali mezi služebnictvo v paláci tak, jako to udělali loni s Jízlivci. Kdo ví?" Jimmy si povzdechl. "Kdyby tu byl Martin nebo král, třeba bychom to už měli za sebou."

Laurie se napil a zašklebil se – pivo bylo příliš hořké.

"Snad. Jmenoval jsi jediné dva muže na světě, které by pravděpodobně poslechl. Já s Carline jsme mu zkoušeli domluvit, ale on tě trpělivě vyslechne a pak stejně řekne ne. Ani Gardan s Volneym s ním nepohnou."

Jimmy ještě chvíli pozoroval princovo vyšetřování. Mezitím předstoupily další tři skupiny vězňů. "Nu, aspoň něco dobrého z toho vzešlo. Čtyři muži byli propuštěni."

"A jestli je sebere jiná hlídka, uvrhne je znovu za mříže a potrvá celé dny, než někdo ověří jejich tvrzení, že je princ nechal běžet. A zbylých šestnáct se vrátilo do vězení. Jediné, v co můžeme doufat, je, že si Arutha brzy uvědomí, že tímhle nic nezíská. Slavnost Banapisu se koná za necelé dva týdny, a jestli do té doby stanné právo neodvolá, bude

se muset vypořádat s povstáním celého města." Laurie roztrpčeně stiskl rty. "Kdyby existovala nějaká magie, která by nám ukázala, kdo je Puštík a kdo ne..."

Jimmy se narovnal: "Co?"

"Co 'co'?"

"To, co jsi právě řekl. A proč ne?"

Laurie se pomalu otočil a podíval se na panoše. "Co tím chceš naznačit?"

"Chci naznačit, že je načase popovídat si s otcem Nathanem. Jdeš se mnou?"

Laurie odložil džbánek hořkého nápoje a vstal. "Mám támhle uvázaného koně."

"Už jsme párkrát ve dvou jeli. Račte, Vaše Milosti."

Poprvé za řadu dní se Laurie zasmál.

Nathan naslouchal s hlavou nakloněnou ke straně, zatímco Jimmy končil s vysvětlováním svého nápadu. Kněz Bílé Sung se chvilku škrábal na bradě. Když přemýšlel, připomínal spíš bývalého zápasníka než duchovního. "Existují magické prostředky, jak někoho donutit mluvit pravdu, ale jsou časově náročné a nedá se na ně vždy zcela spolehnout. Pochybuji, že by se nám podařilo vymyslet něco užitečnějšího, než co jsme používali doposud." Z jeho tónu bylo patrné, že na současné způsoby pohlíží s lehkou nedůvěrou.

"A co ostatní chrámy?" navrhl Laurie.

"Mají způsoby, které se od našich maličko liší, rozdíl je především v tom, jak jsou zaklínadla sestavena. Obtíže s nimi jsou stejné."

Jimmy se tvářil sklesle. "Doufal jsem, že vymyslíme něco, co oddělí vrahy od davu nevinných. To asi není možné?"

Nathan se postavil za stolem v Aruthově poradním sále, který byl nyní, v době, kdy Arutha dohlížel na výslechy

vězňů, volný. "Pouze když člověk zemře a převezme jej do své péče Lims-Kragma, jsou všechny otázky zodpovězeny."

Jimmy se zamračil, jako by jej právě něco napadlo, a náhle se jeho tvář rozzářila. "To by mohlo být ono."

Laurie se zarazil. "Co by mohlo být ono? Nemůžeš je všechny zabít."

"Ne," protáhl Jimmy. Laurieho poznámka byla absurdní. "Podívejte, mohl byste sem povolat toho kněze Lims-Kragmy, Juliana?"

Nathan jej suše opravil: "Myslíš nejvyššího kněze Juliana z chrámu Lims-Kragmy? Zapomínáš, že se ujal duchovního vedení poté, co jeho předchůdkyně propadla po útoku v tomto paláci choromyslnosti." Nathanův výraz se na okamžik bolestně stáhl, protože on sám porazil nemrtvého Murmandamova služebníka za cenu nemalých obětí. Od té události jej stále pronásledovaly noční můry.

"Ach," hlesl Jimmy.

"Pokud jej o to požádám, možná nás poctí svou návštěvou, ale pochybuji, že sem přiběhne jen kvůli mému pozvání. Třebaže jsem princovým duchovním rádcem, v chrámové hierarchii jsem pouze nepříliš významným knězem se skromnými úspěchy."

"Nu, pak musíme zjistit, zda nás bude ochoten vyslechnout. Mám dojem, že jestli bude spolupracovat, mohli bychom najít z tohoto šílenství v Krondoru cestu ven. Ale chci mít jejich příslib dřív, než ten nápad vyklopím princi. Jinak by mě nemusel vůbec poslouchat."

"Pošlu mu list. Je neobvyklé, aby se chrámy pletly do městských záležitostí, ale od Murmandamova příchodu se naše vzájemné vztahy i vztahy se světskými úředníky zlepšily. Snad bude Julian tak laskav a podá nám pomocnou ruku. Předpokládám, že máš nějaký plán."

"Ano," připojil se Laurie, "prozraď nám, co skrýváš v tom svém pověstném rukávu."

Jimmy trochu zaklonil hlavu a zašklebil se. "To divadlo se ti bude líbit, Laurie. Rozšíříme nějaké klevety a vystrašíme Puštíky natolik, že se nám sami přiznají."

Vévoda ze Saladoru se opřel a zamyslel se nad chlapcovými slovy. Po chvíli se jeho světlé vousy rozdělily a v obličeji mu blýskl rozšiřující se úsměv. Nathan si s oběma vyměnil pohledy. Pomalu mu vše docházelo a i on se usmál a poté rozchechtal. Zdálo se, že si uvědomil, jak se chová; duchovní bohyně Jedné cesty se uklidnil, ale vzápětí opět vybuchl v neovladatelném záchvatu smíchu.

Z velkých svatostánků v Krondoru byl nejméně navštěvován chrám zasvěcený bohyni Smrti, Lims-Kragmě, ačkoli všichni věřili, že tato bohyně k sobě nakonec přijme každého. Bylo zvykem nabízet jí dary a modlit se k ní za ty, kteří nedávno zemřeli, ale pouze nemnoho obyvatel ji uctívalo pravidelně. V minulých stoletích prováděli služebníci bohyně Smrti krvavé rituály, včetně lidských obětí. Za dlouhá léta byly tyto praktiky postupně opuštěny a věrní následovníci Lims-Kragmy se začlenili mezi ostatní populaci, ale starý strach stále přetrvával. A dokonce i dnes bylo jejím jménem pácháno násilí fanatiky, kteří chtěli v očích obyčejných lidí její chrám obestřít rouškou hrůzy. Nyní byl takový zástup obyčejných lidí, i když se mezi nimi možná skrývalo i několik výjimek, veden do zmíněného kostela.

Arutha mlčky postával u vchodu do vnitřní svatyně chrámu Lims-Kragmy. Ozbrojení vojáci obestoupili předsálí a chrámoví strážci v černostříbrných hávech se rozptýlili uvnitř. Sedm knězů a kněžek se pod dohledem nejvyššího kněze Juliana majestátně rozmístilo do oblouku. Tvářili se důstojně jako před významným obřadem.

Nejvyšší kněz se zpočátku nechtěl této hry zúčastnit, ale vzhledem k tomu, že jeho předchůdkyně byla střetnutím s Murmandamovým služebníkem tolik poznamenána, cítil povinnost podpořit jakýkoli pokus o zničení tohoto ďábla. Nakonec po dlouhém přemlouvání nepříliš ochotně svolil.

Vězni byli tlačeni směrem k temnému vchodu. Většina se držela zpátky a vojáci s kopími je museli pohánět. První skupinu tvořili ti nejvíce podezřelí. Arutha s podvodem váhavě souhlasil, trval však na tom, aby všichni ti, u nichž bylo nejpravděpodobnější, že jsou členy bratrstva nájemných vrahů, byli podrobeni zkoušce první, pro případ, že by záměr byl odhalen a zpráva o tom prosákla k ostatním zajatcům.

Když se zdráhající se vězni shromáždili před oltářem bohyně Smrti, Julian zvolal: "Nechť zkouška započne!" Přítomní kněži, kněžky i mniši ihned spustili litanii zaříkání, jež naplnila ovzduší mrazivou a zlověstnou náladou.

Nejvyšší kněz se otočil k zhruba padesáti zajatcům, hlídaným nemluvnými chrámovými strážci, a vyhlásil: "Na kamenném oltáři smrti žádný člověk nesmí vyslovit lež. Neboť před Tou, jež čeká, před Tou, jež roztahuje sítě, před Milovnicí života musí každý odpřisáhnout své činy. Vězte tedy, Krondořané, že mezi vámi jsou i ti, kteří odmítli laskavou náruč naší paní, ti, kteří se upsali temnotě a kteří slouží černým silám. Jsou to lidé, kterým je upřena milost smrti a věčný odpočinek, jenž Lims-Kragma svým věrným poskytuje. Tyto lidské zrůdy jsou všemi opovrhovány a jsou odkázány pouze na vůli svého ďábelského mistra. Nyní tito zavrženci budou vyčleněni z naší společnosti. Neboť kdo spočine na kamenném oltáři bohyně Smrti, projde zkouškou. Kdo promluví pravdivě, nemá se čeho bát. Ale ti, kdož přísahali oddanost temnu, budou odhaleni a snese se na ně hněv Té, jež čeká."

Socha za oltářem, gagátová podobizna krásné, přísně vyhlížející ženy, počala žhnout a pulsovat modrozeleným světlem. Jimmy byl uchvácen. Sledovali drama s Lauriem a oba museli uznat, že působilo opravdu věrohodně.

Julian pokynul, aby přivedli prvního vězně. Muž byl napůl vlečen k oltáři, který před dávnými věky sloužil k obětování lidí. Nejvyšší kněz vyňal z rukávu černou dýku. Přidržel ji muži na prsou a prostě se otázal: "Sloužíš Murmandamovi?"

Muž ze sebe stěží vypravil zápornou odpověď a Julian dýku odtáhl. "Tento muž je bez viny," pronesl zpěvavým hlasem.

Jimmy s Lauriem si vyměnili pohledy, neboť to byl jeden z námořníků Trevora Hulla, otrhaný a nanejvýš hrubě vyhlížející, ale zcela jistě mimo podezření. Podle toho, co právě předvedl, to nebyl špatný herec. Vybrali jej proto, aby dodal celému spiknutí nádech věrohodnosti, stejně jako druhý muž, kterého právě táhli ke kamennému stupni. Srdceryvně naříkal, křičel, aby ho nechali být a žadonil o slitování.

Jimmy si zakryl ústa rukou a zašeptal: "Přehání to."

Laurie stejně tiše opáčil: "To nevadí, stejně to tu páchne strachem."

Jimmy si prohlížel shromážděné vězně, kteří užasle zírali na scénu odehrávající se před jejich očima. I druhý zajatec byl prohlášen nevinným. Nyní se strážci chopili prvního skutečně zkoušeného muže. Měl uchvácený výraz ptáka, ke kterému se blíží had, a rychle kráčel k oltáři. Další čtyři se bez většího odporu podrobili hodnocení a Arutha přistoupil k Jimmymu a Lauriemu. Otočil se zády k Julianovi a zakryl je tak před případnými pohledy vězňů. "To nebude k ničemu."

Jimmy pokrčil rameny. "Možná jsme ještě nevybrali Puštíka. Trpělivost. I kdyby zkouškou všichni prošli, stále zůstanou pod dohledem."

Náhle se z přední řady oddělil jeden zajatec, odhodil stranou dva strážce a rozběhl se k východu. Aruthovi vojáci mu okamžitě zastoupili cestu. Vrhl se na ně a zatlačil je nazpět. V potyčce, která následovala, se sehnul pro dýku, již měl jeden ze strážných u opasku a pokusil se jí zmocnit. Někdo jej však udeřil do ruky a dýka se odkutálela po podlaze. Jiný voják jej kopím praštil přes obličej. Neúspěšný uprchlík se svalil na zem.

Jimmy se zároveň s ostatními snažil muže znehybnit. Pak, jako kdyby se čas neuvěřitelně zpomalil, zahlédl jiného vězně, jak se ohýbá a chápe se dýky. S chladným odhodláním se muž narovnal a otočil dýku tak, že držel ostří mezi palcem a ukazovákem. Pohnul rukou dozadu a v okamžiku, kdy Jimmy otevřel ústa k varovnému výkřiku, hodil.

Jimmy skočil po Aruthovi, aby jej odstrčil, ale o zlomek vteřiny se opozdil. Dýka zasáhla svůj cíl. Kněz vykřikl: "To je rouhání!" Pak se všichni obrátili na prince. Arutha zavrávoral, oči se mu roztáhly údivem a nechápavě hleděl na rukojeť vyčnívající z jeho hrudi. Laurie s Jimmym jej popadli pod pažemi a zachránili jej od pádu. Arutha se na Jimmyho zadíval; rty se mu pohybovaly, ale nevyšel z nich ani hlásek, jako kdyby promluvit bylo nepřekonatelně těžké. Potom zvrátil oči v sloup a sesul se, stále podpíraný Lauriem a Jimmym.

Jimmy tiše seděl, zatímco Roald rázoval po místnosti. Carline se usadila naproti chlapci, ztracená ve vlastních myšlenkách. Čekali před Aruthovou ložnicí. Otec Nathan s královským lékařem se činili ze všech sil, aby Aruthovi zachránili život. Nathan nebral ohled na ničí postavení a

všechny z princova pokoje vyhnal, nedovolil dokonce ani Carlině, aby se na bratra podívala. Jimmy zprvu zranění odhadl jako vážné, ne však smrtelné. Viděl muže, kteří přežili horší, ale nyní se čas vlekl a mladík se začínal trápit. Touto dobou již měl Arutha v klidu odpočívat, ale z jeho komnaty zatím nikdo nevyšel, aby je zpravil o jeho stavu. Jimmy se obával, že je to známka toho, že nastaly komplikace.

Zavřel oči a promnul si je. Hlasitě si povzdechl. Opět jednal, ale příliš pozdě na to, aby odvrátil katastrofu. Bojoval s pocitem viny. Trhl sebou, když se vedle něj ozval hlas: "Neobviňuj se."

Vzhlédl a spatřil Carline, která se přemístila do křesla vedle něj. Se slabým úsměvem se zeptal: "Vy umíte číst myšlenky, vévodkyně?"

Zavrtěla hlavou a snažila se potlačit slzy. "Ne. Jen jsem si vzpomněla, jak těžce jsi prožíval Anitino zranění."

Jimmy se zmohl pouze na přikývnutí. Laurie vstoupil a přešel ke dveřím do ložnice, kde tiše promluvil se strážným. Voják rychle vešel dovnitř, o chvíli později se vrátil a pošeptal mu odpověď. Laurie se přitočil ke své ženě, zlehka ji políbil na tvář a sdělil jí: "Nechal jsem vypravit posly pro Anitu a zrušil jsem stanné právo." Jako nejvyšší šlechtic ve městě převzal Laurie vládu a společně s Volneym a Gardanem se pustili do napravování škod a znovunastolení pořádku. Přestože byla krize zažehnána, museli učinit jistá opatření, bránící rozzuřeným občanům v odvetě. Ještě několik dní potrvá noční zákaz vycházení a větší shromažďování bude nepřípustné.

Laurie se omluvil. "Musím vyřídit ještě nějaké další záležitosti. Brzy se vrátím." Vstal a opustil předpokoj. Čas opět plynul nesnesitelně pomalu.

Jimmy byl stále ponořen do chmurných myšlenek. Za onu krátkou dobu, kterou s princem strávil, se jeho svět od

základů změnil. Z chlapce z ulice a zloděje vyrostl v panoše a získal naprosto odlišný postoj k ostatním lidem, ačkoli určitá část jeho bývalé opatrnosti mu dobře posloužila, když se vyrovnával s dvorními intrikami. Přesto se princ, jeho rodina a přátelé stali jedinými bytostmi, na nichž Jimmymu doopravdy záleželo a kteří pro něj mnoho znamenali. Strachoval se o ně. Jeho neklid rostl hodinu od hodiny a nyní již hraničil téměř se zoufalstvím. Práce lékaře a mnicha trvala příliš dlouho.

Jimmymu bylo jasné, že něco není v pořádku.

Pak se dveře otevřely a dovnitř byl povolán strážce. Objevil se znovu o minutku později a rozběhl se chodbou. Krátce nato stáli Laurie, Gardan, Valdis a Volney před vstupem do princovy ložnice. Aniž by Carline spustila oči z ozdobného portálu, naklonila se a stiskla Jimmymu ruku. Jimmy se ohlédl a vylekalo jej, že má oči plné slz. S děsivou jistotou si mladý muž uvědomil, co to znamená.

Dveře se opět rozletěly a vyšel z nich pobledlý Nathan. Rozhlédl se po místnosti a chtěl něco říci, ale hlas se mu zlomil, jako kdyby slova, jež měl vyslovit, vážila příliš mnoho, než aby je byl schopen unést jediný člověk. Nadechl se a konečně prostě hlesl: "Je mrtev."

Jimmy se neovládl. Vyskočil z pohovky a prorazil si cestu mezi muži u dveří. Neuvědomil si, že je to on, kdo křičí: "Ne!" Vojáci byli příliš zaskočeni, než aby stihli mladého panoše vpadnuvšího do Aruthovy ložnice zadržet. Tam se zastavil, neboť na lůžku spočívalo princovo nezaměnitelné tělo. Jimmy přiskočil k posteli a zkoumal nehybný obličej. Natáhl ruku, chtěl se jej dotknout, ale zarazil se několik palců nad Aruthovou tváří. Nepotřeboval si sáhnout, aby se ujistil o tom, že muž na lůžku, jehož rysy mu byly tolik známé a drahé, je doopravdy mrtvý. Jimmy sklonil hlavu k prošívané podušce, zakryl si oči a rozplakal se.

Kapitola čtvrtá

VZHŮRU

Tomas se probudil.

Cosi jej volalo. Posadil se a ve tmě se rozhlédl, jeho více než lidské oči viděly každou podrobnost v komnatě tak jasně, jako kdyby byl den. Soukromé sídlo královny a jejího chotě bylo malé, vydlabané v živém kmeni mohutného stromu. Nic nevypadalo neobvykle. Na okamžik pocítil strach, že by se snad vrátily jeho šílené sny o minulosti, pak se ale probral docela a ihned náhlou obavu zaplašil. Na tomto místě byl víc než kdekoli jinde pánem svých schopností. Přesto staré hrůzy čas od času neočekávaně vyplouvaly na povrch.

Tomas se podíval na svou ženu. Aglaranna ze spánku hlasitě oddychovala. Vyskočil a přešel ke Calisově postýlce. Malému elfovi byly již téměř dva roky a spal ve výklenku spojeném s ložnicí rodičů. Malý princ z Elvandaru trošku pochrupoval a jeho tvářička byla zosobněním klidu a míru.

Pak se volání ozvalo znovu. A Tomas poznal, kdo jej potřebuje. Avšak místo aby se upokojil, jakmile odhalil

zdroj onoho poselství, vycítil v něm zvláštní osudovost. Přešel místnost. Na dřevěné stěně visela zlatobílá zbroj. Od konce trhlinové války ji oblékl pouze jednou, když se postavil Černým vrahům a zničil je za to, že se opovážili překročit hranice Elvandaru. Nyní si byl jist: je čas opět obléknout bojový šat.

Tiše sňal zbroj a vynesl ji ven. Letní noc ztěžkla vůněmi, mísily se v ní jemné odstíny květinového aromatu s libými pachy linoucími se z ohnišť elfích pekařů, kteří připravovali pokrmy na druhý den.

Pod stinným baldachýnem Elvandaru se Tomas oblékl. Přes spodní tuniku a kalhoty si natáhl zlatou kroužkovou košili s rukávy a na hlavu si dal kápi. Po ní následoval bílý tabard s vyobrazením zlatého draka. Připjal si zlatý meč a vzal do ruky bílý štít. Nakonec si nasadil zlatou přilbu.

Dlouhou chvíli jen stál, opět oděn v úboru Ashen-Shugara, posledního z Valherů, Dračích vládců. Mystický odkaz, jenž přemostil propast času, je spoutal dohromady; jakýmsi nepřirozeným způsobem byl Tomas stejně Valheruem jako lidskou bytostí. Jeho základní podstatou byla povaha muže vyrůstajícího pod dohledem otce a matky v kuchyni v hradu Crydee, ale jeho moc daleko přesahovala lidské schopnosti. Tato moc se již neukrývala ve zlaté a bílé zbroji; tak tomu bylo jen díky kouzlu Macrose Černého, který zařídil, aby Tomas zdědil pradávné síly Valherů. Nyní přebývala v samotném Tomasovi, ale on měl přesto pocit, že beze zbroje je poněkud slabší.

Zavřel oči a s pomocí dávno nepoužívaného umění si přál odcestovat tam, kde jej očekával volající.

Tomase zahalilo zlaté světlo a náhle se, rychleji, než oko dokáže postřehnout, rozletěl mezi stromy elfího lesa. Minul nic netušící hlídky a spěchal dál, dokud se neocitl na velké mýtině daleko na severozápadě od královnina dvora.

Znovu se ztělesnil v původní formě a jal se pátrat po původci vzkazu. Zpoza stromů vyšel muž v černém hávu, Tomasovi dobře známý. Když k němu malá postava došla, objali se, neboť jako děti byli nevlastními bratry.

Tomas promluvil: "To je zvláštní shledání, Pugu. Poznal jsem tvé volání, jako bys zprávu podepsal, ale k čemu magie? Proč jsi prostě nepřišel do mého domova?"

"Musíme si promluvit mezi čtyřma očima. Byl jsem pryč."

"O tom mě Arutha minulé léto zpravil. Říkal, že jsi zůstal na tsuranském světě, abys vypátral příčinu oněch zlověstných Murmandamových útoků."

"Naučil jsem se za poslední rok mnoho, Tomasi." Vedl dávného přítele k padlému stromu a oba se posadili na silný kmen. "Jsem si nyní jistý, naprosto jistý, že za Murmandamem stojí to, co Tsurané znají jako Nepřítele, starodávná bytost nepředstavitelné moci. Tato hrůzostrašná věc se snaží najít vstup na náš svět a ovládla peklomory a jejich spojence – k čemu to povede, to netuším. Nemám zdání, jak by Nepříteli mohlo při pronikání do našeho časoprostoru pomoci srocení peklomořích vojsk nebo Aruthova smrt." Na chvilku se zahloubal. "Tolika otázkám navzdory svému učení stále ještě nerozumím. Při pátrání v knihovně Shromáždění jsem se dostal téměř ke konci, ale pak jsem přece něco objevil." Podíval se na přítele z dětství a v jeho tváři bylo možno vyčíst pocit silné naléhavosti. "To, na co jsem narazil, byl spíš jen náznak, ale zavedl mě daleko na sever Kelewanu, na pohádkové místo ukryté pod věčným ledem.

Strávil jsem tento rok v Elvardeinu."

Tomas nechápavě zamrkal. "V Elvardeinu? To znamená... 'elfí útočiště', tak jako Elvandar značí 'elfí domov'. Kdo...?"

"Studoval jsem s eldary."

"Eldaři!" Tomas vypadal ještě zmateněji. Před očima mu vytanuly vzpomínky ze života, kdy byl Ashen-Shugarem. Eldaři byli elfové, jimž jejich páni, Dračí vládci, nejvíce důvěřovali. Měli přístup k mnoha nástrojům moci, ukořistěným během nájezdů na jiné planety, především ke knihám. Ve srovnání se svými mistry byli slabí. Vzhledem k ostatním smrtelníkům na Midkemii byli rasou mocných mágů. Zmizeli v dobách válek Chaosu a mělo se za to, že vymřeli se svými pány.

"A oni žijí na tsuranském světě?"

"Kelewan není pro Tsurany domovem o nic víc než pro eldary. Oba národy tam našly útočiště za válek Chaosu." Pug se odmlčel a přemítal. "Elvardein byl založen jako strážní maják pro případ, jako je tento.

Je Elvandaru hodně podobný, Tomasi, ale v něčem se liší."

Vzpomínal. "Když jsem tam přišel, eldarové mě uvítali. Učili mě. Ale bylo to úplně jiné učení, než na jaké jsem byl zvyklý. Jeden elf, jmenoval se Acaila, byl za mé studium zřejmě zodpovědný, i když mě učilo i mnoho dalších. Za celý rok, který jsem prožil pod polárním ledem, jsem nepoložil jedinou otázku. Snil jsem." Sklopil oči. "Bylo to tak zvláštní. Ze všech lidí jedině ty můžeš pochopit, co tím myslím."

Tomas položil Pugovi ruku na rameno. "Rozumím. Lidé se nezrodili pro takovou magii." Pak se usmál. "Ale přesto se ji musíme učit, viď?"

Pug se musel usmát. "To ano. Acaila a ostatní se pustili do zaříkání a já jsem jen seděl a díval se. Celé týdny jsem nechápal, že se jedná o vyučování. Pak, jednoho dne, jsem se... připojil. Naučil jsem se, jak zaklínat společně s nimi.

Tehdy moje výchova začala." Pug se znovu usmál. "Byli dobře připraveni. Věděli, že přijdu."

Tomas udiveně vyhrkl: "Jak to?"

"Macros. Zdá se, že jim řekl, že se k nim nejspíš vypraví 'vhodný žák'." "To ukazuje na spojení mezi válkou a těmi zvláštními úkazy v posledním roce."

"Ano." Pug náhle ztichl, ale potom se znovu ozval: "Naučil jsem se tři věci. První z nich je, že naše pojetí mnoha cest magie není správné. Všechno je magie. Jedině omezení osoby, která se magií zabývá, určuje, kterou cestou se vydá. Za druhé – navzdory usilovnému studiu jsem teprve na začátku pochopení všeho, co mi eldaři vštípili. Protože jsem se ani jednou na nic nezeptal, nikdy mi na nic neodpověděli." Zachvěl se. "Jsou tak odlišní od... všech ostatních. Nevím, jestli je to jejich odloučeností, nedostatkem styku se zbytkem jejich druhu nebo čím, ale Elvardein je tak cizí, že mi ve srovnání s ním Elvandar připadá stejně známý jako lesy kolem Crydee." Pug si povzdychl. "Někdy to bylo tak ubíjející. Každý den jsem vstal a šel jsem se projít do lesa. Čekal jsem, až se mi sama naskytne příležitost k učení. Vím nyní o magii víc než kdokoli jiný na tomto světě, když je Macros pryč, ale nevím nic víc o tom, co před nám stojí. Vyrobili ze mě nástroj, aniž by mi vysvětlili můj účel."

"Ale tušíš, co by to mohlo být?"

"Ano, ale nesvěřím se s ním dokonce ani tobě, dokud si nebudu jist." Pug vstal. "Naučil jsem se hodně, ale musím se dozvědět víc. O tom není pochyb – to je ta třetí věc, kterou jsem ti chtěl říci – oběma světům hrozí největší nebezpečí od válek Chaosu." Pug se narovnal a podíval se Tomasovi zpříma do očí. "Musíme vyrazit."

"Vyrazit? Kam?"

"Všechno se před námi teprve otevírá. Jsme špatně vybaveni na to, abychom mohli zasáhnout do bitvy. Máme nedostatek vědomostí a učení je příliš zdlouhavé. Takže je třeba vyhledat moudrost. Musíš jít se mnou. Hned."

"Ale kam?"

"Tam, kde mohu zjistit vše, co by nám pomohlo získat výhodu. Do věštírny Aal."

Tomas bedlivě zkoumal Pugovu tvář. Za dlouhá léta, po která se znali, nikdy neviděl mladého mága tak odhodlaného. Tomas tiše vydechl: "Na jiné světy?"

"Proto tě potřebuji. Tvé umění je mi cizí. Vytvořím trhlinu na Kelewan, ale cestovat na světy, které znám pouze z tisíce let starých svazků...? Společně máme naději. Pomůžeš mi?"

"Samozřejmě. Musím promluvit s Aglarannou..."

"Ne." Pugův tón byl pevný. "Existují k tomu dobré důvody. Především tuším strašnější odhalení, než jaké si dokážu představit. Pokud je můj předpoklad správný, pak nikdo kromě nás dvou nesmí vědět, k čemu se schyluje. Kdybychom se někomu svěřili, na jakou výpravu se chystáme, mohlo by to zmařit veškeré naděje na úspěch. Ti, které chceš uklidnit, by byli zničeni. Raději je chvíli nech na pochybách."

Tomas zvažoval Pugova slova. Chlapec z Crydee, jenž vyspěl ve Valherua, si uvědomoval zcela zřetelně zásadní skutečnost. Hovořil k němu muž, kterému jako jednomu z mála ve vesmíru naprosto a bezmezně důvěřoval. "Nelíbí se mi to, ale podvolím se tvé opatrnosti. Jak budeme cestovat?"

"K překonání kosmu, možná dokonce k pouti časem, budeme potřebovat oře, kterého můžeš řídit jen ty sám."

Tomas odvrátil zrak a hleděl do tmy. "Už je to... dávno. Jako všichni bývalí služebníci Valherů, změnili se i ti, o nichž mluvíš, ve svobodné a tvrdohlavé bytosti. Pravděpodobně nám nebudou chtít dobrovolně posloužit." Zamyslel se a před očima se mu míhaly pradávné vzpomínky. "Přesto se pokusím."

Poodešel do středu palouku, zavřel oči a zvedl paže vysoko nad hlavu. Pug jej v tichosti sledoval. Dlouhé

minuty se ani jeden z nich nepohnul. Pak se mladý muž v bílozlaté zbroji otočil k Pugovi. "Jedna odpověděla, je velmi daleko, ale rychle se blíží. Nebude to trvat dlouho."

Čas plynul a hvězdy nad hlavou se pomalu sunuly po svých drahách. Pak se v dáli ozval zvuk mohutných křídel, opírajících se do nočního vzduchu. Zakrátko se šustění změnilo v lomoz doprovázený hukotem větru a zářivé hvězdy zakryl titánský tvar.

Na mýtinu měkce a obratně přistálo obrovské stvoření. Křídla, z nichž každé se rozprostíralo do vzdálenosti větší než sto stop, kupodivu lehce snesla k zemi trup mohutnější, než měl jakýkoli jiný živočich na Midkemii. Stříbrné odlesky měsíčního světla tančily na zlatých šupinách jednoho z největších draků. Hlava o rozměrech velkého vozu se sklonila a zastavila se ve výši před oběma muži. Ohromné oči barvy rubínů si je prohlížely. Pak tvor promluvil: "Kdo se mne opovážil povolat?"

Tomas odpověděl: "Já, který jsem kdysi býval Ashen-Shugarem."

Nálada stvoření byla zřejmá; rozladění se mísilo se zvědavostí. "Myslíš snad, že mi poroučeti můžeš tak, jak mým předkům poroučeli ti tví? Pak věz, že my, draci, jsme nyní mocnější i prohnanější. Nikdy více nehodláme z vlastní vůle sloužiti. Hodláš se se mnou o tom přít?"

Tomas pokorně zvedl ruce. "Hledáme spojence, nikoli služebníky. Jsem Tomas, ten, který s trpaslíkem Dolganem držel stráž u umírajícího Rhuagha až do posledního okamžiku. Považoval mne za přítele a díky jeho daru jsem se znovu stal Valheruem."

Saň přemítala. Potom odpověděla: "Jeho píseň byla slavná a vznešená, Tomasi, příteli Rhuaghův. V našich pověstech nenajdeme většího zázraku. Když Rhuagh odcházel, vzlétl naposledy do oblak, jako kdyby se k němu znovu navrátilo mládí, a zpíval svou píseň smrti mocně.

Velebil v ní tebe i trpaslíka Dolgana. Všichni velcí draci naslouchali jeho hlasu a vzdávali díky. Pro tuto laskavost, již jsi prokázal, vyslechnu tvou žádost."

"Naším cílem je místo, od nějž nás dělí propast času i prostoru. Na tvém hřbetě bychom mohli tyto překážky překonat."

Drak se při zmínce o tom, že by někdo z jeho druhu měl opět nést na svých zádech Valherua, zatvářil navzdory Tomasově ujištění podezřívavě. "Jaký jest důvod vaší pouti?"

Tentokrát se vysvětlení ujal Pug. "Tomuto světu hrozí vážné nebezpečí, strašlivý nepřítel sbírá své síly, a dokonce i drakům by mohl přinést pohromu."

"Podivné události se seběhly na severu," podotkl drak. "A zlověstný vítr vane za nocí zemí." Odmlčela se a zvažovala, co má odpovědět. "Potom tedy soudím, že vy a já uzavřeme úmluvu. Pro vše, co jste pravili, odnesu tebe i tvého přítele. Mé jméno jest Ryath." Drak sklonil hlavu a Tomas mrštně vyšplhal nahoru, ukazuje přitom Pugovi, kam šlápnout, aby nezpůsobil obrovitému tvorovi nepohodlí. Když vyšplhali na hřbet, uvelebili se v mělké prohlubni mezi křídly v místech, kde se krk připojoval k ramenům.

Tomas poděkoval: "Jsme tvými dlužníky, Ryath."

Drak silně mávl křídly a vznesl se k nebi. Rychle stoupali nad Elvandarem, Tomasova magie udržovala oba pevně usazené na Ryathiných zádech. Pak saň znovu promluvila: "Dluhy mezi přáteli nejsou pravými dluhy. Pocházím z Rhuaghova rodu; je mi tím, co ve vašem světě nazýváte otcem, a já jemu dcerou.

Ač nepovažujeme tyto vztahy za životně důležité tak jako lidé, přesto pro nás mají jistý význam.

Pojď, Valheru, je načase, abys převzal vedení."

Tomas přivolal síly, jež celá milénia pokojně dřímaly, a přál si přemístit se mimo prostor a čas, kde se kdysi jeho bratři a sestry prohánělí dle chuti a rozsévali zkázu na nespočtu světů. Poprvé za dlouhé věky se Dračí vládce vznášel mezi hvězdami.

Tomas vůlí řídil Ryathinu pouť. V okamžicích potřeby v sobě objevoval schopnosti, které v tomto životě ještě nevyužil. Uvnitř znovu cítil osobnost Ashen-Shugara, ale ani v nejmenším se to nepodobalo onomu všepohlcujícímu šílenství, jež prožíval předtím, než překonal odkaz Valherů a znovu získal zpět svou lidskou tvář.

Tomas kolem sebe, Puga a draka udržoval iluzi prostoru téměř podvědomě. Kolem dokola prozařovaly temnotu myriády hvězd. Oba muži věděli, že se nenacházejí v tom, co Pug nazýval 'skutečným vesmírem', ale co spíš připomínalo šedou nicotu, kterou poznal, když s Macrosem zavíral trhlinu mezi Kelewanem a Midkemií. Této prázdnotě však chyběla podstata, trvala sama o sobě mezi látkou prostoru a času. Mohli zde zestárnout a vrátit se zpátky na místo, odkud vzlétali, pouhý okamžik poté, co se skutečně vydali na cestu. Čas v této nedimenzi neexistoval. Ale lidská mysl, třeba sebevíc nadaná, měla svá omezení a Tomas věděl, že Pug byl bez ohledu na nesmírné schopnosti stále jen člověk, a nebyla vhodná doba na to, aby zkoušel, kolik vydrží. Ryath si, jak se zdálo, klamné vidiny nevšímala. Tomas s Pugem vycítili, že změnila směr.

Dračí schopnost orientovat se v mimoprostoru Puga velice zaujala. Domníval se, že Macros možná získal představu o tom, jak se silou vůle pohybovat mezi světy, právě ze studií u Rhuagha. Pug si v duchu poznamenal, že až se vrátí do Hvězdna, musí se probrat Macrosovými díly a vyhledat odpověď.

Potom se s hlasitým zahřměním vynořili ve skutečném prostoru. Ryath se mocně opírala křídly do větru na cizí planetě, letěla nespoutanou oblohou, potemnělou dešťovými mračny nad rozeklanou krajinou prastarých horstev. Vzduch chutnal kovově hořce a mrazivý vichr rozfoukával nepříjemný zápach. Ryath vyslala k Tomasovi myšlenku. *Toto místo působí cize. Nelíbí se mi.*

Tomas odpověděl nahlas, aby to slyšel i Pug: "Nezdržíme se zde déle, než bude nutné, Ryath. A nemáme se zde čeho obávat."

Nemá to se strachem nic společného, Valheru. Pouze taková podivná místa nemám v lásce.

Pug ukázal přes Tomase, jenž jeho pohyb sledoval. Duševním příkazem pak Tomas draka navedl dle Pugových pokynů. Řítili se mezi rozervanými štíty, nad děsivou snovou krajinou pokroucených skal. V dáli vyvrhovaly mohutné vulkány vysoké rozšiřující se sloupy černého kouře, jejichž spodní strany oranžově zářily odraženým světlem. Horská úbočí ostře žhnula roztavenou lávou stékající v ohnivých řečištích. Potom se pod nimi objevilo město. V kdysi majestátních hradbách zely obrovské pukliny vyplněné sutinami. Hrdě vztyčené věže se ještě tu a tam vypínaly mezi přehlídkou zkázy, ale většina jich byla zničena. Nikde nebylo ani vidu po známkách života. Nad zbytky náměstí se Ryath prudce naklonila a obletěla střed města, v němž se kdysi shromažďovaly davy tamních obyvatel. Nyní bylo slyšet kromě skučení ledového větru pouze tlukot jejích křídel.

"Co je to za místo?" zajímal se Tomas.

"Nemám zdání. Vím jen, že je to svět Aal, nebo spíš v minulosti býval. Je strašně starý. Podívej se na to slunce."

Tomas hleděl na hněvivý bílý bod za ženoucími se mraky. "Je divné."

"Je staré. Dříve zářilo jako to naše, bylo jasné a hřejivé. Nyní umírá."

Tomasovi se vybavila dlouho dřímající pověst Valherů.

"Ocitlo se téměř na konci cyklu. Znám to. Někdy se prostě vytratí a nezbyde z něj vůbec nic. Jindy... vybuchne a děsivou silou zničí všechno kolem. Zajímalo by mě, jak dopadne toto."

"To netuším. Třeba to bude vědět orákulum." Pug napřáhl paži k vzdálené linii hor.

Letěli k pohoří, Ryathina mocná křídla je nesla rychle k cíli. Město se rozkládalo na okraji nížiny, o níž se domnívali, že byla dříve obdělávána. Ale po statcích a zemědělských usedlostech nezůstalo ani památky, kromě jediné stavby připomínající akvadukt. Stála osaměle uprostřed široké planiny jako tichý pomník dávno vymřelé rasy. Pak začala Ryath stoupat podél úpatí hor. Znovu se proplétali mezi horskými vrcholy, tyto však byly staré a ohlazené větrem a deštěm.

"Tam," ukázal Pug. "Jsme na místě."

Ryath dle Tomasových mimosmyslových pokynů zakroužila nad horou. Na jižním skalisku se před jejich zraky objevila plošina a ústí jeskyně. Pro tak velkého draka zde nebylo dost prostoru pro přistání, takže Tomas použil své umění a vznesl se i s Pugem z Ryathina hřbetu. Ryath mu sdělila, že se vydává na lov a vrátí se na zavolání. Tomas jí popřál úspěch, ale předpokládal, že přiletí zpět hladová.

Zvolna sestupovali vlhkou větrnou oblohou, potaženou černými bouřkovými oblaky tak, že téměř nebylo možno rozlišit noc a den. Snesli se před jeskyni.

Sledovali Ryath, mířící za potravou. Pug poznamenal: "Zde nehrozí nebezpečí, ale možná se vydáme na místa, která nebudou ani zdaleka tak příznivá. Domníváš se, že se Ryath skutečně nebojí?"

Tomas se k Pugovi obrátil s úsměvem. "Jsem o tom přesvědčen. Ve svých snech o starých dobách jsem se dotýkal myslí jejích předků. Tento drak k nim má tak daleko, jako měli oni k tvému Fantusovi."

"Pak je dobře, že se k nám připojila dobrovolně. Jinak by bylo obtížné ji přemluvit."

Tomas přitakal. "Nepochybně bych ji mohl zničit. Ale přinutit ji, aby se mi podvolila? Těžko. Dny, kdy Valheruové vládli bez omezení jsou dávno ty tam."

Pug pozoroval neznámou scenérii pod skalní římsou. "Je to smutný a prázdný svět. Ve spisech přechovávaných v Elvardeinu je líčena jeho minulost. Kdysi jej zdobila rozlehlá města, domovy mnoha národů. Teď z nich jsou ruiny."

Tomas se tiše zeptal: "Co se stalo s jeho obyvateli?"

"Slunce vybledlo a počasí se změnilo. Zemětřesení, hladomor, války. Ať to bylo cokoli, přineslo to planetě naprostou zkázu."

Otočili se k jeskyni. Před vchodem se zjevila postava, zahalená od hlavy k patě ve všezakrývajícím hávu. Pouze z jednoho rukávu vyčuhovala hubená ruka. Na jejím konci držely staré pokřivené prsty hůl. Muž, neboť tak vypadal, se pomalu přibližoval, a když stanul před nimi, otázal se hlasem tak slabým jako vánek dějin: "Kdo vyhledal věštírnu Aal?"

Pug pronesl: "Já, Pug zvaný Milamber, mág dvou světů."

"A já, Tomas zvaný Ashen-Shugar, jenž žije dvakrát."

Osoba jim pokynula, aby vstoupili do sluje. Tomas s Pugem procházeli dlouhým temným tunelem. Pug mávnutím ruky přivolal světlo. Chodba ústila do ohromné jeskyně.

Tomas se zastavil. "Byli jsme jen několik yardů pod vrcholem hory. Ta jeskyně se nevejde..."

Pug položil příteli ruku na paži. "Jsme někde jinde."

Jeskyně byla zalita slabým jasem linoucím se ze stěn a ze stropu, takže Pug zrušil své kouzlo. Ve vzdálených koutech bylo vidět několik dalších postav v dlouhých róbách, ale žádná z nich se k nim nevydala.

Muž, který je přivítal na plošině, kráčel kolem nich a oni jej následovali. Pug se zajímal: "Jak vás máme oslovovat?"

Bytost odvětila: "Jak se vám zlíbí. My zde nemáme žádná jména, nemáme minulost ani budoucnost. Jsme zkrátka jen ti, kdo slouží orákulu." Vedl je k velkému skalnímu výčnělku, na němž spočívala podivná osoba. Byla to mladá žena či spíše dívka, pravděpodobně jí nebylo víc než třináct nebo čtrnáct let. Nedalo se to dost dobře odhadnout. Byla nahá a pokrytá špínou, strupy a vlastními výkaly. V dlouhých hnědých vlasech se jí hemžily vši. Když je viděla přicházet, oči se jí rozšířily a rozječela se hrůzou. Pozadu klopýtala přes balvany. Oběma návštěvníkům bylo zřejmé, že je naprosto šílená. Křik neustával. Dívka se objímala a choulila a pak se její jekot postupně změnil v bláznivý smích. Náhle vrhla po mužích hodnotící pohled a začala se škubat za vlasy v žalostné parodii, jako kdyby se chtěla česat, jako kdyby jí náhle záleželo na tom, jak vypadá.

Muž s holí beze slova ukázal na dívku. Tomas vydechl: "Toto je tedy orákulum?"

Postava v kápi přikývla. "Toto je současné orákulum. Bude sloužit až do své smrti a po ní přijde další, tak jako ona nastoupila po smrti té, co byla věštírnou před ní. Tak je tomu odjakživa a navěky to tak zůstane."

"Jak na tomto mrtvém světě přežíváte?"

"Obchodujeme. Náš národ vymřel, ale vyhledávají nás jiní, podobně jako vy sami. Snášíme to." Namířil ukazováčkem na krčící se dívku. "Ona je naším bohatstvím. Vzneste svůj dotaz."

"A cena?" dožadoval se Pug.

Muž zopakoval: "Zeptejte se, na co chcete. Orákulum odpovídá, jak si sama vybere, pokud si vybere. Ona určí cenu. Může vás požádat o cukroví, o ovoce nebo o vaše stále bijící srdce. Může si přát nějakou bezvýznamnou cetku na hraní." Ukázal na haldu podivných předmětů, navršenou v rohu. "Může se domáhat sta ovcí nebo sta liber zrní či zlata. Vy se pak rozhodnete, jestli moudrost, kterou hledáte, stojí za vyřčenou cenu. Někdy odpovídá bez odměny. A jindy neodpoví vůbec, bez ohledu na to, co je nabízeno. Je nevyzpytatelná."

Pug přistoupil k schoulenému děvčeti. Dlouze se na něj zadívala a poté se usmála. Nepřítomně si pohrávala se slepenými vlasy. Pug se osmělil: "Rádi bychom znali budoucnost."

Dívka přimhouřila oči a pojednou v nich nebyl ani záblesk nepříčetnosti. Jako kdyby ji v okamžení ovládla jiná bytost. Klidným hlasem odvětila: "Abyste zvěděli pravdu, zaplatíte mou cenu?"

"Co si žádáš?"

"Spaste mne."

Tomas pohlédl na průvodce. Z hloubi kápě zaskřípal suchý hlas: "Nerozumíme přesně, co tím míní. Je zajatcem vlastní mysli. Je to právě její pomatenost, jež jí poskytla dar jasnovidectví. Osvoboďte ji od šílenství a přestane být orákulem. Takže musí mít na mysli něco jiného."

Pug vyzvídal: "Spasit od čeho?"

Dívka se zasmála a pak se vrátil vyrovnaný tón. "Pokud nerozumíš, nemůžeš mě zachránit."

Zdálo se, že postava v dlouhém hávu pokrčila rameny. Pug chvilku uvažoval a pak prohlásil: "Mám dojem, že rozumím." Vztáhl ruce a sevřel dívčinu hlavu do dlaní. Ztuhla, a jako by chtěla vykřiknout, ale Pug vyslal uklidňující myšlenku. Chystal se učinit něco, co se dřív považovalo za výlučné umění duchovních. Za dobu

strávenou s eldary v ELvardeinu se však naučil, že jediná skutečná omezení magie si nosí mág v sobě.

Pug zavřel oči a vstoupil do nepříčetnosti.

Pug se ocitl v krajině míhajících se zdí, v bludišti bláznivých barev a tvarů. Obzor se měnil s každým krokem. Perspektiva zde neexistovala. Sklopil zrak na své ruce a díval se, jak náhle rostou a rostou, až byly veliké jako melouny, a vzápětí se zmenšily tak, že vypadaly drobnější než ruce dítěte. Vzhlédl a spatřil, jak stěny labyrintu ustupují a zase se přibližují, zdánlivě náhodně a beze smyslu, zatímco se vzory střídaly v nepravidelném rytmu. Dokonce země pod nohama byla v jednu chvíli červenobílou šachovnicí, pak se na ní střídaly černé a šedé pruhy, těsně za nimi naskočily na červeném podkladu velké modré a zelené puntíky. Divoké záblesky světel jej hrozily oslepit.

Pug se silou vůle držel vlastního způsobu vnímání. Věděl, že stále stojí v jeskyni a tato představa je pouhým výplodem jeho fantazie, potřeby srozumitelného přirovnání k šílenství onoho děvčete. Nejprve ustálil vlastní tělo a prodlužování i zkracování končetin přestalo. Jakékoli ukvapené jednání mohlo rozmetat dívčino křehké vědomí na prach a on nijak nebyl s to odhadnout, co by to vzhledem k duševnímu spojení znamenalo pro něho samého. Třeba by se chytil do pasti této pomatenosti, což nebyla příjemná vyhlídka. Za poslední rok se Pug naučil hodně o tom, jak ovládat své umění, ale poznal rovněž jeho hranice a věděl, že to, co právě činí, je velmi riskantní.

Poté uklidnil své bezprostřední okolí, zastavil přesouvající se stěny, blikotající světla a měnící se vzory. Uvědomil si, že všechny směry jsou stejně správné, a vykročil. Chůze byla rovněž iluzorní, jak věděl, ale potřeboval vyvolat dojem pohybu, aby mohl dosáhnout

sídla jejího vědomí. Jako kterýkoli jiný úkol i tento vyžadoval zasazení do jakési skutečnosti, musel se k něčemu vztahovat, a tentokrát onen rámec poskytla dívka. Pugovi nezbývalo než reagovat na vše, co mu její chorá mysl připravila.

Znenadání jej obklopila temnota a ticho tak úplné, že se této nehybnosti mohla vyrovnat jedině smrt. Pak zaslechl divný osamělý zvuk. O okamžik později se ozval z jiné strany druhý. Po něm se vzduch nepatrně zachvěl. Černou tmu ve zrychlujícím se tempu protínaly zákmity vánku a nepatřičné kníkání. Nakonec byl prostor plný pulsujících výkřiků a štiplavého pachu. Po tváři mu přebíhaly zvláštní závany větru a otíraly se o něj podivné peřnaté věci. Míhaly se tak hbitě, že je nedokázal uchopit. Stvořil světlo a zjistil, že se nalézá ve velké sluji, podobné skutečnému jeskyni, v jaké právě stál s Tomasem. Nikde se nic nešustlo. V této představě zavolal. Žádná odpověď.

Krajina se zatřásla a změnila. Ocitl se na nádherném trávníku lemovaném půvabnými stromy, příliš dokonalými, než aby mohly být opravdové. Tvořily hranice směřující k neuvěřitelně skvostnému paláci z bílého mramoru zdobeného zlatem a tyrkysy, jantarem a jadeity, opály a chalcedony. Budova byla tak úchvatná, že ji Pug obdivoval v němém úžasu. Vidina byla podmalována pocitem, že se jedná o nejkrásnější místo ve vesmíru, o svatyni, do níž neproniknou starosti, kde člověk může spokojeně očekávat věčnost, smířen se všemi a se vším.

Znovu se okolí proměnilo a Pug stanul uvnitř paláce. Bylo to nejrozmařilejší místo, jaké si dokázal představit. Překonalo dokonce i Vojevůdcův palác v Kentosani. Od bílé mramorové podlahy posázené zlatem až po ebenové sloupy bylo ztělesněním bohatství a nádhery. Stropem z vyřezávaného křemene vnikal do síně narůžovělý sluneční

svit. Stěny byly pokryty bohatými tapiseriemi protkanými zlatými a stříbrnými nitěmi. V každém portálu se skvěly ebenové dveře s rámy ze slonoviny, poseté drahými kameny, a kamkoli Pug pohlédl, viděl samé zlato. Uprostřed tohoto přepychu se tyčil stupeň ozářený bílým kruhem světla a na něm stály dvě postavy – žena a dívka.

Vydal se k nim. Náhle z podlahy vyrostli válečníci jako rostliny z hlíny. Byli to mocní tvorové děsivého vzezření. Jeden vypadal jako polidštěný kanec, jiný jako obrovitý hlavonožec. Třetí připomínal muže se lví hlavou a tvář čtvrtého byla tváří slona. Všichni měli brnění a zbroj z drahých kovů a drahokamů a výhružně řvali a bučeli. Pug zachoval klid.

Bojovníci zaútočili, ale Pug se ani nepohnul. Každá z příšer po něm ťala a jejich zbraně jím procházely, aniž by mu ublížily. Po výpadu pokaždé tvor zmizel. Když nezbyl ani jediný, Pug vykročil k pódiu, na kterém čekaly obě ženy.

Stupeň se začal pohybovat, jako kdyby spočíval na malých kolečkách nebo nožkách, a nabíral rychlost. Pug postupoval přímo k němu a přál si jej dostihnout. Zanedlouho ubíhala krajina kolem něj nesmírnou rychlostí a on odhadl, že ve vidině paláce musel ujít celé míle. Bylo mu jasné, že by mu nečinilo potíže unikající pódium se dvěma cestujícími zastavit, ale mohlo by to dívku ranit. Jakýkoli akt otevřeného násilí, i tak nepatrný, jako rozkázat uprchlíkům, aby zůstali stát, by ji mohl trvale poškodit.

Nyní pódium nastoupilo divokou houpavou jízdu přes překážky okolními komnatami a Pug byl nucen uhýbat a přeskakovat předměty, které se mu řítily do cesty. Také měl možnost zničit vše, co mu bránilo v pronásledování, ale účinek by byl třeba stejně bolestivý, jako kdyby dvojici

zadržel. Ne, pomyslel si, když vstoupíš do cizí reality, musíš přijmout i její pravidla.

Nakonec stupínek zastavil a Pug jej dohonil. Žena klidně stála a prohlížela si blížícího se mága. Dívka jí seděla u nohou. Na rozdíl od skutečného vzhledu zde byla přepychově oblečena do šatů z jemného průsvitného hedvábí. Vlasy měla vyčesány nahoru a okázalý účes jí držely zlaté a stříbrné spony s klenoty. Ač bylo nemožné posoudit, jak děvče pod nánosem špíny doopravdy vypadá, tady se proměnila v mladou ženu ohromující krásy.

Nato si spanilá dívka stoupla a zvětšila se. Před očima se měnila v příšeru gigantických rozměrů. Obrovské chlupaté paže prudce rostly z jemných ramen a její hlavu nahradila hlava rozlíceného orla. Z rubínových očí jí vyšlehly blesky a zaťala do Puga paráty.

Nepohnul se. Drápy jím bezbolestně projely, neboť se odmítl této reality účastnit. Náhle obluda zmizela a na jejím místě stanula dívka tak, jak ji znal z jeskyně – nahá, zavšivená a šílená.

Pug upřel zrak na ženu a pravil: "Ty jsi orákulum."

"Ano, jsem." Působila hrdě, královsky, nezvykle. Přestože vypadala zcela jako lidská bytost, Pug se domýšlel, že je to součást iluze. Ve skutečnosti bude něčím jiným... nebo byla, dokud žila. Pug porozuměl.

"Když ji osvobodím, co se s tebou stane?"

"Musím najít jinou, a brzy, jinak přestanu existovat. Tak tomu je odjakživa a tak to také musí zůstat."

"Takže podlehne další?"

"Tak tomu vždy bylo."

"Osvobodím-li ji, co se stane s ní?"

"Bude taková, jaká byla předtím, než sem přišla. Je mladá a příčetnost se jí vrátí."

"Vzepřeš se mi?"

"Víš, že nemohu. Vidíš skrz představy. Uvědomuješ si, že jsou to pouze nestvůry a poklady mysli. Ale než ji zbavíš mé přítomnosti, vyslechni mne a pochop, mágu.

My Aalové jsme se zrodili za úsvitu věků, kdy se teprve utvářelo množství vesmírů. Když tvůj společník Valheru a ostatní jeho rodu běsnili na nebesích, byli jsme staří a moudří nad jejich chápání. Jsem nejstarší ženou této rasy, ačkoli to je spíš přijatelné označení, nikoli popis. Ti v jeskyni jsou muži. Ze všech sil se snažíme uchovat to, co je naším největším odkazem, moc věštírny, neboť jsme stoupenci pravdy, služebníci moudrosti. Před dávnými lety jsme přišli na to, že mohu existovat v myslích druhých, ovšem pouze za cenu jejich duševního zdraví. Zneužití několika příslušníků nižších ras považujeme za nutné zlo, daň za to, že můžeme pokračovat v umění Aalů. Přáli bychom si, aby to bylo možné jinak, ale není, potřebuji k bytí živou mysl. Vezmi si tu dívku, ale věz, že si brzy najdu jinou a v ní se usídlím. Ona není nikdo, prosté dítě bez rodičů. Na svém světě by se stala přinejlepším služkou nějakého nevýznamného sedláka, přinejhorším děvkou pro pobavení opilců. V rámci její mysli jsem jí poskytla nepředstavitelné bohatství, o jakém se nesní ani nejmocnějším králům. Co bys jí za to nabídl?"

"Vlastní osud. Domnívám se však, že řeč byla o jiném druhu spásy, o záchraně vás obou."

"Jsi vnímavý, mágu. Hvězda, kolem níž se tento svět otáčí, brzy zahyne. Její nestálý cyklus způsobil této planetě zkázu. Již nyní prožíváme období sopečné činnosti, jaké jsme neviděli po dlouhé epochy. Za méně let, než máš prstů na jedné ruce, zanikne tento svět v plamenné peci. Je to třetí domov Aalů, teď však náš národ zmizel v propasti času a nám chybějí prostředky k hledání čtvrté planety. Abychom vyhověli tvým potřebám, ty musíš uspokojit naše."

"Přemístit vás na jiný svět nebude těžké. Je vás méně než tucet. Ujednáno. Snad se nám dokonce podaří vymyslet, jak se vyhnout obětování další mysli." Ukázal hlavou ke krčící se postavě špinavé dívky.

"To by bylo potěšitelné, ale zatím jsme neobjevili žádný způsob. Přesto, najdeš-li pro nás útočiště, zodpovím tvé otázky. Dohoda platí."

"Pak tedy navrhuji toto: Na mém světě vám mohu zajistit bezpečné místo. Jsem díky osvojení příbuzným krále a on bude nakloněn splnit mé přání. Ale dnes je má planeta ohrožena a vy s námi budete sdílet nebezpečí."

"To nemohu přijmout."

"Pak naši úmluvu zrušíme a zemřeme všichni. Neboť selžu a nesplním své poslání a i tento svět zmizí v oblaku hořících plynů."

Ženin výraz zůstával smrtelně vážný. Po dlouhé odmlce souhlasila. "Opravuji tedy naši smlouvu. Poskytnu ti radu výměnou za klidné, chráněné útočiště, na něž nás dopravíš, až dokončíš svou výpravu."

"Výpravu?"

"Jsem věštkyně. Blížíme se k dohodě, linie pravděpodobnosti se rýsují zřetelněji a možná budoucnost se otevírá mému vnitřnímu zraku. Během našeho rozhovoru vidím, co podstoupíš. Na tvé pouti tě čeká mnoho nebezpečenství." Chvíli stála mlčky a pak tiše dodala: "Nyní rozumím, čemu čelíš. Souhlasím s tvými podmínkami, neboť vím, že nemůžeš jednat jinak."

Pug pokrčil rameny. "Ujednáno. Až bude vše uspokojivě vyřešeno, přeneseme vás na příhodné místo."

"Vrať se do jeskyně."

* * *

Pug otevřel oči. Tomas i služebníci věštírny setrvali tak, jak je opustil, když propojil své vědomí s dívčiným. Zeptal se Tomase: "Jak dlouho jsem se nepohnul?"

"Několik okamžiků, ne déle."

Pug odstoupil od dívky. Otevřela oči, a když promluvila, její hlas byl pevný, nezastřený chorobou, ale nesl odstín řeči té cizí ženy. "Vězte, že temnota se odhaluje a sbírá, přichází z místa – nemísta, kam byla zahnána, snaží se znovu získat, co bylo ztraceno, přinést zkázu všemu, co milujete, a vykoupit vše, čeho se děsíte. Běžte a najděte toho, který ví vše, toho, který od počátku znal pravdu. Jedině on vás může dovést ke konečnému střetnutí, jen on."

Tomas s Pugem si vyměnili pohledy a Pug otevřel znovu ústa, aby si ověřil, na co již odpověď znal. "Koho musíme nalézt?"

Dívka se na něj zadívala tvrdě, jako by mu chtěla proniknout až na dno duše. Chladně odvětila: "Musíte najít Macrose Černého."

Kapitola pátá

CRYDEE

Martin se přikrčil.

Naznačil všem za sebou, aby zůstali potichu, a naslouchal šelestu v hustém křoví. Schylovalo se k západu slunce a zvěř by se měla stahovat k jezírku. Ale většinu vysoké cosi odehnalo. Martin byl na stopě původci tohoto nepořádku. Les byl klidný, jen ptáci cvrlikali ve větvích. Pak se v podrostu cosi pohnulo.

Na mýtinu se vyřítil jelen a hnal se vpřed. Martin uskočil doprava, aby se vyhnul jeho parohům a vířícím kopytům. Vyplašené zvíře proběhlo kolem něj. Slyšel, jak se jeho společníci rozutíkali na všechny strany, aby je prchající jelen nerozdupal. Pak Martin zaslechl hluboké mručení, vycházející z místa, odkud jelen vyskočil. Ať už jej vyděsilo cokoli, blížilo se to křovisky k pasece. Martin si připravil luk a šíp a čekal.

Sledoval medvěda, který se objevil v jeho zorném poli. V čase, kdy by měl být vykrmený a jeho srst se měla lesknout, byla šelma slabá a vychrtlá, tak hubená, jako kdyby se právě probudila z dlouhého zimního spánku.

Martin pozoroval, jak medvěd sklání hlavu, aby se napil z tůně. Zchromilo jej zranění, byl zesláblý a nebyl schopen opatřit si dostatek potravy. V noci přede dvěma dny zle zřídil sedláka, který se snažil bránit svou kravku. Muž později zemřel a Martin od té doby medvěda hledal. Byl to zabiják a musel být utracen.

Lesem se nesl dusot koňských kopyt. Medvěd zvedl čenich a zavětřil. Z hrdla se mu vydralo tázavé bručení a postavil se na zadní. Ucítil koně a lidi a zuřivě zařval. "Sakra!" ulevil si Martin, stoupl si a nasadil šíp do tětivy. Doufal, že získá lepší střeleckou pozici, ale zvíře se mohlo každým okamžikem otočit a prchnout.

Šíp prosvištěl nad mýtinou a zasáhl medvěda pod krkem do ramene. Nebyl to dobrý zásah a potrvá dlouho, než pojde. Medvěd chňapal po šípu a jeho mručení znělo vlhce a bublavě. Martin obešel tůň, v ruce držel lovecký nůž a tři jeho muži jej následovali. Garret, současný mistr lovčí z Crydee, vypustil šíp, zatímco se Martin hnal k šelmě. Druhý šíp skončil v hrudi zabijáka. Martin po medvědovi skočil ve chvíli, kdy se oháněl po šípech pevně zabodnutých v hustém kožichu. Veliký tesák vévody z Crydee se zabořil hluboko do krku slabého a zmateného zvířete. Zemřelo dřív, než dopadlo na zem.

Baru a Karel mu běželi v patách s připravenými luky. Karel, malý chlapík s nohama do "O", měl na sobě týž zelený kožený oděv jako Garret, uniformu lesníka v Martinových službách. Baru, vysoký a svalnatý, byl oblečen do zelenočerného kostkovaného plédu, typického pro členy kmene Hadatiů ze Železných hor, který mu visel přes jedno rameno, kožených kalhot a bot z jelenice. Martin poklekl nad mrtvou šelmou. Zařízl nůž do plece a lehce odkláněl hlavu, aby se vyhnul nasládlému hnilobnému pachu vycházejícímu ze zanícené rány. Pak se posadil na paty a ukázal všem zkrvavený, hnisem pokrytý

šíp. Znechuceně se obrátil na Garreta: "Když jsem byl vrchním lovčím u svého otce, v hubených letech jsem často nechával bez povšimnutí drobné pytlačení. Ale jestli najdete chlapa, který postřelil tohohle medvěda, pověste ho. A jestli bude mít něco cenného, dejte to vdově toho sedláka. Je zodpovědný za jeho smrt, jako kdyby střelil jeho a ne to zvíře."

Garret vzal šíp do ruky a zkoumal jej. "Je vyrobený doma, Vaše Milosti. Podívejte na tu rýhu, která se táhne podél hlavice. Muž, jenž ho dělal, ho neopiloval. Odbývá přípravu šípů stejně, jako odbývá lov. Jestli najdeme toulec se šípy s touž vadou, máme našeho střelce. Pošlu zprávu stopařům." Pak se lovčí s protáhlým obličejem nezdržel poznámky: "Kdyby se Vaše Milost dostala k tomu zabijákovi dřív, než jsem ho zasáhl, mohl mít ten pytlák na svědomí dvě vraždy." Z jeho tónu jasně zaznívalnesouhlas.

Martin se usmál. "Nepochyboval jsem o tvé mušce, Garrete. Jsi jediný muž, kterého znám, jenž umí mířit lépe než já. Je to jeden z důvodů, proč jsi byl jmenován vrchním lovčím."

Karel jej doplnil: "A protože je jediný z vašich stopařů, který s vámi udrží krok, když se vydáte na lov."

"Opravdu umíš nasadit zběsilé tempo, lorde Martine," přisvědčil Baru.

"Nu," hudroval stále Garret, jehož Martinova odpověď tak docela neuklidnila, "mohla se nám naskytnout lepší příležitost. Třeba by neutekl hned."

"Mohla a nemusela. Raději jsem ho skolil tady na pasece, když jsem věděl, že jste na dosah, než abych ho honil v křovinách, přestože měl v těle tři šípy." Ukázal k houštině vzdálené jen několik yardů. "Mohlo by tam být docela těsno."

Garret se podíval na Karla a na Barua. "Bezesporu, Vaše Milosti." Po chvíli dodal: "Jako by tam někde blízko měl mládě."

Nedaleko se ozvalo volání. Martin vstal. "Zjistěte, kdo tu dělá takový rámus. Málem nás to stálo kořist." Karel odběhl.

Baru si prohlížel medvěda a kroutil přitom hlavou. "Ten člověk, který ho zranil, nebyl lovec."

Martin se kochal pohledem na les. "Chybí mi to, Baru. Jsem dokonce trochu ochoten tomu pytlákovi odpustit za to, že mi poskytl záminku, abych se dostal z hradu."

Garret namítl: "Není to právě nejlepší důvod, můj pane. Správně jste to měl nechat na mně a na mých stopařích."

Martin se pousmál. "Fannon si to bude myslet taky."

"Chápu to," připustil Baru. "Skoro rok jsem strávil s elfy a teď jsem tady. Stýská se mi po kopcích a loukách na Yabonské vrchovině."

Garret neříkal nic. On i Martin dobře věděli, proč se tam Hadati nevrátil. Jeho vesnice byla zničena vůdcem peklomorů Muradem. A přestože se Baru pomstil a zabil jej, neměl už žádný domov. Jednoho dne snad najde nějakou hadatskou vesnici, v níž se usadí, ale prozatím se rozhodl toulat se daleko od svého rodiště. Poté, co se jeho zranění vyléčila, přesunul se z Elvandaru do Crydee a zůstal zde jako Martinův host.

Karel přišel zpět s vojákem z Crydee. Voják zasalutoval a oznámil: "Mistr šermíř Fannon žádá, abyste se hned vrátil, Vaše Milosti." Martin si s Baruem vyměnil pohled. "Zajímalo by mě, co se děje."

Baru pokrčil rameny.

Voják pokračoval: "Mistr šermíř si dovolil poslat koně, Vaše Milosti. Bylo mu známo, že jste odešel pěšky."

Martin si povzdechl: "Veď nás," a společně kráčeli za vojákem k místu, kde čekala družina s koňmi. Když se

připravovali na zpáteční cestu do Crydee, vévodu znenadání přepadl neklid.

Fannon čekal, až Martin sesedlá. "Nač ten spěch, Fannone?" zajímal se Martin a oprašoval si zelenou koženou tuniku.

"Zapomněla Vaše Milost, že dnes odpoledne přijede lord Miguel?"

Martin pohlédl na zapadající slunce. "To má zpoždění."

"Hlídka před hodinou spatřila jeho loď za výběžkem Námořníkova Hoře. Propluje kolem longpointského majáku u ústí do přístavu během hodiny."

Martin se na mistra šermíře usmál. "Samozřejmě, máte pravdu. Zapomněl jsem." Rozběhl se po schodech, ale ještě se otočil: "Pojďte se mnou, Fannone, promluvíme si, zatímco se budu převlékat."

Spěchal do svých komnat, které kdysi obýval jeho otec, lord Borric. Pážata naplnila vanu horkou vodou a Martin ze sebe rychle stáhl lovecký šat. Uchopil silně parfémované mýdlo a hladký kámen na drhnutí a přikázal pážeti: "Chci tu mít spoustu čerstvé studené vody. Tenhle puch by se možná líbil mé sestře, ale mě štípe v nose." Páže odběhlo pro vědra.

"Nu, Fannone, co přivádí toho proslulého vévodu z Rodezu na opačný konec Království?"

Fannon se posadil na pohovku. "Jen se rozhodl v létě cestovat. Na tom není nic neobvyklého, Vaše Milosti."

Martin se rozchechtal. "Fannone, jsme tu sami. Můžeš si ty výmluvy schovat na jindy. Veze s sebou přinejmenším jednu dceru na vdávání."

Fannon si povzdechl. "Dvě. Mirandě je dvacet a Inez patnáct. Obě jsou prý moc krásné."

"Patnáct! Bohové! Člověče, vždyť je to dítě."

Fannon se smutně usmál. "Podle zpráv, které jsem dostal, se už kvůli tomu dítěti pořádaly dva souboje. Pamatuj, jsou z Východu."

Martin se v dřevěné vaně natáhl, aby si smočil celé tělo. "Mají tam sklony míchat se do politiky od dětství, že?"

"Podívej, Martine, ať se ti to líbí nebo ne, jsi vévoda – a králův bratr. Ještě ses neoženil. Kdybys nežil v nejzapadlejším a nejodlehlejším koutě Království, měl bys za sebou už šedesát společenských návštěv, ne šest."

Martin se ušklíbl. "Jestli to dopadne jako posledně, vracím se do lesů k medvědům." Minulou návštěvou jej poctil hrabě z Tarloffu, vazal vévody z Ranu. Jeho dcera vypadala jako okouzlující dáma, ale byla trochu přelétavá a neustále se hihňala, nad kterýmžto zvykem Martin zoufale skřípěl zuby. Opustil ji s mlhavým příslibem, že někdy Tarloffa navštíví. "I když," zamyslel se, "byla vlastně celkem pohledná."

"Pohledná nebo ne, to s tím nemá nic společného, jak dobře víš. Na Východě stále panuje chaos, přestože od smrti krále Rodrica uplynuly již dva roky. Guy du Bas-Tyra je kdovíkde a jen bohové vědí, co dělá. Někteří z jeho přívrženců stále doufají ohledně toho, kdo bude v Bas-Tyře jmenován vévodou. Caldric zemřel a Rillanon je také bez vévody. Východ teď připomíná věž z klacíků. Vytáhneš nesprávný a celý se sesype králi na hlavu. Tully Lyamovi dobře radí, když ho nabádá, aby počkal na syny a synovce. Potom bude moci dosadit do úřadů víc spojenců. Prospělo by ti, kdybys neztrácel ze zřetele skutečnosti, které jsou pro královskou rodinu životně důležité, Martine."

"Ano, mistře šermíři," potřásl Martin lítostivě hlavou.Bylo mu jasné, že má Fannon pravdu. V okamžiku, kdy jej Lyam povýšil na vévodu z Crydee, ztratil velkou část svobody, a jak se zdálo, přijde ještě o víc.

Tři pážata vstoupila s vědry studené vody. Martin se postavil a nechal je, aby jej polévali. Otřepal se a zabalil se do jemné osušky. Když byla pážata pryč, zkusil na to jít jinak. "To, co říkáš, je bezesporu pravda, Fannone, ale... no, není tomu ještě ani rok, co jsme se s Aruthou vrátili z Pekraelinu. Předtím... to byla ta dlouhá cesta po Východě. Nemohl bych alespoň několik měsíců žít v klidu domova?"

"Vždyť jsi žil. Minulou zimu."

Martin se zasmál. "Tak tedy dobře. Ale stejně mám dojem, že je o jednoho venkovského vévodu větší zájem, než by si zasloužil."

Fannon kroutil hlavou. "Větší zájem, než si zaslouží králův bratr?"

"Nikdo z mých následníků nemá na trůn právo, i kdyby tři a brzy možná čtyři další nástupci neměli ke koruně blíž než já. Vzpomeň si, vzdal jsem se nároků i jménem příštích pokolení."

"Nejsi žádný prosťáček, Martine. Nehraj si přede mnou na lesního muže. V den Lyamovy korunovace sis mohl říkat, co jsi chtěl, ale kdyby se některý z tvých potomků ocitl před reálnou možností nastoupit na trůn, tvá přísaha by neměla cenu zlámaného groše – stačilo by, aby si jej některá skupina ve Sněmovně lordů přála mít za krále."

Martin se začal oblékat. "Já vím, Fannone. Pronesl jsem ji jen proto, abych lidem zabránil postavit se kvůli mně proti Lyamovi. Možná jsem strávil většinu života v lesích, ale když jsem večeříval s tebou, Tullym, Kulganem a s otcem, míval jsem uši otevřené. Hodně jsem se přiučil."

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevil strážný. "Loď plující pod vlajkou Rodezu právě minula Longpoint, Vaše Milosti."

Martin pohybem ruky vojáka propustil. "Myslím, že bychom si měli pospíšit a přivítat vévodu a jeho roztomilé dcerušky," prohodil k Fannonovi. Dooblékl se a dodal:

"Nechám vévodovy dcery, aby mě hodnotily a dvořily se mi, Fannone, ale, pro boží lásku a trpělivost, doufám, že se nebude ani jedna z nich hihňat." Fannon soucitně přikývl a následoval Martina z komnaty."

Martin se usmál žertu vévody Miguela. Týkal se východního lorda, kterého viděl jen jednou v životě. Poznámka mohla být pro šlechtice z Východu zdrojem veselí, ale Martin ji nepochopil. Věnoval pohled vévodovým dcerám. Obě dívky byly půvabné; jejich rysy byly jemné, bledé obličeje lemovaly téměř černé vlasy a měly hluboké tmavé oči. Miranda si povídala s mladým panošem Wilfredem, třetím synem barona z Carsu, který ke dvoru přibyl nedávno. Inez sledovala Martina s upřímným obdivem. Martin cítil, že začíná rudnout, a otočil se zpět k jejímu otci. Pochopil, proč se stala příčinou souboje dvou horkokrevných mladíků. Nevěděl o ženách mnoho, ale byl zkušeným lovcem a poznal dravce na první pohled. Tato dívka, třebaže teprve patnáctiletá, byla zkušenou veteránkou východní společnosti. Nepochyboval, že si jistě brzy najde vlivného manžela. Miranda byla jen další pěkná dáma u dvora, ale za Inezinou spanilou tvářičkou se ukrýval nelítostný a nemilosrdný bojovník. Martinovi se nelíbila. Byla nebezpečná a věděla, jak si muže podrobit. V duchu si slíbil, že bude mít tuto skutečnost stále na paměti.

Večeře byla poklidná, jak měl vévoda ve zvyku; na zítra však byli pozváni žongléři a zpěváci, protože do Crydee zavítala potulná skupina umělců. Martin neměl bankety příliš v lásce, během cesty po východní části Království si jich užil až až, ale představení pro hosty uspořádat musel. Do sálu spěšně vtrhlo páže a prošlo kolem stolů ke správci Samuelovi. Tiše s ním promluvilo, správce se zvedl a

přistoupil k Martinovi. Naklonil se k němu a sdělil mu: "Právě dorazili holubi z Ylithu, Vaše Milosti. Je jich osm."

Martin rozuměl. Pokud bylo použito tolik ptáků, muselo se jednat o naléhavou zprávu. Obvykle byli vysíláni dva, nanejvýš tři, neboť hrozilo, že některý z nich nedoletí přes Šedé Věže až do cíle. Trvalo týdny, než byli dopraveni na lodi nebo na voze zpět, tudíž se s nimi šetřilo. Martin vstal. "Dovolí Vaše Milost na okamžik?" omluvil se vévodovi. "Dámy?" Uklonil se oběma sestrám a vyšel za pážetem z jídelny.

Ve vstupním sále narazil na vrchního sokolníka, muže, který měl na starosti voliéry a holubníky. Stál tam s malými kousky pergamenu. Podal je Martinovi a odkráčel. Martin si všiml, že jsou titěrné svitky zapečetěny a na každém z nich je navlečen zalepený proužek s krondorským královským erbem, značícím, že je smí otevřít pouze vévoda. Martin prohlásil: "Přečtu si je v poradním sále."

Když osaměl ve své komnatě, zjistil, že jsou svitky očíslovány jedničkou a dvojkou. Čtyři páry. Vzkaz byl odeslán čtyřikrát, aby bylo naprosto jisté, že dorazí v pořádku. Martin rozbalil svitek označený 'jedna'. Rozšířil oči a horečně začal rozvinovat další. Byl stejný. Pak si přečetl číslo dvě a vyhrkly mu slzy.

Plynuly dlouhé minuty a Martin jeden po druhém otevíral drobné dopisy. Doufal, že najde nějaký jiný, že objeví něco, co mu řekne, že se spletl, že je pochopil špatně. Pak jen seděl a zíral na papírky před sebou. Žaludek se mu svíral.

Konečně kdosi zaklepal na dveře. "Ano?"

Dveře se otevřely a vstoupil Fannon. "Jsi pryč už skoro hodinu–" Zarazil se, když viděl Martinův pobledlý obličej a červené oči. "Co je to?"

Martin se zmohl pouze na to, aby mávl rukou k lístkům. Fannon si je prohlédl a odvrávoral několik kroků dozadu ke křeslu. Třesoucí se dlaní si zakryl tvář a nějaký čas se ani nepohnul. Teprve po chvíli hlesl: "Jak se to mohlo stát?"

"Nevím. Píše se zde jen o nájemném vrahovi." Martinův zrak těkal po pokoji, v němž měl každý kámen ve zdi a každý kus nábytku spojený se vzpomínkou na otce, lorda Borrice. A Arutha se mu z celé rodiny podobal nejvíc. Martin je miloval všechny, ale Arutha byl v mnoha ohledech Martinovým věrným obrazem. Na většinu věcí sdíleli stejný názor a tolik spolu prožili – obléhání hradu v dobách trhlinové války, když Lyam odjel za otcem, dlouhou a nebezpečnou pouť za stříbrným trnem do Pekraelinu. V Aruthovi Martin našel nejbližšího přítele. Byl vychován elfy a chápal nevyhnutelnost smrti, stále však byl člověkem a cítil uvnitř prázdno. Vzchopil se a povstal. "Raději bych měl zpravit vévodu Miguela. Jeho návštěva bude krátká. Zítra odjíždíme do Krondoru."

Fannon opět vstoupil a Martin zvedl hlavu. "Přípravy zaberou celou noc a část dopoledne, ale kapitán tvrdí, že tvoje loď bude připravena vyplout s odpoledním přílivem."

Martin mu pokynul, aby se posadil, a chvíli váhal, než se rozhovořil. "Jak se to mohlo stát, Fannone?"

Mistr šermíř pokrčil rameny. "Na to neumím odpovědět, Martine." Zahloubal se a pak tiše dodal: "Dobře víš, že sdílím tvou bolest. My všichni. On a Lyam byli jako mí synové."

"Já vím."

"Ale jsou tu další záležitosti, které nesmíme odkládat."

"A to?"

"Jsem starý, Martine. Náhle cítím na bedrech tíži svých let. Zpráva o Aruthově smrti... mi znovu připomněla mou vlastní smrtelnost. Přeji si odejít na penzi."

Martin se zamyšleně poškrábal na bradě. Fannonovi bylo přes sedmdesát let, a přestože duševně nikterak nezestárl, neměl již takovou výdrž, jakou by jako vévodův pobočník potřeboval. "Rozumím ti, Fannone. Až se vrátím z Rillanonu–"

Fannon jej přerušil. "Ne, to by trvalo příliš dlouho, Martine. Budeš pryč několik měsíců. Potřebuji, abys jmenoval mého nástupce, abych se mohl ujistit, že až opustím úřad, bude schopen mě nahradit. Kdyby tu byl Gardan, nepochyboval bych o tom, že bez potíží převezme všechny povinnosti, ale když nám ho Arutha ukradl" – oči starého muže se naplnily slzami – "a povýšil ho na rytíře-maršálka z Krondoru, nu..."

Martin zopakoval: "Rozumím. Koho si představuješ?" Otázku položil bezmyšlenkovitě, ze všech sil se snažil zachovat klid.

"Několik seržantů by se pro to mohlo hodit, ale nikdo nemá Gardanovy schopnosti. Ne; uvažoval jsem o Karlovi."

Martin se slabě pousmál. "Měl jsem dojem, že mu nedůvěřuješ."

Fannon si povzdychl. "To už je dávno. Tehdy byla válka. Od té doby prokázal své kvality už stokrát a v hradu není nikdo, kdo by měl stejnou odvahu. Kromě toho byl tsuranským důstojníkem, měl hodnost asi tak našeho rytíře-poručíka. Zná válečné umění a taktiku. Často se mnou celé hodiny probíral rozdíly mezi tsuranským způsobem vedení boje a naším vlastním. Vím jedno: jakmile se jednou něco naučí, nezapomene to. Je bystrý a strčí do kapsy tucet našich. Navíc si jej vojáci váží a půjdou za ním na kraj světa."

"Zvážím to a v noci se rozhodnu," slíbil Martin. "Ještě něco?"

Fannon zaváhal, jako kdyby pro něj bylo těžké vyslovit to, co mu leželo na srdci. "Martine, nikdy jsme si nebyli blízcí. Když tě otec vzal do služby, cítil jsem, tak jako ostatní, že se kolem tebe děje něco podivného. Byl jsi vždy odměřený a máš ty nepochopitelné elfí způsoby. Dnes už vím, že součástí oné záhady byl tvůj vztah k Borricovi. Pochyboval jsem o tobě, Martine. Je mi to líto a nerad se k tomu přiznávám... Ale snažím se ti naznačit... Děláš svému otci čest."

Martin se zhluboka nadechl. "Děkuji ti, Fannone."

"Mluvím o tom proto, abys pochopil, proč musím říct i následující. Před pár hodinami byla návštěva vévody Miguela jen nepříjemnou povinností, ale nyní se z ní stala závažná záležitost. Až přijedeš do Rillanonu, musíš si promluvit s otcem Tullym a nechat ho, ať ti najde ženu."

Martin zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. Jeho smích byl hořký a zlostný. "Co je to za vtip, Fannone? Můj bratr je mrtev a ty chceš, abych se poohlížel po manželce?"

Fannon nehodlal před Martinovým vzrůstajícím hněvem ustoupit. "Už dávno nejsi vrchním lovčím z Crydee, Martine. Tehdy nikoho nezajímalo, jestli se vůbec někdy oženíš nebo zplodíš syny. Nyní jsi ale jediným bratrem krále. Na Východě vládne zmatek. Bas-Tyra, Rillanon a Krondor je bez vévody. V Krondoru už není ani princ." Fannonův hlas byl zastřený únavou a žalem. "Lyam sedí na rozhoupaném trůnu a ocitne se ve velkém nebezpečí, jestli se Bas-Tyra opováží vrátit z vyhnanství. Lyamovi zůstali jen Aruthovi dva malí synové jako následníci a potřebuje spojence. To je to, co mi nedá spát. Tully bude vědět, který šlechtický rod bude muset být pro dobro krále upevněn sňatkem. I kdyby to měla být ta Miguelova malá mrcha,

nebo dokonce Tarloffova hihňalka, vezmi si ji, Martine, kvůli Lyamovi a kvůli Království."

Martin potlačil zlobu. Fannon se dotkl jeho bolavého místa, ačkoli měl starý mistr šermíř pravdu. Martin byl ve všech směrech samotář, stranil se lidí, jedinou výjimkou byli jeho bratři. A nikdy se necítil dobře ve společnosti dam. Nyní musel poslouchat řeči o tom, že se má oženit s cizí ženou jen proto, aby upevnil politické postavení svého bratra. Uvědomoval si však, že ve Fannonových slovech se skrývá moudrost a zkušenost. Za předpokladu, že úskočný Guy du Bas-Tyra stále chystá zradu, nesedí Lyamovi koruna pevně na hlavě. Aruthova smrt ukázala příliš jasně, jak smrtelní jsou vládci. Posléze Martin uznal: "Promyslím i tohle, Fannone."

Stařec se pomalu zvedl. Když došel ke dveřím, otočil se. "Vím, že to pečlivě skrýváš, ale ta bolest uvnitř je. Velmi mě mrzí, jestli se ti zdá, že k ní ještě přidávám, ale musel jsem to říci." Martin dokázal pouze přikývnout.

Fannon se vzdálil a Martin ve své komnatě osaměl. Jedině mihotání stínů, které vrhaly louče na zdi, dávalo tušit, že v poradním sále někdo dlí.

Martin netrpělivě pozoroval hemžení. Přípravy k odjezdu jeho samého a vévody z Rodezu vrcholily. Vévoda Martinovi nabídl, aby cestoval na palubě jeho lodi, ale jemu se podařilo ne zcela přijatelným způsobem odmítnout. Jedině pochopitelné zoufalství z Aruthovy smrti mu umožnilo vévodu odbýt, aniž by to šlechtic z Východu považoval za vážnou urážku.

Vévoda Miguel se v doprovodu dcer vynořil z pevnosti. Dívky špatně skrývaly roztrpčení nad tím, že jsou nuceny vydat se znovu na cestu, sotva se usadily. Dobře dva týdny potrvá, než se dostanou zpět do Krondoru. A odtud se

společně s otcem, členem smutečního průvodu, poženou do Rillanonu na Aruthův státní pohřeb.

Miguel z Rodezu, drobný, vybraně oblečený mužík jemných mravů, vyjádřil svou lítost. "Je žalostné, že musíme opustit váš překrásný domov za tak pohnutých okolností, Vaše Milosti. Nebudete-li mít nic proti, troufl bych si vám nabídnout pohostinství mého domu, pokud by Vaše Milost zatoužila po odpočinku po pohřbu vašeho bratra. Do Rodezu není z hlavního města daleko."

Martinovou první reakcí byla touha návrh odmítnout, pak si však vzpomněl na Fannonova slova z předešlé noci a vysoukal ze sebe: "Pokud čas a okolnosti dovolí, Vaše Milosti, budu šťasten, budu-li vám moci návštěvu oplatit. Děkuji vám." Vrhl pohled na jeho dvě dcery a rozhodl se, že jestli Tully doporučí spojení mezi Crydee a Rodezem, bude to tichá Miranda, komu se bude dvořit. Inez by představovala jen snůšku starostí.

Vévoda s dcerami odjeli v kočáře směrem k přístavu. Martin se rozpomněl na dobu, kdy byl vévodou jeho otec. Nikdo v Crydee kočár nepotřeboval, navíc to nebyl právě nepohodlnější dopravní prostředek na špinavých, rozbitých cestách v panství, většinou rozblácených po častých pobřežních deštích. Ale vzhledem k tomu, že vzrůstal počet hostí, Martin nechal jeden postavit. Dámy z Východu v honosných šatech si nevěděly na koni rady. Pomyslel na to, jak Carline jezdila během trhlinové války jako muž, v těsně padnoucích kalhotách a tunice se k nekonečné hrůze své guvernantky prohánělа s panošem Rolandem po okolí. Ani jedna z Miguelových dcer tak nikdy jezdit nebude. Martina napadlo, zda někde na světě žije žena, která by s ním sdílela touhu po drsném životě. Nejlepší, v co mohl doufat, byla manželka, jež by jeho potřebu chápala a nestěžovala si na jeho častou

nepřítomnost, když by se vydával na lov či navštívit staré přátele v Elvandaru.

Ze zadumání jej vytrhl voják doprovázený sokolníkem, který v ruce svíral další malý svitek. "Tohle jsme právě obdrželi, Vaše Milosti."

Martin si pergamen vzal. Byl na něm znak Saladoru. Počkal, až mistr sokolník odejde, a pak jej rozvinul. S největší pravděpodobností to byl osobní vzkaz od Carline. Otevřel jej a četl. Přečetl jej znovu a pak zamyšleně vložil zprávu do váčku u opasku. Po delší úvaze přivolal vojáka, který držel stráž u pevnosti. "Přiveď mistra šermíře Fannona."

Během několika minut stál mistr šermíř před vévodou. Martin prohlásil: "Přemýšlel jsem a souhlasím s tebou. Nabídnu místo vrchního šermíře Karlovi."

"Výborně," zaradoval se Fannon. "Předpokládám, že je přijme."

"Jakmile se vydám na cestu, Fannone, začni jej zaučovat."

Fannon přikývl. "Ano, Vaše Milosti." Chystal se k odchodu, ale pak se zarazil a otočil se. "Milosti?"

Martin, který už vykročil k pevnosti, se zastavil. "Ano?"

"Cítíte se dobře?"

Martin přisvědčil. "Dobře, Fannone. Právě jsem dostal list od Laurieho, v němž mě ujišťuje, že Carline i Anita jsou v pořádku. Pokračujte v přípravách." Bez dalšího slova prošel mohutnou branou a zmizel v pevnosti.

Fannon chvilku váhal, než se vrátil k práci. Martinův tón i chování jej překvapily. Nezdálo se mu, jak se díval, když odcházel.

Baru mlčky seděl se zkříženýma nohama na podlaze naproti Karlovi. Po Karlově levici ležel malý gong a mezi nimi hořelo kadidlo, naplňující vzduch sladkou štiplavou

vůní. Místnost osvětlovaly čtyři svíce. Jediným vybavením komnaty byla slaměná matrace, které dával Karel přednost před lůžkem, malá dřevěná truhlice a stoh polštářů. Oba muži měli na sobě prostý oděv. Každý z nich měl na kolenou položený meč. Baru čekal, zatímco Karel upíral zrak na neviditelný bod uprostřed pokoje. Potom se Tsuran zeptal: "Co je Cesta?"

Baru odpověděl: "Cesta sestává z opuštění věrné služby jednomu pánovi a z hluboké důvěry ve spojení s druhy. Cesta, spolu s ohledem na místo člověka v Kole osudu, sestává z absolutní přednosti závazku."

Karel úsečně kývl. "V otázkách závazků je kodex válečníka prvořadý. Povinnost nade vše. Až do smrti."

"Tomu rozumím."

"Co je tedy podstatou závazku?"

Baru se tiše rozhovořil. "Není závazku k jednomu pánovi. Závazek má muž ke klanu a k rodině. Existuje závazek k práci, jež poskytuje pochopení závazku k sobě. V souhrnu se stávají závazkem, jehož není možno se zcela zhostit, dokonce ani celoživotním úsilím, závazkem dokonalého bytí, jež vede k vyššímu postavení v Kole osudu."

Karel znovu sklonil hlavu. "Tak tomu je." Zvedl malou plstěnou paličku a udeřil do titěrného gongu. "Poslouchej." Baru zavřel oči a soustředil se, naslouchal zvuku, který slábl, vytrácel se, odumíral. Když zcela vymizel, Karel pokračoval: "Najdi okamžik, kdy končí zvuk a začíná ticho. Pak setrvej v tom okamžiku, neboť v něm nalezneš tajný střed svého bytí, dokonalý bod vnitřního klidu. A připomeň si pradávné tsuranské učení: závazek je tíží všech věcí, váží víc než nejtěžší břímě, naproti tomu smrt je ničím, je lehčí než vzduch."

Otevřely se dveře a vstoupil Martin. Baru i Karel začali vstávat, ale Martin je zadržel. Poklekl mezi ně, oči upřené na kadidelnici na podlaze. "Promiňte mi to přerušení."

"Nepřerušujete nás, Vaše Milosti," odvětil Karel.

Baru se svěřil: "Čtyři léta jsem bojoval proti Tsuranům a považoval jsem je za čestné nepřátele. Nyní se o nich učím víc. Karel mi umožnil poznat kodex válečníka tak, jak jej chápou jeho krajané."

Martin se netvářil nijak překvapeně. "Naučil ses hodně?"

"Dozvěděl jsem se, že jsou jako my," dovolil si Baru slabý úsměv. "Vím o těchto věcech jen málo, ale získal jsem dojem, že jsme jako dvě odnože jedné rostliny. Následují Cestu a rozumějí Kolu osudu stejně jako Hadaté. My z Yabonu jsme od obyvatel Království převzali mnohé, jména našich bohů a z větší části i jazyk, ale stále uchováváme staré zvyky. Tsuranská víra v Cestu je té naší velmi podobná. Je to zvláštní, protože do příchodu Tsuranů naše přesvědčení nikdo nesdílel."

Martin pohlédl na Karla. Tsuran maličko pokrčil rameny. "Snad jsme jen na obou světech objevili shodnou pravdu. Kdo ví?"

Martin poznamenal: "Zní to jako námět pro Tullyho a Kulgana." Na chvilku se odmlčel a pak znovu promluvil: "Karle, přijmeš místo mistra šermíře?"

Tsuran zamrkal, ale jinak na sobě nedal nic znát. "Je to pro mne velká čest, Vaše Milosti. Ano."

"Výborně, to mě těší. Fannon začne s tvou přípravou hned, jak odjedu." Martin se ohlédl ke dveřím a ztišil hlas. "Chci, abyste mi oba prokázali službu."

Karel nezaváhal ani na okamžik a ihned souhlasil. Baru si Martina bedlivě prohlížel. Během cesty do Pekraelinu se mezi nimi vytvořilo pevné pouto. Baru tehdy téměř zemřel, ale osud jej ušetřil. Díky tomu si uvědomil, že jeho osud je jakýmsi způsobem svázán s těmi, kteří se vypravili pro

stříbrný trn. Za vévodovýma očima se cosi skrývalo, ale Baru se nevyptával. Dozví se to, až přijde čas. Konečně svolil. "Já také."

Martin se usadil mezi oba muže. Pak se pustil do vyprávění.

Martin si přitáhl plášť úžeji kolem sebe. Odpolední vítr byl chladný, vál od severu. Díval se doleva na Crydee, pomalu mizející za mysem Námořníkova Hoře. Pokývl kapitánovi a sestoupil po schůdcích z můstku. Vešel do kapitánovy kajuty a zamkl za sebou. Muž, jenž čekal uvnitř, byl jeden z Fannonových vojáků. Jmenoval se Stefan, byl stejně vysoký a stavěný jako vévoda a na sobě měl tuniku a kalhoty téže barvy jako Martin. Na palubu se tajně vplížil ještě před svítáním, převlečený za obyčejného plavčíka. Martin si sundal plášť a podal jej onomu vojákovi. "Nevycházej na palubu za dne, dokud nebudete daleko za Quegem. Kdyby kvůli něčemu bylo nutno přistát v Carsu, Tulanu nebo ve Svobodných městech, nechci, aby si námořníci povídali o mém zmizení."

"Ano, Vaše Milosti."

"Až doplujete do Krondoru, předpokládám, že na tebe bude čekat kočár. Nemám zdání, jak dlouho se ti podaří v té maškarádě pokračovat. Většina šlechticů, se kterými jsem se setkal, bude na cestě do Rillanonu, a my dva jsme si na první pohled dost podobní, takže tě většina služebnictva neodhalí." Martin si prohlížel svůj falešný protějšek. "Když vydržíš mít pusu zavřenou, mohl by ses za mne vydávat celou cestu do Rillanonu."

Stefan při vyhlídce na tak dlouhou dobu, po kterou bude muset hrát urozeného pána, viditelně zneklidněl. Prohlásil však pouze: "Pokusím se, Vaše Milosti."

Loď se zhoupla; kapitán vydal příkaz ke změně kursu. Martin zareagoval: "To je první upozornění." Kvapně ze

sebe stáhl boty, tuniku i kalhoty a zůstal stát v kabině pouze ve spodkách.

Kapitánova kajuta měla jediné okénko zavěšené v pantech, jež se ztuha otevřelo. Martin přehodil nohy přes rám. Shora zaslechl kapitánův rozzlobený hlas: "Jsme moc blízko u břehu! Ostře na pravobok!"

V kormidelníkově odpovědi zazněl zmatený tón. "Rozkaz, kapitáne, ostře na pravobok."

Martin se rozloučil. "Ať tě provází štěstí, Stefane."

"Vás také, Vaše Milosti."

Martin se odrazil od lodi. Kapitán jej varoval, aby si dal pozor na velké kormidlo, takže se mu nyní snadno vyhnul. Loď jej dopravila tak blízko ke břehu, jak jen to bylo možné, a potom se otočila a zamířila do hlubších vod. Pláž se táhla necelou míli od něj. Martin nebyl nikterak skvělým plavcem, ale byl silný a vydal se ke břehu dlouhými, volnými tempy. Díky velkým vlnám bylo nepravděpodobné, že by si někdo v lanoví všiml muže, jenž zakrátko zaostával velmi daleko za lodí.

O nějaký čas později se Martin vypotácel na pláž a těžce popadal dech. Rozhlédl se, aby zjistil, kde se nachází. Proud jej zanesl dál na jih, než by si přál. Zhluboka se nadechl a rozběhl se po pobřeží.

Po necelých deseti minutách se na návrší tyčícím se nad mořem objevili tři jezdci. Rychle sestoupili na písčitou pláž. Když je Martin spatřil, zastavil se. Garret seskočil s koně první. Karel vedl dalšího oře a Baru mezitím hlídal okolí. Garret podal vévodovi balík šatů. Klus po pláži Martina osušil, a tak se spěšně oblékl. Za sedlem jeho koně visel dlouhý luk zabalený v naolejované kůži.

Mezitím, co si natahoval kalhoty a tuniku, zeptal se: "Viděl vás někdo odjíždět?"

Karel odvětil: "Garret s vaším koněm vyjel z hradu ještě před svítáním a já jsem jednoduše strážím řekl, že kus

cesty vyprovodím Barua, který se vrací do Yabonu. Nikdo se nad tím nepozastavil."

"Dobrá. Jak jsme zjistili minule, když jsme měli v patách Murmandamovy špehy, nic není tak důležité jako utajení." Martin vyskočil do sedla. "Děkuji vám za pomoc. Karle, ty s Garretem se rychle vraťte, než to začne být někomu podezřelé."

Karel mu popřál: "Ať vám připraví osud cokoli, Vaše Milosti, nechť vám přinese také čest."

Garret se připojil: "Hodně štěstí, Vaše Milosti."

Čtyři jezdci se vydali na svou pouť; dva se vypravili po pobřeží nahoru do Crydee, dva nechali moře v zádech a zamířili do lesů, směrem k severovýchodu.

* * *

Les byl tichý, jen tu a tam bylo slyšet zpěv ptáků či šramot zvířat vypovídající o tom, že vše je, jak má být. Martin s Baruem jeli ostrým tempem několik dní, koně pobízeli až na hranici jejich sil. Před pár hodinami překročili řeku Crydee.

Zpoza stromu vyšla postava v zelené tunice a hnědých kožených kalhotách. Zamávala a pozdravila: "Vítejte, Martine Dlouhý Luku a Baru Hadobijče."

Martin elfa oslovil jménem, ačkoliv jej neznal příliš dobře. "Buď zdráv, Tarlene. Přijeli jsme se poradit s královnou."

"Pak tedy pokračujte v cestě, ty i Baru jste na jejím dvoře vždy vítáni. Já zde musím zůstat na hlídce. Od vaší poslední návštěvy je vše poněkud napjatější."

Martin tónu, jakým elf slova pronesl, porozuměl. Elfy něco silně znepokojilo, ale Tarlen mu víc neprozradí. Martin se musí setkat s královnou a Tomasem, aby odhalil příčinu jejich neklidu. Byl zvědavý. Naposledy byli elfové

takto rozrušeni, když Tomasovo šílenství dostoupilo vrcholu. Martin popohnal svého koně.

Po jisté době oba jezdci dorazili doprostřed elfích lesů, do Elvandaru, prastarého domova elfů. Stromové město se koupalo v jasném světle. Slunce stálo vysoko nad hlavou a zalévalo koruny stromů záplavou paprsků. Zelené, zlaté, červené, bílé, stříbrné a bronzové listy tvořící baldachýn Elvandaru se třpytily, až oči přecházely.

Sesedlali a vzápětí se k nim připojil elf. "Postaráme se o vaše oře, lorde Martine. Její Veličenstvo si přeje, abyste za ní hned přišli." Martin s Baruem spěchali do elfího sídla po schodech vytesaných do kmene stromu. Stoupali po vysokých chodnících z větví, klenoucích se v závratných výšinách, dokud nestanuli na prostorné plošině, která tvořila střed Elvandaru, královnin dvůr.

Aglaranna seděla mlčky na trůnu a po boku měla svého vrchního rádce Tathara. Kolem dokola dřevěného náměstí se shromáždili Zaříkávači, kteří představovali královninu radu starších. Trůn vedle ní zel prázdnotou. Královnin výraz byl pro většinu živých tvorů neproniknutelný, ale Martin rozuměl elfím způsobům a rozpoznal v jejích očích napětí. Přesto vypadala nádherně a vznešeně. Vřele se usmála. "Buď vítán, lorde Martine, i ty, Baru Hadatský."

Oba muži se uklonili a královna pokračovala: "Pojďte, promluvíme si." Vstala a v doprovodu Tathara je vedla do komnaty. Uvnitř se otočila a pokynula jim, aby se posadili. Bylo doneseno jídlo a víno, ale nikdo si nevzal. Martin namísto toho prohlásil: "Něco je v nepořádku." Nebyla to otázka.

Aglaranna se nyní již tvářila velmi ustaraně. Martin ji tak neviděl od trhlinové války. "Tomas je pryč."

Martin zamrkal. "Kde?"

Tathar mu sdělil: "Nevíme. Zmizel za noci, krátce po slavnostech slunovratu. Občas odcházel, aby mohl být sám

se svými myšlenkami, ale nikdy to nebylo déle než na den. Když se neobjevil ani po dvou dnech, vyslali jsme průzkumníky. Z Elvandaru nevedly žádné stopy, to nás však nepřekvapilo. Má i jiné prostředky k cestování. Ale na mýtině na severu jsme objevili otisky jeho bot. Našly se i známky toho, že tam s ním byl další muž, na zemi byly šlépěje sandálů."

"Tomas se tam s někým setkal a nevrátil se," usoudil Martin.

"Byly tam i třetí stopy," dodala královna. "Dračí. Valheru znovu létá na hřbetě draka."

Martin se zaklonil. Pochopil. "Obáváte se návratu běsů?"

"Ne," odtušil Tathar bez váhání. "Tomas je od toho osvobozen, a navíc je silnější, než tuší. Ne, máme strach z toho, že Tomas musel odejít beze slova a takovým způsobem. Děsí nás přítomnost toho druhého."

Martinovy oči se rozšířily. "Ty sandály?"

"Dobře víš, jaká moc je zapotřebí k tomu, aby někdo nepozorovaně vstoupil do našich lesů. Jen jeden člověk měl dosud takovou schopnost. Macros Černý."

Martin uvažoval. "Třeba není jediný. Je mi známo, že Pug zůstal ve světě Tsuranů, aby se dozvěděl o Murmandamovi a o tom, co nazývá Nepřítelem. Mohl se vrátit."

"Není důležité, který mistr čaroděj to byl," podotkl Tathar.

Ozval se Baru: "Významné je, že dva muži nesmírné moci se vydali na tajemnou výpravu v době, kdy ze severu opět přicházejí nesnáze."

Aglaranna přisvědčila: "Ano." Pak se obrátila na Martina: "Dostaly se k nám zvěsti o skonu jednoho z tvých blízkých." Podle elfího zvyku se vyhnula jménu zemřelého.

"Jsou věci, o nichž nesmím mluvit, paní, dokonce ani s někým tak vysoce váženým, jako jsi ty. Zavázal jsem se."

"Pak tedy," vzal to na vědomí Tathar, "mohu se zeptat, co vás k nám přivádí?"

"Je čas znovu se vypravit na sever," konstatoval Martin, "a dokončit to, co jsme započali minulý rok."

"Je dobře, že vás vaše kroky zavedly nejprve sem," pokýval Tathar hlavou. "Od pobřeží k východu sledujeme známky hromadného stěhování goblinů. Míří na sever. Peklomoři jsou nezvykle odvážní při stopování podél okraje našich lesů. Zdá se, že se snaží odhalit, zda naši válečníci nepřekračují hranice. Nedaleko pomezí Kamenné Hory jsme pozorovali i tlupy lidských odpadlíků jedoucí k severu. Gwaliové uprchli na jih do Zeleného Srdce, jako by se báli, že se něco blíží. A měsíce zde vane nepřirozený, zlověstný vítr. V jeho dechu je cítit mystická moc, jako kdyby přinášel na sever sílu. Znepokojuje nás mnoho skutečností."

Baru s Martinem si vyměnili pohledy. "Události se pohnuly kupředu," poznamenal Hadati.

Další rozhovor přerušil výkřik odněkud zdola a vzápětí před královnou stanul elf. "Veličenstvo, rychle, Návrat."

Aglaranna vstala. "Pojďte, Martine, Baru, stanete se svědky něčeho podivuhodného."

Tathar kráčel za královnou, ještě se však ohlédl a zapochyboval: "Jestli to je skutečný Návrat a ne lest."

Ke královně a Tatharovi se připojili i ostatní rádci a společně spěchali po schodišti dolů. Na zemi uviděli několik válečníků, kteří obklopili peklomora. Temný elf připadal Martinovi zvláštní, choval se klidně, což nebylo u zlovolných peklomorů obvyklé.

Peklomor spatřil královnu a poklonil se jí. Se skloněnou hlavou tiše prohlásil: "Paní, vrátil jsem se."

Královna pokynula Tatharovi. On a Zaříkávači se shlukli kolem peklomora. Martin pocítil podivné mravenčení, jako kdyby se vzduch náhle nepatrně změnil, a měl dojem, že zaslechl slaboučké, téměř nepostřehnutelné tóny hudby. Věděl, že Zaříkávači používají magii.

Po chvíli Tathar zvolal: "Vrátil se!"

Aglaranna se otázala: "Jaké je tvé jméno?"

"Morandis, Veličenstvo."

"Už ne. Od nynějška jsi Loren."

Martin se asi před rokem dozvěděl, že mezi oběma elfími národy není ve skutečnosti žádný rozdíl, rozdělil je pouze vliv Temné stezky, jenž spoutal peklomory vražednou nenávistí ke všem, kteří nenáleželi k jejich stoupencům. Ale přesto se od sebe trochu lišily přístupem, postojem i chováním.

Peklomor se narovnal a kolemstojící elfové mu pomohli svléknout tuniku šedé barvy, jakou nosili Temní bratři z lesních klanů. Martin žil s elfy celý život a mnohokrát bojoval proti peklomorům. Dokázal rozpoznat rozdíl. Teď však byly jeho smysly zmateny. V jednom okamžiku mu peklomor připadal divný, jiný, než očekával, a v příštím už nebyl peklomorem. Dostal hnědou tuniku a jako zázrakem se přímo před Martinovými zraky stal elfem." Měl sice tmavé vlasy a oči, jaké mívali peklomoři, ale tak vypadalo i několik dalších elfů, stejně jako se tu a tam mezi peklomory vyskytl jeden světlovlasý s modrýma očima. Byl to elf!

Tathar sledoval Martinovu reakci na onu proměnu a podal mu vysvětlení. "Příležitostně se některý z našich ztracených bratrů odtrhne od Temné stezky. Pokud to jeho druzi neodhalí a nezabijí jej dřív, než se k nám dostane, oslavujeme jeho návrat domů. Je to důvod k velké radosti." Martin a Baru se dívali, jak všichni elfové přicházejí, aby Lorrena objali a přivítali jej doma. "V minulosti se k nám

peklomoři pokoušeli vyslat své zvědy, ale vždy dokážeme odlišit pravdu od přetvářky. Tento se skutečně vrátil ke svému národu."

"Stává se to často?" zajímalo Barua.

"Jsem nejstarší ze všech obyvatel Elvandaru," odpověděl Tathar. "Až do dnešního dne jsem spatřil pouze sedm Návratů." Odmlčel se. "Chováme v srdcích naději, že jednoho dne takto přijmeme zpět do svého středu všechny naše bratry, až bude konečně prolomena moc Temné stezky."

Aglaranna se nyní mohla věnovat hostům a oslovila Martina: "Pojďte, budeme se veselit."

"Bohužel to nejde, Veličenstvo," omluvil se Martin. "Musíme odjet a setkat se s ostatními."

"Mohu znát vaše plány?"

"Jsou prosté," pravil vévoda z Crydee. "Najdeme Murmandama."

"A," dodal Baru s kamennou tváří, "zabijeme ho."

Kapitola šestá

ROZLOUČENÍ

Jimmy zamlkle seděl.

Nepřítomně si prohlížel seznam, který držel v ruce, a snažil se myslet na svou práci. Nebyl však s to se soustředit. Rozpis panošů pro odpolední smuteční průvod byl hotov, alespoň tak, jak bylo v Jimmyho silách. Cítil v duši prázdno a rozhodovat, kde bude který z panošů stát, mu připadalo nesnesitelně banální.

Dva týdny bojoval s pocitem, že se ocitl v jakémsi děsivém snu, z něhož se nemohl probudit. Za celou dobu jeho existence jej nic neranilo tak hluboce jako Aruthova vražda, a stále nebyl schopen se se svým žalem vypořádat. Každou noc spal dlouho, jako kdyby byl pro něj spánek únikem, a když se vzbudil, byl neklidný a rozmrzelý a musel si rychle najít nějakou činnost, jen aby se vyhnul myšlenkám na to, co jej tížilo nejvíc. Skrýval své hoře, aby se s ním mohl vyrovnat později.

Jimmy si vzdychl. Jednu věc si uvědomoval: trvalo zpropadeně dlouho, než byl pohřeb připraven. Laurie s Volneym už dvakrát odložili odjezd procesí. Katafalk byl

naložen na kočár dva dny po Aruthově smrti a čekal na princovo tělo. Tradice velela, aby se průvod vypravil na cestu do Rillanonu do tří dnů po vladařově skonu, ale Anitě zabralo téměř týden, než se vrátila z panství své matky, potom dalších několik dní, než se zotavila natolik, že mohla nastoupit cestu, pak se čekalo na ostatní šlechtice, kteří se sjížděli do paláce, a další odklady, protože v paláci byl zmatek a tak to šlo stále dokola. Jimmymu však bylo jasné, že se s touto tragédií nevyrovná dřív, než bude Arutha odvezen. Vědomí, že leží v dočasné hrobce, kterou upravil otec Nathan, o několik komnat dál, bylo prostě víc, než snesl. Protřel si víčka a sklonil hlavu. Znovu se mu do očí draly slzy. Ve svém nedlouhém životě potkal pouze jediného muže, k němuž cítil hlubokou lásku a oddanost. Arutha měl správně být ten poslední člověk na světě, který by se měl zajímat o osud malého zloděje, ale přesto to dělal. Vyvinulo se mezi nimi přátelství a nejen to; on a Anita byli pro Jimmyho rodinou, kterou nikdy nepoznal.

Zaklepání na dveře jej vytrhlo z úvah. Zvedl hlavu a spatřil před vstupem do místnosti Lockleara. Jimmy na něj mávl, aby šel dovnitř, a mladší přítel se posadil k psacímu stolu naproti němu. Jimmy mu hodil pergamen. "Tumáš, Locky, udělej to ty."

Locklear hbitě přelétl seznam a vzal si z kalamáře brk. "Je to skoro hotové, jen Paul leží s běhavkou a lékař chce, aby dnes ještě zůstal v posteli. Potřebuje si odpočinout. Tohle je ale nadrápané. Raději to přepíšu."

Jimmy roztržitě přitakal. Skrz závoj šedého smutku, který mu halil myšlení, se ozývalo staré známé svrbění. V koutku mysli mu již tři dny cosi tepalo na poplach. Všichni obyvatelé paláce byli stále ochromeni Aruthovou smrtí, ale tu a tam zazněl falešný tón; až příliš často někdo řekl nebo učinil něco nevhodného. Jimmy nedokázal určit, v čem ten

nepatrný rozdíl spočívá, ani jestli vůbec má význam. V duchu pokrčil rameny a zaplašil svůj neklid. Různí lidé reagují na neštěstí odlišně. Někteří, jako Volney a Gardan, se vrhli do práce. Jiní, například Carline, se stáhli se svou bolestí do ústraní. Vévoda Laurie se choval obdobně jako Jimmy. Prostě odložil žal na jindy. Náhle Jimmy pochopil, proč se mu nezdá vše v pořádku. Laurie ve chvíli, kdy Aruthu zranili, převzal do svých rukou každodenní běh paláce. Nyní však byl již tři dny téměř neustále nepřítomen.

Pohlédl na Lockleara přepisujícího rozpis a zeptal se: "Locky, viděl jsi poslední dobou vévodu Laurieho."

Locklear nevzhlédl od práce, ale odvětil: "Dnes ráno, hodně brzy. Měl jsem na starosti roznášku snídaně šlechticům, kteří jsou tu ubytováni, a zahlédl jsem ho, jak vyjíždí z brány." Teď teprve zvedl hlavu a v obličeji se mu usadil zvláštní výraz. "Byla to zadní brána."

"Proč by odjížděl zadní branou?" podivil se Jimmy.

Locklear naznačil, že nemá ponětí, a zabral se znovu do plnění úkolu. "Protože leží směrem, kterým měl namířeno?"

Jimmy zauvažoval. Jaký mohl mít vévoda ze Saladoru důvod vypravit se k Chudinské čtvrti časně ráno před princovým pohřebním průvodem? Jimmy si opět povzdychl. "Jsem na stará kolena nějak podezíravý."

Locklear se zasmál; byl to první projev veselosti, jenž se v paláci v posledních dnech rozlehl. Pak se zarazil a zatvářil se provinile, jako by spáchal hřích.

Jimmy se zvedl. "Hotovo?"

Locklear mu pergamen podal. "A je to."

"Dobře," pochválil jej Jimmy. "Pojď, jestli přijdeme pozdě, deLacy nebude tak shovívavý jako obyčejně."

Pospíchali k malému sálu, kde se shromažďovali panoši. Obvyklé postrkování a přidušený smích se tentokrát

nekonaly, nálada byla vážná a stísněná. DeLacy se objevil několik minut po Jimmym s Locklearem a bez úvodu vyhrkl: "Rozpis." Jimmy mu jej předal a ceremoniář si jej prohlédl. "V pořádku, ačkoli musím podotknout, že ses buď zlepšil v psaní, nebo sis najal pomocníka." Mezi chlapci to lehce zašumělo, ale nikdo se neopovážil zavtipkovat nebo se zasmát. DeLacy pokračoval: "Přesto učiním jednu změnu. Harold a Bryce budou provázet kočár princezen Alicie a Anity. James a Locklear zůstanou v paláci a vypomohou královskému správci."

Jimmy zůstal jako omráčený. On ani Locklear nepůjdou s průvodem k branám. Budou trčet v paláci pro případ, že by se náhodou vyskytla nějaká podružnost, k jejímuž vyřízení by správce potřeboval panoše.

DeLacy roztěkaně přečetl nahlas i ostatní služby a poté chlapce propustil. Locklear s Jimmym na sebe mrkli a Jimmy zastavil odcházejícího mistra ceremoniáře. "Pane..." začal.

DeLacy se na Jimmyho otočil. "Pokud se to týká rozdělení povinností, nehodlám o tom diskutovat."

Jimmy zrudl vzteky. "Ale já jsem byl princovým panošem!" odsekl.

Locklear se výjimečně zmužil a vykoktal: "A já jsem byl panošem Její Výsosti." DeLacy pohlédl na mladšího hocha s údivem. "Nu, tak trochu..." připustil Locky.

"To s tím nemá nic společného," odtušil deLacy. "Mám své příkazy. Vy si splňte svoje. To je vše." Jimmy začal znovu protestovat, ale starý pán jej přerušil. "Řekl jsem, že je to vše, panoši."

Jimmy se otočil a kráčel pryč. Locklear se k němu přidal. "Nevím, co se tu děje," drmolil Jimmy, "ale jsem odhodlán to zjistit. Jdeme."

Jimmy s Locklearem chvátali chodbou a rozhlíželi se kolem sebe. Kdyby je zahlédl kdokoli z výše postavených dvořanů, jistě by jim přidělil nějaký úkol, a zabránil by tím plánované návštěvě, takže si dávali dobrý pozor, aby se všem vyhnuli. Smuteční průvod měl vyrazit za necelé dvě hodiny a pro dva panoše byla v paláci spousta práce. Až přijde čas, bude procesí pomalu postupovat městem, zastaví se na Kostelním náměstí, kde proběhne veřejná modlitba, a pak nastoupí dlouhou pouť do Rillanonu, ke hrobce Aruthových předků. Jakmile projde branami, panoši se vrátí do paláce. Ale Jimmymu a Locklearovi bylo odepřeno doprovodit mrtvého prince byť i takto krátký úsek.

Jimmy přistoupil k princezniným dveřím a ohlásil strážnému: "Mohla by nám Její Výsost věnovat okamžik?"

Voják povytáhl obočí, ale ani tomuto nepříliš význačnému členovi dvora nemohl odporovat, takže prostě postoupil jeho žádost dál. Když otevíral dveře, Jimmy měl dojem, že zaslechl cosi nepatřičného, zvuk, který odezněl dřív, než jej stačil plně rozpoznat. Snažil se přijít na to, co se mu nezdálo, ale ze zamyšlení jej vyrušil strážcův návrat. O chvilku později byli s Locklearem vpuštěni.

Carline s Anitou seděly u okna a čekaly na výzvu k připojení se k procesí. Hlavy měly blízko u sebe a tiše spolu rozmlouvaly. Princezna matka, Alicia, se nakláněla k dceři. Všechny tři byly oděny v černém. Jimmy se uklonil a Locklear jej napodobil. "Omlouvám se, že vyrušuji, Výsosti," pronesl tiše.

Anita se na něj usmála. "Ty nikdy nerušíš, Jimmy. Co se děje?"

Náhle pocítil, že je směšné trápit se s takovou maličkostí, jakou bylo jeho vyloučení ze smutečního průvodu. Zaváhal. "Vlastně nic důležitého. Někdo mi nařídil, abych

zůstal dnes v paláci, a mě zajímá... no, požádala jste, abych tu setrval?"

Carline s Anitou na sebe krátce pohlédly a princezna z Krondoru odpověděla: "Ne, Jimmy." Mluvila zamyšleně. "Ale snad hrabě Volney. Jsi starším panošem a měl bys být ve svém úřadu, alespoň se dohaduji, že to byl důvod, proč se tak rozhodl."

Jimmy zkoumal její výraz. Opět mu v uších zazněl onen falešný tón. Princezna Anita přijela z matčiny usedlosti zlomená žalem, tak, jak se očekávalo. Ale zanedlouho se její postoj nepatrně změnil. Další debatu přerušil dětský křik, vzápětí následovaný druhým. Anita vstala. "Nikdy se nerozpláče jen jeden z nich," poznamenala s nádechem vřelé mateřské lásky. Carline se usmála, ale ihned se upamatovala a nasadila vážnou tvář.

Jimmy se odporoučel se slovy: "Odpusťte, že jsme sem tak vtrhli, Výsosti. Je mi líto, že jsme vás obtěžovali s takovou malicherností."

Locklear vyšel za Jimmym z komnaty. Když se dostali z doslechu strážného, Jimmy zašeptal: "Nevšiml jsem si něčeho, čeho jsem měl, Locky?"

Locklear se obrátil a chviličku pozoroval zavřené dveře.

"Něco je... divné. Jako by nás chtěli držet stranou."

Jimmy uvažoval. Konečně si uvědomil, co zaujalo jeho pozornost těsně předtím, než byli pozváni dovnitř. Zvuk, který jej zatahal za uši, byl rozhovor tří dam, či spíše tón, jakým mluvily: zněl jako obyčejné tlachání. Po minutě prohlásil:

"Začínám si myslet, že máš pravdu. Pojď, nemáme moc času."

"Času na co?"

"Uvidíš." Jimmy se rozběhl chodbou a mladší chlapec měl co dělat, aby mu stačil.

Gardan a Volney spěchali k prostranství před palácem v doprovodu čtyř strážných, když jim panoši překřížili cestu. Hrabě jim sotva věnoval letmý pohled, ale neodpustil si výtku: "Nemáte být vy dva na nádvoří?"

"Ne, pane," opáčil Jimmy. "Přidělili nám službu u správce."

Gardan vypadal lehce překvapeně, ale Volney řekl jen:

"Pak tedy předpokládám, že byste si měli pospíšit pro případ, že by vás potřeboval. Musíme zahájit procesí."

"Pane," odvážil se Jimmy, "vy jste nařídil, abychom tu zůstali?"

Volney mávl rukou. "Tyto podrobnosti projednával s mistrem deLacym vévoda Laurie." Přestal se chlapcům věnovat a po boku Gardana odešel.

Jimmy s Locklearem se zastavili, když hrabě s maršálem zabočili za roh a klapot jejich bot na kamenné dlažbě jim napověděl, že už jsou dost daleko. "Mám dojem, že tomu začínám rozumět," mudroval Jimmy a popadl Lockleara za rukáv. "Jdeme."

Locklear se napůl zdrceně dožadoval vysvětlení. "Kam?"

"Uvidíš," zavolal již v běhu.

Locklear se pustil za ním a rozčileně hudral: "Uvidíš, uvidíš. Uvidím co, sakra!"

Na stráži stáli dva vojáci. Jeden z nich se zeptal: "A kampak máte, mladí pánové, namířeno?"

"Do Správy přístavu," odtušil Jimmy dotčeně a ukázal strážnému narychlo napsaný příkaz. "Správce běsní, že nemůže najít nějaké prohlášení a vyžaduje opis." Jimmy se snažil čemusi přijít na kloub a vadilo mu, že musí nakvap vyřídit tento vzkaz. Také mu připadalo zvláštní, že správce posedla náhlá potřeba mít jakousi deklaraci právě v tuto chvíli.

Voják si prohlédl zprávu a podal mu ji zpět. "Okamžik." Přivolal dalšího strážce, stojícího před vchodem do komnaty velitele palácové gardy u hlavní brány. Když muž přichvátal, poprosil jej: "Mohl bys odvést tyto mládence dolů do přístavu a zpátky? Mají za úkol něco donést správci."

Vojákovi to bylo jedno. Cesta tam a zpět netrvala déle než hodinu. Přikývl a všichni tři se vydali ulicí k zátoce.

O dvacet minut později stanul Jimmy v kanceláři Správy přístavu a hovořil s nižším úředníkem. Všichni ostatní se účastnili procesí. Muž se s brumláním přehraboval v haldě dokumentů a hledal pergamen s posledním prohlášením o zboží dopraveném do královského doku. Zatímco se skláněl nad stolem, Jimmy vrhl pohled na ceduli na stěně. Byl to týdenní rozpis vyplouvajících lodí. Něco zaujalo jeho pozornost a on přistoupil blíž, aby si jej přečetl. Locklear se postavil za něj. "Co je?"

Jimmy na rozvrh ukázal prstem. "Zajímavé."

Locklear mu nakoukl přes rameno, ale nic neviděl. "Proč?"

"Nejsem si jistý," ztišil Jimmy hlas, "ale zamysli se na chvilku nad tím, co se v paláci děje. Zabrání nám jít s průvodem, pak se na to ptáme princezny. Nejsme z její komnaty ani deset minut, a už nás ženou za tímhle nesmyslným úkolem. Pověz mi, nezdá se ti, že se nás snaží odstavit stranou? Něco je... divné."

"Přesně to jsem už říkal," ošil se netrpělivě Locklear.

Úředník konečně našel, co hledal, a předložil jim zmíněné prohlášení. Voják doprovodil panoše do paláce. Proběhli kolem stráží u brány, nepřítomně jim zamávali a zamířili do správcovy komnaty.

Vešli do paláce, a když se dostali ke kanceláři, málem vrazili do barona Gilese, královského správce, který byl právě na odchodu. "Tady jste," oslovil je káravě. "Už jsem

chtěl vyslat stráže, aby vás našly. Kde jste se to schovávali, vy lenoši?" Jimmy s Locklearem na sebe nechápavě pohlédli. Správce zřejmě na deklaraci úplně zapomněl. Jimmy mu ji podal.

"Co je to?" Prostudoval si svitek. "Ach, ano," podotkl a hodil zprávu na stůl. "Vyřídím to později. Musím se jít podívat, procesí za chvilku vychází. Vy zůstanete zde. Kdyby se vyskytlo něco naléhavého, jeden počká v kanceláři a druhý mě vyhledá. Jakmile bude kočár s katafalkem za branami, vrátím se."

"Očekáváte nějaké nesnáze, pane?" chtěl vědět Jimmy.

Správce již prošel kolem chlapců, ale otočil se. "Jistěže ne, ale vždy se vyplatí být připraven. Budu brzy zpět."

Odešel a Locklear se na Jimmyho zadíval. "Skvělé. Co se to tu děje? A neopovažuj se říct 'Uvidíš.'."

"Všechno je jinak, než vypadá. Jdeme."

Jimmy s Locklearem vyběhli po schodech. Zastavili se před oknem, z něhož byl výhled na nádvoří a mlčky pozorovali přípravy. Smuteční průvod se pomalu chystal, kočár s katafalkem se pomalu sunul do čela zástupu, doprovázen vybranou družinou vojáků Aruthovy osobní gardy. Táhlo jej šestispřeží černých hřebců, z nichž každého krášlil černý chochol a vedl jej podkoní v černých oděvech. Strážní pochodovali po obou stranách kočáru.

Z paláce vyšel oddíl osmi zbrojnošů, nesoucích na ramenou rakev s Aruthovým tělem. Kráčeli k pohyblivému lešení sloužícímu k vyzvednutí truhly na katafalk. Zvolna, téměř uctivě umístili prince z Krondoru na černě zastřený podstavec.

Jimmy a Locklear se podívali dolů. Poprvé měli možnost spatřit mrtvého prince. Podle zvyku se mělo procesí vydat na cestu s rakví odkrytou, aby poddaní mohli svému vládci naposledy vzdát čest. Až se ocitne za městskými branami,

bude schrána uzavřena a víko již nikdy nikdo neodklopí, s výjimkou jediné příležitosti, totiž v soukromí rodinné hrobky v útrobách královského paláce v Rillanonu, až se zde sejde rodina k poslednímu rozloučení.

Jimmy cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Ztěžka polkl, ale knedlík mu v krku zůstával dál. Sledoval Aruthu, uloženého do rakve v jeho oblíbených šatech, v hnědé sametové tunice a zrzavých kamaších. Přidali mu i zelenou vestu, ačkoli ji nenosil často. V rukou držel neodmyslitelný rapír a byl prostovlasý. Vypadal, jako když spí. Poté se kočár pohnul a Jimmy si na princových nohou všiml jemných saténových domácích botek.

V zorném poli obou chlapců se vynořil podkoní, vyvádějící Aruthova koně, jenž půjde bez jezdce za kočárem s rakví. Byl to statný šedý hřebec pohazující hlavou a vzpínající se cizí vůli. Přiběhl druhý čeledín a společně se jim podařilo tvrdohlavého bujného šedáka zvládnout.

Jimmy přimhouřil oči. Locklear se ohlédl právě včas, aby si toho všiml. "Co je?"

"Ať se propadnu, ale něco tady nehraje. Pojď, chci se na něco podívat."

"Kam?"

Ale Jimmy už byl pryč, jen křikl přes rameno: "Rychle, máme jen pár minut!" a řítil se po schodech dolů. Locklear se jej pokoušel dostihnout a slabě přitom úpěl.

Jimmy se ukryl ve stínu nedaleko konírny. "Mrkni se tam," přikázal a postrčil Lockleara kupředu. Locklear předstíral, že se prochází kolem vchodu do stáje. Právě byli odváděni poslední koně pro čestnou stráž. Téměř celá hradní posádka bude kráčet za nosítky s truhlou, ale až opustí brány, doprovodí je do Saladoru oddíl královských kopiníků.

"Hej, ty kluku! Dávej pozor, kam šlapeš!" Locklear musel uskočit stranou, když čeledín vyběhl mezi dvěma oři s uzdami v rukou. Téměř Lockleara smetl. Locklear se odpotácel zpět a přikrčil se za rohem vedle Jimmyho.

"Nevím, co jsi čekal, že najdeš, ale není to tam."

"Přesně to jsem tušil. Jdeme," nařídil a rozběhl se směrem k hlavní budově paláce.

"Kam?"

"Uvidíš."

Locklear zabodl do Jimmyho zad vražedný pohled a hnal se za ním přes cvičiště.

Jimmy s Locklearem brali schody po dvou. Když doběhli k onomu oknu, z něhož mohli sledovat dění na nádvoří, sotva popadali dech. Úprk ke stájím a zpět jim zabral deset minut a procesí bylo téměř připraveno vyrazit. Kočáry předjely před schodiště k paláci a pážata se k němu vrhla, aby otevřela dveře. Podle tradice mohli v průvodu jet pouze členové královské rodiny, pokrevní i přiženění. Všichni ostatní půjdou za Aruthovou rakví na znamení úcty pěšky. Princezny Anita a Alicia sešly po schodech a nastoupily do prvního kočáru. Carline s Lauriem pospíchali do druhého. Vévoda skoro poskakoval, jal měl napilno. Vpadl do kočáru hned po Carline a prudkým pohybem zatáhl záclonky na oknech po obou stranách.

Jimmy si změřil Lockleara a tvářil se nad Laurieho chováním užasle. Usoudil, že není třeba mladšího chlapce upozorňovat na vévodovy podivné mravy, a zůstal zticha.

Gardan, jehož ramena halil těžký černý plášť, zaujal místo v čele průvodu. Dal znamení a jediný bubeník začal v pomalém tlumeném rytmu bubnovat. Bez slovního příkazu se procesí pohnulo na čtvrtý takt. Vojáci pochodovali nehlučným slavnostním krokem a kočáry se rozjely. Pojednou se šedý hřebec vzepjal a další podkoní

musel stávajícím dvěma přiběhnout na pomoc, aby udrželi paličaté zvíře na místě. Jimmy zavrtěl hlavou. Zvolna se mu v duši rozléval starý známý pocit: všechny dílky skládanky do sebe začaly zapadat. Pak se mu na rtech usadil úsměv.

Locklear si té změny všiml. "Co se děje?"

"Už vím, co má Laurie za lubem. Vím, co se děje." Přátelsky plácl Lockleara po rameni a uculil se. "Pojď, máme spoustu práce a málo času."

Jimmy vedl Lockleara tajnou chodbou a mihotavý plamen louče vrhal stíny všemi směry. Oba panoši byli oblečeni v cestovním a nesli zbraně, vaky a svinuté deky. "Víš jistě, že u východu nebude nikdo hlídat?" zeptal se Locklear popáté.

Jimmy netrpělivě odtušil: "Už jsem ti to řekl, tohle je jediný východ, který jsem nikdy nikomu neukázal, ani princi nebo Lauriemu." Jako by se snažil svá slova ještě zdůraznit, dodal: "Některých starých zvyků se člověk zbavuje jen těžko."

Celé odpoledne strávili plněním povinností, ale jakmile ostatní panoši dostali volno, odkradli se i tito dva a ve spěchu si zabalili zavazadla. Nyní se schylovalo k půlnoci.

Doplížili se ke kamennému vchodu, Jimmy zatáhl za páku a ozvalo se klapnutí. Odložil louči a opřel se ramenem do dveří. Byly staré a velmi dlouho nepoužívané, ale po několika pokusech se konečně váhavě pohnuly. Protáhli se úzkým otvorem, zamaskovaným jako část kamenné zdi za princovým cvičištěm na ulici nejblíž k paláci. Necelý blok od nich se tyčila zadní brána a u ní stála hlídka. Jimmy se snažil průchod uzavřít, ale masivní dveře se zasekly. Pokynul Locklearovi, aby mu pomohl, a společnými silami zatlačili. Pohyblivá část zdi se zprvu odmítala pootočit, ale pak se slyšitelným prásknutím

zapadla. Od brány se k jejich uším doneslo zvolání: "Hej! Kdo tam? Stůj a řekni své jméno."

Jimmy bez váhání vyrazil, Locklear půl kroku za ním. Ani jeden z chlapců se neotočil, aby zjistil, zda jsou pronásledováni. Místo toho drželi hlavu skloněnou a pelášili po kočičích hlavách s větrem o závod.

Zanedlouho se ztratili ve změti uliček mezi Chudinskou čtvrtí a přístavem. Jimmy se zastavil, potřeboval určit, kde se vlastně nacházejí. Po chvilce ukázal: "Tudy. Musíme si pospíšit. Krkavec odplouvá s půlnočním odlivem."

Oba hoši uháněli nocí. Brzy minuli zabedněná okna domů u zátoky. Z přístavu sem doléhal křik mužů, kteří udíleli příkazy – loď se chystala zvednout kotvy.

"Vyplouvá," vyjekl Locklear.

Jimmy neodpověděl, jenom ještě zvýšil rychlost. Oba panoši doběhli na konec mola v okamžiku, kdy bylo uvolněno poslední lano. Zoufalými skoky se odrazili od přístaviště. Hrubé ruce je vytáhly nahoru a zakrátko oba stanuli na palubě.

"Tak copak má tohle znamenat?" dožadoval se nějaký hlas vysvětlení a o chviličku později se před nimi objevil Aaron Cook. "Nu, Jimmy Ručko, to se tak moc chceš projet po moři, že si klidně zlámeš vaz, jen aby ses dostal na palubu?"

Jimmy se zakřenil. "Ahoj, Aarone. Musím mluvit s Hullem."

Muž s tváří poďobanou od neštovic se na panoše zamračil. "Pro kohokoli na *Královském krkavci* je to kapitán Hull, ať jsi princův panoš nebo ne. Podívám se, jestli má kapitán čas."

Netrvalo dlouho a oba panoši předstoupili před kapitána, jenž si je svým jediným okem přísně měřil. "Utekli jste z paláce, což?"

"Trevore," začal Jimmy, ale Cook se zaškaredil a chlapec se kvapně opravil: "Kapitáne. Potřebujeme se dostat do Sarthu. A v rozpisu ve Správě přístavu jsme si přečetli, že dnes v noci vyplouváš na hlídku směrem na sever."

"Nu, možná si myslíš, že potřebuješ cestovat nahoru podél pobřeží, Jimmy Ručko, ale nemáš dost vysoké postavení na to, abys mohl nastoupit na mou loď jen tak, s nějakým 'jestli dovolíš', a ty jsi neudělal ani to. A navzdory vývěsce určené pro veřejnost – a především pro špehy – bys měl vědět, že můj kurs je západní. Dostal jsem hlášku, že durbinští otrokáři číhají na bezmocné obchodní lodě z Království, a navíc se tu stále potloukají queganské galeony. Ne, pokud nemáte lepší důvod, než že se chcete někam zadarmo přepravit, vystoupíte na břeh s lodivodem, až proplujeme za útesy." Výraz bývalého pašeráka svědčil o tom, že ač má Jimmyho rád, na palubě své lodi nestrpí žádné nesmysly.

Jimmy se nevzdával: "Mohli bychom si promluvit o samotě?"

Hull tázavě pohlédl na Cooka a pak pokrčil rameny. Jimmy strávil dobře pět minut šeptáním se starým kapitánem. Náhle se Hull rozesmál, jeho smích zněl upřímně a vesele. "Ať mi hrom bací do stěžně!"

Okamžik nato se vrátil k Aaronu Cookovi. "Vezmi chlapce do podpalubí. Až opustíme přístav, vytáhněte všechny plachty.

Kurs – Sarth."

Cook váhal, pak se ale otočil k plavčíkovi a nařídil mu, aby panoše ubytoval. Když zmizeli z dohledu a přístavní lodivod nasedl do svého dlouhého člunu, první důstojník povolal všechny muže na palubu. Přikázal napnout plachty a nastavit severní kurs. Ohlédl se dozadu, kde kapitán Hull stál vedle kormidelníka, ale kapitán se jen pro sebe pousmál.

Jimmy s Locklearem se drželi hrazení a čekali. Když byl člun připraven, nasedli do něj. Trevor Hull k nim přistoupil. "Určitě nechcete zavézt do Sarthu?"

Jimmy zavrtěl hlavou. "Byl bych raději, kdyby nás neviděli připlouvat na palubě královské celní lodi. Přitahuje pozornost. Kromě toho, nedaleko odsud leží vesnice, kde si můžeme koupit koně. Necelý den jízdy za vsí je místo, na němž jsme minule tábořili. Budeme sledovat každého, kdo tudy projde. Bude snazší je tam zahlédnout."

"Pokud už tamtudy neprojeli."

"Mají před námi jen jeden den náskok a my jsme pluli každou noc, zatímco oni museli spát. Jsme před nimi."

"Nu, dobrá, mladíci. Přeju vám ochranu Kiliána, který ve svých světlejších chvilkách ochraňuje námořníky a ostatní ničemy, a taky Banatha, který totéž poskytuje zlodějům, hráčům a bláznům." Vážnějším tónem pak dodal: "Opatrujte se, chlapci." Poté dal pokyn ke spuštění člunu.

Bylo ještě šero, příbřežní mlha se zatím neprotrhla a slunce skrývalo svou tvář. Člun zamířil k pláži a námořníci se opřeli do vesel. Rychle se blížili k pevné zemi. Po chvíli dno loďky zaskřípělo o písek a Jimmy s Locklearem vystoupili na břeh.

Hostinský nejprve nechtěl ani slyšet o tom, že by koně prodal, ale Jimmyho vážný přístup, pánovitý postoj i způsob, jakým nosil meč, navíc doplněný štědrou sumou zlata, jej nakonec přesvědčily. Ve chvíli, kdy se slunce vyšplhalo nad lesy východně od vesnice jménem Dlouhopouť, se dva mladí muži natřásali v sedlech a dobře zásobeni sledovali silnici ze Sarthu do Hledienu.

Kolem poledne stanuli na místě. Cesta se zde zužovala; na východě čněl vrch porostlý hustými neprostupnými

křovisky a na západě se země prudce svažovala k moři. Z této výhodné pozice mohl Jimmy s Locklearem pozorovat každého, kdo projížděl po cestě nebo po pláži.

Rozdělali malý oheň, aby zaplašili vlhko, a usadili se na hlídce.

* * *

Dvakrát během následujících tří dní se ocitli v ohrožení. Poprvé kolem táhla tlupa nezaměstnaných žoldáků, kteří byli na cestě z Hledienu. Odradilo je však odhodlání obou mladých mužů a skutečnost, že kromě dvou koní neměli pravděpodobně nic, co by jim bylo možno ukrást. Jeden z vojáků se pokusil odvést koně, ale Jimmyho rychlost s rapírem v ruce jej zastrašila. Raději si odešli po svých, než aby prolévali krev kvůli tak chudé kořisti.

Druhá příhoda byla o poznání nebezpečnější. Oba mladíci byli nuceni bok po boku bránit se zbraní v ruce své koně před třemi ošuntělými bandity. Jimmy si byl jist, že kdyby jich bylo víc, určitě by je zabili. Naštěstí utekli, když zaslechli dusot kopyt. Z blížících se jezdců se vyklubala malá patrola z posádky v Hledienu.

Vojáci Jimmyho s Locklearem vyslechli a uvěřili jejich pohádce. Jsou prý synové nevýznamného panoše, který se tu má s nimi setkat. Chlapci pak společně s otcem budou pokračovat na jih do Krondoru, odkud se vypraví za princovým smutečním průvodem. Seržant, jenž hlídce velel, jim popřál bezpečnou cestu.

Pozdě odpoledne čtvrtého dne spatřil Jimmy na pláži tři jezdce. Dlouho je pozoroval a nakonec vzrušeně prohlásil: "To jsou oni!"

Jimmy s Locklearem spěšně nasedli a sjeli půrvou v útesu dolů k pobřeží. Tam zastavili, a zatímco čekali, až k nim poutníci dorazí, koně podupávali v písku.

Pak se tři jezdci vynořili za skálou, zpomalili a obezřetně se blížili. Vypadali unavení a špinaví, nejspíš to byli žoldnéři, soudě podle zbraní a zbroje. Všichni měli vousy, ačkoli bradky dvou černovlasých mužů byly krátké a čerstvě narostlé. První jezdec hrubě zaklel, když si všiml mladíků. Druhý jen nevěřícně kroutil hlavou.

Třetí popohnal koně, předjel své společníky a zastavil před chlapci. "Jak jste...?"

Locklear otevřel ústa dokořán. Ohromením nebyl schopen promluvit. Jimmy se mu přes veškeré vysvětlování nezmínil o jedné věci. Starší panoš se rozpustile zašklebil. "Je to na dlouhé vyprávění. Máme nahoře malý tábor, jestli si chcete odpočinout, ale je to u cesty, pokud vám to nevadí."

Muž se poškrábal ve dvoutýdenních vousech. "To bychom mohli. Nemá velký smysl se dnes ještě někam hnát."

Jimmyho úsměv se rozšířil. "Musím říct, že jsi ta nejživější mrtvola, jakou jsem kdy viděl, a že jich pár bylo."

Arutha mu úsměv oplatil. Pak se obrátil k Lauriemu a Roaldovi. "Pojďme, necháme koně napást a poslechneme si, jak nás tihle dva darebové vypátrali."

Oheň vesele praskal a slunce se sklonilo za oceán. Leželi kolem ohniště, s výjimkou Roalda, který stál a hlídal cestu. "Přivedla mě na to spousta maličkostí," rozkládal Jimmy. "Obě princezny vyhlížely spíš jako znepokojené než zlomené žalem. Když nás začali držet dál od procesí, začalo ve mně hlodat podezření."

Locklear dodal: "To jsem mu také povídal."

Jimmy se na Lockleara přísně zahleděl a dal mu jasně najevo, že toto je jeho příběh. "Ano, říkal to. Zmínil se o tom, že nás chtějí odklidit z cesty. Teď vím proč. Odhalil

bych nepravého vévodu v kočáře do minuty. Pak bych věděl, že se vypravil na sever, aby se vypořádal s Murmandamem."

Laurie připustil. "Proto tě tam nepustili."

Roald se připojil: "To byl celý plán."

Jimmy se zatvářil uraženě. "Mohli jste mi věřit."

Arutha nevěděl, jestli se má smát, nebo zlobit. "To nebyla otázka důvěry, Jimmy. Něchtěl jsem nic takového. Nechtěl jsem tě s sebou." Naoko zasténal. "A teď mám na krku dva."

Locklear se na Jimmyho podíval s obavami, ale Jimmyho tón jej upokojil. "Nu, i princům občas selže schopnost jasného úsudku. Vzpomeň si, co by tě čekalo, kdybych nepřišel na tu past v Pekraelinu."

Arutha odevzdaně přikývl. "Takže jsi věděl, že se děje něco nezvyklého, pak jsi zjistil, že Laurie s Roaldem mají namířeno na sever, ale jak tě napadlo, že jsem naživu?"

Jimmy se zasmál. "Za prvé, přivedli do průvodu toho šedého hřebce a tvůj ryzák ve stájích nebyl. Toho šedého jsi nikdy neměl rád, pamatuju se, žes to tvrdil."

Arutha přitakal: "Byl příliš bujný. Co dál?"

"Došlo mi to ve chvíli, kdy jsme sledovali tělo. Kdybys měl být pohřben v oblíbených šatech, měl bys obuté i své zamilované boty." Ukázal na pár, který měl princ na sobě. "Ale na tamtěch nohou byly jen lehké střevíce. To proto, že vrahovy boty byly obalené blátem a špínou ze stoky. Nejspíš se je tomu, kdo oblékal tělo, nechtělo omývat, takže se šel poohlédnout po jiných, ale nenašel je nebo mu nepadly, takže mu prostě natáhl jiné. Když jsem to viděl, dal jsem si dvě a dvě dohromady. Nenechal jsi spálit vrahovo tělo, jen jeho srdce. Nathan musel mrtvolu nějak zaklít, aby vydržela čerstvá."

"Nevěděl jsem, co s tělem udělám, ale napadlo mě, že se třeba bude někdy hodit. Pak se mě pokusili zabít v tom

chrámu. Ta dýka byla skutečná" – nepřítomně si promnul bolavou hruď – "ale rána nebyla vážná."

Laurie mu oponoval: "He! Být to o palec výš a o dva doprava, měl bys teď opravdový pohřeb."

"Tu první noc jsme to drželi v tajnosti, Nathan, Gardan, Volney, Laurie a já, a přemýšleli jsme, co uděláme," pokračoval Arutha. "Rozhodl jsem se, že budu předstírat, že jsem mrtvý. Volney zdržel procesí, dokud se nesjeli šlechtici, a poskytl mi tak dost času na zotavení. Chtěl jsem vyklouznout z města, aniž by se o tom někdo dověděl. Jestli si Murmandamus myslí, že jsem zemřel, přestane mě hledat. S tímhle" – podržel v prstech talisman, který mu věnoval ishapianský opat – "mě jeho magie neobjeví. Doufám, že ho přinutím předčasně jednat."

Laurie se zeptal: "Jak jste se sem vlastně dostali? Nemohli jste nás předjet po silnici."

"Přesvědčil jsem Trevora Hulla, aby nás sem zavezl," odpověděl Jimmy.

"Tys mu to prozradil?" zajímal se Arutha.

"Ale jenom jemu. Dokonce ani Cook nemá tušení, že jsi naživu."

Roald si odfrkl: "Na to, že to mělo být tajemství, se o tom dozvědělo zatraceně dost lidí."

Locklear se odvážil: "Ale, chci říct, na všechny, kteří o tom vědí, se můžeme spolehnout... pane."

"To není podstatné," odporoval Laurie. "Ví o tom Carline s Anitou, dále Gardan, Volney a Nathan. Ale dokonce ani deLacy a Valdis nemají zdání, jak to doopravdy je. Král se to dozví, teprve až Carline dojede do Rillanonu a sdělí mu to osobně. To jsou všichni, komu jsme se svěřili."

"A co Martin?" zeptal se Jimmy.

"Laurie mu poslal zprávu. Setkáme se s ním v Ylithu," odpověděl Arutha. "To je nebezpečné," polekal se Jimmy.

Laurie jej uklidnil. "Nikdo kromě několika z nás by tomu vzkazu nerozuměl. Bylo v něm napsáno jen 'U Seveřana. Co nejrychleji.' A podpis 'Arthur.' Dojde mu, že nesmí nikomu říct, že Arutha žije."

Jimmy se s uspokojením usmál. "Jenom my víme, že Seveřan je hostinec v Ylithu, kde Martin zápasil s tím vypečeným Dlouhánem."

"Kdo je Arthur?" nechápal Locklear.

"Jeho Výsost," objasnil mu to Roald. "Nechal se tak oslovovat během své předešlé výpravy."

"Poprvé jsem to jméno použil, když jsem s Martinem a Amosem připlul do Krondoru."

Jimmy se na prince zamyšleně podíval. "Tohle je podruhé, co se vydáváme na sever, a podruhé si přeju, aby tu byl Amos Trask s námi."

Arutha pokrčil rameny. "Není. Pojďme spát. Máme před sebou dlouhou cestu a musíme se rozhodnout, co provedeme s těmi dvěma nezvedenci."

Roald držel první hlídku. Jimmy se po vzoru ostatních zachumlal do houně a poprvé po několika týdnech klidně a šťastně usnul, jeho žal byl ten tam.

Kapitola sedmá

ZÁHADY

Ryath zaburácela na známé obloze.

Zakroužila nad lesy v Království a pak vyslala myšlenku: *Musím lovit*. Za letu dávala přednost nezvučné řeči, ačkoli na zemi mluvila nahlas.

Tomas se otočil dozadu k Pugovi, který odpověděl. "Na Macrosův ostrov je to daleko. Téměř tisíc mil."

Tomas se usmál. "Můžeme tam být rychleji, než si dokážeš představit."

"Jak daleko dokáže Ryath letět?"

"Kolem planety bez přistání, ale myslím si, že zatím neměla dobrý důvod to zkoušet. Také jsi ještě nepoznal ani desetinu její rychlosti."

"Dobře," pokývl Pug. "Tak tedy, až přistaneme na Čarodějově ostrovu."

Tomas draka požádal o trpělivost a on se nepříliš nadšeně podvolil. Vystoupali vysoko na modré midkemianské nebe a Ryath se podle Pugových příkazů vydala přes vrcholky hor směrem k Hořkému moři. Mocnými údery křídel se vznesla do neuvěřitelné výše. Pod nimi ubíhala krajina a

Pug přemítal, jaká omezení může drak vůbec mít. Pohybovali se hbitěji než cválající kůň a stále zrychlovali. Ryathina schopnost létat byla dozajista magická, neboť přesto, že se zdálo, že stoupá, ve skutečnosti dokázala nabírat rychlost bez jediného mávnutí mocných křídel. Cestovali stále rychleji a rychleji. Díky Tomasově magii se cítili pohodlně, chránila je před větrem a zimou, ačkoli Pugovi se z nedostatku vzduchu lehce točila hlava. Nechali za sebou lesy Vzdáleného pobřeží, které vystřídaly štíty Šedých Věží, a už se hnali nad oblastí Svobodných měst natalských.

Poté se pod nimi rozprostřely vody Hořkého moře, na temně modré hladině se odrážely stříbrné a zelené odlesky, a lodě spojující Queg se Svobodnými městy a přepravující po letních obchodních cestách obvyklé zboží připomínaly dětské hračky.

Pluli vysoko nad queganským ostrovním královstvím, viděli hlavní město i okolní vesnice, které obdobně jako lodě vypadaly neskutečně maličké. Hluboko pod nimi letěli podél pobřeží v uspořádané formaci okřídlení tvorové a drak se pobaveně zachechtal. *Poznáváš je přece, vládče Orlích výšin?*

Tomas si povzdechl: "Už nejsou tím, čím bývali."

Pug se zajímal: "Co je to?"

Tomas ukázal dolů. "Jsou to potomci obřích orlů, které jsem za starých časů lovíval – vlastně Ahen-Shugar lovíval. Vypouštěl jsem je pak stejně, jako dnes lidé pouštějí sokoly. Ti pradávní ptáci byli celkem inteligentní."

Ostrované je cvičí a sedlají je, jako ostatní sedlají koně. Jejich druh upadl.

Tomas promluvil pohněvaně. "Jako mnoho jiných i oni jsou pouhým stínem toho, čím bývali."

Saň vesele opáčila: *Přesto jsme zde i my, kdož jsme se povznesli, Valheru.*

Pug mlčel. Rozuměl sice svému příteli, ale přesto existovalo mnoho tajemství, která nikdo nemohl pochopit. Tomas byl jedinečný, druhá taková bytost po světě nikdy nekráčela, a nesl na svých bedrech a v duši břímě, jež nikdo jiný nemohl obsáhnout. Pug nejasně tušil, jakou bolest tito odrodilci kdysi mocné rasy orlů, které Ashen-Shugar pronásledoval, Tomasovi způsobili, ale rozhodl se zdržet se poznámek. Ať Tomas prožíval sebevětší rozčarování, týkalo se pouze jeho.

O chvíli později se pod nimi objevil další ostrov, v porovnání se zemí Quegánců drobný, ale přesto stále dost rozlehlý na to, aby poskytl domov početnému národu. Pugovi však bylo známo, že jej obývá jen málo tvorů, neboť to byl Čarodějův ostrov, sídlo Macrose Černého.

Přeletěli nad severozápadním cípem ostrova, snesli se níž, přehoupli se nad pásmem kopců a dostali se nad malé údolí. Pug zvolal: "To není možné!"

Tomas se podivil. "Co?"

"Tady dřív stálo... zvláštní místo. Dům obklopený dalšími staveními. Zde jsem poznal Macrose. Kulgan, Gardan, Arutha a Meecham tu byli také."

Střemhlav proletěli nad vysokými stromy. Tomas podotkl:

"Tyhle duby a borovice nevyrostly za tucet let, které uplynuly od tvého prvního setkání s tím čarodějem, Pugu. Na první pohled jsou velmi staré."

Pug se zamyslel. "Další z Macrosových záhad. Modlete se, aby byl hrad stále na svém místě."

Ryath prosvištěla nad dalšími návršími a před poutníky se otevřel výhled na jedinou viditelnou stavbu na ostrově, osamělý hrad. Zakroužili nad pláží, na níž Pug a jeho společníci před mnoha lety poprvé přistáli, a drak se

snadno snesl dolů k chodníku nad písčitým pobřežím. Rozloučil se s oběma muži a znovu rozepjal křídla, aby se vydal na lov. Tomas sledoval, jak Ryath mizí v azurové modři, a vydechl: "Zapomněl jsem, jaké to je, létat na dračím hřbetě." Zamyšleně se zadíval na Puga. "Když jsi mě požádal, abych tě doprovodil, obával jsem se, že by se mohl probudit onen duch dřímající v mém nitru." Poklepal si na prsa. "Myslel jsem, že Ashen-Shugar tu čeká na příležitost, že chce opět povstat a přemoci mě." Pug zkoumal Tomasovu tvář. Jeho přítel úspěšně skrýval své pocity, ale Pug je přesto dokázal přečíst, byly hluboké a silné. "Ale teď vím, že mezi Ashen-Shugarem a Tomasem není rozdíl. Jsem oběma." Na okamžik sklonil hlavu a připomněl Pugovi, jak kdysi vypadal chlapec, vymýšlející pro matku výmluvy za své prohřešky. "Mám dojem, jako bych oba získal i ztratil."

Pug přisvědčil. "Nikdy již nebudeme stejní, jako jsme bývali, Tomasi. Ale dosáhli jsme víc, než o čem jsme kdy snili. Jen málo věcí na světě, které za něco stojí, je jednoduchých. Nebo snadných."

Tomas pozoroval moře. "Přemýšlel jsem o rodičích. Od konce trhlinové války jsem je nenavštívil. Nejsem ten, koho znali."

Pug měl pro přítele porozumění. "Bude to pro ně obtížné, ale jsou to hodní lidé a přijmou tvou proměnu. Budou si přát spatřit vnouče."

Tomas si povzdychl a pak se zasmál, částečně radostně, částečně hořce. "Calis není podle jejich očekávání, ale to nejsem ani já. Ne, nebojím se, že se s nimi opět setkám." Otočil se a podíval se Pugovi do očí. "Mám strach, že se s nimi třeba už nikdy neshledám."

Pug pomyslel na svou ženu Katalu a na ostatní obyvatele Hvězdna. Zmohl se pouze na to, že se natáhl, stiskl Tomasovu paži a dlouho ji držel. Navzdory své moci a

schopnostem, navzdory nadání, s nímž nemohl nikdo na tomto světě soupeřit, byli stále smrtelní a Pug lépe než Tomas znal ponurou podstatu toho, čemu čelili. Pug své nejvážnější podezření skrýval v hloubi svého vědomí. Ticho eldarů v průběhu jeho studií, jejich přítomnost na Kelewanu i náhled, který získal díky jejich učení, to vše ukazovalo na možnost, o níž Pug zoufale doufal, že se ukáže nepravdivou. Vyvodil si jistý závěr, o němž nepromluví, dokud nebude zbytí. Zaplašil rostoucí neklid a navrhl: "Pojď, musíme najít Gathise."

Nacházeli se nad pláží, v bodě, kde se stezka rozdvojovala. Pug věděl, že jedna vede do hradu a druhá do malého údolí, kde kdysi stával onen podivný dům s přístavbami, pojmenovaný vila Beata, místo, kde poprvé potkal Macrose. Pug nyní zalitoval, že když se on a další muži vrátili pro Macrosův odkaz, srdce Akademie, uložený nyní v knihovně ve Hvězdnu, nenavštívili usedlost. Neboť skutečnost, že domy zmizely a na jejich místě vyrostly věkovité stromy... byla, jak řekl, další ze záhad obklopujících Macrose Černého.

Pustili se po pěšině směrem k pevnosti.

Hrad se tyčil na útesu odděleném od zbytku ostrova hlubokým přirozeným příkopem spadajícím k oceánu. Pod padacím mostem se mnohonásobnou ozvěnou rozléhal hukot vln. Pomalu jej přešli. Hrad byl vystavěn z neznámého černého kamene a vysokou klenutou bránu lemovaly sochy podivných stvoření, pozorující Puga a Tomase chladnými nepřátelskými pohledy. Vnitřní prostor hradu vypadal namnoze tak, jak si jej Pug pamatoval, ale jakmile se ocitli na nádvoří, bylo jim jasné, že se vše změnilo.

Při poslední návštěvě byl hrad zachovalý a uklizený, nyní však mezi prasklinami v dlaždicích prorůstal plevel a podlaha byla zaneřáděna ptačím trusem. Spěchali k velkým

pootevřeným dveřím do ústřední pevnosti. Strčili do nich a ozvalo se hlasité skřípění, které odpovídalo tloušťce rezavého povlaku. Pug vedl svého přítele dlouhým vstupním sálem ke schodišti a pak nahoru ke dveřím Macrosovy studovny. Když tu byl posledně, musel použít zaklínadlo a odpovědět na otázku v tsuranštině, aby mohl vstoupit, nyní však stačilo zatlačit. Místnost byla prázdná.

Pug se otočil a vydal se zpět do velké síně. Tomas kráčel za ním. Postavil se doprostřed sálu, a protože si nevěděl rady, zavolal: "Ahoj, hrade!" Jeho hlas se dutě rozléhal po kamenných místnostech.

Tomas prohodil: "Zdá se, že všichni odešli."

"Nerozumím tomu. Když jsem naposledy hovořil s Gathisem, říkal, že zde zůstane, dokud se Macros nevrátí, a bude v domě udržovat pořádek. Poznal jsem jej pouze zběžně, ale ručím za to, že by hrad uchoval v témže stavu, v jakém jsme jej našli minule."

Tomas přemítal: "Třeba už toho nebyl schopen. Možná měl někdo důvod sem zavítat. Piráti, queganští nájezdníci...?"

"Nebo Murmandamovi špehové?" Pug viditelně zbledl. "Doufal jsem, že se od Gathise dozvíme něco, co nám pomůže v začátku pátrání po Macrosovi." Pug se rozhlédl a všiml si kamenné lavice. Posadil se, opřel se o zeď a posteskl si: "Ani nevíme, jestli je Macros naživu. Jak ho máme najít?"

Tomas se postavil před přítele, čněl nad ním jako obr. Položil jednu botu na lavici a zkříženýma rukama se opřel o koleno. "Je také možné, že hrad je opuštěný proto, že se Macros už vrátil a znovu odcestoval."

Pug vzhlédl. "Snad. Existuje jedno zaklínadlo... zaklínadlo nižší stezky."

Tomas nadhodil: "Pokud těmto otázkám rozumím–"

Pug jej přerušil. "V Elvardeinu jsem se naučil mnoho věcí. Zkusím tohle." Zavřel oči a zvolna vyslovil zaklínadlo, jeho slova zněla měkce a tiše. Nasměroval svou mysl na cestu, která mu zatím byla částečně cizí. Náhle otevřel oči. "Tento hrad je pod vlivem nějakého kouzla. Ty kameny – nejsou v pořádku."

Tomas se na Puga zahleděl s nevyslovenou otázkou v očích. Pug vstal a dotkl se kamenů. "Použil jsem zaříkadlo, které mi mělo poskytnout sdělení od samotných stěn. Ať se poblíž nějakého předmětu stane cokoli, zanechá to slabou stopu, energie onoho činu vypálí malé znamení. Pokud to někdo umí, může je číst, jako my dva čteme popsané pergameny. Ale tyto kameny nevykazují nic. Jako kdyby tímto sálem žádná živá bytost nikdy neprošla." Poté se otočil ke dveřím. "Pojď," poručil.

Tomas Puga následoval. Vyšli doprostřed nádvoří. Tam se Pug zastavil a zvedl ruce nad hlavu. Tomas cítil, jak se kolem nich shromažďuje energie – Pug sbíral sílu. Pak mág zavřel oči a jeho rty se pohnuly. Mluvil chvatně, jazykem, který byl Tomasovi zvláštně povědomý. Potom Pug oči opět otevřel a zvolal: "Nechť se ukáže pravda!"

Tomas vnímal, jak se jeho vidění zachvělo a rozčeřilo. Ve středu onoho vlnění stál Pug. Samotný vzduch se zatetelil, na jedné jeho straně bylo vidět opuštěný hrad, ale jak vlnění postupovalo, odhalovalo čisté a udržované prostranství. Kruh se rychle rozšiřoval, iluze vyprchávala a náhle Tomas zjistil, že se nachází na zachovalém nádvoří. Opodál nesl podivný tvor plnou náruč dřeva na zátop. Zarazil se a v jeho nelidské tváři se zračil údiv. Upustil náklad.

Tomas sáhl po svém meči, ale Pug jej zadržel. "Ne," pronesl tiše a položil příteli ruku na paži.

"Ale to je horský troll!"

"Gathis nám pověděl, že Macros zaměstnával mnoho služebníků a soudil každého podle jeho vlastních měřítek."

Vylekané stvoření hrozivého vzhledu s širokými plecemi a dlouhými tesáky se otočilo a rozběhlo se kulhavými, opičími skoky ke dveřím ve vnější hradbě. Další z tvorů, nepodobný nikomu a ničemu, co oba muži na tomto světě kdy viděli, vyšel ze stájí a zaváhal. Byl pouze tři stopy vysoký a měl medvědí čenich, ale jeho srst byla rudozlatá. Když spatřil, jak si jej dva lidé prohlížejí, odložil koště, které měl v končetině a pomalu ustupoval zpět ke vchodu do konírny. Pug jej pozoroval, dokud nezmizel z dohledu. Poté přiložil ruce k ústům a zavolal: "Gathisi!"

Téměř okamžitě se vchod do velkého sálu otevřel a v něm stanul dobře oblečený tvor připomínající goblina. Byl vyšší než goblin, měl sice jako oni mohutné nadočnicové oblouky a velký nos, ale v jeho rysech bylo patrné cosi jemného a ušlechtilého a pohyboval se ladně. Na sobě měl modrou halenu a kamaše, žlutou přiléhavou vestu a černé boty. Seběhl po schodech a uklonil se oběma mužům. Vyslovoval špatně sykavky, ale jinak byla jeho mluva uhlazená. Uvítal je: "Vítej, mistře Pugu." Zkoumavě hodnotil Tomase. "Toto musí tedy být mistr Tomas?"

Tomas s Pugem si vyměnili pohledy. Pug promluvil:

"Hledáme tvého pána."

Gathis se zatvářil zkroušeně. "To by mohlo být obtížné, mistře Pugu. Dle mého nejlepšího soudu Macros již nadále neexistuje."

Pug usrkl vína. Gathis je odvedl do komnaty, kde jim nabídl občerstvení. Správce hradu se odmítl posadit a stál naproti oběma mužům, kteří naslouchali jeho vyprávění.

"Jak jsem již podotkl, když jsme spolu naposled hovořili, mistře Pugu, mezi Černým a mnou je cosi, co by se snad dalo nazvat propojením mysli. Dokážu vycítit jeho... stav?

Nějak vím, že tam stále někde je. Zhruba měsíc po vašem odjezdu jsem se jedné noci probudil a znenadání jsem poznal, že spojení je přerušeno, neexistuje. Bylo to nanejvýš znepokojivé."

"To znamená, že je Macros mrtev," usoudil Tomas.

Gathis si velmi lidsky povzdechl. "Obávám se, že ano. Pokud ne, ocitl se na místě natolik vzdáleném a nezvyklém, že je to téměř totéž."

Pug v tichosti rozvažoval a Tomas se zeptal: "Kdo tedy vytvořil tu iluzi?"

"Můj mistr. Spustil jsem ji, jakmile jste vy a vaši společníci opustili po poslední návštěvě hrad. Macros Černý cítil potřebu zabezpečit nás po dobu jeho nepřítomnosti, takže nám poskytl toto 'ochranné zbarvení', jak to nazýval. Od té doby již dvakrát pročesávali smělí piráti ostrov a hledali bohatství. Nenašli zhola nic."

Pug prudce zvedl hlavu: "Tak vila stále ještě existuje?"

"Ano, mistře Pugu. Je rovněž skryta za mlhou vidiny." Gathise přepadly obavy. "Musím přiznat, že ač nejsem v těchto záležitostech zběhlý, předpokládal jsem, že se vám nepodaří zrušit zaklínadlo tvořící tuto iluzi." Znovu si povzdechl.

"Nyní mám strach, že až odjedete, zůstaneme zcela nechráněni."

Pug zaplašil jeho nepokoj mávnutím ruky. "Než se vydáme na cestu, opět je uvedu v činnost." Pugovi nečekaně vytanul na mysli obrázek jeho samého, jak hovoří s Macrosem ve stavení v údolí. "Když jsem se Macrose ptal, zda ve vile bydlí, odpověděl: 'Ne, ale kdysi, velmi dávno, jsem tu žil.' Pohlédl na Gathise. "Měl tam studovnu, jakou má zde ve věži?"

Gathis odpověděl: "Ano, před mnoha a mnoha lety, ještě než jsem na ostrov přišel."

Pug se zvedl. "Musíme tam jít. Hned."

Gathis jim ukazoval cestu do údolí. Červené střechy budov byly stejné, jako si je Pug pamatoval. Tomas poznamenal: "Je to podivné místo, přesto se však zdá v jistém směru příjemné. Za hezkého počasí by to mohl být útulný domov."

"Tak kdysi smýšlel i můj pán," přisvědčil Gathis. "Ale pak strávil dlouhý čas jinde, tak mi to alespoň říkal. A když se vrátil, vila byla opuštěná, ti, kteří zde žili, odešli beze slova vysvětlení. Zprvu po svých společnících pátral, ale brzy se vzdal naděje, že kdy pozná jejich osud. Potom měl strach o své knihy a ostatní díla i o životy svých služebníků, které sem hodlal přivést, proto postavil hrad. A učinil i jiná opatření," dodal se smíchem.

"Pověst o Macrosovi Černém."

"Děs z ďábelské magie slouží často lépe než silné hradby, mistře Pugu. Nebylo snadné překonat všechny nesnáze; zahalit slunný ostrov šedými mračny a udržovat ono pekelné namodralé světlo v nejvyšší věži pokaždé, když se k ostrovu blížila loď. Obtěžovalo jej to."

Přišli na dvůr před vilou, obklopený pouze nízkou zídkou. Pug se zastavil a zkoumal fontánu, v níž na podstavci spočívali tři delfíni. "Uspořádal jsem vzor ve své přenosové komnatě podle tohoto," ukázal na kašnu. Gathis je vedl k hlavní budově a Pugovi náhle vše došlo. Nebyly tu sice spojovací chodby ani střechy, které je zakrývaly, ale tato vila se přesně shodovala jak velikostí, tak tvarem s jeho vlastním příbytkem na Kelewanu. Uspořádání bylo naprosto stejné. Pug zůstal stát a vypadal otřeseně.

"Co se stalo?" vyzvídal Tomas.

"Zdá se, že Macros měl prsty ve více věcech, než tušíme, i v těch nejmenších podrobnostech. Postavil jsem svůj dům na Kelewanu jako věrný obraz tohoto, aniž bych věděl, že tak činím. Neměl jsem k tomu žádný důvod, prostě mi to připadalo jako nejvhodnější úprava. Nyní mám dojem, že

jsem neměl příliš na vybranou. Pojďte, ukážu vám, kde je pracovna." Bez váhání vykročil k místnosti, která se nacházela na témže místě jako jeho studovna na Kelewanu. Namísto posuvných látkových dveří zde byly jednokřídlé dřevěné, ale Gathis přikývl.

Pug otevřel a vstoupil. Komnata byla shodná velikostí i tvarem. Prachem pokrytý psací stůl a židle stály přesně tam, kde Pug umístil nízký pracovní stolek a polštáře. Pug se rozesmál a potřásal hlavou obdivem i údivem. "Ten čaroděj se vyzná." Přikročil k malému krbu. Vytáhl jeden kámen a objevil tajnou skrýš. "Nechal jsem stejný úkryt zbudovat ve svém krbu, ačkoli jsem nikdy nepochopil proč. Neměl jsem důvod ji využívat." Ve skulině ležel svitek. Pug jej vyňal a prohlížel. Byl svázaný jednoduchou stužkou a nenesl pečeť.

Rozvinul jej a četl. Tvář se mu rozjasnila. "Ach, jak jsi chytrý!" zvolal. Otočil se k Tomasovi a Gathisovi a vysvětlil jim: "Je to napsáno tsuransky. I kdyby byla zrušena kouzelná iluze, někdo se vloupal do této místnosti a našel pergamen, nebylo by v jeho silách mu porozumět." Sklonil zrak znovu ke svitku a začal předčítat nahlas. "'Pugu, až toto budeš číst, věz, že jsem pravděpodobně mrtev. Jestli ne, jsem kdesi mimo hranice prostoru a času. Na každý pád ti nemohu poskytnout pomoc, kterou potřebuješ. Odhalil jsi něco z podstaty Nepřítele a víš, že ohrožuje Kelewan i Midkemii. Hledej mě nejprve v Síních mrtvých. Pokud nebudu tam, pak je jisté, že žiji. V tom případě jsem zajatcem na místě, jež je obtížné nalézt. Pak se musíš rozhodnout; buď se pokusíš dozvědět o Nepříteli víc na vlastní pěst, což je navýsost nebezpečná pouť, ale můžeš na ní uspět, anebo pátrat po mně. Ať uděláš cokoli, svolávám na tvou hlavu boží požehnání. Macros.'"

Pug odložil svitek. "Doufal jsem v něco víc."

Gathis podotkl: "Můj mistr byl mocný muž, ale i on měl jistá omezení. Jak se zmínil ve svém posledním vzkazu určeném pro tebe, nedokázal prohlédnout proudy času od chvíle, kdy s tebou vstoupil do trhliny. Od toho okamžiku byl pro něj čas stejně neprůzračný jako pro ostatní lidi. Mohl se pouze dohadovat."

Tomas prohlásil: "Tak se musíme vypravit do Síní mrtvých."

Pug rozhodil rukama. "Ale jak se do nich máme dostat?"

"Pouze navštívit," doporučil Gathis. "Za Nekonečným mořem se rozkládá jižní pevnina, lidé ji nazývají Novindus. Od severu k jihu se přes ní táhnou vysoké hory, v tamním jazyce Ratn'gari, což značí 'Pavilón bohů'. Na dvou nejvyšších vrcholcích, Nebeských pilířích, leží Oblačné město, tak to alespoň lidé vyprávějí, sídlo bohů. Pod těmito štíty, na jejich úpatí, se nachází Nekropolis, Město mrtvých bohů.

Nejvýše položený chrám, ten, jenž se opírá o skalní stěnu, je svatostánkem čtyř ztracených bohů. Tam naleznete chodbu vedoucí do nitra Nebeských hor. To je vchod do Síní mrtvých."

Pug se zamyslel. "Dnes v noci se vyspíme, zítra povoláme Ryath a přeletíme Nekonečné moře."

Tomas se beze slova otočil a pustil se zpátky po stezce do Macrosova hradu. Nebylo o čem se dohadovat. Neměli na výběr. Důkladnost byla čarodějovi vlastní.

Ryath přistávala. Celé hodiny letěli rychleji, než Pug pokládal za možné. Nechali za sebou Nekonečné moře, obrovský, zdánlivě nepřekonatelný oceán. Drak však nezaváhal ani na okamžik, když souhlasil, že je odnese, kam chtějí. Nyní, po několika hodinách, plachtili nad světadílem na protilehlém konci světa. Cestovali z východu na západ a rovněž překročili rovník a dostali se na

jižní polokouli, takže získali trochu denního světla navíc. V pozdním odpoledni spatřili poprvé jižní kontinent Novindus. Nejprve se přehnali nad velkými písečnými pláněmi, ohraničenými vysokými útesy, které se táhly stovky mil podél celého okraje pevniny. Každého, kdo by zde na severním pobřeží přistál, by čekala mnohadenní pouť a nebezpečný výstup na skály, než by našel pitnou vodu. Potom drak překonal step. Hluboko dole se ze severu na jih stěhovaly stovky zvláštních vozů, obklopených stády dobytka, ovcí i koní. Jacísi nomádi, národ pastevců, sledovali stezky vyšlapané jejich předky a k drakovi nad hlavou zůstávali neteční.

Pak zahlédli první město. Mohutný veletok, připomínající Pugovi řeku Gagajin na Kelewanu, rozděloval pastviny vpůli. Na jejím jižním břehu vyrostlo město a ještě dál na jihu bylo vidět obdělávanou půdu. Na vzdáleném jihozápadním obzoru se ve večerním oparu vypínaly vysoké hory – Pavilón bohů.

Ryath začala sestupovat a zanedlouho se přiblížili středu pohoří, kde dvojice štítů vysoko přesahovala okolní vrcholky a mizela v mracích, byly to štíty zvané Nebeské pilíře. Na úpatí hor skrývaly hluboké lesy vše, co tam snad existovalo. Drak využil posledních minut světla a hledal průsek, na němž by mohl přistát.

Dosedl na zem a prohlásil: "Musím na lov. Až skončím, budu spát. Na čas si odpočinu."

Tomas se usmál. "Pro zbytek cesty tě již nebudeme potřebovat. Z místa, na něž se vydáváme, se možná nevrátíme, a bylo by pro tebe nesnadné nás najít."

Ryath Tomasova poslední poznámka upřímně pobavila. "Ztratil jsi pojem některých věcí, Valheru. Neb jinak bys pamatoval, že není v širém vesmíru kraj, kam bych nemohla dosáhnout, jen kdybych měla dobrý důvod."

"Náš cíl leží tam, kam tě ani tvoje schopnosti nedonesou, Ryath. Vstoupíme do Síní mrtvých."

"Pak tedy vskutku nebude v mé moci vás dostihnout, Tomasi. Však jestli ty i tvůj přítel přečkáte živí tuto pouť a navrátíte se do království živých, jen zavolej a já odpovím, Valheru. Dobrý lov, Valheru. Ten můj dobrý bude." Drak se vznesl, rozepjal křídla a pak se s trhnutím rozletěl potemnělou oblohou.

Tomas prohodil: "Je unavená. Draci obvykle loví divokou zvěř, ale tentokrát mám dojem, že některý sedlák zítra ráno zjistí, že mu chybí párek ovcí nebo krav. Ryath bude spát několik dní s plným břichem."

Pug se rozhlédl houstnoucím šerem. "Ve spěchu jsme opomněli zajistit si jídlo pro sebe."

Tomas se posadil na vyvrácený kmen a nadnesl: "Takové věci se v příbězích z našeho mládí nestávaly."

Pug se na přítele tázavě podíval a Tomas pokračoval: "Pamatuješ si na lesy v okolí Crydee, když jsme byli ještě děti?" V očích mu vesele blýsklo. "Ve všech našich dramatech jsme pobili nepřítele včas, takže jsme se mohli vrátit domů na večeři."

Pug si sedl vedle Tomase. Tlumeně se zasmál a přikývl. "Pamatuju. Vždycky jsi hrál hrdinu padlého v nějaké ohromné osudné bitvě a loučil ses se svými věrnými následovníky."

Tomasův hlas zněl náhle zamyšleně. "Tentokrát ale nestačí jen tak se zvednout a upalovat do maminčiny kuchyně, když nás zabijí."

Rozhostilo se ticho. Po dlouhé odmlce se Pug pousmál. "Přesto se můžeme pokusit udělat si tolik pohodlí, kolik situace dovoluje. Tady se usadíme a počkáme do svítání. Domnívám se, že Nekropolis pohltil prales, jinak bychom jej viděli ze vzduchu. Zítra se nám bude lépe hledat." Po

chvíli dodal: "Kromě toho Ryath není jediná, kdo se cítí vyčerpán."

"Spi, jestli chceš." Tomasovy oči zaujalo cosi v podrostu. "Naučil jsem se nevnímat únavu, když potřebuji." Jeho výraz přiměl Puga, aby se otočil a sledoval jeho pohled. Ve tmě se něco hýbalo.

Náhle se z lesa za nimi ozval táhlý řev. V jednom okamžiku byl na pasece klid a v příštím zpoza stromů vyskočil někdo nebo něco a vrhl se Tomasovi na záda.

Prvnímu zpola výkřiku, zpola zavytí odpověděl tucet dalších. Pug vyskočil na nohy. Tomas se pod nárazem zachvěl. Ale přestože onen tvor či muž byl téměř stejně vysoký, žádný smrtelník na Midkemii se Tomasovi nemohl rovnat silou. Napřímil se a popadl stvoření za chlupy na hřbetě. Zvedl je, mrštil s ním přes hlavu, jako by to bylo dítě, a zasáhl jím dalšího tvora, který se k němu vrhl.

Pug tleskl dlaněmi nad hlavou a mýtina se otřásla burácením hromu, jenž rozťal vzduch přímo Pugovi nad hlavou. Byl to ohlušující zvuk a stvoření hemžící se opodál se zapotácela. Z Pugových zvednutých rukou vyšlehl oslepující blesk a tvorové obklopující Tomase a Puga ztuhli.

Vypadali jako tygři, ale jejich těla měla lidský tvar. Jejich hlavy byly oranžové s černými pruhy, právě tak jako paže a nohy. Každý měl na prsou kyrys z modrého kovu a do půli stehen jim dosahovaly nohavice z jakési modročerné látky.

Každý z nich držel v končetině krátký meč a za opaskem měl zastrčený nůž.

Choulili se v oslnivém jasu Pugova kouzla. Mág rychle pronesl zaklínadlo a tygří muži se skáceli k zemi. Pug maličko zavrávoral, hlasitě popadl dech a posadil se na kmen. "To bylo o fous. Uspávací zaklínadlo na tolik tvorů..."

Tomas jej poslouchal jen na půl ucha. Tasil meč a připravil si štít. "V lese jich je ještě víc."

Pug se oklepal, aby zahnal otupělost, a vstal. Mezi stromy se nesl slabý šelest, jako kdyby se ve větvích prohánět vánek, ale vzduch byl této noci nehybný. Potom se z šera v jediné chvíli vynořil další tucet postav. Byly stejné jako ty, které ležely na pasece. Jeden z tvorů hrdelním hutným hlasem promluvil: "Odlož své zbraně, člověče. Jste obklíčeni." Ostatní se přikrčili jako obrovité kočky, které se chystají ke skoku.

Tomas se po straně podíval na Puga, který přikývl. Poté dovolil jednomu z tygřích mužů, aby jej odzbrojil. Vůdce tygřích lidí mávl rukou a přikázal: "Svažte je."

Tomas se nechal spoutat a po něm i Pug. Vůdce dal najevo svou nelibost. "Zavraždili jste mnoho mých válečníků."

Pug se ohradil: "Pouze spí."

Jeden z tygřích bojovníků poklekl a prohlédl jednoho spáče. "Tuane, je to pravda!"

Tvor jménem Tuan pečlivě zkoumal Pugovu tvář. "Zdá se, že jsi zaříkávač, a přesto se necháš snadno zajmout. Proč?"

Pug pokrčil rameny. "Ze zvědavosti. A také vám nechceme ublížit."

Kolemstojící tygří muži se rozesmáli, nebo to aspoň smích připomínalo. Vtom Tomas bez námahy odtáhl zápěstí od sebe. Pouta se rozskočila. Natáhl ruku k válečníkovi, jenž držel zlatý meč, a zbraň se ocitla v jeho dlani. Smích odumřel.

Tuan v záchvatu zděšení a vzteku zachrčel a končetinou se zahnutými prsty, mezi nimiž vyčnívaly dlouhé drápy, se ohnal Pugovi po tváři. Mág v okamžení zvedl ruku a z dlaně mu vytrysklo malé zlaté světélko. Spáry se od něj odrazily jako od ocelového štítu.

Kruh tvorů se opět začal uzavírat. Dva napadli Tomase zezadu. On je však jen odhodil stranou a uchopil Tuana za zátylek. Tuan byl vysoký přes šest stop, ale Tomas jej snadno zdvihl. Jako kterákoli jiná kočka, kterou někdo drží za kůži na krku, se bezmocně svíjel. "Stát, nebo zemře!" přikázal Tomas.

Stvoření zaváhala. Pak jeden z tygřích válečníků poklekl na jedno koleno. Ostatní následovali jeho příkladu. Tomas Tuana pustil a nechal jej spadnout. Vůdce tygřích lidí zlehka přistál a otočil se. "Co jsi za bytost?"

"Jsem Tomas, kdysi zvaný Ashen-Shugar, vládce Orlích výšin. Jsem Valheru."

Při těch slovech začali tygří muži slabě mňoukat, bylo to něco mezi vrčením a kňučením. Několikrát někdo vydechl: "Starý mystik!" Tísnili se k sobě v žalostné hrůze.

Pug se zajímal: "Co to znamená a kdo jsou ti tvorové?"

Tomas odpověděl: "Bojí se mě, protože jsem pro ně legendou, která před nimi obživla. Jsou to stvoření Draken-Korina." Když viděl Pugův nechápavý výraz, dodal: "Jednoho z Valheru. Byl pánem tygrů a vychoval si je k tomu, aby bránila jeho palác." Rozhlédl se kolem. "Řekl bych, že se nalézá v jedné z jeskyní v tomhle lese." Obrátil se k Tuanovi.

"Bojujete s lidmi?"

Tuan, jenž se stále bojácně krčil, zavrčel: "Bojujeme se všemi, kteří vkročí do našich lesů, Starý mystiku. Je to naše země, jak bys měl vědět. Byl jsi to ty, kdo nám dal svobodu."

Tomas přimhouřil oči a pak je široce rozevřel. "Já... ano, vzpomínám si." Lehce zbledl. Zašeptal Pugovi: "Myslel jsem, že si pamatuji všechny ty dny..."

Tuan hovořil dál: "Mysleli jsme, že jste pouzí lidé. Rana z Maharty válčí s králem kněží z Lanady. Jeho váleční sloni ovládli pláně, ale lesy stále patří nám. Tento rok se

spojil s Mocipánem z Města na Hadí řece, který mu zapůjčil své vojáky. Rana proti nám vysílá své vojsko. Tak zabíjíme každého, kdo sem přijde, trpaslíky, gobliny i hadí muže."

Pug hlesl: "Panthatiané!"

Tuan pokývl. "Tak jim říkají lidé. Země hadů leží někde na jihu, ale někdy se vydávají na sever a páchají zlo. Jednáme s nimi nemilosrdně." Pak se s obavami podíval na Tomase. "Přišel jsi, abys nás znovu zotročil, Starý mystiku?"

Tomas se vytrhl ze zadumání. "Ne, ty dny dávno pohltila propast věků. Hledáme Síně mrtvých ve Městě mrtvých bohů.

Doveď nás tam."

Tuan pohybem paže odehnal své válečníky. "Ukážu vám cestu." K ostatním promluvil chrčivým hrdelním jazykem. Během několika chvil zmizeli ve tmě mezi stromy. Když byli pryč, vybídl oba muže: "Pojďme, máme před sebou dlouhou pouť."

Tuan je vedl nocí a Pug kladl za chůze mnoho otázek. Zprvu se tygří muž zdráhal mágovi odpovídat, ale Tomas mu dal najevo, že by bylo lépe, kdyby spolupracoval, a vůdce tygrů se podvolil. Tygří národ žil v malém městě na východ od místa, kde drak přistál. Tygři draky dlouho nenáviděli, neboť jim plenili stáda, která tygří lidé chovali. Proto také vyslali celý hlídkový oddíl pro případ, že by bylo nutno draka vystrnadit.

Město nemělo žádné jméno, nazývali je prostě Město Tygrů. Žádný z živých lidí toto místo dosud nespatřil, tygři zabili každého vetřelce. Tuan projevoval vůči lidem velkou nedůvěru, a když byl požádán o vysvětlení, odvětil: "Byli jsme tu dřív než lidé. Vzali si naše lesy na východě. Bránili jsme se.

Bojujeme s nimi odjakživa."

O Pantathianech toho Tuan věděl jen málo, kromě toho, že se navzájem vraždili na potkání. Když se Pug zajímal, jak tygří lidé vznikli nebo jak je Tomas osvobodil, odpovědí mu bylo zaryté mlčení. Tomas se rovněž k objasnění neměl, a Pug tedy nenaléhal.

Vyšplhali se na zalesněné kopce v podhůří Nebeských pilířů a ocitli se v hlubokém průsmyku. Tuan se zastavil. Obloha na východě pomalu šedla. "Zde přebývají bohové," pravil tygr. Vzhlédli. Špičky hor se jasnily prvními slunečními paprsky. Bílá oblaka lemovala štíty dvou nejvyšších hor a halila je do mléčné běli, odrážející světlo bílými a stříbrnými odlesky.

"Jak vysoko jsou vrcholy?" chtěl vědět Pug.

"To nikdo neví. Žádný smrtelník na ně nikdy nevystoupil. Necháváme tudy procházet poutníky, pokud se drží jižně od našich hranic. Ti, kteří na ně lezou, se nevracejí. Bohové dávají přednost soukromí. Pojďte."

Pokračovali průsmykem, který se pomalu zužoval v rokli. "Za touto průrvou se u úpatí hor cesta rozšiřuje v rozlehlou plošinu. Tam leží Město mrtvých bohů. Je nyní zarostlé stromy a popínavými rostlinami. Ve Městě je velký chrám ztracených bohů. Za ním přebývají ti, co odešli. Dál s vámi nepůjdu, Starý mystiku. Ty a tvůj zaříkávač možná přežijete, ale pro obyčejné smrtelníky je to cesta, z níž není návratu. Vstoupit do Síní mrtvých znamená opustit krajinu života."

"Už tě nepotřebujeme. Odejdi v míru."

Tuan se rozloučil. "Dobrý lov, Starý mystiku." S těmi slovy se otočil a rozběhl se dlouhými skoky zpět ke svým lidem.

Aniž by spolu promluvili, vydali se Tomas a Pug dolů úzkou strží.

Pug s Tomasem zvolna procházeli prostranstvím. Pug si ukládal do paměti každý z divů. Nezvykle tvarované budovy – šestiboké, pětiboké, kosočtvercové, pyramidální – zde byly rozestaveny zdánlivě náhodně, ale tak, že jejich poloha téměř dávala smysl, jako kdyby pozorovatel nebyl natolik vzdělaný, aby dokázal vzorec obsáhnout. Ve čtyřech rozích náměstí se vypínaly obelisky nepravděpodobného vzhledu, obrovské sloupy z gagátu a slonoviny popsané runami, které Pug neznal. Bylo to město, ale město nepodobné jakémukoli jinému, bylo to město bez tržišť, beze stájí, město bez hostinců, či dokonce té nejubožejší chatrče, v níž by mohl bydlet člověk. Všude, kam došli, se tyčily pouze hroby. A nad vchodem každého z nich bylo vyryto jediné jméno..

"Kdo toto místo postavil?" divil se Pug nahlas.

"Bohové," odtušil Tomas. Pug na svého společníka pohlédl a zjistil, že myslí svou odpověď vážně.

"Může to skutečně být pravda?"

Tomas pokrčil rameny. "Dokonce i pro bytosti, jako jsme my dva, zůstávají některé věci tajemstvím. Nějaká síla tyto hroby zbudovala." Ukázal na jednu z největších hrobek nedaleko prostranství. "Ten nese jméno Isandy." Zaplavily jej vzpomínky. "Když můj rod povstal proti bohům, držel jsem se stranou." Pug zaznamenal, že se Tomas zmínil o svém rodu; v minulosti mluvil o Ashen-Shugarovi jako o jiné osobě. Tomas pokračoval: "Bohové byli tehdy mladí, teprve shromažďovali svou moc, zatímco Valheru byli prastaří. Zanikal tehdy jeden řád a rodil se nový. Ale bohové byli silní, alespoň ti, kteří přežili. Ze sta bohů, jež Ishap stvořil, jich zůstalo jen šestnáct, dvanáct nižších a čtyři vyšší. Ti ostatní leží zde." Znovu namířil ukazovák k oné budově. "Isanda byla bohyně tance." Pomalu se podíval kolem dokola. "Bylo to v dobách válek Chaosu."

Tomas Puga předešel, očividně se mu nechtělo na dané téma dál mluvit. Na dalším hrobě bylo vepsáno jméno Onanka-Tith. Pug se zeptal: "Co soudíš o tomhle?"

Tomas se za chůze tiše rozhovořil: "Radostný válečník a Bitevplán byli oba smrtelně raněni, ale spojili své zbývající životní esence a přerodili se v novou bytost, Tith-Onanku, válečného boha Dvou Tváří. Zde spočívají části obou, které nepřežily."

Pug se téměř šeptem přiznal: "Pokaždé, když jsem svědkem nesmírného divu... Vzbuzuje to ve mně pokoru." Po dlouhé odmlce, během níž minuli tucty budov, na nichž byla napsána Pugovi neznámá jména, se mág otázal: "Jak to, že nesmrtelní umírají, Tomasi?"

Tomas se na svého přítele nepodíval. "Nic není navždy, Pugu." Pak se otočil a Pug spatřil v jeho očích zvláštní světlo, jako kdyby se chystal k bitvě. "Nic. Nesmrtelnost, moc, nadvláda, všechno je jen iluze. Copak to nevidíš? Jsme pouhými pěšci ve hře, která se vymyká našemu chápání."

Pug těkal pohledem po starobylém městě, v němž zvláštně uspořádané domy obtáčela spleť lián. "Právě to ve mně vyvolává pocit pokory ze všeho nejvíc."

"Teď ale musíme najít toho, kdo by mohl tuto hru chápat. Macrose." Ukázal na obrovitou stavbu, vedle níž všechny ostatní vypadaly nepatrně. Nad vchodem se skvěla čtyři jména – Sarig, Drusala, Eortis a Wodar-Hospur. Tomas poznamenal: "Památník ztracených bohů." Postupně přečetl všechna jména. "Ztracený bůh magie, má se za to, že když zmizel, ukryl všechna svá tajemství. Možná proto se na tomto světě rozvinula mezi lidmi jen nižší stezka. Drusala, bohyně léčitelství, jejíž mocnou hůl zvedla v poslední chvíli Sung a střeží ji pro den, kdy se její sestra vrátí. Eortis, delfíní ocas, pravý bůh moří. Správu jeho říše převzal Kilián, který je nyní vládcem celé přírody. A

Wodar-Hospur, strážce pověstí, jenž jako jediný kromě Ishapa zná Pravdu."

"Tomasi, jak je možné, že toho víš tolik?"

Tomas se zahleděl na přítele a řekl: "Pamatuji si. Nepovstal jsem, abych bojoval s bohy, Pugu, ale byl jsem u toho. Viděl jsem. A pamatuji." V jeho tónu zaznívala strašlivá hořká bolest, kterou nebyl s to před svým celoživotním druhem utajit.

Pokračovali v cestě a Pug si uvědomil, že Tomas mu nic víc neprozradí, alespoň ne hned. Tomas vedl Puga do prostorného sálu čtyř ztracených bohů. Chrám zalévalo přízračné světlo a naplňovalo gigantickou halu jantarovou září. Od vysokého klenutého stropu až k podlaze nebylo vidět jediný stín. Po obou stranách sálu se tyčila dvojice ohromných trůnů, prázdných a čekajících. Naproti vchodu ústila do temnot nesmírná jeskyně. Tomas natáhl ruku směrem k zejícímu otvoru a hlesl: "Síně mrtvých."

Pug se beze slova vydal ke sluji a zanedlouho oba pohltila tma.

* * *

V jednu chvíli existovali ve skutečném, i když nezvyklém světě a v následující vstoupili do království duchů. Prostoupil je nesnesitelný chlad a každý z nich zakusil nanejvýš nepříjemný okamžik, který vystřídal pocit vytržení. Nacházeli se skutečně v Síních mrtvých.

Tvary a vzdálenosti neměly žádný význam. Nejprve se ocitli v úzkém tunelu a vzápětí se ubírali po nekonečné, sluncem zalité louce. Potom prošli zahradou s bublajícími potůčky a ovocem obtěžkanými stromy. Nato kráčeli pod ledopádem, bílomodrými kaskádami zmrzlé vody rozlévající se po skalisku, jehož vrchol zdobil obrovský sál, ze kterého se linula vznešená a radostná hudba. Pak se

procházeli po oblacích. Ale nakonec je obklopila temná a obrovská sluje, prastatá skalní stěna se klenula do nezměrné výše a mizela v černi, již lidské oči nedokázaly proniknout. Pug skálu pohladil dlaní a zjistil, že povrch je kluzký jako tuček.[2] Přesto když ruku odtáhl a zamnul prsty, nezanechal po sobě stopu. Pug potlačil zvědavost. Jejich stezku křižovala široká líně plynoucí řeka, jejíž druhý břeh se téměř ztrácel v husté mlze. Z oparu se vynořila pramice s jedinou postavou na přídi, zahalenou v těžkém hábitu, která zvolna veslovala směrem k nim. Loďka jemně narazila do břehu, postava vytáhla mohutné veslo z vody a pokynula Tomasovi a Pugovi, aby nastoupili.

"Převozník?" vydechl Pug.

"Je to rozšířená pověst. Přinejmenším tady je pravdivá. Pojďme."

Nasedli do člunu a postava napřáhla zkroucenou ruku. Pug z váčku vyňal dva měďáky a vložil je do otevřené dlaně. Posadil se a s úžasem si uvědomil, že se pramice obrátila, aniž by to postřehl, a zamířila k protějšímu břehu. Neměl vůbec pocit, že by se pohnuli. Ohlédl se přes rameno, neboť za sebou uslyšel zvuky. V mlze na břehu, který právě opustili, se rozplývaly nezřetelné tvary.

Tomas mu vysvětlil: "To jsou ti, kteří mají strach překročit řeku, nebo nemohou převozníkovi zaplatit. Podle legendy tam zůstanou na věky." Pug se zmohl pouze na přikývnutí. Zahleděl se do řeky a opět jej udivilo, že hladina slabě světélkuje, z hlubin vycházel žlutozelený přísvit. A v těchto hlubinách stály postavy, jež sledovaly přívoz. Ochable na loďku mávaly nebo se natahovaly, jako

---

[2] Tuček - kluzký kámen obsahující mastek, který zanechává po doteku na prstech tenkou vrstvu podobně jako mýdlo *(pozn. překl.)*

by ji chtěly zachytit, ale člun pokaždé minuly. Tomas prohodil: "Ti, kteří se pokusili přeplavat bez převozníkova svolení. Jsou z nich navždy zajatci."

Pug se tiše zeptal: "Na kterou stranu se chtěli dostat?"

Tomas pokrčil rameny. "To vědí jen oni sami."

Pramice se dotkla břehu a převozník mlčky ukázal.

Vystoupili a Pug se letmo otočil. Zjistil však, že přívoz již není v dohledu. Tomas jej poučil: "Je to cesta, po níž se dá jít jen jedním směrem. Pojď."

Pug zaváhal, ale pochopil, že již přestoupili bod, z něhož není návratu, takže mu nerozhodnost nepomůže. Věnoval řece ještě poslední pohled a vydal se za Tomasem.

Zastavili se. Před zlomkem okamžiku kráčeli Pug s Tomasem po prázdné šedočerné planině a nyní před nimi vyrostla budova, pokud to ovšem budova byla. Rozpínala se všemi směry a mizela za obzorem; připomínala spíše stěnu nesmírných rozměrů.

Šplhala vysoko k podivné šedi, která v této opuštěné krajině nahrazovala oblohu, až tam, kam oko nedohlédlo. Jednalo se o zeď této reality a v ní se nacházely dveře.

Pug se ohlédl a neviděl za sebou nic, jen pustou pláň. On ani Tomas příliš nemluvili od chvíle, kdy nechali řeku za zády. Ani nevěděli, jak dlouho šli. Nebylo tu mnoho věcí, o nichž by mohli hovořit, a zdálo se jim nevhodné rušit panující ticho. Pug se znovu podíval před sebe a zjistil, že na něj Tomas upírá zrak.

Tomas naznačil rukou ke vchodu a Pug přikývl. Vystupovali po prostém kamenném schodišti ke kamennému portálu. Překročili práh a strnuli, neboť je uvítala neuvěřitelná, smysly mámící podívaná. Na všechny strany, dokonce i za ně, se rozprostírala mramorová podlaha, na níž se táhly dlouhé řady katafalků. Na každém z nich spočívalo tělo. Pug přistoupil k nejbližšímu a

prohlížel si je. Postava vypadala, jako když spí, neměla žádné zranění ani znetvoření, ale hruď se jí nehýbala. Bylo to děvčátko nanejvýš sedmileté.

Za ním leželi všemožní muži i ženy, od žebráků v cárech až po ty, kteří byli oděni v královských šatech. Těla stará a hnijící i těla rozbitá či spálená k nepoznání ležela vedle nepoškozených. Novorozené děti ležely vedle povadlých starců.

Nyní tedy opravdu stáli v Síních mrtvých.

Tomas polohlasně špitl: "Myslím, že je jedno, kterým směrem se vydáme, všude to vypadá stejně."

Pug zavrtěl hlavou. "Jsme v hájemství věčnosti. Řekl bych, že musíme objevit cestu, jinak tu budeme bloudit celá léta. Nevím, jestli tu čas má svůj význam, ale jestli ano, nemůžeme si dovolit jej promrhat." Pug zavřel oči a soustředil se. Nad hlavou se mu shromáždila zářící mlhovina, jež se po chvíli přeměnila v rychle se otáčející kouli. Uvnitř žhnulo slabé bílé světlo. Vtom útvar zmizel, Pug měl však víčka stále stisknutá. Tomas jej v klidu pozoroval. Věděl, že Pug zapojil jakýsi magický vnitřní zrak, aby v několika okamžicích zjistil to, co by jim pěšky trvalo věky. Po nějaké době Pug prohlédl a ukázal: "Tudy."

* * *

Postavy mlčky čekaly před vstupem do dalšího sálu. V budově byla nejpodivnější ta skutečnost, že z jednoho úhlu bylo vidět další mrtvoly zabírající veškerý prostor až do nedohledna, ale z jiného bylo možno spatřit novou stěnu s klenutou branou. Před ní postávalo v naprosté tichosti více než tisíc mužů a žen, chlapců i dívek. Zatímco se Pug s Tomasem blížili k portálu, jedna z postav spočívajících na katafalku se posadila a slezla dolů, pak prošla kolem nich a připojila se k zástupu čekajících. Pug se ohlédl a uviděl z

jiné strany přicházet další tělo. Vrhl pohled na právě uprázdněný podstavec. Místo bývalého uživatele obsadila jiná mrtvola. Pug s Tomasem kráčeli kolem dlouhé řady, žádná z postav však jejich přítomnost nebrala na vědomí. Pug se naklonil a dotkl se ramene malého dítěte, ale chlapec se jen nepřítomně ohnal, jako by jej polechtal hmyz. Jinak mága vůbec nezpozoroval. Tomas trhnutím hlavy naznačil, že by měli jít dál. Za branou našli ještě více lidí stojících v nekonečných řadách, jejichž konce se ztrácely neznámo kde. Opět nikdo nezaznamenal, že prošli okolo. Dva muži se kvapně ubírali k začátku zástupu.

Měli pocit, jako by uplynuly celé hodiny, a celou tu dobu před nimi jasnělo světlo. Nehlučné řady tvořily tisíce postav, jež se obracely k záři a neznaly netrpělivost. Prošli kolem těch, kteří nastavovali tvář třpytu a jejichž výrazy se nedaly přečíst. Každou chvíli si Pug povšiml, že postavy v jednom ze zástupů učinily krůček vpřed, ale přesto se zástup posouval hlemýždím tempem. Pug se letmo otočil a zjistil, že nikde nejsou žádné stíny. Další podivný jev vlastní této říši, pomyslel si. Konečně dospěli ke schodišti.

Nad tuctem stupňů se skvěl trůn, obklopený zlatavou září. Na samé hranici vnímání zaslechl Pug slabou hudbu, ale nebyla natolik skutečná, aby jí mohl doopravdy naslouchat. Zvedl oči a spatřil na trůnu bytost. Ohromovala svou dokonalou krásou, a přece z ní šel strach. Její rysy byly dokonalé, ale svým způsobem děsivé. Seděla naproti sbíhajícím se řadám neživých lidí a každou osobu na jejich začátku krátce zkoumala. Potom na ni namířila prstem a pokynula. Nejčastěji postava zmizela vstříc osudu, který jí bohyně určila, ale občas se některá otočila a vydala se na dlouhou pouť zpět ke katafalkům. Po chvíli se bohyně obrátila k oběma mužům. Pug cítil, jak jeho pohled přitahují oči černé jako saze, hladké jako gagát, v nichž nelpěl ani ten nejslabší paprsek hřejivosti nebo světla, oči

smrti. Přes všechno děsivé vystupování jej bohyně s lícemi bílými jako křída neuvěřitelně přitahovala, její plné tvary přímo volaly po objetí. Pug cítil, že hoří touhou schoulit se do její náruče, vychutnat dotek těch bledých paží a oddat se jejímu lůnu. Musel použít veškeré své moci, aby odolal jejímu vábení a zůstal pevně stát na mramorové zemi. Nato se žena na trůnu zasmála. Byl to ten nejchladnější, nejmrtvější zvuk, jaký kdy Pug slyšel. "Vítejte v mém království, Pugu a Tomasi. Způsob, jakým jste přišli, je nezvyklý." Pugovo vědomí bylo omámené a myšlenky se mu toulaly hlavou bez jakéhokoli řádu. Každé slovo oné ženy se mu zabodávalo do mozku jako ledový rampouch a mrazivá bolest mu zachvívala celým tělem, jako by prosté pochopení existence této bohyně bylo nad jeho schopnosti. S jistotou si uvědomoval, že nebýt jeho výcviku a Tomasova odkazu, byli by přemoženi, smeteni a zničeni silou prvního vyřčeného slova. Podařilo se mu však zachovat rozvahu a nepovolit.

Tomas promluvil: "Paní, ty víš, co potřebujeme."

Bohyně přisvědčila: "Vskutku, snad lépe než vy sami."

"Povíš nám tedy, co musíme vědět? Nelíbí se nám zde setrvávat, stejně jako ty nemáš potěšení z naší přítomnosti."

Znovu zazněl ten mrazivý smích. "Tvá přítomnost ve mně ani v nejmenším nevzbuzuje nelibost, Valheru. Dávno si přeji přijmout někoho z tvého rodu do svých služeb. Ale čas a okolnosti mi to nikdy nedovolily. A Pug sem jednou také dospěje, až nadejde vhodná doba. Ale až se tak stane, bude jako ti ostatní trpělivě čekat, až na něj přijde řada, aby byl posouzen. Všichni dychtí po mém rozhodnutí; někteří se vrátí s dalším otočením Kola osudu, jiní si vysloužíí věčné zatracení a trest a jen málokoho uvítá konečné vykoupení, jednota s všehomírem.

Přesto," pokračovala jakoby zamyšleně, "jeho čas teprve přijde. Všichni musíme konat podle toho, jak je předurčeno. Ten, kterého hledáte, u mne ještě nepřebývá. Ze všech smrtelníků se právě on nejvíce vzpírá přijmout mou pohostinnou náruč. Ne, pokud chcete nalézt Macrose Černého, musíte pátrat jinde."

Tomas zauvažoval. "Můžeme vědět, kde je?"

Dáma na trůnu se naklonila. "Existují omezení, Valheru, i pro to, o co se mohu pokusit já. Propůjčíš-li tomu úkolu celé své myšlení, přijdeš na to, kde černý čaroděj dlí. Je jen jedna odpověď." Upřela svůj pronikavý pohled opět na Puga.

"Mlčíš, mágu? Nic jsi zatím neřekl."

Pug tiše odpověděl: "Žasnu, paní. Ale přece, jestli mohu" – opsal rukou velký oblouk – "není v tvém království žádná radost?"

Bohyně si chvíli tiše prohlížela zamlklé zástupy před sebou. Vypadalo to, jako kdyby pro ni byla tato otázka zcela nová. Potom odvětila: "Ne, v říši mrtvých není radosti." Znovu si mága změřila. "Ale považ, není zde ani bolesti. Nyní musíte odejít, živí zde mohou pobývat jen krátce. A nadto jsou v mém dominiu ti, kteří by vám mohli způsobit žal. Jděte."

Tomas přikývl, toporně se uklonil a odváděl Puga pryč. Spěchali kolem nekonečných řad a zář bohyně smrti pomalu bledla. Opět se zdálo, že kráčejí hodiny. Náhle se Pug zastavil, zasažen poznáním. V zástupu mlčenlivě stál mladý muž s vlnitými hnědými vlasy a očima upřenýma před sebe. Pug téměř neslyšně zašeptal: "Rolande."

Tomas se zarazil a zkoumal tvář jejich přítele z Crydee, který zemřel asi před třemi lety. Ten si však dvou bývalých druhů nevšiml. Pug znovu zaprosil: "Rolande, to jsem já, Pug!" Zase žádná odezva. Pug tedy jméno panoše z Tulanu zakřičel a tentokrát spatřil, že mu kolem očí zakmitl

lehounký, téměř nepostřehnutelný pohyb, jako by Roland zaslechl velmi vzdálené volání. Pug se zatvářil zkroušeně, když jeho soupeř z dětství, kdy bojovali o Carlininu přízeň, o krok postoupil v zástupu těch, kteří čekali na konečný soud. Pug horečně pátral v mysli po něčem, co by mu řekl. Nakonec zavolal: "Carline se má dobře, Rolande. Je šťastná."

Zprvu se nestalo nic, ale po chvíli se koutky Rolandových rtů na zlomek vteřiny slaboulince zvedly. Pug měl však pocit, že vypadal vyrovnaněji, když strnule hleděl před sebe. Pak si uvědomil dotek Tomasovy dlaně na své paži a mocný válečník svého přítele od Rolanda odvlekl. Pug se trochu bránil, ale nemělo to žádný smysl. Zanedlouho již dobrovolně kráčel po Tomasově boku a sevření povolilo. Tomas mu tiše domlouval: "Jsou tu všichni, Pugu. Roland, lord Borric a jeho paní Kateřina. Muži, kteří zemřeli v Zeleném Srdci, i ti, které si vzal zlort v Mac Mordainově šachtě. Král Rodric. Ti, kteří padli v trhlinové válce. Všichni tu jsou. To měla Lims-Kragma na mysli, když říkala, že bychom mohli potkat někoho, kdo nám způsobí zármutek."

Pug svěsil hlavu. Znovu zakoušel pocit hluboké ztráty nad tím, že jej osud oddělil od tolika blízkých lidí. Přinutil se upnout své myšlenky na příčinu této podivné pouti a zeptal se: "Kam se vydáme teď?"

"Tím, že vládkyně Smrti neodpověděla, nám vlastně řekla vše. Existuje jediné místo, kam nedosáhne. Je velmi zvláštní, leží mimo hranice známého vesmíru. Musíme nalézt Město Věčnosti, město, jež se nachází za okrajem času."

Pug se zastavil. Rozhlédl se a zjistil, že znovu přešli rozsáhlou pláň mrtvých těl, pečlivě uspořádaných v nekonečných řadách. "Zůstává tedy otázkou, jak ho najdeme."

Tomas natáhl ruku a zakryl Pugovi oči dlaní. Mágem proběhlo zachvění, mrazivé až do morku kostí. Nadechl se a v prsou mu vybuchl palčivý žár. Zuby mu drkotaly a neovladatelně se třásl. Svíjel se bolestí. Pak se pohnul a uvědomil si, že leží na chladné mramorové podlaze. Tomasova ruka mu s očí zmizela a on prohlédl. Spočíval na zemi v chrámu Čtyř ztracených bohů těsně před vstupem do temné jeskyně. Tomas vstával kousek od něj, nohy se mu klepaly a i on lapal po vzduchu. Pug viděl, že přítelova tvář je bledá a že má promodralé rty. Sklopil zrak na své ruce. I jeho nehty byly modré. S námahou se postavil a cítil, jak se mu do třesoucích se údů pomalu vrací teplo. Otevřel ústa a ochraptěle ze sebe vypravil: "Bylo to skutečné?"

Tomas se podíval kolem sebe. Z jeho zvláštních rysů nebylo možno nic vyčíst. "Ze všech smrtelníků na tomto světě bys právě ty měl vědět nejlíp, jak je tato otázka zbytečná, Pugu. Viděli jsme, co jsme viděli. Nezáleží na tom, zda to bylo místo, nebo jen vidina v naší mysli. Musíme jednat podle toho, co jsme zažili, takže v tomto směru to bylo skutečné."

"A teď?"

Tomas prohlásil. "Musím povolat Ryath, pokud nespí příliš tvrdě. Znovu se rozletíme mezi hvězdami."

Pug jen přikývl. Jeho mysl byla znecitlivělá a on se v duchu otupěle tázal sám sebe, jaké další zázraky jej mohou ještě čekat.

Kapitola osmá

YABON

V hostinci panoval klid.

Do svítání zbývaly dvě hodiny a divoké noční radovánky vřely stále v plném proudu. Arutha byl za to vděčný. Seděl v nejtmavším koutě a krčil se ve stínu, jak jen to bylo možné. Roald, Laurie a dva panoši obsadili ostatní židle u jeho stolu. Čerstvě zastřižené vlasy, kratší, než je nosil celá léta, a houstnoucí plnovous propůjčovaly princi téměř zlověstný vzhled a dokreslovaly pečlivě promyšlené chování obyčejného žoldnéře. Jimmy s Locklearem si v Hledienu opatřili cestovní oděv a spálili své panošské tuniky. Celkově těchto pět mužů nevypadalo o nic lépe ani hůře než kterákoli jiná družina potulných bojovníků. Dokonce i Locklear byl přesvědčivý, byl zhruba stejně starý jako jiní ctižádostiví mladí hrdinové, kteří se poprvé vypravili za prací a za dobrodružstvím.

Čekali na Martina již tři dny a Aruthy se začínaly zmocňovat obavy. Vzhledem k načasování vzkazu předpokládal, že Martin dorazí do Ylithu první. Rovněž jej znepokojovalo, že s každým dnem stráveným ve městě se

zvyšuje pravděpodobnost jejich odhalení. Někdo si je mohl pamatovat z poslední příhody, která se zde odehrála. Hospodská rvačka končící smrtí nebyla sice nijak ojedinělá, ale přesto si několik mužů mohlo vzpomenout na jejich tváře.

Nad stolem přeběhl stín a všichni vzhlédli. Před nimi stáli Martin a Baru. Arutha pomalu vstal a Martin mu rozvážně podal ruku. Potřásli si pravicemi a Martin pronesl: "Rád vidím, že jsi v pořádku."

Arutha se křivě pousmál. "Také mě to těší."

Martinův úsměv byl věrným odrazem Aruthova. "Vypadáš jinak." Arutha pouze kývl. Pak se přivítal s Baruem a po něm i ostatní. Martin se podivil: "Jak se sem dostal?" a ukázal přitom na Jimmyho.

Laurie pokrčil rameny. "Jak bys ho chtěl zastavit?"

Martin se podíval na Lockleara a povytáhl obočí. "Tenhle obličej poznávám, ale nedokážu si vybavit jméno."

"To je Locky."

"Jimmyho chráněnec," doplnil Roald a uchechtl se.

Martin s Baruem si vyměnili pohledy. Vysoký vévoda nadhodil: "Takže jsou dva?"

Arutha přisvědčil: "Je to dlouhý příběh. Neměli bychom se tu zdržovat déle, než je nutné."

"Souhlasím," uklidnil jej Martin. "Ale potřebujeme čerstvé koně. Ti naši jsou unavení, a jestli se nemýlím, čeká nás dlouhá cesta."

Arutha přimhouřil oči. "Ano, velmi dlouhá."

Mýtina nebyla o mnoho širší než silnice sama. Pro Aruthovu družinu byl zájezdní hostinec majákem v bouři, každé okno v obou podlažích zářilo veselým žlutým světlem a rozkrajovalo tísnivou noční tmu. Bez příhod opustili Ylith, projeli Zunem a Yabonem a ocitli se na poslední výspě civilizace, v místě, kde se lesní cesta

stáčela na severovýchod do Tyr-Sogu. Přímo na sever se rozkládala země Hadatiů a pohoří za ní tvořilo hranici Království. Přestože se jim zatím dařilo vyhýbat se potížím, ulevilo se jim, když se před nimi hostinec objevil.

Čeledín, chlapec s dobrýma ušima, je slyšel přijíždět a slezl z půdy, aby jim otevřel stodolu. Po lesní cestě přijíždělo po západu slunce jen málo poutníků a on se již chystal na kutě. Rychle se postarali o koně, Jimmy s Martinem se tu a tam ohlédli k lesu, zda se neobjeví známky nějakých nesnází.

Když byli hotovi, posbírali své tlumoky a zamířili k hostinci. Přecházeli prostranství mezi stájí a hospodou a Laurie se zaradoval: "Už se těším na teplé jídlo."

"Možná to bude na nějakou dobu naše poslední," prohodil Jimmy k Locklearovi.

Došli k hostinci, nad jehož vchodem byl vymalován obrázek muže spícího na voze, zatímco jeho mula se utrhla a prchá.

Laurie si zamnul ruce. "Tak teď ta večeře. Spící vozka je jedna z nejlepších vesnických hospůdek, do jaké kdy zajdete, i když ji čas od času navštíví nějaká banda podivných existencí."

Strčil do dveří a všichni vstoupili do jasného a přívětivého lokálu. Ve velkém krbu praskal oheň a před ním stály tři dlouhé stoly. Na druhém konci místnosti, naproti dveřím, se táhl dlouhý výčepní pult a za ním byly vyskládané velké sudy s pivem. Hostinský, poněkud zavalitý muž středního věku, k nim zamířil s úsměvem na rtech. "Á, hosti. Vítejte." Když se přiblížil až k nim, jeho úsměv se ještě roztáhl. "Laurie! Roalde! Pro rány boží! To je ale let! Moc rád vás zase vidím."

Minstrel zahlaholil: "Buď zdráv, Geoffrey. To jsou mí společníci."

Geoffrey vzal Laurieho za loket a vedl jej ke stolu u pultu. "Tví přátelé jsou tu vítáni stejně jako ty." Usadil je a drmolil: "Jsem tak rád, že tě zase vidím, přál bych si, abys tu byl před dvěma dny. Dobrý zpěvák by se mi docela hodil."

Laurie se pousmál. "Potíže?"

Hostinský vypadal, jako kdyby jeho trápení nebralo konce. "Pořád. Měli jsme tu tlupu trpaslíků. Zpívali ty své opilecké odrhovačky celé hodiny. Trvali na tom, že musí držet rytmus, a třískali do stolu vším, co jim přišlo pod ruku, konvicemi, korbely, sekerami. Vůbec nebrali ohled na to, co jim říkám. Rozbili mi půlku nádobí a poškrábali všechny stoly. Teprve dnes odpoledne se mi to tu podařilo uvést jakžtakž do pořádku. Jeden stůl jsem musel úplně opravit." Naoko přísně si změřil Laurieho a Roalda. "Takže si nic nezačínejte jako posledně.

Jedno pozdvižení za týden bohatě stačí." Rozhlédl se po sále. "Je tu teď klid, ale čekám každým dnem karavanu. Ambros, kupec se stříbrem, tudy projíždí každý rok touto dobou."

Roald se ozval: "Geoffrey, umíráme žízní."

Muž se zatvářil kajícně. "Opravdu, moc se omlouvám. Zrovna jste přijeli, máte hrdla vyschlá od prachu, a já tady stojím a žvaním jako stará baba. Co si dáte?"

"Pivo," objednal si Martin a ostatní po něm opakovali jako ozvěna.

Hostinský odchvátal a za okamžik se vrátil s tácem cínových korbelů, v nichž pěnilo chladné pivo. Po prvním doušku nahořklého moku se Laurie zeptal: "Co zavedlo trpaslíky tak daleko od domova?"

Geoffrey se posadil k nim a utřel si ruce do zástěry. "Vy jste neslyšeli tu novinu?"

Laurie zavrtěl hlavou. "Cestujeme z jihu. Jakou novinu?"

"Trpaslíci zasedli k rozhovorům v Kamenné Hoře, shromáždili se v dlouhé hale náčelníka Harthorna ve vesnici Delmorii."

"A proč?" chtěl vědět Arutha.

"Nu, ti trpaslíci, kteří tudy procházeli, se plahočili až z Dorginu a podle jejich řečí je to poprvé za celé věky, co se trpaslíci z Východu vypravili navštívit své bratry na Západě. Starý král Halfdan poslal z Dorginu svého syna Hogneho a jeho obhroublé kumpány, aby se zúčastnili znovunastolení vlády Tholinů. Když se během trhlinové války našlo Tholinovo kladívko, západní trpaslíci nepřestávali Dolgana z Caldary ponoukat, aby převzal korunu, která zapadla s Tholinovou smrtí. Trpaslíci ze Šedých Věží, Kamenné Hory, Dorginu a z jiných míst, o kterých jsem nikdy ani neslyšel, se tam stahují, aby viděli, jak se Dolgan stane králem západních trpaslíků. A jestli Dolgan souhlasil se shromážděním, povídal Hogne, je to předzvěstí toho, že korunu přijme, ale znáte trpaslíky. Něco rozhodnou rychle a jindy se rozhoupávají celé roky. Myslím, že to je proto, že žijí tak dlouho."

Arutha s Martinem si věnovali mírné úsměvy. Oba vzpomínali na Dolgana s dojetím. Arutha se s ním poprvé setkal před lety, když cestoval s otcem na východ, aby králi Rodricovi předal zprávu o nadcházející tsuranské invazi. Dolgan byl jejich průvodcem starobylými doly, Mac Mordainovou šachtou. Martin jej poznal později, během války. Vůdce trpaslíků byl zásadový a odvážný tvor, měl bystrý úsudek a pronikavou mysl. Oba věděli, že z něj bude dobrý král.

Popíjeli a zvolna odkládali svou cestovatelskou výbavu, sundavali si přilby, odepínali zbraně a nechávali se prostupovat pokojným a uklidňujícím ovzduším hostince. Geoffrey jim stále doplňoval korbely a po chvíli donesl chutné jídlo: maso, sýry, dušenou zeleninu a chléb.

Rozhovor sklouzl k všednosti. Hostinský vyprávěl příběhy, které slyšel od poutníků. S vervou polykali večeři a Laurie poznamenal: "Je tu dnes v noci klid, Geoffrey."

Hospodský přitakal. "To ano. Kromě vás mám už jen jednoho hosta." Ukázal na muže, který seděl v nejvzdálenějším koutě, a všichni se překvapeně otočili. Arutha naznačil, aby pokračovali v jídle. Všichni se v duchu divili, jak je možné, že si ho celou dobu nevšimli. Cizinec si nově příchozích zdánlivě nevšímal. Byl to prostě vyhlížející chlapík ve středních letech a nic na jeho zjevu nebo oděvu nebylo nápadné. Měl na sobě těžký hnědý plášť, pod nímž nebylo vidět, zda obléká kroužkovou nebo koženou zbroj, jestli vůbec nějakou. Na stole ležel štít, potažený obyčejným koženým krytem. Aruthu přepadla zvědavost, protože jen vyděděný muž nebo někdo na svaté pouti by si zakryl znak na štítu – mezi čestnými lidmi, dodal pro sebe Arutha. Zeptal se Geoffreye: "Kdo je to?"

"Nemám zdání. Jmenuje se Vranky. Je tu dva dny, objevil se tu hned poté, co odešli trpaslíci. Mluví málo. Drží se stranou. Ale platí účet a nedělá potíže." Geoffrey začal sklízet ze stolu.

Když hostinský zmizel v kuchyni, Jimmy se naklonil přes stůl, jako by chtěl vyndat něco z vaku naproti sobě, a tiše špitl: "Je dobrý. Nedává to znát, ale natahuje uši, aby slyšel, o čem si povídáme. Dávejte pozor na to, co říkáte. Já na našeho přítele dohlédnu."

Když se Geoffrey vrátil, zajímal se: "Kam máte namířeno, Laurie?"

Odpověděl Arutha. "Do Tyr-Sogu."

Jimmy měl dojem, že zachytil záblesk zájmu osamělého stolovníka, ale nebyl si jist. Muž se tvářil, jako že se stará jen o svůj pokrm.

Geoffrey poklepal Laurieho po rameni. "Nejedeš se podívat na svou rodinu, nebo ano?"

Laurie zavrtěl hlavou. "Vlastně ani ne. Příliš mnoho let. Příliš mnoho neshod." Všichni kromě Barua a Lockleara věděli, že Laurieho zapudil vlastní otec. Jako chlapec byl Laurie špatný sedlák, víc jej přitahovalo denní snění a písničky.

Jeho otec měl na starosti dost hladových krků a vyhnal jej z domu, když mu bylo třináct.

Hostinský nebyl k zastavení. "Tvůj otec tudy projížděl před dvěma, ne, skoro třemi lety. Těsně před koncem války. Sváželi tehdy s ostatními sedláky zrní pro vojsko dolů do LaMutu." Pozoroval Laurieho. "Mluvil o tobě."

Lauriemu přeběhl po tváři výraz, kterému ostatní u stolu nerozuměli. "Zmínil jsem se tehdy, že je to už sakra dlouho, co ses tady neukázal, a on na to: 'Nu, máme to oba ale štěstí. Ten zatrolený budižkničemu mě už taky pěkných pár let nepotrápil.'"

Laurie vybuchl smíchy. Roald se k němu připojil. "To je celý můj táta. Doufám, že se ten starý paprika má pořád dobře."

"Myslím, že má," soudil Geoffrey. "On a tví bratři si podle všeho vedou slušně. Jestli to půjde, pošlu mu zprávu, že ses tu stavoval. Naposledy jsme o tobě slyšeli, když ses někam chystal s vojskem, a to bylo určitě tak před pěti šesti lety. Odkud vlastně přicházíte?"

Laurie pohlédl na Aruthu a oba napadlo totéž. Salador bylo vzdálené východní panství a na severní hranici se ještě nedoneslo, že se na něm stal vévodou rodák z Tyr-Sogu, který se oženil s královou sestrou. Oběma se ulevilo.

Arutha se pokusil o ledabylý tón. "Tak různě se touláme. Naposledy jsme byli v Yabonu."

Geoffrey se znovu posadil. Zabubnoval prsty o dřevo a navrhl jim: "Možná by se vám vyplatilo počkat na Ambrose. Taky se vypraví do Tyr-Sogu. Jsem si jistý, že se

mu pár strážců navíc bude hodit. Na cestách je dnes bezpečněji ve velkých skupinách."

Laurie nadhodil: "Těžkosti?"

Geoffrey rozhodil rukama. "V lesích? Odjakživa, ale poslední dobou čím dál tím víc. Už týdny se tu vypráví o goblinech a brigantech, kteří obtěžují poutníky. Není to nic nového, ale zdá se, že je toho teď přespříliš. A taky je zvláštní, že prý goblini i zločinci cestují na sever." Na chvilku se odmlčel. "Pak je tu i něco, o čem povídali trpaslíci, hned když přijeli. Bylo to opravdu podivné."

Laurie předstíral pobavenou přezíravost. "Trpaslíci mají k přehánění sklony."

"Ale tohle bylo vážně neobvyklé, Laurie. Trpaslíci tvrdili, že překřížili cestu nějakým Temným bratrům, a protože to jsou trpaslíci, pokusili se je prohnat. Prý je pronásledovali a jednoho z nich zabili, nebo to tak aspoň mělo být. Ale tomu stvoření se nechtělo umřít, dokonce to odpřisáhli. Možná ti mladíci jen chtěli tahat prostého hospodského za nos, ale říkali, že praštili toho Bratra sekerou a rozštípli mu hlavu vejpůl, ale jemu ty dvě půlky tak nějak k sobě přirostly a on odskotačil za svými kumpány, jako by se nic nestalo. Prý je to tak vyděsilo, že nechali pronásledování pronásledováním. To je druhá věc. Trpaslíci se dušovali, že nikdy neviděli tlupu Temných bratrů, kteří by tak utíkali; jako by někam spěchali a neměli čas bojovat. Je to od přírody krvelačná cháska a trpaslíky nemají o nic radši než kohokoli jiného." Geoffrey se potutelně usmál a mrkl na ně. "Já vím, že ti starší trpaslíci vidí věci střízlivě a nezveličují, ale tihle mladíci mě tak trochu škádlili."

Arutha ani jeho společníci na sobě nedali nic znát, ale všichni si uvědomovali, že příběh byl pravdivý. Znamenalo to, že Černí vrazi se opět potulují po Království.

Arutha se vrátil k původnímu tématu. "Snad by bylo lepší počkat na tu karavanu se stříbrem, ale my musíme vyrazit za úsvitu."

Laurie naznačil: "Když tu máš jen jednoho hosta, určitě nebudou potíže s ubytováním."

"Vůbec ne." Geoffrey se naklonil blíž a zašeptal: "Nechci se dotknout platícího hosta, ale spí v lokále. Nabídl jsem mu pokoj se slevou, když tu teď mám dost volno, ale odmítl. Co někdo neudělá, aby ušetřil pár stříbrných." Pak se zvedl.

"Kolik pokojů?"

"Dva budou pohodlně stačit," usoudil Arutha.

Hostinský vypadal zklamaně, ale vzhledem k tomu, že poutníci měli často omezené prostředky, nepřekvapilo jej to. "Nechám vám přinést další postele."

Arutha a jeho druzi začali sbírat svá zavazadla a Jimmy se ohlédl po cizím muži. Zdál se zaujatý obsahem své konvice s vínem a ničím jiným. Geoffrey přinesl několik svící a zapálil je třískou z krbu. Potom je odvedl nahoru po temném schodišti do jejich pokojů.

Jimmyho cosi probudilo. Smysly bývalého zloděje byly lépe přizpůsobeny vnímat noční změny, než tomu bylo u jeho přátel. On a Locklear měli lůžka v pokoji s Lauriem a Roaldem. Arutha, Martin a Baru spali na protější straně úzké chodby, v komnatě nad výčepem. Zvuk, který Jimmyho vytrhl ze sna, přicházel zvenčí. Jimmy byl přesvědčen, že jej bývalý vrchní lovčí z Crydee ani horal nezaslechli. Mladý panoš z princova dvora napínal uši, jak jen mohl. Slabý šelest se ozval znovu. Tiše vstal z matrace na zemi, vedle níž měl rozloženou houni Locklear. Obešel spícího Roalda a Laurieho a vyhlédl z okna mezi jejich postelemi.

Ve tmě letmo zaznamenal pohyb, jako by se někdo protáhl kolem stodoly. Jimmy zauvažoval, zda by neměl vzburcovat ostatní, ale pak si pomyslel, že by bylo bláznovství budit je jen tak pro nic za nic. Vzal si meč a nehlučně opustil ložnici.

Jeho bosé nohy nevydaly ani ten nejmenší hluk, když se opatrně blížil ke schodům. Na odpočívadle nad schodištěm se v průčelí otevíralo další okno. Jimmy vykoukl ven a v šeru rozpoznal postavy, postupující podél lesa přes cestu.

Považoval za nepravděpodobné, že by se někdo skrýval pod pláštíkem noci, kdyby měl počestné úmysly.

Spěchal dolů po schodech a našel venkovní dveře odemčené.

Podivil se, neboť si byl téměř jist, že když šli spát, byla petlice zapadlá. Pak si vzpomněl na cizího hosta. Otočil se a zjistil, že onen muž je pryč.

Přistoupil k oknu a maličko poodtáhl okenici, ale nic neviděl. Tichounce jako myška vyšel ze dveří a přitiskl se ke stěně. Věřil, že jej noční tma skryje. Přikrčil se a rozběhl se podél domu k místu, kde naposledy zahlédl pohyb.

Jimmyho schopnost kráčet naprosto nehlučně byla oslabena skutečností, že se musel vypořádat s nočním lesem. Přestože během výpravy s Aruthou do Pekraelinu získal s tímto prostředím jisté zkušenosti, stále byl městským chlapcem. Byl nucen jít velmi pomalu a obezřetně. Po chvíli dolehly k jeho uším hlasy. Opatrně se blížil ke zdroji rozhovoru a zahlédl slabé světlo.

Začínal rozeznávat jednotlivé útržky vyřčených vět, když tu náhle uviděl na malé mýtince půl tuctu postav. Muž v hnědém kabátě se zakrytým štítem rozmlouval s tvorem v černé zbroji. Jimmy se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Byl to Černý vrah. Čtyři další peklomoři stáli mlčky stranou, tři z nich měli na sobě šedé pláště lesních klanů a

jeden kalhoty a vestu, oděv obvyklý pro příslušníky horských tlup. Muž v hnědém právě říkal: "...nic, povídám. Podle vzhledu žoldnéři a minstrel, ale..."

Černý vrah jej přerušil. Mluvil hlubokým hlasem, který jako by přicházel z dálky a zněl zvláštně zadýchaně. "Nejsi placen za myšlení, člověče. Jsi placen za to, že sloužíš." Zdůraznil svá slova tím, že jej bodal ukazovákem do prsou.

"Dbej, abych zůstal spokojen s tvou prací, a náš vztah se nezmění. Zklameš-li mě, poneseš tíhu následků." Muž v hnědém plášti nevypadal na to, že by se nechal snadno zastrašit, ale nyní pouze přikyvoval. Jimmy jej chápal, Černí vrazi budili hrůzu. Sloužili Murmandamovi i po smrti.

"Zmínil ses, že je tam zpěvák a chlapec?" Jimmy ztěžka polkl.

Muž odložil svůj plášť a odhalil hnědou kroužkovou zbroj. "Nu, když o tom tak přemýšlím, spíš by bylo přesnější říct, že jsou tam dva chlapci, oba jsou ale dost velcí."

Jeho slova vytrhla Černého vraha ze zamyšlení. "Dva?"

Muž přitakal. "Nejspíš bratři, podle toho, jak vypadají. Skoro stejně vysocí, sice mají každý jinou barvu vlasů, ale jsou si v něčem podobní jako sourozenci."

"Pekraelin. Byl tam chlapec, ale ne dva... Pověz, je mezi nimi Hadati?"

Muž v hnědém pokrčil rameny. "Ano, ale horalé jsou tu všude. Jsme v Yabonu."

"Tenhle by měl být ze severozápadu, od Blankytného jezera." Dlouho se zpoza černé přilby ozývalo pouze těžké oddechování, jako kdyby byl peklomor ponořen v myšlenkách, nebo hovořil s někým jiným. Černý vrah udeřil pěstí do dlaně. "Mohli by to být oni. Byl s nimi někdo, kdo vypadá jako prohnaný štíhlý válečník s tmavými vlasy po ramena, hladce oholený?"

Muž zavrtěl hlavou. "Je tam jeden bez vousů, ale je velký. Je tam i hubený, ale má krátké vlasy a vousy. Kdo myslíte, že to je?"

"To nepotřebuješ vědět," zpražil jej Černý vrah. Jimmy uvolnil svaly na nohou tím, že zvolna přenesl váhu. Seznal, že se peklomor snaží spojit tuto družinu s muži, kteří vtrhli před rokem do Pekraelinu a odnesli si odtud stříbrný trn.

Potom peklomor rozhodl: "Počkáme. Před dvěma dny jsme obdrželi zprávu, že Pán Západu zemřel, ale nejsem blázen, abych považoval muže za mrtvého, dokud nedržím jeho srdce v ruce. Možná to nic není. Kdyby s nimi byl elf, vypálil bych dnes v noci ten hostinec od základů, ale nemám jistotu. Přesto zůstaň ve střehu. Mohli by to být jeho přátelé, kteří se sem vypravili, aby jej pomstili."

"Sedm mužů a dva z nich ještě kluci. Jak by vám mohli uškodit?"

Peklomor si otázky nevšímal. "Vrať se do hospody a měj oči na stopkách, Morgane Vranky. Platíme tě dobře a rychle za poslušnost, ne za vyptávání. Kdyby ti z hostince odjeli, sleduj je z bezpečné vzdálenosti. Jestli se budou do poledne držet cesty do Tyr-Sogu, přijď zpátky a čekej. Obrátí-li se do té doby k severu, chci to vědět. Přijď sem zítra v noci a povíš mi, co a jak. Ale neotálej, Segersen cestuje se svými muži na sever a ty se s ním musíš setkat. Když nedostane další splátku, otočí se a odvede své lidi domů. Potřebuji jeho inženýry.

Je zlato v bezpečí?"

"Nosím ho pořád u sebe."

"Dobře. Můžeš jít." Černý vrah se zachvěl, zavrávoral a pak se jeho pohyby zklidnily. Úplně jiným hlasem poručil: "Udělej vše, co ti náš pán přikázal, člověče." Otočil se a odcházel. Zanedlouho byla paseka prázdná.

Jimmy měl ústa dokořán. Konečně pochopil. Ten hlas již slyšel, v paláci, kde se nemrtvý peklomor pokoušel zabít

Aruthu, a potom ještě jednou ve sklepě domu 'U veselých vdoviček', když vyhladili Puštíky v Krondoru. Muž jménem Morgan Vranky nemluvil s Černým vrahem, ale jen jeho prostřednictvím. A Jimmy nepochyboval ani vteřinu s kým. S Murmandamem!

Jimmy kvůli údivu zaváhal a pojednou si uvědomil, že se nestihne vrátit do hostince před Vrankym. Muž již mýtinu opustil a vzal si s sebou svítilnu. Jimmy bude muset ve tmě postupovat pomalu.

Ve chvíli, kdy se Jimmy doplížil na průsek u cesty, zahlédl odlesk oranžové záře vycházející z krbu ve výčepu. Vranky právě zavíral dveře hostince. Slyšel, jak zaklapla závora.

Nehlučně chvátal podél okraje mýtiny až k místu, kde se nacházelo okno do jeho pokoje. Přeběhl volné prostranství a kvapně vyšplhal po zdi, na hrubém povrchu našel dost úchytů pro ruce i pro nohy. Z tuniky vytáhl motouz a háček a snadno uvolnil jednoduchou zástrčku, jíž se okno zamykalo. Otevřel je a vlezl dovnitř.

Do prsou se mu zaryly dva hroty mečů a on ztuhl. Když Laurie s Roaldem viděli, kdo před nimi stojí, oddálili své zbraně. Locklear měl také meč v ruce a hlídal dveře. "Co to má znamenat? Vymyslel sis nový způsob smrti: necháš své přátele, aby tě probodli?" obořil se na něj Roald.

"Co to tady máš?" ukázal Laurie na háček a na provaz. "Myslel jsem, žes toho už nechal."

"Tiše," sykl chlapec a odložil zlodějské náčiní. Šeptem se ohradil: "Ty už nejsi minstrel skoro rok a taky s sebou pořád všude taháš loutnu. Teď poslouchejte, máme potíže. Ten chlapík z lokálu pracuje pro Murmandama."

Laurie s Roaldem si vyměnili pohledy. Laurie špitl:

"Raději to řekni Aruthovi."

Arutha prohlásil: "Nu, tak tedy víme, že se k nim dostala novina o mé smrti. A víme, že navzdory tomu divadlu v Krondoru není Murmandamus přesvědčen." Všichni se sešli v Aruthově pokoji a potmě tlumeně rozmlouvali.

"Přesto to vypadá," přemítal Baru, "že jedná, jako bys byl mrtev, dokud se neprokáže opak; bez ohledu na to, jestli v něm hlodají pochyby."

Laurie se ozval: "Nemůže udržovat spojení Bratrstva donekonečna. Musí se brzy rozhoupat k nějakému činu, jinak se mu všechno rozpadne pod rukama."

"Když budeme pokračovat jeden den k Tyr-Sogu, nechají nás na pokoji," upozornil Jimmy.

"To ano," přisvědčil Roald, "ale stále je tu ten Segersen."

"Kdo je to?" zajímalo Martina.

"Generál žoldnéřů," odpověděl Roald. "Ale není jako ostatní. Nemá velkou jednotku, nikdy v ní není sto mužů, dokonce jich je často míň než padesát. Vybírá si odborníky: důlní průzkumníky, inženýry, taktiky. Má ty nejlepší muže.

Zaměřuje se hlavně na boření zdí nebo jejich udržování, záleží na tom, kdo platí. Viděl jsem ho pracovat. Pomáhal baronovi Croswaithovi během pohraniční potyčky s baronem Lobromillem, když jsem sloužil u Croswaitha."

"Také jsem o něm slyšel," přisadil si Arutha. "Působí ve Svobodných městech nebo v Quegu, takže se na něj nevztahují královské zákony o žoldnéřích.

Zajímalo by mě však, k čemu bude Murmandamovi oddíl vysoce ceněných odborníků. Pokud pracuje tak daleko na západě, musí nutně přejít přes Tyr-Sog nebo Yabon. Dál na východ jsou hraniční baronáty. Ale stále zůstává na druhé straně hor, a i kdyby se rozhodl obléhat, nebude je potřebovat ještě celé měsíce."

"Možná si chce zajistit, aby si toho Segersena nenajal někdo jiný," odvážil se Locklear.

"Snad," připustil Laurie. "Ale spíš potřebuje něco, co mu Segersen může nabídnout."

"Pak musíme dohlédnout, aby to nedostal," uzavřel debatu Arutha.

Roald se ještě ujistil: "Pojedeme půl dne po silnici do Tyr-Sogu a pak se vrátíme?"

Arutha pouze přikývl.

Arutha dal znamení.

Roald, Laurie a Jimmy se pomalu sunuli kupředu a Martin s Baruem zamířili na obě strany, aby se připlížili zezadu. Locklear zůstal u koní. Strávili půl dne na cestě do Tyr-Sogu; krátce po poledni Martin sešel ze silnice a zdržel se za nimi. Pak se vrátil se zprávou, že muž jménem Vranky upustil od pronásledování. Nyní stopovali oni jeho, byla noc a odpadlík Vranky se měl znovu setkat se svými peklomořími chlebodárci.

Arutha tiše přistoupil k Jimmymu a podíval se mu přes rameno. Zase jednou pozoroval princ Černého vraha. Obrněný peklomor promluvil: "Sledoval jsi tu družinu?"

"Táhli po cestě nahoru do Tyr-Sogu, přesně, jak měli. Sakra, říkal jsem vám, že nejsou nic. Ztratil jsem tím plahočením celý den."

"Uděláš to, co ti náš pán přikáže."

Jimmy zašeptal: "To není tentýž hlas. Je to ten druhý."

Arutha kývl na srozuměnou. Chlapec jim vysvětlil záhadu s dvěma hlasy, a i oni už byli svědky toho, jak Murmandamus přebírá vládu nad svými služebníky. "Dobrá," špitl princ v odpověď.

Peklomor pokračoval: "Teď počkáš na Segersena. Víš, že–"

Černý vrah jakoby poskočil a padl na Vrankyho, který jej na okamžik zachytil, ale pak jej nechal sklouznout na zem. Vyděšený ničema s hrůzou zíral na šíp trčící zpod okraje

peklomorovy přilby. Martinova střela prorazila chránič krku z kroužkové zbroje a na místě jej zabila.

Než stihli ostatní čtyři peklomoři tasit zbraně, Martin zasáhl dalšího, Baru vyskočil ze tmy, jeho dlouhý meč se zakmitl a ukončil život třetího. Roald přeběhl několika skoky paseku a proklál posledního z nich. Jimmy s Aruthou vystoupili proti Vrankymu. Téměř se nesnažil bránit, náhlý útok jej zaskočil a ryhle si uvědomil, že je nepřítel v přesile. Vypadal zmateně, zvlášť když spatřil Martina a Barua, jak svlékají Černému vrahovi zbroj.

Strach vystřídalo zděšení, když sledoval, jak Martin rozřezává peklomorovi hruď a vyjímá mu srdce. Jeho oči se rozšířily úžasem, neboť teprve teď poznal, kdo přemohl tlupu peklomorů. "Vy–" Těkal zrakem po tvářích, které jej obklopily. Zastavil se u Aruthy. "Vy! Vy máte být mrtvý!"

Jimmy jej hbitě zbavil utajených zbraní a prohledal mu krk. "Nemá ebenovou sovu. Není to jeden z nich."

Ve Vrankyho očích zableskl štvaný výraz. "Já a jeden z nich? Ani náhodou, Vaše Blahorodí. Já jen předávám vzkazy, pane. Jen si tak vydělávám pár zlatých, Vaše Laskavosti. Víte, jak to chodí."

Arutha poslal mávnutím ruky Jimmyho pryč. "Přiveď Lockyho. Nechci, aby tam byl sám, kdyby se kolem potulovali další Temní bratři." Pak udeřil na zajatce. "Co má Segersen do činění s Murmandamem?"

"Segersen? Kdo je to?"

Roald udělal krok vpřed a těžkým jilcem své dýky, kterou svíral v rukavici, praštil Vrankyho do obličeje, zkrvavil mu nos a roztrhl líci.

"Nezlom mu čelist, pro slitování boží," ozval se Laurie, "nebo nám nebude schopen říct vůbec nic."

Roald uštědřil muži svíjejícímu se na zemi kopanec. "Poslouchej, hošánku. Nemám čas se s tebou párat. Raději

odpověz, nebo tě odneseme zpátky do hospody v kusech." Pro zdůraznění svých slov přejel prsty po ostří dýky.

"Co má Segersen co do činění s Murmandamem?" zopakoval Arutha.

"Já nevím," procedil muž skrze krví zalité rty a zaječel, když jej Roald znovu nakopl. "Čestně, já nevím. Jen mi přikázali, abych se s ním setkal a doručil mu vzkaz."

"Jaký vzkaz?" zajímal se Laurie.

"Je jednoduchý. Měl jsem mu jen říct: 'Ve Skloněné průrvě'."

Baru podotkl: "Skloněná průrva je úzká stezka přes hory, je odsud přímo na sever. Jestli ji Murmandamus obsadil, udrží ji dost dlouho na to, aby mohli Segersenovi muži projít."

"Stále však nevíme, proč Murmandamus potřebuje tyhle odborníky," poznamenal Laurie.

Roald zavtipkoval: "Asi je chce k tomu, k čemu bys je využil i ty."

"Ale co chce obléhat?" nadhodil Arutha. "Tyr-Sog? Je příliš snadné poslat tam posily z Yabonu, a navíc by si musel probít cestu skrz hromorské nomády na druhé straně hor. Železný Průsmyk a Severen jsou příliš daleko na východě a proti elfům nebo trpaslíkům se bez nich obejde. Zbývá Skalní Hrad."

Martin dokončil krvavé dílo a prohlásil: "Snad, ale to je největší z pevností hraničních baronů."

Arutha uvažoval: "Neobtěžoval bych se s obléháním. Je postavená tak, aby odolala nájezdníkům. Může ji prostě dobýt tak, že nasadí velkou přesilu. Podle toho, co jsme viděli, se Murmandamus příliš nezdráhá plýtvat životy. Kromě toho by se ocitl uprostřed Severní výšiny a neměl by kam jít. Ne, to nedává smysl."

"Podívejte," žadonil muž na zemi, "jsem obyčejný prostředník, chlapík, kterého platí za práci. Tak na mě

přece nemůžete svalovat vinu za to, co Bratrstvo chystá, že ne, Vaše Laskavosti."

Jimmy se vrátil s Locklearem v patách.

Martin se obrátil k Aruthovi. "Myslím, že už nic víc neví."

Aruthovi přeběhl po tváři zlověstný stín. "Ví, kdo jsme."

Martin přitakal: "To ano."

Vranky zbledl. "Podívejte, na mě se můžete spolehnout.

Budu mlčet jako ryba. Nemusíte mi nic dávat. Jen mě nechte jít a já se tu už nikdy neukážu. Čestně."

Locklear se rozhlédl po zachmuřených společnících. Unikalo mu, co se zde odehrává.

Arutha si toho všiml a pokývl na Jimmyho. Starší z mladíků hrubě popadl Lockleara za paži pod ramenem a vlekl jej pryč. "Co–" divil se mladší panoš.

Když poodešli o kus dál, Jimmy zůstal stát. "Počkáme tady."

"Ale proč?" tázal se nechápavě Locky.

"Aby mohli vykonat, co musí."

"Vykonat co?" nedal se Locklear odbýt.

"Zabít toho odpadlíka."

Locklearovi se udělalo nevolno. Jimmy nasadil ostrý tón. "Uvědom si, Locky, že tohle je válka a ve válce se lidi zabíjejí. A tenhle Vranky je jeden z nejhanebnějších, kteří v ní zemřou." Locklear nemohl uvěřit krutosti, která se zračila v Jimmyho obličeji. Déle než rok v něm viděl darebáka, nezbedníka, okouzlujícího svůdce, ale nyní odhalil něco, co by nikdy nečekal, chladného, bezohledného světaznalého mladého muže, jenž zabil a bude zabíjet znovu. "Ten člověk musí zemřít," pokračoval rozhodně Jimmy. "Poznal Aruthu a myslíš si snad, že by na princův život někdo vsadil zlámanou grešli, kdyby nechal Vrankyho běžet?"

Locklear vypadal otřeseně a byl bledý jako stěna. Pomalu zavřel oči. "Nemohli bychom..."

"Co?" vyštěkl Jimmy. "Počkat, až tudy bude projíždět hlídka, abychom ho předali soudci v Tyr-Sogu? Aby se rozneslo, že Arutha žije? Nebo ho někde na pár měsíců uvázat? Poslouchej, jestli ti to pomůže, opakuj si, že Vranky je zrádce a Arutha zastupuje spravedlnost. Ale ať se na to díváš, jak chceš, nemáme na vybranou."

Locklearovi se hlavou honilo kdovíco. Pak se z mýtiny ozval přidušený výkřik a chlapec sebou trhl. Vnitřní neklid ustoupil a on přikývl. Jimmy položil svému příteli dlaň na rameno a lehce stiskl. Náhle věděl, že Locklear už nikdy nebude vyhlížet tak mladě jako dřív.

K velké radosti poněkud zaskočeného Geoffreye se vrátili do hostince a vyčkávali. Po třech dnech se ve dveřích objevil cizinec a přistoupil k Roaldovi, jenž seděl na bývalém Vrankyho místě. Krátce spolu promluvili a neznámý muž vztekle odešel, Roald mu řekl, že Murmandamus dohodu se Segersenem zrušil. Martin se Geoffreymu zmínil, že se nedaleko utábořil věhlasný hledaný generál a je si jist, že za zprávu o něm vyplatí místní posádka slušnou odměnu. Následujícího dne odjeli a zamířili na sever.

Když nechali hostinec za zády, Jimmy utrousil: "Geoffreye čeká příjemné překvapení."

Arutha se podivil: "Proč?"

"Nu, Vranky nezaplatil účet za poslední dva dny, tak si Geoffrey nechal jeho štít jako pojistku."

Roald se společně s Jimmym uchechtl. "Chceš naznačit, že se jednoho dne podívá pod ten kryt."

Všichni kromě Roalda se tvářili nechápavě, a tak Jimmy přiznal: "Je zlatý."

"Proto jej Vranky pořád nosil s sebou, i když mu to přinášelo jen samé trápení," dodal Roald.

"A proto jste spálili všechno kromě věcí, které využil Baru, ale tohle jste vzali zpátky."

"Je to splátka pro Segersena. Nikdo se přece nebude starat o vyděděného bojovníka, kterému v kapse nezacinkají o sebe ani dva měďáky, ne?" přisadil si Jimmy a všichni se rozesmáli. "Je správné, že ho dostal Geoffrey. Nebesa vědí, že tam, kam jedeme, nám sotva k něčemu bude."

Smích odumřel.

* * *

Arutha nařídil zastavit.

Už týden bez ustání cestovali k severu. Dvakrát se zastavili v hadatské vesnici, kde Barua znali. Přivítali jej tam s úctou, protože se po hadatské vrchovině roznesla zpráva o tom, že zabil Murada. Jestli byli horalé zvědavi na Baruovy společníky, nedali to na sobě znát. A Arutha i ostatní si byli naprosto jisti, že se o jejich průchodu nikdo nedoví.

Nyní se ocitli před úzkým chodníkem vedoucím nahoru do hor, před Skloněnou průrvou. Baru jedoucí po Aruthově boku pravil: "Tady znovu vstoupíme na nepřátelské území. Jestli se Segersen neobjeví, snad peklomoři stáhnou svoje hlídky, ale může se stát, že jim vpadneme přímo do náruče."

Arutha jen pokývl.

Baru si svázal své vlasy do ohonu nad zátylkem, zabalil své tradiční meče do plédu a ukryl je v tlumoku s houní. Nyní se mu po boku pohupoval meč Morgana Vrankyho a přes tuniku měl převlečenou jeho kroužkovou zbroj. Hadati zmizel a na jeho místě stanul další obyčejný

žoldnéř. To byl jejich příběh. Představovali pouze jednu z mnoha tlup vyvrženců, které se shromažďovaly pod Murmandamovým praporem, a doufali, že tento výmysl obstojí. Cestou celé dny přemítali a debatovali o tom, jak se k Murmandamovi dostat. Nakonec se všichni shodli, že to poslední, co by Murmandamus čekal, i kdyby si myslel, že je Arutha stále naživu, by byl princ přicházející se zapsat do jeho vojska.

Bez dalších hovorů vyrazili kupředu, Martin s Baruem v čele, za nimi Arutha a Jimmy, Laurie a Locklear a nakonec Roald. Zkušený voják neustále sledoval stezku za sebou. Stoupali vzhůru Skloněnou průrvou.

* * *

Čtyři dny vystupovali po úzkém chodníku, dokud se pěšina nestočila na severovýchod. Zdálo se, že opisuje křivku hor, ačkoliv stále ubíhala po jižních úbočích. Ve skutečnosti ještě neopustili Království, vrcholy kolem nich zanesli královští kartografové do map jako hranici mezi Ostrovním královstvím a Severními pláněmi. Jimmy o takových věcech neměl přehled. Nacházeli se v oblasti, kde byl pro ně každý nepřítelem, protože každý, koho potkají, na ně pravděpodobně bez váhání zaútočí.

Martin čekal v ohybu stezky. Vrátil se ke svému zvyku prozkoumávat cestu vpředu pěšky, tak jako tomu bylo při výpravě do Pekraelinu. Krajina zde byla kamenitá, takže se koně nemohli pohybovat příliš rychle a Martin pohodlně udržel tempo před družinou. Dal znamení a ostatní sesedlali. Jimmy s Locklearem vzali koně a vedli je o kus zpátky, přičemž je obrátili pro případ, že by museli uprchnout. Ačkoli, pomyslel si Jimmy, by to mohlo být poněkud svízelné, protože chodník byl tak úzký, že jediná úniková cesta vedla k místu, kde začínal.

Ostatní došli k vévodovi a ten zvedl ruku, aby zachovali ticho. Z dálky zaslechli zvuk, který jej přiměl zastavit - hluboké vrčení, tu a tam přerušené štěkotem, jemuž odpovídalo jiné, nezvyklé chrčení.

Tasili zbraně a plížili se ke zdroji hluku. Necelých deset yardů za zákrutem spatřili křižovatku dvou chodníků, jeden mířil k severovýchodu a druhý na západ. Na zemi ležel muž; nebylo možno určit, zda je mrtvý, nebo jen v bezvědomí.

Nad jeho nehybným tělem se tyčil obrovský pes připomínající mastifa, ale dvakrát tak veliký, dospělému člověku by sahal téměř do pasu. Kolem krku měl kožený obojek s ostrými železnými hroty, který vypadal jako kovová hříva. Cenil zuby, vrčel a štěkal. Před ním se krčili tři trolové.

Martin vypustil šíp a zasáhl zadního trola do hlavy. Střela pronikla silnou lebkou a tvor padl mrtev, aniž by si to uvědomil. Ostatní se otočili, což se pro toho, který stál nejblíž k psovi, projevilo jako osudná chyba. Pes po něm skočil a zaťal mu své ohromné tesáky do hrdla. Když třetí zpozoroval pět útočících mužů, pokusil se utéct, ale Baru byl rychlejší. Přeskočil změť těl a v mžiku trola proklál svým mečem.

Brzy bylo slyšet už jen výhružné tlumené vrčení psa, který stále držel mrtvého trola pod krkem. Když se muži přiblížili, pustil jej a couvl, aby znovu chránil muže spočívajícího na břiše.

Baru si zvíře změřil pohledem, slabě hvízdl a napůl zašeptal: "To snad není možné."

Arutha se zeptal: "Co?"

"Ten pes."

Martin prohodil: "Možné nebo ne, jestli ten člověk není už mrtvý, zemře, protože nás k němu ta bestie nepustí."

Baru vyslovil podivně znějící slovo a pes nastražil uši. Naklonil hlavu na stranu a přestal vrčet. Pomalu se pohnul a vzápětí Baru poklekl a drbal jej za ušima.

Martin s Aruthou přispěchali k muži, aby jej prohlédli, a Roald s Lauriem se vrátili a pomohli chlapcům s koňmi. Když se všichni opět sešli u rozcestí, Martin jim oznámil: "Nežije."

Pes se ohlédl po mrtvém muži a zakňučel, dovolil však Baruovi, aby jej dál hladil.

"Kdo je to?" otázal se Laurie nahlas. "Co přivedlo muže se psem do takové pustiny?"

"A podívejte se na ty troly," kroutil hlavou Roald.

Arutha přikývl. "Mají zbroj i zbraně."

"Horští trolové," vysvětlil Baru. "Jsou chytřejší, prohnanější a nelítostnější než jejich příbuzní z nížin. Tamto jsou jen o málo víc než divoká zvířata, ale tihle – strašní nepřátelé. Murmandamus povolal spojence."

"Ale co ten muž?" ukázal Arutha na mrtvolu.

Baru pokrčil rameny. "Nevím, kdo to je. Ale můžu se pokusit uhodnout, co je zač." Zahleděl se na psa, který před ním klidně seděl, a s přimhouřenýma očima vychutnával Baruovo laskání. "Takové psy chováme v našich vesnicích, jenže jsou o polovinu menší. Pocházejí z téhle rasy, kterou v Yabonu nikdo neviděl přes sto let. Jmenovali se beasthoundi. Před dávnými dobami můj národ přebýval v malých vesnicích roztroušených po zdejších horách a na kopcích pod nimi. Neměli jsme žádná města a dvakrát do roka jsme se scházeli k poradě. Tyhle psy moji předkové vyšlechtili k tomu, aby bránili stáda. Vyrůstali pak do takové velikosti, že mohli zastrašit i jeskynního medvěda. Pánovi beasthounda se říkalo lovec šelem."

Namířil ukazováčkem na záhyby kůže kolem očí. "Pes se zahryzne do protivníkova hrdla a tyhle záhyby mu chrání

oči před krví. Nepustí, dokud není soupeř mrtev, nebo dokud mu to jeho pán nepřikáže. Ten ostnatý obojek zajišťuje, aby jej nezakousl nějaký mohutnější dravec."

Locklear vypadal ohromeně. "Mohutnější! Vždyť je skoro tak vysoký jako poník!"

Baru se přehnanému tvrzení zasmál. "Využívali je k lovu wyvernů."

Locky se zajímal: "Co je to wyvern?"

Jimmy mu odpověděl: "Malý hloupý drak, jen asi dvanáct stop vysoký." Locky přelétl zrakem po ostatních, aby zjistil, jestli si Jimmy dělá legraci. Baru pokýval hlavou a potvrdil, že to myslí vážně.

Martin se obrátil na Barua. "Ten muž byl jeho pán?"

"Nejspíš," přisvědčil Baru. "Pohleď na tu černou koženou zbroj a čapku. V jeho vaku bychom určitě našli železnou masku s koženými řemínky, která se nasadí přes pokrývku hlavy. Můj otec míval ve své chatce podobnou, byla to památka na naše předky." Rozhlédl se kolem a za padlými troly cosi spatřil.

"Támhle, přines to."

Locklear se rozběhl tím směrem a vrátil se s obrovskou kuší. Podal ji Martinovi, jenž hlasitě hvízdl. "Pěkná hračka."

"Je nejmíň o polovinu delší než ta největší kuše, jakou jsem kdy viděl," nechal se slyšet Roald.

Baru souhlasně pokývl. "Říká se jí Drtivá Běta. Proč Běta, to nikdo neví, ale drtivá opravdu je. Mí lidé měli lovce šelem v každé vesnici, aby střežil stáda před horskými lvy, medvědy a jinými dravci. Když se Království rozšířilo až do Yabonu, vaši šlechtici vystavěli města a hrady a patroly hlídaly a uklidňovaly poměry na venkově, lovců šelem už nebylo tolik potřeba a postupně vymřeli. Beasthoundi přestali dorůstat takové velikosti a chovají se jen jako mazlíčci a pro lov menší zvěře."

Martin kuši odložil a jal se zkoumat šíp, který vyňal z toulce u boku. Měl ocelový hrot a byl oproti obyčejnému šípu dvojnásob dlouhý. "Mám dojem, že by se s tím dal prorazit otvor do hradeb."

Baru se pousmál. "Ne tak docela, ale promáčkne do wyvernových šupin díru zvící mužské pěsti. Drakoještěra to sice nezabije, ale dobře si rozmyslí, jestli bude ještě plenit stádo."

Arutha si uvědomil nesrovnalost. "Říkal jsi přece, že už žádní lovci šelem nežijí."

Baru poplácal psa po hlavě a vstal. "Myslelo se, že tomu tak je. Tady však jeden leží." Na dlouho se odmlčel. "Když Království rozšířilo své hranice až za Yabon, byli jsme jen volným seskupením jednotlivých klanů. Rozdělili jsme se podle toho, jak jsme přistupovali k vašim lidem. Někteří vaše předky uvítali s otevřenou náručí, někteří ne. Většina, my Hadaté, se držela starých tradic, bydleli jsme na vrchovině a pásli svá stáda ovcí a dobytka. Ale ti, kteří se odstěhovali do měst, se rychle přizpůsobili a začlenili se mezi obyvatele Království, jichž se sem stahovalo čím dál víc, takže zakrátko mezi nimi nebyl žádný rozdíl. Laurie s Roaldem pocházejí z těchto kořenů. Yabon se stal součástí Království.

Ale některým se to nelíbilo a jejich odpor přerostl v otevřenou válku. Vaši vojáci přišli ve velkém počtu a povstání potlačili. Ale existuje pověst, o které je jen málokdo přesvědčen, že se zakládá na pravdě. Vyskytli se prý tací, kteří se ani nechtěli před králem sklonit, ani netoužili po boji. Tak se rozhodli uprchnout a vydali se na sever hledat nové domovy mimo území Království."

Martin pozoroval psa. "Je možné, že na tom příběhu něco je."

"Zdá se," souhlasil Baru. "Řekl bych, že tam někde mám vzdálené soukmenovce."

Arutha se také zahleděl na beasthounda. "A objevili jsme spojence. Ti trolové dozajista sloužili Murmandamovi a tento muž byl jejich nepřítel."

"A nepřítel našeho nepřítele je naším spojencem," prohlásil Roald.

Baru zavrtěl hlavou. "Uvědomte si, že tito lidé utekli z Království. Možná se jim nebudeš líbit, princi. Mohli bychom spadnout z bláta do louže." Poslední větu pronesl s trpkým úsměvem.

Arutha si stál na svém. "Nemáme na výběr. Dokud se nedovíme, co leží za horami, musíme využít každé příležitosti, která se nám nabízí." Dovolil krátkou zastávku, během níž navršili na tělo mrtvého lovce šelem kamení a vytvořili tak prostý náhrobek. Když byli s prací hotovi, pes se odmítl pohnout a položil hlavu na pánův rov.

"Necháme ho tu?" rozhodil Roald rukama.

"Ne," ujistil jej Baru. Znovu promluvil tím podivným jazykem a pes se k němu váhavě přiloudal. "Řeč, ve které se udílely povely, musela zůstat stejná. Poslouchá."

"Jak budeme tedy pokračovat?" zajímalo Aruthu.

"Opatrně, ale mám dojem, že bude nejlepší, když ho necháme, aby nás vedl," navrhl horal a ukázal na psa. Vyřkl jediné slovo, pes vztyčil uši, rozběhl se po stezce a počkal vždy v místě, kde jej ještě mohli vidět.

Rychle nasedli na koně a Arutha se zeptal: "Co jsi mu řekl?"

Baru odpověděl: "Zavelel jsem 'domů'. Ukáže nám cestu ke svým lidem."

Kapitola devátá

ZAJATCI

Vítr skučel.

Jezdci se choulili do svých plášťů. Následovali beasthounda již déle než týden. Dva dny poté, co psa našli, překročili vrcholky Velkého severního pohoří. Nyní jeli po úzké stezce těsně pod vysokým hřebenem ubíhající k severovýchodu.

Pes začal přijímat Barua jako svého pána, uposlechl každý příkaz, který mu Hadati dal, ale nevšímal si povelů vyslovených ostatními. Baru jej pojmenoval Blutark, což, jak vysvětlil, znamená ve starém hadatském jazyce znovunalezený starý přítel, nebo ten, kdo se vrátil z dlouhé cesty. Arutha doufal, že je to příznivé znamení a že ti, kteří psa vychovali, budou s družinou smýšlet obdobně.

Dvakrát se pes prokázal jako neocenitelný pomocník a varoval je před nebezpečím na pěšině. Ucítil to, co ani Baruovy a Martinovy lovecké oči naodhalily. V obou případech překvapili gobliny utábořené na horském chodníku. Bylo zřejmé, že Murmandamus tuto cestu na

Severní pláně hlídá, protože obě střetnutí se udála na rozcestích se stezkami, jež prokazatelně vedly dolů.

Od Skloněné průrvy se stezka stáčela jihovýchodně a pak jižně, obemykala severní stranu horského hřbetu. V dálce zahlédli rozlehlé území Severních plání a užasli. Pro většinu obyvatel Království byly 'Severní pláně' pouhým příhodným označením pro neznámou krajinu za horami, o jejíž podobě se bylo možno jen dohadovat. Nyní je však viděli pod sebou a skutečnost překonala veškeré představy, neboť tato krajina byla nesmírná. Na severovýchodě se rozprostírala nekonečná planina, rozpínala se až ke vzdáleným mlhám, k Hromornu. Jenom málo mužů z Království kdy nohou vkročilo na tyto travnaté stepi, a výhradně se svolením nomádů, kteří nazývali Hromorn domovem. Na východním okraji Hromornu se vypínalo pásmo kopců a za ním ležely země, které dosud nikdo z Království nespatřil. S každou zatáčkou, s každou změnou směru kamenité pěšiny se před nimi otevřel nový výhled.

Působilo jim však starosti, že pes odmítal sestoupit do nižších poloh. Martin soudil, že ve zvlněném terénu pod nimi by byli lépe skryti než zde, na otevřené cestičce. Proplétali se podél severního úbočí hor a jen tu a tam sestoupili do pásma kleče. Třikrát si povšimli známek toho, že chodník není zcela přirozený, jako kdyby si kdosi velmi dávno dal tu práci a spojil jeho jednotlivé části.

Rozhodně ne poprvé Roald poznamenal: "Ten lovec se vydal pěkně daleko od domova, to je jisté." Nacházeli se určitě sto mil od místa, kde tělo našli.

Baru přisvědčil: "Ano, a je to zvláštní, protože lovci šelem chránili vždy jen určitou oblast. Asi jej trolové nějakou dobu pronásledovali." Věděl však, právě tak jako ostatní, že takové stíhání by bylo otázkou mil, nikoli desítek mil. Lovec musel mít jiný důvod, že se vypravil tak daleko od domova.

Aby jim čas lépe utíkal, Arutha, Martin i oba chlapci se začali učit Baruovo hadatské nářečí pro případ, že by se setkali s klanem Blutarkova pána. Laurie s Roaldem mluvili plynnou yabonštinou a pochytili i něco z hadatského nářečí, takže se rychle zlepšovali. Jimmymu šlo učení nejhůř, ale po nějaké době byl schopen dávat dohromady krátké věty.

Pojednou se Blutark vrátil po stezce a zuřivě mával pahýlovitým ocasem. Naprosto nezvykle hlasitě zaštěkal a zatočil se dokolečka. Baru se zamyslel: "To je divné..."

Většinou když pes vycítil nebezpečí, tiše se plížil, dokud nebyl napaden, nebo mu Baru nedal povel k útoku. Baru s Martinem předjeli zbytek družiny a Hadati nařídil psovi pokračovat. Blutark se rozběhl a zatočil mezi dvěma vysokými kamennými stěnami v místě, kde se stezka opět stáčela dolů.

Projeli ohybem a přitáhli koním uzdy, protože na pasece s Blutarkem stál další beasthound. Oba psi větřili a mávali ocasy. Za druhým psem však stál muž v černé kožené zbroji s podivnou maskou na tváři. Pozoroval je podél střely napjaté v tětivě Drtivé Běty, která byla upevněna na dlouhém dřevěném kůlu. Promluvil, ale jeho slovům nebylo rozumět, poněvadž polovinu z nich odnesl vítr.

Baru zvedl ruce a něco zavolal, většině slov jeho společníci nerozuměli, ale jeho přátelské úmysly byly jasně patrné. Náhle se na ně shora snesla síť a omotala se kolem všech sedmi jezdců. Sesypal se na ně tucet vojáků v hnědých kožených oděvech a hbitě sundali Aruthovy muže s koní.

Zanedlouho byli svázáni jako ulovení zajíci. Muž v černé zbroji vytáhl svůj stojan, složil jej a pověsil společně s kuší na záda. Přiblížil se a jak svého psa, tak i Blutarka, pochvalně poplácal.

Ozval se dusot koňských kopyt a objevil se další oddíl hnědě oděných mužů, tentokrát jezdců. Jeden z mužů k nim promluvil královskou řečí se silným přízvukem. "Pojedete s námi. Nemluvte nahlas, nebo vám dáme roubík. Nepokoušejte se utéct, nebo vás zabijeme."

Baru krátce a důrazně pokývl na své společníky, ale Roald začal něco říkat. V okamžení mu čísi ruce nacpaly do úst roubík a přes něj uvázaly pruh látky, čímž jej umlčely. Arutha se rozhlédl, ale pouze na své společníky kývl. Zajatci byli rychle vysazeni zpět do sedel a jejich nohy uvázány ke třmenům. Bez dalšího slova se jezdci pustili dolů po stezce a odváděli Aruthu a jeho přátele s sebou.

Jeli celý den a celou noc jen s krátkými zastávkami, aby si koně odpočinuli. Zatímco cizí vojáci pečovali o koně, uvolnili Aruthovi a ostatním pouta, aby zmírnili křeče, které zajatci zakoušeli. Několik hodin poté, co vyrazili, odňali Roaldovi k jeho veliké úlevě roubík, ale bylo jasné, že jim stále není dovoleno cokoli pronášet.

Po rozednění zjistili, že překonali téměř polovinu vzdálenosti mezi vysoko položeným chodníkem a podhůřím, rozkládajícím se pod severními stráněmi horského pásma.

Projeli kolem malého stáda dobytka, hlídaného třemi obezřetnými a ozbrojenými pastevci, kteří jim zamávali, a pak se ocitli před návrším obehnaným zdmi.

Vnější hradbu tvořily mohutné klády svázané k sobě, s mezerami vycpanými uschlou hlínou. Jezdci byli nuceni přibližovat se kolem dokola mezi hlubokými zákopy, které se táhly podél zdi, a na vrchol vystoupili po klikaté cestě, jejíž delší úseky byly téměř vodorovné. Po obou stranách stezky bylo v okopech vidět špičaté, ohněm kalené dřevěné kůly, připravené nabodnout každého jezdce, jehož kůň by

klopýtl. Roald se rozhlédl a špitl: "Musí mít rozkošné sousedy."

Jeden ze strážců se k němu okamžitě rozjel s připraveným roubíkem, ale vůdce mu pokynul, že to není nutné. Stanuli před branou. Mohutná křídla se otevřela a odhalila druhou hradbu.

Nebyl zde barbakán,[3] ale celá plocha představovala účinný obranný útvar – kdokoli sem vstoupil, stal se velmi snadným terčem pro lučištníky. Prošli druhou branou a Arutha se obdivoval prostému řemeslnému umění. Novodobé vojsko by vesnici rychle dobylo, pomyslel si, ale stálo by to mnoho životů. Lupiče a gobliny nebylo obtížné odrazit.

Jakmile se ocitli uvnitř hradeb, Arutha přelétl zrakem vesnici. Nesestávala z více než tuctu hliněných chatrčí s konstrukcemi z kůlů propletených rákosem. Na návsi si hrály děti, ale tvářily se vážně. Měly na sobě oděvy pošité kovovými plátky a několik starších koženou zbroj. Všichni nosili dýky. Dokonce i starci byli ozbrojeni a jeden kolem prokulhal s oštěpem místo hole. Vůdce oddílu jim oznámil: "Nyní můžete mluvit, pravidla stezky zde neplatí." Dál hovořil jazykem Království. Jeho muži odřízli řemeny, kterými měli zajatci uvázané nohy ke třmenům a pomohli jim sesedlat. Poté jim pokynuli, aby vešli do chatrče.

Uvnitř stanul Arutha a jeho přátelé před velitelem hlídky. Blutark, který celou cestu běžel po Baruově boku, si lehl Hadatimu k noze a s vyplazeným jazykem těžce oddychoval.

"Tento pes je ze vzácného rodu a má pro můj lid velký význam," prohlásil velitel. "Jak jsi ho získal?"

---

[3] Barbakán - předsunuté opevnění před hradní nebo městskou bránou zněmožňující útok v přímém směru *(pozn. překl.)*

Arutha Baruovi naznačil, aby odpověděl. "Našli jsme jeho pána, zavraždili jej trolové," vysvětlil Hadati. "Zabili jsme troly a ten pes se rozhodli jít s námi."

Muž se zahloubal. "Kdybys jeho pánovi ublížil, tak by tě zakousl nebo by zemřel, když by se o to pokoušel. Musím ti věřit. Ale tato rasa je vychovaná k tomu, aby poslouchala jen několik málo lidí. Jak mu velíš?"

Horal pronesl příkaz a pes se posadil s ušima nastraženýma. Vyslovil další a pes si lehl a odpočíval. "V mé vesnici jsme měli psy podobného druhu, ačkoli nebyli tak velicí."

Velitel přimhouřil oči. "Kdo jsi?"

"Jsem Baru zvaný Hadobijec, pocházím z Ordwinsonovy rodiny z klanu ze Železných hor. Jsem Hadati." Promluvil hadatským nářečím, rozvázal svůj tlumok a vyňal z něj svůj pléd a meče.

Vůdce hlídky přikývl. Odpověděl jazykem, který se Baruovu dost podobal, takže všichni rozuměli. Rozdíly mezi oběma řečmi spočívaly především ve výslovnosti, ale jinak byly zanedbatelné. "Je to již spousta let, co přes hory naposledy přešel někdo z Hadatiů, Baru Hadobijče, téměř jednu generaci. To vysvětluje mnohé. Ale muži z Království sem obvykle přicházejí se zlými úmysly a poslední dobou je jich tu víc, než by bylo zdrávo. Myslím, že nejste odpadlíci, ale rozhodnutí nechám na moudrosti Ochránce." Povstal. Dnes v noci si odpočineme a zítra se vydáme na cestu. Jídlo vám donesou. Pro případ noční potřeby je v koutě vědro. Nevycházejte z chatrče. Pokusíte-li se o to, svážeme vás, a když se budete vzpírat, zabijeme."

Došel ke dveřím a Arutha se ještě zeptal: "Kam nás odvedete?"

Muž se ohlédl. "Do Armengaru."

Za úsvitu opustili vesnici a zamířili z vrchoviny dolů do zalesněné oblasti. Blutark lehce běžel vedle Baruova koně. Zajatci byli znovu poučeni, že cestou nesmějí promluvit, ale zbraně jim byly vráceny. Arutha měl dojem, že jejich strážci usoudili, že se při nepředvídatelných potížích zachovají jako spojenci. Vzhledem k tomu, že útok pravděpodobně hrozil jen od Murmandamových nohsledů, princ tento předpoklad ohodnotil jako logický. Během jízdy si všiml, že les je místy vykácený a stezka často používaná. Vyjeli z lesa na širokou louku, kde se páslo malé stádo dobytka a na stráži stáli tři muži. Jeden z nich byl lovec šelem, jenž odešel z vesnice předešlé noci. Ti druzí byli pastevci, ale ozbrojeni kopím, mečem a štítem.

Téhož dne potkali ještě další dvě stáda, jedno dobytka, jedno ovcí. O všechna se starali válečníci, z nichž některé byly ženy. Když zapadlo slunce, dorazili do další vesnice, kde je nechali přespat. Znovu nesměli vycházet z chatrče.

Následujícího dopoledne, čtvrtého dne jejich zajetí, vstoupili do mělké rokle, uprostřed níž se valila horská bystřina. Sledovali její tok až do odpoledne, kdy započali dlouhý výstup. Cesta se spíš stáčela kolem vysokého kopce, zatímco řeka si prohlodala cestu skálou, takže měli téměř hodinu omezený výhled. Když se dostali na druhou stranu, Arutha s přáteli si v tichém úžasu vyměnili pohledy.

Velitel oddílu, jehož jméno, jak se dozvěděli, bylo Dwyne, se otočil a ohlásil: "Armengar."

Město nebylo vidět celé, ale co spatřili, bylo omračující. Vnější hradby se tyčily do výše padesáti šedesáti stop. Střílny na jejich vrcholu byly vybudovány ve vzdálenosti asi padesáti stop a umožňovaly lučištníkům, aby stříleli na případného nepřítele z několika stran, neboť jimi obsažená území se překrývala. Když se přiblížili, vynořily se další podrobnosti. Barbakán byl ohromný, měřil napříč dobře sto

stop. Brány vypadaly spíš jako pohyblivé části stěny. Řeka, kolem níž jeli, se proměnila ve vodní příkop obepínající hradby tak těsně, že mezi břehem a úpatím stěny nezůstala více než stopa suché země.

Jakmile přibyli k městu, brány se navzdory těžkopádnému dojmu překvapivě rychle otevřely a zevnitř vyrazila skupina jezdců. Hbitě cválali směrem k Aruthovu doprovodu. Když se navzájem míjeli, členové obou oddílů zvedli na pozdrav pravou ruku. Princ zaznamenal, že jsou všichni stejně oblečeni. Muži i ženy si nasazovali ochranné kožené čapky, měli kroužkovou nebo koženou zbroj, ale žádné hrudní pláty. Každý nosil meč a štít, někteří měli oštěp a zhruba stejné množství používalo luk. Neoblékali tabardy a na štítech neměli erby. Brzy přejeli a Arutha obrátil svou pozornost zpět k městu. Překročili most, který vypadal, že je stálý.

Vstoupili bránou dovnitř. Arutha koutkem oka zahlédl na hradbě třepetající prapor. Rozeznal pouze barvy, černou a zlatou, ne jeho znak, ale něco jej na té vlajce znepokojilo. Pak se křídla vnější brány jakoby sama od sebe zavřela. Martin poznamenal: "Uvnitř zdí musí být nějaký mechanismus, který s nimi pohybuje." Arutha jen mlčky sledoval okolí. "Dobře sto, sto padesát jezdců by mohlo podniknout výpad, aniž bys musel otevřít vnitřní bránu," vydechl obdivně Martin, který zrakem přeměřoval plochu barbakánu. Arutha přikývl. Bylo to nejmohutnější opevnění, jaké kdy spatřil. Zdi byly neskutečných třicet stop silné. Pak se otevřela vnitřní brána a oni vjeli do Armengaru.

Město bylo odděleno od hradeb stoyardovým pásem. Za ním se k sobě tiskly budovy lemující úzké uličky. Na dohled nebyly žádné široké třídy jako v Krondoru a na budovách nevisela označení, k čemu slouží. Aruthovi muži následovali vojáky a rozhlíželi se kolem sebe. Kolem

vchodů lelkovalo jen velmi málo obyvatel. Jestli se tu provozoval nějaký obchod, pak nebyl na první pohled patrný. Všude, kam oko pohlédlo, kráčeli vyzbrojení lidé. Jen jedinkrát zahlédli výjimku; žena ve vysokém stupni těhotenství na sobě neměla zbroj, ale v pouzdru u boku ukrývala aspoň dýku. Dokonce i děti kolem sedmi osmi let byly ozbrojeny.

Uličky se kroutily, zatáčely a křižovaly naprosto náhodně. "To město postavili úplně bez rozmyslu," podotkl Locklear.

Arutha zavrtěl hlavou. "To město postavili nesmírně chytře, s jasným záměrem. Přímé ulice jsou dobré pro kupce a je snadné je vybudovat, pokud je rovný terén nebo se dá snadno upravit. Spletité uličky vídáš obvykle jen tam, kde je příliš obtížné postavit rovné, například v Rillanonu, který se rozkládá na kamenitých návrších, nebo v blízkosti paláce v Krondoru. Armengar leží na náhorní plošině, z čehož vyplývá, že tyto meandrovité uličky byly pečlivě naplánovány. Martine, co o tom soudíš?"

"Řekl bych, že kdyby nepřítel prolomil hradby, bylo by možno nastražit léčku po každých padesáti stopách odsud až na druhý konec města." Ukázal nahoru. "Všimněte si, že všechny budovy jsou stejně vysoké. Dám na to krk, že jsou ploché a přístupné z domů. Skvělé místo pro lučištníky. Podívejte se na přízemí."

Jimmy s Locklearem opět sklonili hlavy a zjistili, co má vévoda na mysli. Každé stavení mělo pouze jedny dveře, těžké, dřevěné a pobité železnými pásy. Nebyla tu žádná okna. Martin prohlásil: "Je to město postavené k obraně."

Dwyne se otočil. "Jste vnímaví." Potom obrátil svou pozornost na cestu. Tamní obyvatelé je vždy chvíli sledovali a pak se rozešli po své práci.

Vymotali se ze stísněných uliček a ocitli se na tržišti. Všude, kam pohlédli, stály budky. Kolem procházeli lidé,

nakupovali a prodávali. Aruthu cosi zaujalo. "Podívejte," napřáhl ruku k citadele. Zdálo se, že vyrůstá ze samotného nitra obrovské skály, k níž se přimykalo město. Vypínala se do výšky třiceti poschodí. Citadelu obepínala další hradba zvící třiceti stop, kolem níž se opět táhl příkop. Jimmy se podíval kolem sebe a nezdržel se poznámky: "Musí čekat nepříjemnou návštěvu."

"Jejich sousedé jsou asi pěkně otravná cháska," přisadil si Roald.

Několik vojáků, kteří rozuměli královskému jazyku, se hlasitě rozesmálo a souhlasně pokyvovalo. Arutha dál žasl: "Kdybych si odmyslel ty boudy, jedeme po dalším volném prostranství a ti nahoře na nás mohou bez překážek střílet.

Obsadit tohle město by stálo neuvěřitelné množství životů."

Dwyne přitakal: "Takový je jeho účel."

Vjeli do citadely a vojáci jim nařídili, aby sesedlali. Jejich koně byli odvedeni pryč. Následovali Dwyna do vězení, ač bylo čisté a dosti prostorné. Zavedl je do velké společné cely osvětlené plechovou lampou a pokynul jim, aby vstoupili. "Počkáte tady. Kdybyste slyšeli poplach, vyjděte na dvůr nad námi a dozvíte se, co máte dělat. Jinak tu setrvejte, dokud pro vás Ochránce nepošle. Nechám vám donést jídlo." S těmi slovy odešel.

Jimmy se zadíval na dveře a podivil se: "Oni nezamknou dveře, ani nám nevezmou zbraně?"

Baru se posadil. "Proč by se namáhali?"

Laurie se natáhl na starou deku přehozenou přes otep slámy. "Určitě není kam jít. Nemůžeme předstírat, že jsme obyvatelé města a nemáme se kde ukrýt. A odsud bych si rozhodně vysekávat cestu nechtěl."

Jimmy se posadil vedle Laurieho. "Máš pravdu. Tak co budeme dělat?"

Arutha si odepjal meč. "Počkáme."

Čekali hodiny. Pak jim přinesli krmi a najedli se. Když byli po jídle, Dwyne se vrátil. "Ochránce se blíží. Chci znát vaše jména a důvod, proč jste tady."

Všechny oči se obrátily na Aruthu, jenž prohlásil: "Domnívám se, že zatajováním pravdy nic nezískáme. Možná něco získáme upřímností." Představil se. "Jsem Arutha, princ z Krondoru."

Dwyne se zeptal: "To je titul?"

"Ano," přisvědčil Arutha.

"My z Armengaru si pamatujeme o Království jen málo a nepoužíváme tituly. Je to důležité?"

Roald vybuchl: "Sakra, chlape, on je králův bratr, stejně jako tady vévoda Martin. Je to druhý nejmocnější muž v Království."

Dwyne vypadal, že to na něj velký dojem neučinilo. Nechal i ostatní, aby řekli svá jména, a pak se otázal: "Proč jste tady?"

Arutha odtušil: "Myslím, že s odpovědí počkáme na vašeho Ochránce." Dwyne se tvářil, jako by se ho princova nezdvořilost nedotkla, a odešel."

Uplynula další hodina a pak se dveře rozletěly. Dwyne vstoupil a těsně za ním světlovlasý muž. Arutha v očekávání vzhlédl, protože to mohl být Ochránce. Byl to první muž, kterého zde spatřili a který nebyl oděn do hnědé zbroje. Měl na sobě dlouhou kroužkovou košili přes červený plášť, jenž mu sahal až ke kolenům. Čapku z kroužkové zbroje měl staženou dozadu. Měl na krátko ostříhané vlasy a hladce oholenou tvář. Většina lidí by považovala jeho vzhled za otevřený a přátelský, ale kolem očí mu zakmitl tvrdý výraz, když si zajatce měřil. Mlčel a prostě hleděl z jednoho obličeje na druhý. Prohlížel si Martina, jako by mu nebyl ani trochu povědomý. Potom přelétl zrakem na Aruthu. Dlouhou minutu na prince zíral,

aniž by dal cokoli najevo. Krátce pokývl Dwynovi, otočil se a kráčel pryč.

Martin podotkl: "Něco mě na něm zaujalo."

"Co?" chtěl vědět Arutha.

"Nevím proč, ale přísahal bych, že jsem ho už viděl. A na prsou měl erb, ačkoli jsem ho přes zbroj nerozeznal."

O chvilku později se dveře opět otevřely. Někdo za nimi stál, avšak zůstal venku, bylo vidět jen jeho siluetu. Náhle se žalářem rozlehl známý ohlušující řehot a muž vešel dovnitř. "Mě musí bohové milovat! Je to pravda," burácel a prošedivělé vousy mu rozděloval široký úsměv.

Arutha, Martin a Jimmy seděli a nevěřícně třeštili zrak. Arutha pomalu vstal, nebyl schopen uvěřit vlastním očím. Před ním stál muž, kterého by v této cele očekával ze všech nejméně. Jimmy vyskočil a zvolal: "Amosi!"

Před nimi stál Amos Trask, bývalý pirát a Aruthův a Martinův společník z trhlinové války. Statný mořeplavec Aruthu vřele objal a po něm i Martina a Jimmyho. Pak mu rychle představili i ostatní. Arutha hlesl: "Jak ses sem dostal?"

"To je příběh, o kterém by se dala napsat slavná sága, synku. Ale teď není čas. Ochránce se těší na vaši návštěvu a nepatří k těm, které je radno nechat čekat. Vyprávět si budeme později. Prozatím ty a Martin půjdete se mnou. Zbytek zůstane tady."

Martin s Aruthou následovali Amose chodbou a nahoru po schodech na nádvoří. Kvapně přešli k hlavní budově citadely a Amos začal mít naspěch. "Nemůžu vám říct víc, než že sebou musíme hodit," sdělil jim, když dospěli k podivné plošině před jakousi věží. Pokynul jim, aby se postavili za něj. Zatáhl za provaz a plošina počala stoupat.

"Co je to?" podivil se Martin.

"Zdvihací zařízení, výtah. Potřebujeme na střechu vynášet těžké nálože do katapultů. Pohánějí ji koně

vrátkem, který je pod námi. Také tlustému bývalému námořníkovi šetří nohy, jinak by se musel hnát dvacet sedm podlaží po schodech. Moje plíce už nejsou to, co bývaly, chlapci." Nato zvážněl. "Teď mě poslouchejte. Vím, že máte tisíc otázek, ale ty je třeba odložit na jindy. Všechno vám vysvětlím, až si promluvíte s Jednookým."

"S Ochráncem?" spojil si Arutha ona dvě označení.

"To je on. No, nevím, jak vám to mám říct, ale asi vás čeká ne tak docela milé překvapení. Chci, abyste drželi svou prchlivost na uzdě, dokud si spolu nesedneme a všechno si nevyjasníme. Martine, hlídej toho chlapíka." Položil Aruthovi dlaň na rameno a naklonil se k němu blíž. "Námořníku, pamatuj si, že tady nejsi princ. Jsi cizinec a to pro zdejší lidi většinou znamená totéž, co návnada pro vrány. Cizinci jsou v Armengaru vzácností a jen zřídka jsou tu vítáni."

Zdviž zastavila a oni vystoupili. Amos chvátal dlouhou chodbou. Ve stěně se táhla řada klenutých oken a skýtala nerušený výhled na město i na pláň za ním. Martin s Aruthou se stihli úchvatnou scenérií pokochat jen letmo, ale oba si uvědomovali její velkolepost. Uháněli za Amosem, který se otočil a pobízel je ke spěchu. Před dveřmi na ně čekal světlovlasý muž, který se před nějakou dobou ukázal v cele. "Proč jsi nic neřekl?" uhodil na něj Amos ostrým šeptem.

Pak ukázal palcem ke dveřím a pokračoval: "Chtěl od tebe celkovou zprávu. Dobře víš, jaký umí být. Nic osobního, dokud není práce hotová. Nedává to na sobě znát, ale nese to dost špatně."

Světlovlasý muž přikývl, jeho tvář byla zachmuřená. "Nemůžu tomu uvěřit. Gwynnath je mrtvá. Je to těžká rána pro nás pro všechny." Sundal si kroužkovou košili. Na plášti, v místě srdce, měl vyšitý malý červený a zlatý znak, ale odvrátil se a vešel do dveří dřív, než si Arutha stihl

všimnout podrobností. "Ochráncova hlídka padla do léčky a někteří lidé zemřeli," prozradil jim Amos. "Má neobvykle mizernou náladu, protože si to klade za vinu, takže s ním jednejte v rukavičkách. Pojďte, jestli budeme ještě chvíli otálet, uřízne mi uši."

Amos strčil do dveří a pokynul bratrům, aby vstoupili. Ocitli se v jakési poradní komnatě, které vévodil mohutný kulatý stůl. U nejvzdálenější stěny stál mohutný krb a vyzařoval do místnosti příjemné teplo a trochu svitu. Všechny zdi pokrývalo mnoho map, kromě té nalevo, jež byla rozdělena několika velkými okny. Ze stropu visel kulatý lustr se zapálenými svícemi dosvětlující celý prostor.

Před krbem stál onen světlovlasý muž, zabraný do hovoru s dalším, oděným do černého. Měl černé kalhoty, tabard, tuniku i boty a ještě neodložil kroužkovou zbroj. Jeho šaty byly zaprášené a na jeho tváři nejvíce zaujala černá páska přes levé oko. Měl rovnoměrně prošedivělé černé vlasy, ale postoj neprozrazoval jeho poměrně pokročilý věk. Aruthu jeho podoba na okamžik ohromila. Otočil se na Martina a ten mu pohled oplatil. Také si toho všiml. Ani ne tak vzhledem, jako spíš chováním a postojem připomínal tento muž jejich otce.

Pak muž přistoupil k nim a Arutha konečně zřetelně spatřil erb, který měl vyšitý na tabardu. Na černém poli rozprostíral svá křídla zlatý orel. Aruthovi došlo, proč pocítil neklid, když letmo zahlédl vlajku nad branou. Jen jediný muž v celé Midkemii používal tento znak. Kdysi byl považován za jednoho z nejlepších vojevůdců v Království a později byl prohlášen králem za zrádce, neboť nesl mimo jiné zodpovědnost za smrt Anitina otce. Zde se tedy nacházel nejnenáviděnější nepřítel lorda Borrice. Muž, jehož obyvatelé Armengaru nazývali Ochráncem, ukázal na dvě křesla. Jeho hlas byl hluboký a panovačný, ale tón

mírný a tichý. "Nechcete se posadit... bratranci?" navrhl Guy du Bas-Tyra.

Arutha v první chvíli sevřel jilec meče, ale neřekl nic a posadil se. Martin taktéž. Princova mysl se nedokázala vyrovnat se stovkou protichůdných otázek. Konečně ze sebe vypravil: "Jak–?"

Guy ho přerušil a usedl do jedné z židlí. "Je to dlouhý příběh, nechám na Amosovi, aby vám jej vyprávěl. Mám nyní jiné starosti." Na okamžik se v jeho očích zaleskl zvláštní bolestný výraz. Odvrátil se a pak se opět zahleděl na bratry. Zkoumal Martinovu tvář. "Vypadáš trochu jako Borric, když byl mladý, víš to?"

Martin přikývl.

Guy se otočil na Aruthu. "Ty se mu také podobáš, ale také připomínáš... svou matku. Tvarem očí... i když barvou ne." Poslední slova pronesl téměř něžně. Pak se jeho tón změnil, protože voják přinesl konvice a džbán s pivem. "V Armengaru nemáme žádné víno, vinařské umění bylo zapomenuto a navíc tu není pro pěstování vinné révy vhodné podnebí. Ale vaří tu silné pivo a já mám žízeň. Přidejte se ke mně, jestli máte chuť." Nalil si a nechal Aruthu a Martina, aby se obsloužili sami. Vyprázdnil svůj korbel a na okamžik z něj znovu spadla ona bezvýrazná maska. "Bohové, jsem tak unavený." Poté zvedl zrak. "Nu, když mi Armand oznámil, koho Dwyne přivedl, nechtělo se mi věřit, co mi říká. Teď jsem se přesvědčil na vlastní oči."

Aruthův pohled zabloudil k světlovlasému muži, který se ohříval u krbu. "Armand?" Studoval znak na jeho hrudi, šikmo rozdělený na dvě poloviny. Na jedné byl vyobrazen přikrčený rudý drak na zlatém poli a na druhé vztyčená lví tlapa s vystrčenými drápy, zlatá na rudém poli.

Martin jej poznal: "Armand de Sevigny!" Muž k vévodovi otočil hlavu.

"Baron z Glydenholtu? Maršál rytířů řádu Svatého Gunthera?" užasl Arutha.

Martin zaklel: "Jsem hlupák. Věděl jsem, že jsem ho už viděl. Pobýval v paláci v Rillanonu předtím, než ses k nám připojil, Arutho. Ale nebyl tam v den korunovace, v den, kdy jsi dorazil."

Světlovlasý muž se lehce usmál. "K vašim službám, Výsosti."

"Pokud si vzpomínám, tak ne. Nebyl jsi mezi těmi, kdo přísahali Lyamovi svou oddanost."

Armand potřásl hlavou. "Pravda." Podle jeho výrazu se zdálo, že toho téměř lituje.

Guy se ozval: "To je opět součástí onoho příběhu, jak jsme se dostali až sem. Pro tuto chvíli se musím zajímat, proč jste tady vy a jestli váš záměr nepředstavuje pro město nějakou hrozbu. Co vás přivedlo na sever?"

Arutha mlčky seděl s rukama založenýma na prsou a přimhouřenýma očima si Bas-Tyru měřil. Zjištění, že Guy du Bas-Tyra vládne tomuto městu jej vyvedlo z rovnováhy. Váhal s odpovědí na jeho otázku. Najít Murmandama bylo životně důležité, ale nemuselo se to nutně shodovat s tím, co považoval za nejlepší Guy. A navíc byl Arutha velmi podezíravý, co se Guye týkalo. Bas-Tyra zcela nepokrytě osnoval zradu a chtěl se zmocnit trůnu. Jeho konání téměř dovedlo Království na pokraj občanské války. Anitin otec zemřel na jeho příkaz. Du Bas-Tyra představoval pro Aruthu vše, co jej otec učil nenávidět a čím opovrhovat. Byl to skutečný východní lord se vším všudy. Byl chytrý, prohnaný, a zběhlý v jemných kličkách intrik a úskoků. O de Sevignym nevěděl Arutha mnoho, jen to, že byl ceněn jako jeden z nejschopnějších vládců na Východě, ale byl odjakživa Guyovým vazalem. A přestože princ měl Amose

rád a důvěřoval mu, bývalému pirátovi nečinilo potíže porušovat zákon. Ne, Arutha měl vskutku mnoho důvodů k opatrnosti.

Martin Aruthu pozorně sledoval a čekal, jak odpoví. Princův vnější postoj působil na všechny útočně, ale byla to pouze přetvářka. Martin věděl, že jeho bratr svádí vnitřní souboj s nečekaným otřesem a touhou odstranit všechny překážky, které mu stály v cestě na výpravě za Murmandamem. Martin se rozhlédl po přítomných a zjistil, že Amose i Armanda Aruthovo mlčení silně znepokojuje.

Když odpověď nepřicházela, Guy udeřil pěstí do stolu. "Nezahrávej si s mou trpělivostí, Arutho." Naklonil se a namířil na něj ukazovák. "V tomto městě nejsi princem. V Armengaru vládne jen jeden člověk, a to jsem já!" Pak se znovu opřel. Líce pod černou páskou mu rudě planuly. Ztišil hlas a dodal: "Nechci být hrubý. Mám plnou hlavu jiných záležitostí." Upadl do hlubokého mlčení a dlouho oba bratry pozoroval. Nakonec řekl: "Nemám tušení, co tady hledáš, Arutho, ale tvá rozhodnutí buď musí ovlivňovat cosi velmi podivného, nebo ses od svého otce nic nenaučil. Princ z Krondoru a dva nejmocnější vévodové z Království, ze Saladoru a z Crydee, kteří se vypravili do Severních plání s žoldnéřem a dvěma chlapci? Buď jsi naprosto šílený, nebo jsi mazanější, než si dovedu představit."

Arutha byl stále potichu, ale Martin nevydržel. "V Království se událo mnoho změn od doby, kdys tam byl naposledy, Guyi."

Guy se odmlčel. Potom prohlásil: "Mám pocit, že byste mi měli něco vyprávět. Nemohu vám přislíbit pomoc, ale zdá se mi, že by se naše cíle daly jistým způsobem spojit." Obrátil se na Amose. "Najdi jim lepší komnaty a nakrm je." Aruthovi navrhl: "Dám vám čas do rána. Ale až spolu budeme hovořit příště, radím ti, nepokoušej znovu mou

trpělivost. Musím vědět, proč jste se sem vypravili. Je to zásadní věc. Pokud se rozhodnete promluvit dřív, můžete mě vyhledat." Hlas se mu opět zastřel. "Měl bych tady zůstat celou noc."

Mávnutím ruky je propustil. Amos vstal a Arutha s Martinem vyšli za ním do chodby. Když se za nimi zavřely dveře, Amos se zastavil. Dlouze se na Aruthu a Martina zadíval. "Na to, že jste párek chytrých chlapíků, jste se projevili jako pěkní hlupáci."

* * *

Amos si hřbetem ruky otřel ústa. Říhl a nacpal si do pusy další plátek chleba a sýra. "A pak co?"

"Pak," pokračoval Martin, "jsme se vrátili, do hodiny přijala Anita Aruthovu nabídku k sňatku a Carline s Lauriem se zasnoubili krátce po nich."

"Ha! Pamatuješ si tu první noc plavby z Krondoru na palubě *Mořské střely*? Tehdy jsi řekl, že tvůj bratr se chytil na udici jako ryba – neměl naději na únik."

Arutha se té poznámce usmál. Všichni seděli kolem velkého podnosu bohatě naloženého jídlem a soudku piva v prostorné místnosti, jedné z těch, které jim byly vyhrazeny k přebývání. Nebyli tu žádní sloužící, jídlo jim donesli vojáci, a tak se obsluhovali sami. Baru roztržitě škrábal Blutarka za ušima, zatímco pes ohryzával hovězí koleno. Nikdo se nepozastavil nad tím, že beasthound s Hadatim zůstal. Konečně se Arutha osmělil: "Amosi, tlacháme už skoro půl hodiny. Povíš nám, co se tady děje? Jak ses sem, pro všechno na světě, dostal?"

Amos se rozhlédl. "Co se tady děje, je, že jste vězni – svým způsobem – a tak to také zůstane, dokud Jednooký nerozhodne jinak. Nu, poznal jsem za svůj život hodně cel a tohle je ta nejhezčí, jakou jsem kdy viděl." Rozmáchlým

gestem ukázal na útulnou komnatu. "Tak, tak, když už máte být zavření, tohle je slušné místo." Oči se mu zúžily. "Ale nezapomínejte na to, že to je pořád jen vězení, chlapci. Podívej, Arutho. Prožil jsem s tebou a s Martinem spoustu let, takže o tobě něco vím. Nepamatuji se, že byste kdy byli tak podezíraví, tudíž předpokládám, že se během posledních dvou roků stalo něco, co vás přinutilo napnout plachty a změnit kurs. Ale tady musíte vstávat s důvěrou a usínat s důvěrou, živit se důvěrou a dokonce dýchat důvěru, jinak jste mrtví.

Rozumíte?"

"Ne," odtušil princ. "Co tím chceš naznačit?"

Amos se zamyslel a po několika minutách odvětil: "Toto město neobklopuje nic kromě nepřátel. Důvěra v souseda je tu jediným možným způsobem života." Odmlčel se a hledal slova. "Víte, povím vám, jak jsme sem přišli, a potom to snad pochopíte."

Amos se pohodlně uvelebil, nalil si další konvici piva a pustil se do líčení. "Nu, naposledy jsme se viděli, když jsem odplouval z přístavu na palubě lodi vašeho bratra." Martin i Arutha se při té vzpomínce usmáli. "Jestli se pamatujete, všichni ve městě tehdy slídili po Guyovi. Nenašli jste ho, protože se schovával někde, kam nikoho nenapadlo se podívat."

Martin otevřel překvapením ústa. Byl to jeden ze vzácných okamžiků, kdy se nedokázal ovládnout. "Na králově lodi!"

"Když se doslechl, že král Rodric jmenoval Lyama svým následníkem, Guy nechal Krondor Krondorem a rozjel se do Rillanonu. Doufal, že se dočká toho, že některé z jeho plánů přece jen vyjdou, až se sejde Shromáždění lordů, aby odsouhlasili nástupnictví. V době, kdy Lyam dorazil do Rillanonu, se shromáždilo dost východních lordů na to, aby byl Guy schopen odhadnout, kterým směrem se bude

země nadále ubírat. Bylo jasné, že se Lyam stane králem – to bylo předtím, než se vůbec někdo dozvěděl o tobě, Martine – takže Guy se smířil s tím, že bude souzen za zradu. Pak, toho rána před korunovací, se roznesla zpráva o Martinově původu, takže Guy čekal, co se stane odpoledne."

"Aby mohl využít příležitosti," odfrkl Arutha.

"Nespěchej tolik se soudem," usadil jej Amos zhurta, pokračoval však umírněněji. "Obával se občanské války, a kdyby se rozpoutala, byl připraven bojovat. Ale zatímco vyčkával, jak to všechno dopadne, dozvěděl se, že po něm pátrají Caldricovi muži. Vyhýbal se jim – několikrát to bylo jen o fous. Guy měl v hlavním městě stále přátele a někteří z nich propašovali jeho a Armanda na palubu *Královské vlaštovky* – božínku, to ale byla parádní kocábka – asi tak v době, kdy ishapianští kněží došli do paláce, aby zahájili korunovaci.

Každopádně, když jsem... si půjčil tu loď, zjistili jsme, že máme černé pasažéry.

No, byl jsem připraven hodit Guye a Armanda přes palubu, nebo se otočit a dopravit vám je svázané do kozelce, ale Guy umí být svým způsobem dost přesvědčivý lotr, takže jsem souhlasil, že ho za tučnou odměnu odvezu do Bas-Tyry."

"Aby mohl dál spřádat intriky proti Lyamovi?" tázal se nevěřícně Arutha.

"Sakra, chlapče," zahřímal Amos, "nechám tě dva zatracené roky bez dozoru a tebe nenapadne nic lepšího, než docela ztupnout." Podíval se na Martina a zakroutil hlavou. "To musí být tou společností."

Martin bratra pokáral: "Nech ho domluvit."

"Ne, nebylo to proto, aby spřádal intriky. Chtěl uvést svoje záležitosti do pořádku. Zjistil, že Lyam vypsal na jeho hlavu odměnu, a tak se chystal zařídit pár věcí. Pak

jsem ho měl dopravit zpátky do Rillanonu, aby se mohl vzdát."

Arutha vypadal ohromeně.

"Jediná věc, kterou opravdu chtěl, bylo vyprosit milost pro Armanda a své další příznivce. Takže: dopluli jsme do Bas-Tyry a zdrželi se tam několik dní. Potom se k nám donesla zpráva o vyhnanství. Guy a já jsme se tou dobou už docela spřátelili. Popovídali jsme si a došli k jinému závěru. Chtěl opustit Království a najít si nějaké dobré místo. Byl skvělý generál a všude se najde někdo, kdo by ho rád přijal do služeb, obzvlášť v Keshi, ale on by býval rád odjel někam hodně daleko, aby nikdy nemusel bojovat proti královským vojákům. Rozhodli jsme se zamířit na východ a pak na jih a pokusit se doplavit do Keshanské konfederace. Mohli jsme si tam dole udělat jméno. On by se stal generálem a já jsem uvažoval o tom, že bych měl snad naději být admirálem. Starosti nám dělal jen Armand, protože Guy ho chtěl poslat zpátky domů do Gyldenholtu, ale Armand je podivín. Před lety přísahal Guyovi věrnost, a protože nesložil přísahu před Lyamem, odmítl odejít z Guyových služeb. Bylo to to nejhloupější odůvodnění, jaké jsem kdy slyšel. Ale ať je to jakkoli, zůstal s námi. Tak jsme napnuli plachty a nastavili kurs – Konfederace.

Jenomže po třech dnech plavby z Bas-Tyry nás začala pronásledovat flotila ceresianských pirátů. Vypořádal bych se se dvěma, možná i se třemi těmi zlořečenci, ale s pěti? Vlaštovka byla rychlá dáma, ale piráti se nám stále drželi v patách. Čtyři dny bylo nebe jako vymetené, skvělá viditelnost a dobrý vítr. Na korzáry z Královského moře si vedli dobře. Rozprostřeli se na všechny světové strany, takže jsem je nemohl setřást ani za tmy. Každou noc jsem se točil jako káča, hned sem a hned zase tam, pak přišlo ráno a na obzoru zase byly patery plachty. Byli jako pijavice. Nemohl jsem se jich zbavit. Pak se počasí

změnilo. Od západu přišel prudký vítr a jeden a půl dne nás hnal na východ, pak se rozpoutala opravdová vichřice a unášela nás podél nezmapovaného pobřeží na sever. Vzešla z toho jediná dobrá věc – konečně jsme se ztratili těm Ceresianům. V době, kdy jsem našel bezpečný přístav, plavili jsme se ve vodách, o kterých jsem v životě neslyšel, natož abych je viděl.

Zakotvili jsme a obhlédli škody. Loď potřebovala opravit, nebylo to tak zlé, aby se potopila, ale dost na to, aby nám to další plavbu zatraceně znepříjemnilo. Vzal jsem ji nahoru po nějaké velké řece, muselo to být někde na východ od hranic Království.

"Nu, druhou noc zasypalo loď vojsko goblinů, zabili hlídky a ostatní zajali. Ti parchanti *Vlaštovku* zapálili a nechali ji shořet na prach. Pak nás hnali do ležení v lesích, kde čekali nějací Temní bratři. Ti se nás ujali a všechny nás vedli jako dobytek na sever.

V posádce, kterou jsem najal, byli samí tvrdí chlapi, ale většina z nich pochod nevydržela. Ti odporní goblini se s ničím nemazali. Neměli jsme skoro co jíst, a když někdo onemocněl a nemohl jít, na místě ho zabili. Schvátila mě nějaká břišní příhoda a Guy s Armandem mě dva dny nesli. Věřte mi, nebyl to pro nikoho z nás žádný med.

Šli jsme na severozápad, směrem k horám a pak přes ně. Měli jsme štěstí, že bylo pozdní léto, jinak bychom všichni zmrzli. I tak to bylo jen o fous. Pak jsme potkali další Temné bratry s dalšími zajatci. Většina vězňů mluvila divnou řečí, hodně podobnou yabonštině, ale někteří pocházeli i z Království nebo z východních zemí.

"Ještě dvakrát jsme se připojili k jiným tlupám Bratrů, kteří vedli lidské zajatce. Všichni táhli na západ. Ztratil jsem pojem o čase, ale museli jsme cestovat déle než dva měsíce. Když jsme se chystali přejít pláně – teď vím, že to byly pláně Isbandie – začalo sněžit. Dneska už vím, kam

jsme měli namířeno, i když tenkrát jsem to ještě netušil. Murmandamus v Sar-Sargothu shromažďoval otroky, kteří by mu vlekli obléhací stroje.

Jedné noci naše strážce přepadl oddíl zdejších jezdců. Z dvou stovek otroků přežilo jen dvacet, protože goblini a Temní bratři se nás jali vraždit hned, jak útok začal. Guy jednoho uškrtil svými řetězy, když se na mě vrhl s mečem. Zvedl jsem tu zbraň a zabil jsem druhého těsně poté, co vypíchl Ochránci oko. Armand byl raněn, ale ne tak vážně, aby podlehl. Je to houževnatý chlapík. Ale my tři a ještě dva další jsme byli jediní, kdo z Vlaštovky zůstal naživu.

Odtamtud nás odvedli sem."

Arutha hlesl: "Neuvěřitelný příběh." Opřel se o stěnu. "Ale také je neuvěřitelná doba."

Martin se zajímal: "Jak to, že se cizinec stal vládcem?"

Amos si dolil pivo. "Žijí tu zvláštní lidé, Martine. V mnoha ohledech jsou stejně čestní a dobří jako kdekoli jinde, ale také se někdy chovají podivně jako ti Tsurané. Postavení se zde nedědí, místo toho kladou velký důraz na schopnosti. Během několika měsíců Guy prokázal, že je prvotřídní generál, takže mu svěřili oddíl. Armand a já jsme sloužili pod ním. Za dalších pár měsíců zjistili, že je to nejlepší velitel, jakého mají. Neexistuje tu nic takového jako Shromáždění lordů, Arutho. Když je potřeba něco posoudit, svolají všechny na velké náměstí, kde se obvykle konají trhy. Říkají tomu volksraad a všichni tam hlasují. Jinak všechna rozhodnutí činí ti, kteří jsou volksraadem zvoleni. Zavolali si Guye a sdělili mu, že je od nynějška Ochráncem Armengaru. Je to jako být jmenován královským maršálem, ale také to znamená nést zodpovědnost za bezpečnost města, stát se starostou, velitelem městské hlídky a smírčím soudcem dohromady."

"Co si o tom myslel předchozí Ochránce?" chtěl vědět Arutha.

"Musela být přesvědčená o tom, že to je skvělý nápad, sama to navrhla."

"Ona?" podivil se Jimmy.

Amos přisvědčil. "To je další věc, na kterou si tu člověk musí zvyknout. Ženy. Jedná se tu s nimi stejně jako s muži. Lépe řečeno: když přijde na udílení a přijímání rozkazů, hlasování ve volksraadu... a tak. Však uvidíte." Amos se zahleděl kamsi do dálky. "Jmenovala se Gwynnath. Byla to ta nejúžasnější žena, jakou jsem poznal. Nestydím se to přiznat, trochu jsem se do ní zamiloval, i když" – pokusil se o lehčí tón – "já se asi nikdy neusadím. Ale kdyby přece, tohle by byla žena pro mě." Sklopil oči ke svému korbelu. "Jenomže ona a Guy... Něco o něm vím, dozvídal jsem se to pomalu a po částech, Arutho. Nemohu zklamat jeho důvěru. Jestli ti to řekne sám, prosím. Řekněme, že nakonec žili jako manželé, milovali se nade vše. Byla to ona, která mu ustoupila a svěřila mu své město. Položila by za něj život. A on pro ni. Jela po jeho boku a bojovala jako lvice." Hlas se mu zlomil. "Zemřela včera."

Arutha a Martin si s ostatními vyměnili pohledy. Baru a Roald mlčeli, Laurie si vzpomněl na Carline a zachvěl se. Dokonce i chlapci vycítili hloubku Amosovy ztráty. Arutha se upamatoval na to, co Amos řekl Armandovi těsně předtím, než se setkali s Guyem. "A Guy se za to cítí vinen."

"Ano. Jednooký se v mnohém podobá dobrému kapitánovi. Když se něco přihodí pod jeho velením, je to jeho odpovědnost." Amos se zaklonil a z jeho výrazu bylo zřejmé, že se mu hlavou honí mnoho myšlenek. "Goblini a Armengařané měli mezi sebou dlouhá léta dost jednoduché vztahy. Zaútočit, rozbít pár lebek a zase se stáhnout. Armengařané byli stejní jako Tsurané, odvážní válečníci, ale žádné skutečné uspořádání. Ale když se objevil Murmandamus, Bratři se seskupili v pořádné vojsko,

utvořili oddíly, setniny... Nyní jsou schopni sjednotit dva tři tisíce válečníků pod jediným velitelem. Když jsme sem přišli, Bratrstvo Armengařany pořádně prohánělo a vybíralo si nemalou daň. Guy byl pro ně požehnáním, znal novodobé válečné umění. Vycvičil je a díky němu nyní mají zatraceně dobrou kavalérii a celkem slušnou pěchotu, ačkoli dostat Armengařana ze sedla vyžaduje pěkný kus práce. Přesto Guy udělal velký pokrok. Teď už jsou síly opět vyrovnané. Ale včera..." Na dlouho se rozhostilo ticho.

Nakonec je rozťal Martin. "Musíme projednat vážné záležitosti, Amosi. Dobře víš, že bychom tu nebyli, kdyby se v Království nepřihodilo něco velmi znepokojivého."

"Nu, nechám vás chvíli o samotě. Byli jste dobří společníci a mám za to, že jste čestní muži." Postavil se. "Ale ještě jednu věc. Ochránce je nejmocnější muž ve městě, avšak i jeho vliv je omezen. Nejdůležitější ze všeho je bezpečnost Armengaru. Kdyby prohlásil, že má s tebou nevyřízené dluhy, Arutho, nikdo by proti souboji muže proti muži nic nenamítal. Kdybys vyhrál, nechali by tě jít svou cestou a nikdo z Armengaru by proti tobě nepozdvihl ruku. Ale stačí, aby vás označil za zrádce, a budete mrtví, než se otočíte. Arutho, Martine, já si uvědomuji, že mezi vámi a Guyem vládne kvůli vašemu otci a kvůli Erlandovi zlá krev. A já vím něco o tom, co se za tím vším skrývá. Nechám na Guyovi, aby to s vámi v pravý čas vyřešil. Jenomže musíte pochopit, jak se tu věci mají. Můžete přicházet a odcházet dle vlastní vůle, pokud neporušíte zákon, nebo dokud vás Guy nevyžene nebo nenechá pověsit nebo cokoli si usmyslí. Ale on za vás nese odpovědnost. On se zaručuje za vaše dobré chování, za vás za všechny. Zradíte-li město, propadne životem stejně jako vy. Jak jsem řekl, tihle lidé jsou zvláštní a dokážou být velmi krutí. Takže snad chápete, co se vám snažím

naznačit: zpronevěříte-li se Guyově důvěře, i kdybyste si mysleli, že pro blaho Království, místní obyvatelé s vámi nebudou mít slitování. A já si nejsem jist, zda bych se vůbec pokusil jim bránit."

"Ty víš, že nikoho nezradíme, Amosi," ujistil jej Martin.

"Ano, vím, ale chtěl jsem, abyste porozuměli mým obavám. Mám vás oba rád, chlapci, a nelíbilo by se mi dívat se na to, jak vám podříznou krky, stejně, jako by se to nelíbilo vám." Aniž by dodal cokoli dalšího, Amos odešel.

Arutha si pohodlně opřel záda o zeď a přemítal nad tím, co jim Amos vyprávěl, a náhle si uvědomil, jak strašně se cítí unaven. Podíval se na Martina a starší z bratrů přikývl. Nemuseli dál mluvit. Arutha věděl, že ráno poví Guyovi celý jejich příběh.

Arutha a jeho společníci čekali, až je výtah vyzvedne k podlaží, kde se nacházela Ochráncova poradní komnata. Bylo pozdní dopoledne, spíš se schylovalo k polednímu, a oni až dosud čekali na Guyovo pozvání. Přešli krátký úsek chodby a po chvíli se zastavili. Strážný, který jim donesl vzkaz a doprovodil je nahoru, čekal, dokud se nenabaží výhledu z okna. Armengar se pod nimi rozprostíral v celé své velkoleposti. U úpatí citadely se vinul vodní příkop, za ním tržiště a až k volnému pásu před obrovskými hradbami se klikatily úzké uličky. A za hradbami se táhla k severovýchodu nekonečná pláň a mizela ve vzdáleném oparu. Město bylo ze všech stran obklopeno horami vypínajícími se až k nebesům. Ze západu se po modré obloze hnala bílá nadýchaná oblaka, a kam oko dohlédlo, zelená pastvina jiskřila jantarovými odlesky. Byla to nádherná krajina. Jimmy se ohlédl na Lockleara a všiml si v jeho tváři zvláštního výrazu. "Co se děje?"

"Jen jsem uvažoval o té zemi," odpověděl Locky a ukázal směrem k pláni.

"Co je s ní?" zeptal se Arutha.

"Tady by se toho dalo pěstovat..."

Martin bloudil zrakem po obzoru. "Dost obilí pro celé Západní království," poznamenal.

Jimmy se uculil. "Ty a sedlák?"

Locklear mu úšklebek oplatil. "Co myslíš, že dělá baron na takovém malém panství, jako je Konec Světa? Většinou řeší spory mezi sedláky nebo stanovuje výši daně z úrody. Musíš takové věci znát."

Strážce je vyrušil: "Pojďte, Ochránce čeká."

Když Arutha a jeho družina vstoupili, Guy vzhlédl. Společně s ním byli v místnosti přítomni Amos, Dwyne, Armand de Sevigny a jakási žena. Arutha se otočil na svého bratra a zjistil, že se Martin zastavil. Vévoda z Crydee zíral na onu ženu s neskrývaným obdivem. Arutha se dotkl Martinovy paže a vévoda znovu vykročil za svým bratrem. Arutha se na dámu zadíval ještě jednou a pochopil Martinovo zaujetí. Na první pohled působila nevýrazně, ani ošklivá, ani hezká. Ale jakmile se pohnula, její postoj dodal vzhledu nový rozměr. Byla úchvatná. Měla na sobě koženou zbroj, hnědou tuniku a kalhoty, ostatně jako převážná většina tamních obyvatel. Ovšem tento neforemný oděv nemohl zakrýt skutečnost, že měla souměrnou postavu a nesla se zpříma jako královna. Její vlasy byly tmavohnědé s udivujícím pramínkem šedin na levém spánku. Nosila je vzadu svázané srolovaným zeleným šátkem. Měla modré oči a podle zarudlých víček bylo zřejmé, že plakala.

Guy Aruthovi a jeho společníkům pokynul, aby se posadili. Arutha všechny představil a potom se ujal slova Guy. "Amose a Armanda znáte. Toto je Briana" – ukázal na ženu – "jedna z mých velitelek." Arutha sklonil hlavu, ale všiml si, že se Briana vzpamatovala z toho, co

zapříčinilo její pláč, ať už to bylo cokoli, a vrací Martinovi uznalý pohled.

Arutha rychle a stručně Guyovi nastínil všechny jejich trampoty. Začal návratem z dlouhé cesty po Východě s Lyamem a přes první útok Puštíků, odhalení v sarthském opatství a výpravu za stříbrným trnem dospěl až k předstírané smrti prince z Krondoru. Uzavřel své vyprávění řka: "Abychom to ukončili, přišli jsme zabít Murmandama."

Když to Guy uslyšel, nevěřícně zavrtěl hlavou. "Bratranče, je to smělý plán, ale..." Otočil se k Armandovi. "Kolik mužů se pokusilo proniknout do jeho ležení?"

"Šest?"

"Sedm," opravila jej Briana.

"Ale to nebyli lidé z Království, že ne?" otázal se Jimmy a vyňal řetízek s ebenovou sovou. "A neměli na krku talisman Puštíků, že?"

Guy se na Jimmyho zahleděl skoro rozzlobeně. "Armande?"

Bývalý baron z Glydenholtu otevřel zásuvku v psacím stole a vytáhl váček. Rozvázal tkaničku a vysypal na stůl půl tuctu stejných přívěšků. "Zkoušeli jsme to, panoši. A ano, někteří z nich pocházeli z Království, protože mezi těmi, které Armengařané zachraňují při útocích na skupiny Temných bratrů převádějících otroky, je pokaždé několik takových. Ne, něco stále schází. Oni poznají, kdo je opravdový brigant a kdo je zvěd."

Arutha usoudil: "Nejspíš pomocí magie."

Guy přisvědčil. "To je potíž, se kterou jsme se již setkali dřív. Nemáme ve svých řadách žádné zaříkávače, ani mágy, ani kněze. Neustále válčíme a potřebujeme každého, kdo je schopen bojovat. Zdá se, že takový stav neposkytuje dostatek klidu, což učení vyžaduje – nebo nás připravuje o všechny učitele. Ale ať už jsou příčiny jakékoli, při těch

několika příležitostech, v nichž měl prsty Murmandamus nebo ten jeho had, jsme zaplatili vysokou cenu." Zamyšleně dodal:

"Ačkoli z nějakého důvodu váhá a nechce proti nám své síly použít, díky bohům."

Guy se v křesle opřel. "Ty a já máme společný zájem, bratranče. Abych ti to přiblížil, nech mě vyprávět o tomto místě. Je ti známo, že předkové Armengařanů se sem dostali přes hory, když se Království rozšířilo a připojilo k sobě Yabon. Našli zde bohatou zemi, ale již osídlenou, a ti, kteří zde byli první, pohlíželi zprvu na vpád Armengařanů s nelibostí. Briano, kdo postavil toto město?"

Žena promluvila příjemným kontraaltem. "Pověst praví, že bohové přikázali obrům, aby zbudovali toto město, a pak je opustili. Objevili jsme je tak, jak vypadá dnes."

"Nikdo neví, kdo tu žil před námi," pokračoval Guy. "Daleko na severu existuje ještě jedno takové město, Sar-Sargoth. Je úplně stejné jako to naše, a stalo se Murmandamovým sídlem."

Arutha se zaradoval. "Takže když jej budeme chtít vyhledat, musíme zamířit právě tam."

"Zkuste ho najít a on napíchne vaše hlavy na kůly," zavrčel Amos.

Guy souhlasně kývl. "Máme jiné starosti, Arutho. Minulý rok shromáždil vojsko čítající přes dvacet tisíc vojáků. Přesně tolik, kolik jsou schopny povolat Východní armády v době míru. Připravili jsme se na hromadný útok, ale nic z toho nevzešlo. Předpokládám, že když tady tvůj přítel" – ukázal na Barua – "zabil Murmandamova nejschopnějšího generála, překazil mu tím celou výpravu. Ale letos se vrátil, a je dokonce silnější. Odhadujeme, že se pod jeho praporem sešlo víc než pětadvacet tisíc goblinů a Temných bratrů a každým dnem přicházejí další. Očekávám, že pomašíruje s nejméně třiceti tisícovým vojskem."

Arutha se na Guye podíval. "Proč ještě nevytáhl do boje?"

Guy rozhodil rukama a vyzval tak k odpovědi někoho jiného. "Čekal na tvou smrt," poučil je Jimmy. "Je to otázka jakéhosi náboženství."

Arutha poznamenal: "Ta zpráva se k němu už donesla. Říkal to přece ten odpadlík Morgan Vranky."

Guy přimhouřil své jediné oko. "Kdo je to?"

Arutha mu pověděl o Vrankym z hostince na cestě do Tyr-Sogu a o plánu najmout Segersenovy odborníky.

"Tak na tohle čekal," zvolal Guy a bouchl do stolu. "Má svou magii, ale z jakéhosi důvodu ji proti nám nepoužije. Bez Segersenových mužů neprolomí naše opevnění." Arutha tak docela nechápal, co tím Guy míní, a dostalo se mu vysvětlení. "Kdyby byl schopen překonat hradby Armengaru, nepokoušel by se zjednat si Segersena. Nikdo neví, kdo tyto zdi postavil, Arutho, ale ať to byl kdokoli, vládl schopnostmi, o nichž se jiným ani nesní. Viděl jsem už mnoho různých pevností, ale žádná se Armengaru nepodobala. Segersenovým znalcům se možná nepodaří hradby probořit, ale jsou jediní, kteří mají aspoň naději."

"Takže když Segersen nepřijde, mohli byste se ubránit."

"Ano, ale musíme zvážit ještě další okolnosti." Guy se zvedl. "Ještě si o tom promluvíme, ale můžeme pokračovat jindy. Mám nyní jednání s městskou radou. Prozatím se můžete pohybovat po Armengaru, jak se vám zachce." Vzal si Aruthu stranou a pošeptal mu: "Potřebuji si s tebou pohovořit o samotě. Dnes v noci, po večeři."

Společnost se rozpadla, Briana, Armand a Guy se vzdálili. Dwyne a Amos ještě otáleli. Amos přistoupil k Aruthovi a Martinovi. Vévoda hleděl za odcházející ženou. "Kdo je to, Amosi?" zeptal se.

"Jedna z nejlepších velitelů ve městě, Martine. Gwynnathina dcera."

"Nyní chápu, proč se tolik trápí," hlesl vévoda.

"Dozvěděla se o matčině smrti teprve dnes ráno." Amos napřáhl ruku na město. "Její hlídka projížděla západní pásmo usedlostí a statků. Ale ona se s tou ztrátou vyrovná. Větší obavy mám z Guye."

Arutha podotkl: "Skrývá svůj žal dobře."

Arutha bojoval s protichůdnými pocity. Nenávist k Bas-Tyrovi, kterou mu vštípil jeho otec, se střetávala se soucitem s Guyovým hořem. Kdysi téměř přišel o Anitu a on stále cítil hrůzu a bolest, když přemítal nad Guyovým osudem. Přesto to byl právě on, kdo nařídil uvěznit Anitina otce a přivodil mu tím smrt. A byl to zrádce. Arutha zaplašil znepokojivé myšlenky, nebyl na ně vhodný čas. Kráčel vedle Amose a Martina, který se nepřestával vyptávat na Brianu.

Kapitola desátá

PŘISPĚNÍ

Jimmy dloubl Lockyho do žeber.

Procházeli se po tržišti s úmyslem prohlédnout si vše, co bylo v Armengaru k vidění. Chlapců jejich věku nepotkávali mnoho a ti, které přece jenom míjeli, měli na sobě zbroj a nosili zbraně. Jimmyho nejvíc zaujaly rozdíly mezi místní tržnicí a onou v Krondoru.

"Jsme tu už déle než hodinu a přísahal bych, že jsme ještě neviděli zloděje nebo žebráka," nadhodil Jimmy.

"To dává smysl," dumal nahlas Locklear. "Podle toho, co Amos říkal, důvěra je v tomhle městě základním předpokladem existence. Nejsou tu žádní zloději, protože všichni musí držet spolu, a kromě toho stejně není, kde by se schoval. Nevím toho o městech moc, ale tohle mi připomíná spíš posádku než město, i když trochu velikou."

"To máš tedy pravdu."

"A nenajdeš tu ani žebráky, protože se pravděpodobně starají o každého, jako v armádě."

"Příděly a špitály?"

"Ano," přitakal Locklear.

Proplétali se mezi boudami a Jimmy hodnotil vystavené zboží. "Všiml sis tu nějakých opravdu zbytečných nebo honosných věcí?" Locklear zavrtěl hlavou, že nevšiml. Ve stáncích nabízeli potraviny, prosté oděvy, výrobky z kůže a zbraně. Ceny byly nízké a zdálo se, že o nich skoro nikdo nesmlouvá.

Po krátké obchůzce se Jimmy posadil na stupně před vchodem do jednoho z domů na okraji prostranství. "To je nuda."

"Vidím něco, co nuda není."

Jimmy ožil. "Co?"

"Dívky." Locklear ukázal. Z davu nakupujících se vynořila dvě děvčata a prohlížela si něco u budky nedaleko nich. Vypadala zhruba stejně stará jako chlapci. Obě byla podobně oblečená: kožené boty, kalhoty, tuniky, kožené svrchní vesty, u opasku nože a meče. Svinuté šátky jim držely po ramena dlouhé vlasy s očí. Vyšší z dívek si Jimmyho a Lockleara všimla a něco řekla své společnici. Druhá dívka se také na hochy zadívala, zatímco si špitaly s hlavami u sebe. První z nich odložila zpět věc, kterou držela, a ona i její přítelkyně se vydaly k chlapcům.

"Nu?" promluvila ta vyšší a upřímnýma modrýma očima si je měřila.

Jimmy vstal a překvapilo jej, že je dívka skoro stejně velká jako on. "Nu co?" zeptal se lámanou armengarštinou.

"Zírali jste na nás."

Jimmy se podíval dolů na Lockleara, který se rovněž zvedl. "Je na tom něco špatného?" otázal se mladší z chlapců, který ovládal řeč lépe než Jimmy.

Děvčata si vyměnila pohledy a zasmála se, znělo to skoro jako hihňání. "Není to slušné."

"Jsme cizinci," vysvětloval Locky.

Nato se dívky rozesmály naplno. "To je zřejmé. Slyšely jsme o vás. Všichni v Armengaru o vás slyšeli."

Locklear zrudl. Okamžitě si uvědomil, že on a Jimmy se od ostatních liší na první pohled. Druhá dívka jej zkoumala tmavýma očima a ozvala se: "Tam, odkud přicházíte, na děvčata také zíráte?"

Locklear se znenadání zašklebil. "Kdykoli se mi naskytne příležitost."

Všichni čtyři se zasmáli. Vyšší z dívek se představila: "Já jsem Krinsta, tohle je Bronwynn. Sloužíme v desáté skupině. Máme volno až do zítřejší noci."

Jimmy nevěděl, zda je odkaz na skupinu důležitý, ale řekl: "Já jsem panoš James – Jimmy. Tohle je panoš Locklear."

"Locky."

Bronwynn se podivila: "Vy se jmenujete stejně?"

Locklear ji poučil: "Panoš je titul. Jsme v princových službách."

Dívky na sebe tázavě pohlédly. Krinsta pokrčila rameny.

"Mluvíte o cizozemských věcech, kterým nerozumíme."

Jimmy se k ní přitočil a obratně protáhl svou paži pod její. "Nu, tak byste nás mohly provést po městě a my vám naše cizozemské způsoby vysvětlíme."

Locklear neohrabaně napodobil Jimmyho příklad, nebylo však zcela jasné, kdo se do koho zavěsil první, jestli on, nebo Bronwynn.

S holčičím smíchem se dívky chlapců ujaly a všichni společně se vypravili na obhlídku města.

Martin v tichosti jedl, a zatímco naslouchal rozhovoru, sledoval Brianu. Aruthova družina s výjimkou Jimmyho a Lockleara seděla kolem velkého stolu s Guyem, Amosem a Brianou. Na večeři se k nim připojil i další z Guyových velitelů, Gareth. Amos je ujistil, že nepřítomnost chlapců není důvodem k znepokojení, neboť se ve městě nemohou dostat do žádných potíží, aniž by se o tom Ochránce ihned

nedověděl. A ani pro někoho tak nadaného, jako je Jimmy, neexistuje cesta ven. Arutha si tím nebyl zdaleka tak jist jako Amos, ale zdržel se poznámky.

Arutha věděl, že s Guyem zakrátko najdou společnou řeč, a tušil, čeho se jejich rozhovor zřejmě bude týkat, ale přesto odložil dohady a rozhodl se počkat, až se Guy vyjádří. Zatím si Ochránce zkoumavě prohlížel. Guye přepadla zasmušilost, což Aruthovi zvláštním způsobem připomnělo jeho otce ve chvílích, kdy míval stejnou náladu. Guy příliš nejedl, ale zato už téměř hodinu vydatně popíjel.

Arutha obrátil pozornost ke svému bratrovi, jenž se od rána choval nanejvýš neobvykle. Martin býval často zamlklý, tento rys byl oběma sourozencům společný, leč od okamžiku, kdy poznal Brianu, skoro oněměl. Zavítala s Amosem do Aruthových komnat na oběd a od té doby Martin utrousil sotva tucet slov.

Ale během celého jídla, a vlastně i toho předcházejícího, mluvily jeho oči. A podle Aruthova odhadu Briana odpovídala. Přinejmenším věnovala Martinovi víc pohledů než komukoli jinému u stolu.

Guy toho večera také málo hovořil. Jestli Brianina matka byla jako ona, pak Arutha chápal tíži Guyovy ztráty, neboť za těch několik málo hodin, které měl možnost strávit v její přítomnosti, nabyl přesvědčení, že je to vzácná žena. Také rozuměl, čím Martina tolik zaujala. Nebyla nikterak krásná, ale i přesto, že byla pravým opakem jeho milované Anity, měla v sobě jakýsi náboj, mocnou přitažlivost; neúprosnou odhodlanost a výjimečné schopnosti. Nebylo na ní nic umělého či strojeného. Arutha usoudil, že cosi v jejím chování vypovídá o skutečnosti, že má podobnou povahu jako jeho bratr. Aruthovu mysl sice zaměstnávaly velmi závažné úvahy, přesto si však našel prostor pro lehké

pobavení. Byl si jist, že Martin začíná tonout v hlubokých vodách.

Večeře byla pro Aruthu a Martina poněkud nevšední; v Guyově sále ani nikde jinde v Armengaru nebyli sloužící. Vojáci přinesli jídlo do Ochráncovy komnaty, ale stolovníci se obsluhovali sami. Amos se nechal slyšet, že většinou on a Armand odnesli nádobí do kuchyně a pomáhali s umýváním. Každý obyvatel města přiložil ruku k dílu, když bylo potřeba.

Dojedli a Amos navrhl: "Já s Garethem a Armandem musíme na obhlídku hradeb. Dnes v noci nemusíme pracovat v kuchyni, takže se můžeme projevit jako pozorní hostitelé. Nechcete se k nám připojit?" Pozvání platilo pro všechny. Roald, Laurie a Baru projevili zájem, obzvlášť Hadati si přál poznat víc o svých vzdálených příbuzných.

Martin se zvedl a sebral veškerou odvahu. Byl to pro něj hrdinský výkon, když se mu podařilo ze sebe vypravit: "Snad by mě mohla po městě provést velitelka?" Byl šťasten i rozrušen zároveň, když souhlasila.

Arutha mu naznačil, že má jít se ženou a on sám zůstane a pohovoří si s Guyem. Martin spěšně vyšel ze sálu za Brianou.

V dlouhé chodbě vedoucí ke zdviži se Martin zastavil a pohlédl na město pod sebou. Tmou zářilo tisíc světel. "Chodím tudy tak často," prohodila Briana, "ale nikdy mě ten výhled neomrzí." Martin přikývl. "Je tvůj domov Armengaru podobný?"

Martin se na ni nepodíval. "Crydee?" zauvažoval nahlas. "Ne. Můj hrad je ve srovnání s touto citadelou nepatrný a město Crydee nedosahuje ani desetiny velikosti Armengaru. Nemáme žádné obrovské hradby ani neustále ozbrojené obyvatelstvo. Je to mírumilovné místo, nebo tomu tak aspoň doposud bylo. Dříve jsem se mu vyhýbal, jak to jen šlo, trávil jsem celé dny v lesích, lovil jsem a o

samotě přemýšlel. Nebo jsem vylezl na nejvyšší věž a pozoroval západ slunce nad oceánem. A nejpozoruhodnější jsou bouřky, s hromy a blesky, kdy obloha vypadá, jako kdyby byla živá." Pohlédl dolů a zjistil, že se na něj dívá. Náhle si připadal hloupě a pousmál se, jedině tak dal najevo své rozpaky. "Povídám nesmysly."

"Amos mi o mořích vyprávěl." Maličko trhla hlavou, jako by rozvažovala. "Zdá se mi to podivné, taková spousta vody."

Martin se zasmál a cítil, jak jej ostych opouští. "Moře je podivné, zvláštní a mocné. Nikdy jsem neměl lodě moc rád, ale plavil jsem se na nich a po nějaké době si člověk uvědomí, jak krásný může oceán být. Je jako..." Zarazil se, došla mu slova. "Laurie by ti o něm mohl povědět. Nebo Amos. Oba umějí krásně vyprávět. Já ne."

Zlehka zavadila o jeho paži. "Raději bych to poslouchala od tebe." Otočila se k oknu, její tvář ozářilo nazlátlé světlo svící a vlasy jí lemovaly obličej jako černá koruna. Briana dlouho mlčela a pak k Martinovi vzhlédla. "Jsi dobrý lovec?"

Náhle se Martin usmíval. "Ano, velmi dobrý." Oba věděli, že to není žádné plané vychloubání. Nebyla vhodná doba na falešnou skromnost. "Vychovali mě elfové a znám jen jediného muže, který je lepším lučištníkem než já.

"Ráda lovím, ale málokdy mám čas, když nyní velím. Snad bychom mohli pro sebe ukrást půl dne a poohlédnout se po nějaké zvěři. Zde jsou výpravy nebezpečnější než ve vašem Království, protože když stopuješ zvěř, někdo jiný může sledovat tebe."

Martin chladně odtušil: "Už jsem se s peklomory střetl."

"Jsi silný muž, Martine." Položila mu dlaň na ruku a dodala: "A myslím, že jsi i dobrý člověk. Jsem Briana z rodu Alwynnů, dcera Gwynnath a Gurtmana." Její projev

zněl obřadně, ale ozvalo se v něm i něco jiného, jako kdyby se mu odhalovala a snažila se jej dotknout.

"Já jsem Martin, syn Margarety..." Poprvé za celá léta se upamatoval na svou matku, pěknou služku ze dvora vévody Brucala. "... a Borrice. V mých žilách koluje krev Dannise, prvního z conDoinů. Přezdívají mi Martin Dlouhý Luk."

Zahleděla se na něj, jako by zkoumala každičký rys jeho tváře. Přes rty jí přeběhl úsměv. Martin cítil, že mu v hrudi hoří jasný plamen. Pak se zasmála. "To jméno se k tobě hodí, Martine Dlouhý Luku. Jsi stejně vysoký a mocný jako tvá zbraň. Máš ženu?"

Martin tiše odpověděl: "Ne. Já... nikdy jsem nepotkal... Nikdy jsem nedokázal najít slova... nebo tu pravou ženu. Nepoznal jsem jich mnoho."

Přitiskla ukazovák na jeho ústa. "Rozumím."

Znenadání ji Martin svíral v náručí a ona si opírala hlavu o jeho hruď. Ani nevěděl, jak se to stalo. Něžně ji k sobě vinul, jako by se bál, že mu při sebenepatrnějším pohybu uteče. "Nevím, jak to chodí ve vašem Království, Martine, ale Amos mi říkal, že nemluvíte o věcech, které my považujeme za samozřejmé. Nevím, jestli toto je jedna z nich. Ale nechci být dnes v noci sama." Znovu k němu obrátila obličej a on v jejích očích spatřil touhu a strach. Pochopil, co potřebuje. Tiše, téměř neslyšně zašeptala: "Jsi stejně něžný jako silný, Martine Dlouhý Luku?"

Martin pozoroval její výraz a uvědomoval si, že slova nejsou k ničemu. Dlouho ji mlčky objímal, dokud se neodtáhla. Vzala jej za ruku a vedla jej do své komnaty.

Arutha mlčky seděl naproti Guyovi. Ochránce Armengaru se v duchu toulal vzdálenou krajinou a nepřítomně upíjel z poháru s pivem. Jediný zvuk vydávalo praskání polen v krbu. Konečně Guy promluvil: "Ze všeho

nejvíc mi tu schází víno. Jsou chvíle, kdy se hodí k náladě, co říkáš?"

Arutha přikývl a usrkl hořkého nápoje. "Amos nám pověděl o tvé ztrátě."

Guy roztržitě mávl rukou a Arutha zjistil, že je trochu opilý. Jeho pohyby byly nejisté. Ale na hlase nebylo nic poznat. Zhluboka si povzdychl. "Ty jsi přišel o víc, Arutho. Nepoznal jsi ji."

Arutha nevěděl, co má říci. Náhle jej to popudilo. Byl přinucen nahlížet do cizího soukromí a sdílet žal s mužem, kterého měl nenávidět. "Chtěl jsi se mnou mluvit, Guyi."

Guy přitakal a odsunul pohár stranou. Stále hleděl kamsi do dáli. "Neobejdu se bez tebe." Obrátil se k Aruthovi. "Přinejmenším se neobejdu bez Království, a to znamená bez Lyama." Arutha pokynul, aby pokračoval. "Mně osobně nezáleží na tom, jestli se mnou souhlasíš, nebo ne. Ale je snad jasné, že potřebuji, abys mě uznal jako vůdce zdejších lidí." Zahloubal se. "Myslel jsem, že se tvůj bratr ožení s Anitou. Bylo by to logické, posílil by tím svůj nárok na trůn. Ale pak se stal králem dřív, než si to uvědomil. Rodric nám všem prokázal velkou službu, když v jednom z mála jasných okamžiků jmenoval svého následníka." Zadíval se Aruthovi upřeně do očí. "Anita je skvělá mladá dáma. Netoužil jsem po sňatku s ní, jen by se mi to svého času hodilo. Nechal bych ji, aby si našla svou vlastní... zábavu. Takhle je to lepší." Opřel si záda o opěradlo křesla. "Jsem opilý. Myšlenky se mi rozbíhají." Zavřel oko a Arutha se na chvilku zalekl, že snad usnul.

Potom Guy prohlásil: "Amos ti vyprávěl, jak jsme se dostali do Armengaru, takže se nebudu opakovat. Ale předpokládám, že něco vynechal." Znovu ztichl. Po dlouhé odmlce se otázal: "Řekl ti někdy tvůj otec, co mezi námi dvěma způsobilo tolik hořkosti?"

Arutha se snažil zachovat klid. "Prozradil mi, že jsi stál za všemi dvorními spiknutími proti Západnímu království a že jsi využil své pozice u Rodrica i u jeho otce, abys podryl jeho postavení."

K Aruthovu údivu Guy přisvědčil. "Z velké části je to pravda. Jiný výklad by snad mé činy dokázal zlehčit, ale mé jednání s Rodricem i jeho otcem nikdy nebylo ve prospěch Západu.

Ne, mám na mysli... jiné záležitosti."

"Jinak o tobě nikdy nemluvil, zmiňoval se pouze o tom, že je třeba s tebou zacházet jako s nepřítelem." Arutha se zadumal a pak nadhodil: "Dulanic mi řekl, že jste s otcem bývali přátelé."

Guy pozoroval hru plamenů v krbu. Vypadal, jako kdyby vzpomínal. Tiše hlesl: "Ano, velmi dobří přátelé." Opět zavládlo dlouhé ticho a právě ve chvíli, kdy Arutha otvíral ústa, Guy spustil: "Začalo to za vlády Rodrica Třetího, když jsme pobývali u jeho dvora. Byli jsme mladí, poslali nás do královského paláce jako jedny z prvních panošů – Caldricovým záměrem bylo vychovat vládce, kteří věděli víc než jejich otcové." Opět se zamyslel. "Dovol mi vyprávět o tom, jak se vše událo. Až skončím, třeba pochopíš, proč jste se s bratrem nikdy nevypravili ke dvoru.

Byl jsem o tři roky mladší než tvůj otec, jemu tehdy táhlo na osmnáct, ale oba jsme byli téměř stejně velcí a také zlostní. Hned zpočátku nás dali dohromady, on byl můj vzdálený bratranec a ode mě se očekávalo, že tohoto syna venkovského vévody naučím dobrým mravům. Za čas jsme se spřátelili. Společně jsme hráli hazardní hry, prohánělí ženy a bojovali.

Jistě, v mnoha směrech jsme se od sebe lišili, dokonce již tehdy. Borric byl synem pohraničního šlechtice, víc se zajímal o staré pojetí cti a povinnosti než o pochopení

pravých příčin událostí, které jej obklopovaly. Já, nu..." Přejel si dlaní přes tvář, jako by zaháněl únavu. Poté se rozmluvil rychleji: "Já jsem byl vychován na východních dvorech a od mládí mě vedli k velení. Můj rod je stejně starý a vážený jako kterýkoli jiný v Království, dokonce i ten tvůj. Kdyby Delong a jeho bratři byli jen o málo horší vojevůdci a moji předkové naopak nepatrně lepší, místo conDoinů by dnes vládli Bas-Tyrové. Takže jsem se od malička učil, jak se dělá politika. Byli jsme různí, tvůj otec a já, ale nikdy v životě jsem nepotkal muže, kterého bych měl raději než Borrice." Pohlédl na Aruthu. "Byl mi bratrem, kterého jsem nikdy neměl."

Arutha byl zmaten. Nepochyboval o tom, že Guy příběh přibarvuje tak, aby se mu hodil pro jeho záměry, dokonce jej podezíral, že opilost jen předstírá, ale byl zvědavý na příhody z otcova mládí. "Co tedy zapříčinilo onen rozkol mezi vámi?"

"Soutěžili jsme spolu stejně jako ostatní mladí muži, v lovu, v hrách a o přízeň dam. Naše rozdílné názory na politiku způsobily, že jsme občas použili ostřejších slov, ale vždy jsme se dokázali přes hádky přenést a znovu se udobřit. Jednou kvůli nějaké mé ukvapené poznámce došlo dokonce na pěsti. Řekl jsem o tvém prapradědovi, že nebyl ničím víc než nespokojeným třetím synem krále, který se snažil pomocí zbraní dosáhnout toho, co se mu nepodařilo získat ve stávajícím Království. Borric na něj pohlížel jako na skvělého muže, jenž vztyčil královský prapor v Bosanii.

Byl jsem přesvědčen, že Západ pouze vysává zdroje Království. Vzdálenosti jsou příliš velké na to, aby se dal dobře spravovat. Vládneš v Krondoru. Sám dobře víš, že panuješ nezávislému království, z Rillanonu přicházejí pouze širší nařízení. Západní oblast je téměř samostatnou zemí. Každopádně jsme se kvůli tomu pohádali a pak spolu bojovali. Posléze náš hněv ustoupil. Ale byla to první

známka toho, jak rozdílně chápeme politické otázky. Přesto ani tehdy vzájemné pouto přátelství nepovolilo."

"Z tvých úst to zní jako rozumně nahlížený nesoulad v názorech mezi dvěma čestnými muži. Ale znám otce. Nenáviděl tě a jeho zloba měla daleko hlubší kořeny. Muselo v tom být něco víc."

Guy se znovu zahleděl do ohně. Tiše připustil: "Tvůj otec a já jsme soupeřili v mnoha oblastech, ale nejtrpčí bitva se rozpoutala o tvou matku."

Arutha se naklonil dopředu. "Cože?"

"Když tvůj strýc Malcom zemřel na horečku, tvůj otec byl povolán domů. Jako starší z bratrů měl zdědit vévodství, proto byl také poslán na výchovu ke dvoru, ale po Malcomově smrti zůstal tvůj děd sám. Z toho důvodu krále požádal, aby tvého otce jmenoval správcem Západu a dovolil mu vrátit se do Crydee. Tvůj děd stárl, tvá babička byla již mrtvá a po Malcomově odchodu rychle chřadl. Neuplynuly ani dva roky a Borric nastoupil na jeho místo vévody z Crydee. Tehdy odjel Brucal zpět do Yabonu a já jsem se stal starším panošem na králově dvoře. Těšil jsem se na Borricův návrat – musel se králi představit a odpřisáhnout věrnost jako každý jiný vévoda v prvním roce své služby."

Arutha v duchu počítal. Uvědomil si, že to muselo být někdy v té době, kdy jeho otec cestou do hlavního města navštívil Brucala v Yabonu. Během tohoto pobytu se mu zalíbila pohledná služebná a z jejich svazku se narodil Martin, o čemž se Borric dozvěděl až o pět let později.

Guy pokračoval: "Rok před Borricovou druhou cestou do Rillanonu se u dvoru objevila tvá matka, stala se dvorní dámou královny Janicy, královy druhé manželky a matky prince Rodrica. Tehdy jsem se s Kateřinou seznámil. Až do chvíle, kdy jsem poznal Gwynnath, to byla jediná žena, kterou jsem miloval."

Poté Guy umlkl a Arutha zakusil divný pocit hanby, jako kdyby to byla jeho vina, že si Guy připomněl dvě bolestné ztráty. "Kateřina byla vzácná žena, Arutho. Já vím, že to chápeš, byla to tvá matka, ale když jsem ji poprvé spatřil, byla svěží jako jarní jitro, s ruměncem na lících a hravým i plachým úsměvem. Měla zlaté vlasy a nádherně se jí leskly. Zamiloval jsem se do ní hned, jakmile jsem ji uviděl. A stejně tak i tvůj otec. V té chvíli se rozpoutal lítý boj o její pozornost.

Dva měsíce jsme se jí oba dvořili a na konci těchto osmi týdnů jsme s tvým otcem spolu nemluvili, tak hořké bylo naše soupeření. Tvůj otec stále odkládal návrat do Crydee, chtěl zůstat a získat Kateřinino srdce. Oba jsme se o to zoufale snažili.

Jednoho rána jsem měl s Kateřinou vyrazit na projížďku, ale když jsem došel do jejích komnat, připravovala se na cestu. Byla nejbližší sestřenicí královny Janicy, tudíž cenou ve hře dvorních intrik. Vše, co jsem tvého otce v předchozích letech naučil, se mu vyplatilo, neboť zatímco jsem se procházel či projížděl s Kateřinou v zahradách, on promlouval s králem. Rodric tvé matce přikázal, aby se za Borrice provdala. Měl na to jako její poručník právo. Byl to politicky výhodný sňatek, protože i sám král měl pochybnosti o schopnostech svého syna a bratrově zdraví. Zatraceně, Rodric byl nešťastný muž. Jeho tři synové z prvního manželství se nedožili dospělosti a on se přes jejich smrti nikdy nepřenesl. Stejně tak se nevyrovnal se skonem milované královny Beatrice.

A jeho mladší bratr Erland se narodil pozdě a trpěl souchotinami. Byl jen o deset let starší než princ Rodric. Celý dvůr věděl, že král chtěl jmenovat svým nástupcem tvého otce, ale Janica mu dala syna, stydlivého chlapce, kterým Rodric pohrdal. Myslím, že přinutil tvou matku k svatbě proto, aby posílil spojení tvého otce s královskou

rodinou a mohl jej jmenovat následníkem. Nebesa vědí, že následujících dvanáct let strávil tím, že se snažil udělat z prince lepšího muže, nebo jej ve své snaze zlomit. Ale nikdy svého dědice nestanovil a zemřel a zanechal nám tak Rodrica Čtvrtého, ještě smutnějšího a zhroucenějšího krále, než byl on sám."

Arutha vzhlédl a tváře mu planuly. "Co tím míníš, že král přinutil matku, aby si otce vzala?"

Guyovi se v jediném zdravém oku hněvivě zablesklo. "Byl to politický sňatek, Arutho."

Rozdmychal Aruthovu zlobu ještě víc. "Ale matka otce milovala!"

"Jsem si jistý, že v době, kdy ses narodil, se již naučila tvého otce milovat. Tvůj otec byl dobrý člověk a ona milující žena. Ale za oněch dní milovala mě." Hlas se mu zastřel starou lítostí. "Milovala mě. Poznal jsem ji rok před Borricovým návratem. Byli jsme zasnoubeni a slíbili jsme si, že se vezmeme, až vyprší lhůta mé panošské služby, ale drželi jsme to v tajnosti, byl to slib dvou dětí, který si daly jedné noci v zahradě. Napsal jsem svému otci a prosil jej, aby se za mě přimluvil u královny. Nikdy mě nenapadlo promluvit s králem. Já, chytrý potomek východního lorda, jsem byl poražen venkovským šlechtickým synkem v dvorním úskoku. Sakra, myslel jsem si o sobě, že jsem tak mazaný. Ale bylo mi teprve devatenáct. Je to tak strašně dávno.

Rozzuřil jsem se. V těch dnech jsem se v běsnění mohl směle měřit s tvým otcem. Vyběhl jsem z komnaty tvé matky a vyhledal Borrice. Bojovali jsme; bili jsme se v královském paláci jako lvi a málem jsme zabili jeden druhého. Musel jsi vidět tu dlouhou jizvu na boku tvého otce, jež se mu táhla pod levou paží a přes žebra. Tu má ode mě. Já mám od něj podobnou. Téměř jsem zemřel. Když jsem se zotavil, byl s Kateřinou už týden na cestě do

Crydee. Chystal jsem se rozjet za ním, ale král mi to zakázal pod pohrůžkou smrti. Měl pravdu, byli již sezdáni. Rozhodl jsem se oblékat černou barvu na znamení své hanby. Pak mě poslali do Vichechtonu do boje s Keshí." Trpce se zasmál. "Valná většina mé pověsti skvělého vojevůdce pochází z tohoto střetnutí. Za svůj úspěch vděčím částečně tvému otci. Trestal jsem Keshany za to, že mi ukradl Kateřinu. Činil jsem to, co by žádný generál nikdy neudělal. Vedl jsem útok za útokem. Teď si myslím, že jsem chtěl tehdy zemřít." Zachechtal se. "Cítil jsem skoro zklamání, když požádali o milost a vzdali se."

Guy si povzdychl. "Tolik z toho, co se v mém životě sběhlo, vyplývá z této události. Nakonec jsem přestal chovat vůči tvému otci zášť, ale on... všechna jeho hořkost vyplula na povrch, když zemřela. Odmítl poslat své syny ke dvoru.

Domnívám se, že se bál, abych se nepomstil na tobě a na Lyamovi."

"Miloval matku, po její smrti už nikdy nebyl šťastný," opakoval tvrdošíjně Arutha. V duši se mu dmul neklid a hněv. Nepotřeboval omlouvat otcovo chování před jeho největším nepřítelem.

Guy přisvědčil. "Já vím, ale když jsme mladí, nezatěžujeme se pomyšlením na to, že i jiní mohou prožívat něco stejně silně jako my. Naše láska je o mnoho vznešenější, naše bolest daleko palčivější. Ale s přibývajícím věkem mi došlo, že Borric miloval Kateřinu stejně opravdově jako já. A myslím si, že i ona milovala jeho." Guyovo neporaněné oko se upnulo na jakýsi vzdálený bod. Jeho tón byl náhle mírnější a hloubavější. "Byla to úchvatná a velkomyslná žena a v jejím srdci bylo místo pro mnoho lásek. Přesto mám pocit, že tvého otce v koutku duše hlodaly pochybnosti." Guy se na Aruthu zadíval se směsicí zvědavosti a lítosti. "Dokážeš si to

představit? Jak smutné to muselo být? Možná jsem svým způsobem byl tím šťastnějším, protože já jsem věděl, že mě miluje. Neměl jsem žádné pochyby." Arutha zahlédl v Guyově oku vlhký odlesk. Ochránce bez rozpaků setřel sbírající se slzu. Pohodlně se opřel a tiše dodal: "Život někdy bývá nespravedlivý."

Arutha uvažoval. "Proč mi to říkáš?"

Guy se narovnal a zaplašil tklivou náladu. "Protože tě potřebuji. Z tvé strany nesmějí být žádné pochybnosti. Pro tebe jsem zrádce, který se ku svému prospěchu a slávě snažil převzít vládu nad Královstvím. Zčásti máš pravdu." Aruthu opět překvapila Guyova upřímnost.

"Ale jak chceš ospravedlnit to, co jsi provedl Erlandovi?"

"Jsem za jeho smrt odpovědný. To nemohu popřít. Byl to můj kapitán, kdo nařídil trvání jeho pobytu v žaláři poté, co jsem přikázal jej propustit. Radburn byl užitečný, ale přeháněl svou horlivost. Chápu jeho zděšení a zmatek, protože bych jej potrestal za to, že nechal Anitu a tebe uprchnout. Bez ní bych nezískal nástupnictví a ty ses hodil jako záruka pro vyjednávání s tvým otcem." Když viděl v Aruthově tváři údiv, pokýval hlavou. "Ach, ano, moji zvědové věděli, že jsi v Krondoru – aspoň mi to hlásili, když jsem se vrátil – ale Radburn udělal tu chybu, že si myslel, že jej dovedeš k Anitě. Nenapadlo jej, že bys s jejím útěkem nemusel mít nic společného. Ten blázen tě měl strčit pod zámek a pokračovat v pátrání po ní."

Aruthova nedůvěra se opět prodrala do popředí a soucit s ním se zmenšil. Navzdory tomu, že oceňoval Guyovu přímočarost, necitelné odkazy na využívání druhých mu připadaly velmi odpudivé. Guy hovořil dál: "Ale nikdy jsem si Erlandovu smrt nepřál. Už jsem měl od Rodrica jmenování do úřadu vicekrále, což mi dávalo do rukou veškerou moc nad Západem. Nepotřeboval jsem Erlanda,

jen spojení s korunou – Anitu. Rodric Čtvrtý byl pomatený. Byl jsem jedním z prvních, kdo to věděl, stejně jako Caldric, protože u králů lidé přehlížejí a promíjejí chování, které by jiným neodpustili. Nebylo možno dopustit, aby Rodric déle kraloval. Prvních osm let války bylo u dvora dost obtížných, ale v posledním roce své vlády byl Rodric téměř bez ustání nepříčetný. Kesh se odjakživa po očku poohlíží na sever a hledá slabé místo. Nechtěl jsem nést břímě vlády na svých bedrech, ale i když byl po Erlandovi dědicem tvůj otec, prostě jsem cítil, že jsem schopen vládnout lépe než kdokoli jiný."

"Ale proč všechny ty úskoky? Měl jsi podporu ve Shromáždění. Caldric, otec a Erland tě stěží přehlasovali, když ses pokusil získat postavení poručníka prince Rodrica, než dosáhne dospělosti. Mohl's najít snazší způsob."

"Shromáždění může krále dosadit," odpověděl Guy a namířil na Aruthu ukazováčkem. "Ale nemůže jej odvolat. Snažil jsem se najít cestičku, jak získat korunu bez občanské války. Válka s Tsurany se vlekla a Rodric nehodlal tvému otci svěřit velení nad východními armádami. Nevložil by je ani do mých rukou, a to jsem byl jediný, komu důvěřoval. Devět let prohraných bitev a šílený král – národ krvácel z příliš mnoha ran. Ne, muselo to skončit, ale bez ohledu na to, jaké podpory se mi dostávalo, byli stále takoví jako Brucal a tvůj otec, kteří by proti mně vytáhli s vojskem.

Proto jsem chtěl Anitu za ženu a tebe jako rukojmí pro vyjednávání. Byl jsem připraven dát Borricovi na vybranou."

"Mezi čím mohl volit?"

"Nejraději bych dovolil Borricovi vládnout na Západě, rozdělil království a nechal každou z částí, aby kráčela vstříc osudu sama. Věděl jsem však, že žádný ze západních

lordů by to nedopustil. Takže bych nabídl toto: Borric by určil mého nástupce, ať už by to byl Lyam nebo ty. Jmenoval bych princem z Krondoru toho, koho by vybral, a navíc by měl jistotu, že nebudu mít syna, jenž by se o korunu mohl ucházet. Ale tvůj otec by mě za to musel uznat králem v Rillanonu a přísahat mi věrnost."

Náhle Arutha tohoto muže pochopil. Odložil všechny otázky osobní cti poté, co ztratil Aruthovu matku, ale jednu povinnost vyzdvihl nade vše – oddanost Království. Byl ochoten učinit cokoli, dokonce spáchat královraždu a zapsat se do dějin jako uchvatitel a zrádce, výměnou za odstranění choromyslného krále. Arutha pocítil v ústech hořkost.

"Když Rodric zemřel a Lyam byl určeným nástupcem, všechno to ztratilo smysl. Neznám tvého bratra, ale předpokládám, že zdědil alespoň část povahy tvého otce. V každém případě je určitě Království v lepších rukou, než když seděl na trůnu Rodric."

Arutha si vzdychl. "Poskytl jsi mi hodně námětů k zamyšlení, Guyi. Neschvaluji tvé uvažování ani tvé postupy, ale něčemu z toho rozumím."

"Tvůj souhlas není podstatný. Nelituji ničeho, co jsem učinil, a přiznávám, že mé rozhodnutí zmocnit se trůnu bez ohledu na nárok tvého otce pramenilo částečně ze zášti. Když jsem já nemohl mít tvou matku, tak ať Borric nemá korunu. Tak jsem na to nahlížel. Kromě sobeckých pohnutek jsem byl rovněž skálopevně přesvědčen, že budu schopnějším králem než tvůj otec. Ze všeho nejlépe umím vládnout. Ale neznamená to, že bych měl z toho, co jsem musel vykonat, dobrý pocit.

Potřebuji jen tvé porozumění. Nemusíš mě milovat, ale musíš mě přijmout takového, jaký jsem. Potřebuji tvou podporu k tomu, abych zajistil budoucnost Armengaru."

Arutha mlčel a necítil se právě dobře. Jeho mysl zaplavily vzpomínky na rozhovor, který se odehrál před dvěma lety. Po dlouhých minutách ticha prohlásil: "Nejsem v postavení, abych tě mohl soudit. Pamatuji se na rozmluvu s Lyamem nad otcovou hrobkou. Byl jsem odhodlán raději zabít Martina než riskovat občanskou válku. Svého vlastního bratra..." hlesl tiše.

"Taková rozhodnutí s sebou vláda nezbytně přináší." Opřel se a hleděl na Aruthu. Konečně se zeptal: "Jak ses cítil, když jsi rozhodoval o Martinovi?"

Aruthovi se příliš nechtělo Guyovi svěřovat. Uplynula dlouhá doba. Pak se podíval zpříma na Ochránce. "Špinavý. Cítil jsem se špinavý."

Guy napřáhl pravici. "Takže rozumíš." Arutha váhavě stiskl jeho dlaň a potřásli si rukama. "Nyní k jádru věci.

Když jsme sem přišli, Amos, Armand a já, byli jsme nemocní, zranění a téměř k smrti vyhladovělí. Tito lidé nás bez rozmýšlení uzdravili, nás, cizince z podivné vzdálené země. Když jsme se zotavili, dobrovolně jsme se přihlásili do zbraně. Teprve později jsme se dověděli, že se od každého, kdo je toho schopen, očekává, že bude sloužit, aniž by se ptal proč. Takže jsme se stali součástí místní posádky a začali jsme se učit o Armengaru.

Ochránce před Gwynnath byl schopný velitel, právě tak jako Gwynnath, ale ani jeden z nich nevěděl o moderním způsobu válčení mnoho. Nicméně udržovali nad Bratrstvem a gobliny kontrolu, ztráty byly na obou stranách jakžtakž vyrovnané.

Pak se objevil Murmandamus a všechno bylo jinak. Když jsem se sem dostal, Bratrstvo vítězilo ve třech ze čtyř střetů. Armengařané prohrávali; poprvé v jejich dějinách byli bez ustání poráženi. Naučil jsem je, jak bojovat, a znovu se držíme. Nikdo neprojde v okruhu dvaceti mil od

města, aniž by jej jedna z našich hlídek neviděla. Ale i tak je příliš pozdě."

"Proč příliš pozdě?"

"I kdyby nás nepřišel rozdrtit Murmandamus, národ by nepřetrval další dvě pokolení. Toto město umírá. Podle mého odhadu před dvěma desetiletími žilo ve městě a okolí na padesát tisíc lidí. Před deseti roky to bylo jen jedenáct nebo dvanáct tisíc. Nyní čítá místní obyvatelstvo tak sedm, možná i míň, tisíc. Neutuchající boje, ženy ve věku, kdy by mohly mít děti, umírající v bitvách, děti, které jsou zabíjeny při nájezdech na usedlosti – to všechno snižuje populaci a kruh se stále uzavírá. A to není vše. Zdá se, jako by léta věčných válek vysála z tamních lidí veškerou sílu. Přes všechnu jejich vůli bojovat se zdají nevšímaví k potřebám každodenního života.

Kultura upadla, Arutho. Jediné, co umějí, je válčit a nakonec zemřít. Jejich poezie se zúžila na hrdinské ságy, jejich hudba, to jsou jen prosté bojové popěvky. Všiml sis ve městě nějakých nápisů? Všichni vědí, kde kdo bydlí a pracuje. Tak k čemu nápisy? Arutho, nikdo, kdo se narodil v Armengaru, neumí číst ani psát. Nemají čas se učit. Tento národ neodvratitelně spěje k barbarství. I kdyby nebyl žádný Murmandamus, za další dvě desetiletí zde nebude existovat nic podobného národu. Budou žít jako hromorští nomádi. Ach, ty nekončící boje."

"Chápu, že máš pocit marnosti. Co mám udělat, abych ti pomohl?"

"Potřebujeme si odpočinout. S radostí předám vládu nad městem Brucalovi–"

"Vandrosovi. Brucal se stáhl."

"Tak Vandrosovi. Začleň Armengar do Yabonského vévodství. Zdejší lidé před mnoha a mnoha lety uprchli z Království. Nyní by bez váhání uvítali jeho náruč, kdybych jim to přikázal, tolik se změnili. Ale dej mi dva tisíce

pěších vojáků z posádek v Yabonu a Tyr-Sogu a já udržím toto město před Murmandamem další rok. Přidej tisíc a dva tisíce koní a já zbavím Pláně Isbandie všech goblinů i Temných bratrů. Půjč mi západní armády a já zaženu Murmandama zpět do Sar-Sargothu a vypálím město s Murmandamem uvnitř. Pak může rozkvétat obchod a z dětí budou zase děti, ne malí bojovníci. Básníci budou skládat básně a malíři malovat. Budeme poslouchat hudbu a tančit. Pak se možná toto město opět povznese."

"A budeš chtít zůstat Ochráncem nebo raději být jmenován hrabětem z Armengaru?" otázal se Arutha uštěpačně. Ještě se stále zcela nezbavil nedůvěry.

"Zatraceně," zaklel Guy a udeřil pěstí do stolu. "Jestli má Lyam místo mozku v hlavě slámu, tak ano." Guy se svalil do křesla. "Jsem unavený, Arutho. Jsem opilý a unavený." V oku se mu zaleskla slza. "Ztratil jsem to jediné, z čeho jsem se za dlouhá léta radoval, a všechno, co mi zbylo, je starost o potřeby zdejších obyvatel. Nezklamu je, ale až budou v bezpečí..."

Arutha zůstal jako opařený. Guy před ním odhalil svou duši a princ před sebou spatřil muže, který nemá téměř pro co žít. Naprosto vystřízlivěl. "Myslím, že dokážu Lyama přesvědčit, aby souhlasil, pokud je ti jasné, jak o tobě bude smýšlet."

"Mě nezajímá, co si o mně myslí, Arutho. Může mi klidně nechat srazit hlavu, když bude chtít." Jeho hlas zřetelně naznačoval jeho únavu. "Myslím si, že je mi to úplně jedno."

"Pošlu mu zprávu."

Guy se zasmál, byl to hořký a bezútěšný smích. "V tom je právě ta potíž, drahý bratránku. Snad si nemyslíš, že tu celý rok sedíme a čekáme, až sem náhodou zabloudí princ z Krondoru? Poslal jsem do Yabonu a do Skalního Hradu tucet vzkazů, v nichž jsem podrobně popsal místní poměry

i to, co jsem ti navrhl. Nesnáz tkví v tom, že ač Murmandamus nechá kohokoli proklouznout na sever, nikdo – a nic – neprojde na jih. Ten lovec šelem byl poslední, kdo se o to pokoušel. nevím, co se stalo s poslem, kterého provázel, ale dovedu si představit..."

Nechal větu nedořečenou.

"Vidíš, Arutho, jsme od Království odříznuti. Naprosto a beze zbytku. A pokud nepřijdeš na něco, co nás zatím nenapadlo, tak i bez naděje."

Martin se probudil s kašláním a prskáním. Ústa měl plná vody. Komnatu naplnil Brianin smích. Hodila mu ručník a postavila nyní již prázdnou konvici na vodu na zem. "Probudit tě je skoro tak těžké jako probudit medvěda v zimě."

Martin mrkal a otíral se. "To určitě." Zaškaredil se na ni, ale když uviděl její rozesmátý obličej, hněv rychle ustoupil. Za okamžik jí už úsměv vracel. "Venku v lesích mám lehký spánek, ale uvnitř se uvolňuji."

Klekla si na postel a políbila jej. Měla na sobě tuniku a kalhoty. "Musím jet na jeden z našich statků. Chceš se přidat?

Je to jen na dnešek."

Martin se rozzářil. "Samozřejmě."

Znovu jej políbila. "Děkuji ti."

"Za co?" zeptal se zmateně.

"Za to, že jsi tu se mnou zůstal."

Martin na ni nechápavě zíral. "Ty děkuješ mně?"

"Jistě, požádala jsem tě."

"Jste opravdu zvláštní lidé, Bri. Většina mužů, které znám, by mi s radostí podřízla krk, jen aby mohli být minulou noc na mém místě."

Lehce naklonila hlavu a vypadala, že mu tak docela nerozumí. "Opravdu? To je divné. Mohla bych totéž říct o

většině místních žen a o tobě. Ačkoli by nikdo nebojoval pro něco takového, jako je sdílení postele. Můžeš si tu volně vybírat druha či družku a oni mají právo odpovědět ano nebo ne. Proto jsem ti děkovala za to, že jsi řekl ano.

Martin ji trochu nešetrně sevřel a políbil. "V mé zemi to děláme jinak." Pustil ji, náhle se ulekl, že k ní byl příliš hrubý. Zdála se trochu nejistá, ale ne vystrašená. "Omlouvám se. Jenomže... to nebyla laskavost, Bri."

Naklonila se k němu a položila si mu hlavu na rameno.

"Mluvíš o něčem víc než o potěšení v ložnici."

"Ano."

Dlouho bylo ticho. "Martine, zde v Armengaru víme, jak je moudré neplánovat moc daleko do budoucnosti." Maličko se zadrhla a oči jí zvlhly. "Má matka se měla provdat za Ochránce. Můj otec je mrtvý jedenáct let. Byl by to šťastný svazek." Martin viděl, že se jí po tváři koulejí slzy. "Jednou jsem byla zasnoubená. Odjel ztrestat nájezd goblinů na statek. Nikdy se nevrátil." Pozorovala jeho obličej. "Neslibujeme snadno. Společně strávená noc není závazek."

"Nejsem žádný záletník."

Upřeně se na něj dívala. "Já vím," špitla tiše. "A já nejsem žena lehkých mravů. Vybírám si muže pečlivě. Mezi námi dvěma něco vzniká, Martine. To... přijde to k nám v pravý čas, až okolnosti dovolí. Obávat se, co z toho vzejde, je zbytečně vynaložená námaha." Kousla se do spodního rtu, jako by bojovala s tím, co mělo přijít nyní. "Jsem velitelka, dozvídám se věci, o nichž většina obyvatel města nemá tušení. Pro tuto chvíli tě mohu jen požádat, abys nečekal víc, než ti mohu nabídnout." Když viděla, jak se jeho tvář kaboní, usmála se a políbila jej. "Pojď, pojedeme."

Martin se rychle oblékl. Nebyl si jist, na čem se domluvili, ale věděl, že je to důležité. Cítil úlevu i obavy

zároveň; úlevu proto, že vyjádřil své pocity, a pak hned obavy z toho, že se snad nevyjádřil dost jasně a její odpověď byla mlhavá. Přesto se ozvala elfí výchova, a jak Briana správně řekla, vše musí postupovat vlastním tempem.

Arutha skončil s líčením toho, o čem předešlé noci rozmlouvali s Guyem. Laurie, Baru a Roald zaujatě naslouchali. Chlapci byli pryč už celý den. Martin se nevrátil do své komnaty a Arutha si myslel, že ví, kde strávil noc.

Laurie se dlouze zamyslel nad tím, co jim Arutha sdělil.

"Takže počet obyvatel klesá."

"Tak to Guy povídal."

"Má pravdu," ozval se hlas ode dveří.

Vzhlédli a spatřili Jimmyho a Lockleara. Každý měl paži omotanou kolem pasu pohledné dívky. Locklear nebyl schopen zachovat vážnou tvář. Snažil se sice ze všech sil, ale rty se mu neustále rozbíhaly do širokého úsměvu.

Jimmy představil Krinstu a Bronwynn a podotkl: "Dívky nám ukázaly město. Arutho, celé oblasti jsou prázdné, dům vedle domu, v nichž nikdo nebydlí." Jimmy se rozhlédl kolem sebe, objevil podnos s ovocem a bez váhání vzal útokem hrušku. "Odhaduji, že tu kdysi žilo přes dvacet tisíc lidí. Teď jich není ani polovina."

"V zásadě jsem již souhlasil, že Armengaru pomohu, ale je svízelné dopravit vzkaz zpět do Yabonu. Zdá se, že Murmandamovi nevadí, že lidé přicházejí sem, ale důsledně dbá na to, aby odsud nikdo neodešel."

"To dává smysl," poznamenal Roald. "Většina z těch, kteří se vydávají na sever, stejně míří do jeho ležení. Tak co se stane, když jich pár zabloudí sem, aby pomohli městu. Shromažďuje vojsko, a jestli bude chtít, pravděpodobně se tudy přežene."

Baru prohlásil: "Domnívám se, že když půjdu sám, mohl bych se tam dostat." Aruthu to zaujalo a Baru pokračoval: "Jsem horal, a přestože zdejší obyvatelé pocházejí z mého kraje, jsou to také městští lidé. Jen ti z vysoko položených usedlostí by mohli mít mé schopnosti. Budu-li cestovat v noci a ve dne se budu skrývat, mohlo by se mi podařit projít na Yabonskou vrchovinu. Jakmile tam budu, žádný peklomor ani goblin mě už nedohoní."

"Ale pouť na Yabonskou vrchovinu bude obtížná," připomněl Laurie. "Pamatuješ na ty troly, kteří pronásledovali lovce šelem – jak dlouho? Dni? Nevím."

"Budu o tom uvažovat, Baru," usoudil Arutha. "Možná že tento zoufalý pokus je jediné, co nám zbývá, ale snad existuje i další možnost. Mohli bychom vyslat jízdní oddíl, aby někoho dopravili na hřebeny, pak se obrátili a probojovali si cestu zpátky, a tím mu poskytli co nejvýhodnější výchozí pozici. Třeba to nepůjde, ale proberu to s Guyem. Jestli nepřijdeme na nic jiného, dovolím ti, abys to zkusil. Ačkoli si nemyslím, že vypravit se tam sám musí být nutně to nejlepší. Zvládli jsme to do Pekraelinu i z něho s malou družinou." Vstal. "Pokud někoho z vás napadne lepší plán, budu rád. Teď se jdu s Guyem podívat na opevnění. Jestli tu zůstaneme až do útoku, můžeme aspoň poskytnout svou pomoc." S těmi slovy vyšel z místnosti.

Guyovy vlasy vlály ve větru. Přehlíželi pláň za městem. "Prohlédl jsem každý palec této hradby a stále se zdráhám uvěřit tak mistrnému dílu."

Arutha nemohl jinak než souhlasit. Použité kameny byly opracované tak přesně, že se o tom mistrům stavitelům a kameníkům v Království ani nesnilo. Přejel dlaní spoj a sotva cítil, kde končí jeden kámen a začíná druhý. "Taková

zeď by mohla odolat i Segersenovým odborníkům, kdyby přece jen přišli."

"Měli jsme v našich armádách dobré stavitele, Arutho.

Nedovedu si představit, jak by někdo mohl tyto hradby zbořit, pokud by se ovšem nestal zázrak." Tasil zbraň a vší silou udeřil do kamene. Meč zazvonil a Guy ukázal na místo, kam ostří dopadlo. Arutha se sklonil a jediné, co spatřil, bylo nepatrné škrábnutí světlejšího odstínu. "Připomíná modrou žulu nebo siderit, ale je ještě tvrdší. V okolních horách je ho spousta, ale je nesmírně těžké ho opracovat. Jak postavili toto město, není známo. A základy pod plintem[4] jsou dvacet stop hluboké a třicet široké. Nedovedu si ani představit, jak ty kvádry dopravovali z lomů. Kdyby ses pokusil podkopat, mohlo by se docela dobře stát, že se celý kus hradby zanoří do země a rozmáčkne tě jako červa. A vlastně by to ani nešlo, protože celé hradby jsou posazeny na skalnatém podloží."

Arutha se opřel o vrcholek zdi a kochal se výhledem na město a na citadelu za ním. "Tohle je to nejobranyschopnější město, o jakém jsem kdy slyšel. Měli byste se vypořádat s přesilou dvacet ku jednomu."

"Deset ku jednomu je obvyklý počet pro dobývání hradu, ale souhlasím s tebou. Až na jednu maličkost – Murmandamovu zatracenou magii. Možná nestrhne hradby, ale vsadím se, že zná způsob, jak se přes ně dostat. Kdovíjak. Jinak by nepřišel."

"Jsi si jistý? Proč by vás neobklíčil malou částí svého vojska a nepokračoval na jih?"

"Nemůže si nás nechat v zádech. Rok předtím, než jsem převzal velení, věděl, jak se nám dostat na kobylku. Kdybych nezměnil pravidla hry, uštval by nás k smrti. Za poslední dva roky jsem své vojáky naučil všechno, co vím.

---

[4] Plint - podstavec, spodní část hradeb *(pozn. překl.)*

Armand s Amosem jim pomáhají se studiem, když teď mají výhodu novodobého válečnictví. Ne, Murmandamus ví, že jakmile se otočí, má na krku sedmitisícové vojsko Armengařanů. Nemůže dopustit, abychom mu zůstali v týlu. Přeřízli bychom mu šlachy v koleni."

"Takže se vás nejprve musí zbavit a pak se teprve vrhnout na Království."

"Ano. A musí to udělat rychle, jinak promrhá další léto. Zima tu přichází záhy. Sníh napadne o celé týdny dřív než v Království. Průsmyky se uzavřou během několika málo dní, někdy je to dokonce otázka hodin. Jakmile se jednou pohne na jih, musí zvítězit, protože se nemůže s armádou stáhnout na sever a počkat do příštího jara. Honí ho čas. Musí se tu ukázat do dvou týdnů."

"Takže musíme zprávu vyslat co nejdřív."

Guy přikývl. "Pojď, ukážu ti ještě něco."

Arutha muže následoval a stále si připadal poněkud rozpolcený. Uvědomoval si, že musí Armengařanům pomoci, ale s Guyem se ještě cítil nesvůj. Pochopil, proč Guy udělal to, co udělal, a jistým způsobem jej dokonce závistivě obdivoval, ale neměl ho rád. Věděl, proč si ho neoblíbil; Guy mu předváděl povahu, která mu cosi připomínala, vůli učinit nezbytné bez ohledu na cenu. Arutha dosud nedošel tak daleko jako Guy, ale poznal, že kdyby se ocitl na Guyově místě, možná by jednal úplně stejně. Tento objev části sebe sama mu byl obzvlášť nepříjemný.

Procházeli městem a Arutha se ptal na podrobnosti, kterých si všimli, když do Armengaru přibyli. "Ano," odpověděl Guy na jeho otázku. "Nikde není žádný prostor pro otevřenou střelbu, takže je možno za každým zákrutem nastražit léčku. Mám mapu města v citadele a město je takové, jaké je, spíš záměrně než náhodou. Jakmile odpozoruješ vzorec, je snadné vědět, kterým směrem se

vydat, když se chceš někam dostat. Ale když ho neznáš, můžeš se tu zamotat dokola, může tě to dovést zpátky k vnějšímu opevnění." Ukázal na budovu. "Žádný z domů nemá okna do ulice a každá střecha je plošinou pro lučištníky. Město bylo vybudováno k tomu, aby útočníci za svůj čin tvrdě zaplatili."

Zakrátko vešli do citadely a zahlédli chlapce přecházet nádvoří. "Kde jsou děvčata?" zeptal se Arutha.

Locklear se tvářil zklamaně. "Musela jít něco zařídit, než se nahlásí zpět do služby."

Guy si oba chlapce změřil pohledem. "Nu, jestli nemáte co na práci, pojďte s námi."

Následovali Guye do prvního poschodí a pak dolů k výtahu. Guy rozezvučel zvon a dal tím znamení, aby je vyzvedli na nejvyšší střechu. Když byli nahoře, rozhlédli se po městě a okolní pláni. "Armengar." Guyova ruka opsala velký oblouk. "Támhle," ukázal k obzoru, "se rozkládají Pláně Isbandie, napříč rozdělené Isbandijským údolím, které tvoří hranice naší državy na severu a severovýchodě. Planiny za ním patří Murmandamovi. Na východě je Edderský les, skoro stejně rozlehlý jako Černý les nebo Zelené Srdce. Nevíme o něm skoro nic, kromě toho, že na jeho okraji se můžeme celkem bezpečně potulovat. Ale každý, kdo zabloudí hlouběji, se navždy ztratí." Namířil ukazovák na sever. "Za tím údolím leží Sar-Sargoth. Kdybyste byli výjimečně odvážní, mohli byste vyšplhat na kopce při severním okraji údolí a podívat se přes step. Viděli byste světla města – dvojčete."

Jimmy zkoumal válečné stroje na střeše. "Nevím o tom mnoho, ale přestřelí tyhle katapulty vnější hradby?"

"Ne," odtušil prostě Guy. "Pojďte se mnou."

Vrátili se ke zdviži a Guy zatáhl za provaz. Arutha si všiml, že existuje jakýsi soubor pokynů pro jízdu nahoru a dolů i pro příslušný počet poschodí.

Sestoupili do přízemí a sjeli ještě níž. Ocitli se v podzemí, několik pater pod úrovní nádvoří a Guy sestoupil z plošiny. Minuli obrovský vrátek, který poháněli čtyři koně, uvázaní k velikému kolu. Arutha usoudil, že to bude pohon výtahu. Působil velmi impozantně se svou velkou ojí, soustavou ozubených kol, zvláštním spleteným provazem a mnoha táhly. Ale Guy si koní a pohaněčů ani nevšiml a prošel kolem nich. Ukázal na mohutné dveře, zavřené zevnitř na závoru. "To je úniková šachta. Necháváme ji zatarasenou, protože když zůstane otevřená, nějakou náhodou tu vane stále vítr. Raději se tomu vyhýbáme." Naproti velkým dveřím stály druhé. Otevřel je a zamířil do přirozené chodby. Ze zádveří sňal nezvykle vyhlížející svítilnu zářící tlumenějším svitem, než by člověk předpokládal. Guy prohlásil: "Tahle věcička vydává světlo díky nějaké alchymii. Nerozumím tomu, ale funguje. Neodvažujeme se sem chodit s ohněm. Hned se dozvíte proč."

Jimmy probádal stěny a předvedl jim bílou, vločkovitou, voskovou hmotu. Promnul ji mezi prsty a přičichl si. "Chápu," zašklebil se. "Nafta."

"Ano." Guy se otočil k Aruthovi. "Je bystrý."

"Taky mi to věčně připomíná. Jak jsi to věděl?"

"Vzpomínáš si na ten most jižně od Sarthu, minulý rok?" Ten, který jsem zapálil, abych zabránil Muradovi a Černým vrahům jej překročit? To je to, co jsem tehdy použil, nějaký destilát z nafty."

"Pojďte," vybídl je opět Guy a prošel dalšími dveřmi.

Do nosu je udeřil zápach dehtu. Na řetězech visela podivná objemná vědra. Tucet mužů s obnaženou hrudí spouštělo vědra do obrovské tůně s černou tekutinou. Kolem dokola sluje visely ony záhadné lampy, ale většina jeskyně tonula v příšeří. "Celou horou se táhnou tunely a ve všech nacházíme tohle. Pod námi je nějaký přírodní

zdroj nafty, která neustále vyvěrá na povrch. Musíme ji vybírat, jinak by trhlinami ve skále prosákla do sklepení ve městě. Kdyby se práce zastavily, zaplaví sklepy během několika dnů. Ale protože se o to Armengařané starají už kdovíkolik let, máme to pod dohledem."

"Už rozumím, proč sem nevstupujete s ohněm," vydechl Locklear užasle.

"S ohněm se umíme vypořádat, už jsme jich za poslední rok uhasili tucty. Ale co jsme objevili, či spíš Armengařané objevili, je využití téhle tekutiny, které není v Království známé." Pokynul jim do dalšího sálu, kde se mezi káděmi vinuly zvláštní trubice. "Zde provádíme destilaci a mícháme směsi. Rozumím zhruba desetině celého procesu, ale alchymisté by vám to vysvětlili. Vyrábějí z nafty mnoho různých činidel, dokonce i jakousi mast, která chrání dřevo před hnilobou. Podařilo se jim však i odhalit tajemství přípravy queganského ohně."

"Queganský oheň!" zvolal Arutha.

"Nazývají to jinak, ale jedná se o totéž. Stěny jsou zde z vápence a právě vápencový prach mění naftu v queganský ohňový olej. Když jej vymrští katapult, vznítí se a neuhasí ho ani voda. Proto musíme být tak opatrní, protože to není jen tak ledajaký oheň." Pohlédl na Lockleara. "Výpary jsou těžké a drží se při zemi, ale když je necháš nahromadit, trochu je smísíš se vzduchem a vykřešeš jiskru, vybuchnou." Ukázal ke vzdálené jeskyni plné dřevěných sudů. "Před deseti lety tu skladovací jeskyně ještě nebyla. Když se sud vyprázdní, je opět naplněn nebo se vloží pod vodu, dokud se nepoužije. Nějací hlupáci nechali tři prázdné sudy stát a náhodou se k jednomu dostala jiskra a... K obrovskému výbuchu stačí jen tak malé množství, které se odpařuje z nasáklého dřeva. Proto udržujeme dveře zavřené. Průvan z únikové šachty provětrá celý podzemní prostor za den nebo za dva. A kdyby tohle

všechno vylétlo do povětří naráz..." Nechal na jejich představivosti, aby si učinili příslušný obrázek. "Nechávám to Armengařany připravovat už dva roky, abychom nachystali Murmandamovi vřelé uvítání, kdyby přišel."

"Kolik je tady sudů?" zajímal se Arutha.

"Přes dvacet pět tisíc."

Arutha byl ohromen. Když poznal Amose, měl ten pirát na palubě dvě stovky sudů, o kteréžto skutečnosti Tsurané nevěděli, když koráb zapalovali. Vybuchly v ohnivém sloupu a plameny dosahovaly do výšky stovek stop. V okamžení loď pohltily a během několika minut z ní zůstala jen hromádka prachu. Záři bylo vidět do vzdálenosti několik mil podél pobřeží. Kdyby už tehdy nebyla polovina města sežehnuta tsuranskými nájezdníky, oheň by vymazal město Crydee z map. "To je dost..."

"Na spálení celého města," dokončil větu Guy.

"K čemu tolik?" otázal se Jimmy.

"Musíte si uvědomit jednu věc, vy všichni. Armengařané v životě nepomysleli na to, že by měli město někdy opustit. Podle jejich názoru neexistuje další místo, kde by mohli najít útočiště. Z Království uprchli na sever a domnívali se, že se na jih nemohou vrátit. Všude kolem viděli nepřátele. Kdyby došlo na nejhorší, raději Armengar vypálí, než aby jej přenechali Murmandamovi. Vymyslel jsem ještě další plán, ale v každém případě se může trochu ohně hodit." Vydal se k chodbě vedoucí k výtahu a ostatní kráčeli za ním.

* * *

Martin se opíral zády o kmen stromu. Políbil Brianu do vlasů a ona se schoulila hlouběji do jeho náručí. Dívala se do neznáma. Před nimi se lesíkem proplétal mělký potok a

příšeří pod hustým větvovím je halilo do jemných chladných stínů.

Brianina patrola se vypravila k polednímu jídlu, které připravili místní sedláci, takže oni dva se odkradli, aby mohli být spolu o samotě. V lese se Martin poněkud uvolnil a byl nyní klidnější než za posledních několik měsíců, ale přesto jej stále cosi znepokojovalo. Milovali se pod stromy a teď si jen tak užívali a těšili se ze vzájemné blízkosti, ale Martinovi ke spokojenosti něco chybělo. Zašeptal jí do ucha: "Bri, přál bych si, aby to takhle zůstalo na věky."

Povzdechla si a maličko se zavrtěla. "Já také, Martine. Jsi muž jako... jeden, kterého jsem znala. Mám pocit, že nemohu chtít víc."

"Až tohle skončí–"

Přerušila jej. "Až tohle skončí. Pak si promluvíme. Pojď musíme jít zpátky." Spěšně se oblékala a Martin ji obdivně pozoroval. Neměla v sobě nic z křehkého půvabu žen, které znal z domova. Jejímu vzhledu vévodila jakási houževnatost, podmalovaná silnou ženskostí. Nebyla hezká podle obecných měřítek, ale byla nápadná a díky ohromující sebedůvěře a samostatnosti, které v ní Martin spatřoval, se mu zdála úchvatná, a dokonce krásná. Ve všech ohledech jej silně zaujala.

Dooblékl se, a než stačila vykročit, vztáhl k ní ruce, otočil ji a přitáhl k sobě. Vášnivě ji políbil a potom řekl: "Nemusím promluvit a ty rozumíš mým přáním a touze. Čekal jsem na tebe příliš dlouho."

Zvedla hlavu a zadívala se do jeho tmavých očí. Natáhla ruku a pohladila jej po tváři. "A já na tebe." Něžně jej políbila. "Musíme se vrátit."

Nechal ji, aby jej vedla do blízké vesnice. Když vyšli z lesa, blížila se k nim dvojice strážných. Zastavili a jeden z

nich prohlásil: "Velitelko, zrovna jsme se chystali pro vás dojít."

Pohlédla na druhého muže, jenž nepatřil k jejímu oddílu. "Co se děje?"

"Ochránce přikazuje, aby se hlídky rozjely po kraji a nařídily opustit všechny usedlosti a statky. Každý se má ihned odebrat do města. Murmandamova vojska se vydala na pochod. Během týdne stanou před hradbami."

Briana přikývla. "Rozkažte sedlat. Rozdělíme skupinu. Grenlyne, ty si vezmeš jednu polovinu a zamíříš do statků v nížině a podél řeky. Já se postarám o usedlosti pod hřebeny. Až splníte úkol, vraťte se hned, jakmile to bude možné.

Kapitola jedenáctá

OBJEV

Gamina se s pláčem posadila.

Během několika okamžiků se v dětské komnatě objevila Katala a sevřela děvčátko v náručí. Gamina ještě chvilku vzlykala a pak, když vešel i rozespalý William s mrzutým ohnivým dráčkem v patách, se uklidnila. Fantus se prokolébal kolem Williama a položil si hlavu na lůžko vedle Kataly. "Měla jsi ošklivý sen, holčičko?" zeptala se Katala.

Gamina přikývla. "Ano, maminko," odpověděla tiše. Konečně se naučila mluvit a nespoléhat se pouze na mentální kontakt, jenž jí byl již při narození dán do vínku jako způsob dorozumívání.

Z její rodiny nezůstal nikdo naživu a Gaminu předtím, než ji přivedl do Hvězdna, vychovával slepý věštec Rogen. Rogen pomohl Pugovi zjistit, že se za všemi útoky na Království skrývá Nepřítel, utrpěl však při odhalování této záhady těžkou újmu. Dobu, během níž se zotavoval, strávil společně s Gaminou v kruhu Pugovy rodiny a postupem času se mezi nimi vytvořilo pevné pouto. Za uplynulý rok

do ní zcela zapadli. William považoval Rogena za dědečka a pro Gaminu se stala Katala matkou a William bratrem. Stařec pokojně zemřel ve spánku před třemi měsíci, předtím však nalezl štěstí v tom, že jeho schovanka objevila kromě něj i další lidi, kterým mohla důvěřovat a milovat je. Katala dítě objímala a laskala, dokud se neutišilo.

Do komnaty přispěchal Meecham, vysoký leník, aby se postavil případnému nebezpečí. Vrátil se z Kelewanu se členy Shromáždění, Hochopepou a Elgaharem, krátce poté, co se Pug vypravil hledat Strážce. Jejich další společník Dominik se vrátil do Ishapianského kláštera v Sarthu. Meecham vzal na dobu, kterou mág trávil na Kelewanu, ochranu Pugovy rodiny na svá bedra. Přes svůj divoký zjev a navenek neproniknutelnou masku si jej Gamina oblíbila. Říkala mu "strýčku Meechame". Stál za Katalou, a ačkoli byl úsměv v jeho tváři nesmírně vzácný, na hubené děvčátko se usmíval.

Za ním se objevili Hochopepa a Kulgan, mágové z různých světů, kteří si však byli v mnohém podobní. Oba se vrhli ke Gamině a začali ji obskakovat. Katala se jich optala: "Ještě pracujete?"

Hochopepa přikývl: "Samozřejmě, je přece brzy." Vzhlédl.

"Nebo není?"

"Ne, pokud nemyslíš brzy ráno. Je hodina s půlnoci," odtušil Meecham.

Kulgan rozhodil rukama. "Nu, zapletli jsme se do zajímavé debaty a–"

"Ztratili jste přehled o čase," doplnila Katala. Její hlas zněl napůl nesouhlasně a napůl pobaveně. Pug byl vlastníkem pozemků v Hvězdnu a po jeho odjezdu převzala správu pospolitosti ona. Díky klidné povaze, inteligenci a umění jednat s lidmi si přirozenou cestou

vydobyla vůdčí místo v různorodé společnosti provozovatelů a provozovatelek magie a jejich rodin, ačkoli bylo možno tu a tam zaslechnout Hochopepu, jak se o ní zmiňuje coby o tyrance. Nikomu to však nevadilo, věděli, že ji má rád a váží si jí.

"Probírali jsme některé zprávy, které nám ze Shromáždění poslal Shimone," omlouval se Kulgan. Po vzájemné dohodě byla trhlina mezi světy otevírána na krátké časové úseky dle předem určeného harmonogramu, aby si Akademie v Hvězdnu mohla vyměňovat poznatky se Shromážděním ve Městě mágů.

Katala s nadějí zvedla hlavu, ale Kulgan zavrtěl hlavou. "O Pugovi stále nic."

Katala si povzdechla, a náhle je popuzeně pokárala: "Hocho, Kulgane, vy dva si můžete bádat, jak je vám libo, ale chudák Elgahar vypadá, že je na pokraji sil. Má na starosti celý výcvik nových mágů vyšší stezky a ani slůvkem si nepostěžuje. Měli byste mu trochu pomoct."

Kulgan vytáhl dýmku a zatvářil se provinile. "Docela si zasloužíme, abys nám vyčinila." Vyměnil si s Hochopepou pohled. Oba si uvědomovali, že Katalin ostrý tón zapříčinil strach o manžela, jenž byl pryč již přes rok.

Hochopepa přitakal. "To tedy ano." Rovněž odkudsi vydoloval dýmku. Za rok spolupráce s Kulganem od něj tento zvyk převzal. Jak Meecham jednou poznamenal, byli jako dva kohouti na smetišti.

Katala se neudržela: "A jestli si hodláte zapalovat ty páchnoucí věci, tak rozhodně ne tady. Vezměte si je někam jinam. Tohle je Gaminina ložnice a já si nepřeju, aby její pokoj čpěl kouřem."

Kulgan si už už chystal připálit, ale zarazil se. "No dobrá. Jak je naší holčičce?"

Gamina už přestala plakat a tiše odpověděla: "Je to lepší." Sice se naučila mluvit, ale nikdy nezvýšila hlas nad

dětský šepot, ovšem s výjimkou nářku, jako tomu bylo před chvílí. "Já... měla jsem ošklivý sen."

"Jaký sen?" chtěla vědět Katala.

Gamininy oči se počaly znovu plnit slzami. "Slyšela jsem tatínka. Volal mě."

Kulgan i Hochopepa se nad dívenku naléhavě naklonili. "Co říkal, dítě?" zeptal se Kulgan jemně, aby ji nepolekal.

Katala zesinala, ale jinak na sobě nedala své obavy znát. Narodila se jako potomek válečníků a byla ochotna čelit čemukoli kromě nejistoty. Něžně otázku zopakovala: "Co říkal, Gamino?"

"Byl–" zajíkla se a jako vždy, když ji něco rozrušilo, vrátila se k řeči vědomí. *Byl na divném místě, daleko. Byl? byli? tam s ním i další. Povídal, povídal–*

"Co, holčičko?" povzbuzoval ji Hochopepa.

Povídal, že musíme čekat na vzkaz, pak se něco... změnilo. Byl... pryč? na prázdném? místě. Polekalo mě to. Připadala jsem si tak sama.

Katala k sobě děvčátko pevně přivinula. Ovládala svůj hlas i přesto, že se jí zmocnil strach. "Nejsi sama, Gamino." Ale uvnitř cítila totéž. Ani když jí Puga odvedli do Shromáždění, aby se tam stal Ctihodným, se necítila tolik osamělá.

Pug vyčerpaně zavřel oči. Nechal klesnout svou hlavu a opřel ji o Tomasovo rameno. Tomas se ohlédl. "Spojil ses s ní?"

Pug s těžkým povzdechem přisvědčil. "Ano, ale... bylo to složitější, než jsem myslel. Navíc jsem to dítě vyděsil."

"No ale povedlo se ti to. Dokázal bys to znovu?"

"Myslím, že ano. Její vědomí je jedinečné a napříště by mělo být snazší je vyhledat. Dozvěděl jsem se něco víc o tom, jak celý proces probíhá. Předtím jsem měl pouze představu. Teď jsem na to přišel."

"Dobrá. Možná se nám to bude hodit."

Řítili se šedou nicotou, kterou si pro sebe pojmenovali meziprostor, neboť se nacházela v trhlině mezi předivem samotného času a skutečného vesmíru. Tomas do něj Ryath navedl, jakmile mu Pug dal najevo, že přerušil kontakt s Hvězdnem. Nyní drak vyslal myšlenku. Kam si přeješ putovat, Valheru?

Tomas odvětil nahlas. "Do města Věčnosti."

Ryath se neznatelně zachvěla, když uchopila vládu nad meziprostorem, který ji obklopoval, a zakřivila jej podle své vůle tak, aby mohla letět na určené místo. Beztvará šeď kolem nich pulsovala. V ne-rozměru, v němž pojmy směr nebo vzdálenost neměly význam, jakýmsi nepochopitelným způsobem změnili dráhu. Náhle se sivá materie zavlnila podruhé a oni se vynořili jinde.

Před sebou na popelavém horizontu spatřili podivný bod, první známku reality. Rostl nesmírně rychle, jako kdyby Ryath klouzala skutečným prostorem. Znenadání se ocitli přímo nad ním. Bylo to strašlivě krásné a strašlivě cizí město. V pokroucené symetrii se zde vinuly vížky a minarety tak štíhlé, že se to vymykalo všem přírodním zákonům. Pod klenutými oblouky mostů spojujících věže se rozpínaly podivně vyhlížející budovy. Složité vodotrysky a fontány chrlily kapky tekutého stříbra, jež se měnily v krystaly a při dopadu na dlaždice rozeznívaly vzduch slabým melodickým cinkáním, potom opět kapalněly a odtékaly.

Drak se naklonil a snášel se k zemi. Přelétl nad středem úchvatného bulváru širokého téměř sto yardů. Celá ulice byla vydlážděna; kostky slabě žhnuly jemnými tóny a nepatrně se jedna od druhé lišily, takže zdálky třída vypadala, jako by ji pokrývala zářivá duha. Když se nad ní drak přehnal, jednotlivé dlaždice zamihotaly a zazářily a

potom změnily barvu. Zároveň zazněla majestátní vznešená hudba nebývalé krásy, probouzející záchvěv touhy po zelených loukách a zurčivých potůčcích, se zasněženými vrcholky hor na obzoru, zbarvenými pastelovými odstíny zapadajícího slunce. Ta představa byla tak silná a pohlcující, že Pug musel potřást hlavou, aby ji zaplašil. Učinil tak s pocitem lítosti nad tím, že podobně nádherné místo již nikdy neobjeví. Proháněli se pod vznešenými oblouky, tyčícími se tisíc stop nad jejich hlavami, a drobounké okvětní plátky, zářivě bílé a stříbrné, sytě růžové i rumělkové, světlounce zelené a modré, se snášely kolem nich jako hebký laskavý deštík s vůní divoce rostoucích květů. Mířili k srdci města.

"Kdo postavil tenhle zázrak?" divil se Pug.

"To nikdo neví," pokrčil rameny Tomas. "Nějaká neznámá rasa. Snad mrtví bohové." Pug si město s nadšením prohlížel, pod nimi se střídal jeden div za druhým. "Nebo ho možná nepostavil nikdo."

"Jak to?" nechápal Pug.

"V nekonečném vesmíru je všechno nejen možné, ale bez ohledu na to, jak je to nepravděpodobné, dokonce nutné. Všechno musí někde a někdy existovat. Možná toto město vzniklo v okamžiku samého počátku vesmíru. Valheru je zde našli před dávnými věky, přesně tak, jak ho vidíš dnes. Je to jedna z největších záhad všech vesmírů, jimiž putovali. Nikdo zde nežil, alespoň jsme je my Valheru nikdy nenašli. Někteří sem přišli a krátce zde pobyli, ale žádní tvorové tu nezůstali dlouho. Toto město se nemění, protože stojí na místě, kde neplyne skutečný čas. Říká se, že město Věčnosti je možná jedinou nesmrtelnou věcí ve vesmírech." S nádechem smutku a lítosti dodal: "Někteří z Valherů se pokoušeli je zničit, jen tak z rozmaru. Je to zřejmě také to jediné, co dokázalo odolat jejich běsnění."

Pugovu pozornost upoutal nenadálý pohyb, který zahlédl koutkem oka, a ohlédl se. Z vrcholku vzdálené budovy seskočil roj tvorů. Rozepjali křídla a plachtili směrem k nim. Ukázal na ně a Tomas podotkl: "Zdá se, že jsme očekáváni."

Stvoření se ke dvěma mužům cestujícím na dračím hřbetě rychle řítila. Připomínala větší červené příbuzné bytostí stvořených ze základních živlů, jimž Pug asi před rokem přinesl zkázu na břehu Velkého hvězdného jezera. Měla lidské tvary a jejich mohutná karmínová netopýří křídla se opírala do větru. Pug klidně navrhl: "Máme přistát?"

"To je teprve první zkouška. Nebude příliš obtížná."

Ryath se z hrdla vydral bojový ryk a hejno démonů ucouvlo. Pak se však vrhli do útoku. Při prvním přeletu se Tomasovo zlaté ostří zakmitlo a dva tvorové padli se srdceryvným jekotem na dlažbu, neboť jim těžký meč přerazil křídla. Pug vrhl kupředu modrý proud energie. Blesk přeskakoval ze stvoření na stvoření, ta se svíjela bolestí a padala, neschopná letu. Jakmile se dotkla země, mizela v zelených plamenech a oblaku stříbřitých jisker. Ryath vychrlila ohnivou kouli a všichni polétavci v jejím dosahu shořeli na prach. V okamžení byla obloha čistá.

Nyní se drak otočil a letěl k zlověstně vyhlížející budově z černého kamene, která uprostřed vší nádhery trčela jako odporný nádor. "Někdo si dal velmi záležet na tom, aby bylo zřejmé, kam se máme vydat. Určitě to bude past," nadhodil Tomas.

"Budeme muset Ryath nějak chránit?" zajímalo Puga.

Drak si odfrkl, ale Tomas mu vysvětlil: "Jedině proti nejmocnějším kouzlům, ale kdyby na ně došlo, budeme mrtví a ona bude mít stále možnost uprchnout do skutečného vesmíru. Slyšíš?"

Slyším a rozumím, odpověděla Ryath.

Střemhlav se snesli nad nádvoří vydlážděné kamennými kvádry a Ryath nad ním zakroužila. Tomas použil svých schopností, zvedl sebe i Puga z jejích zad a spustil je na dlažbu. "Vrať se k fontáně a odpočiň si. Voda v ní je sladká a okolí příjemné. Kdyby se cokoli dělo, odleť podle potřeby.

Kdybychom tě potřebovali, ať již zde nebo na Midkemii, uslyšíš mé volání."

Odpovím na ně, Tomasi.

Drak odplachtil a Tomas se obrátil k Pugovi. "Pojď, dozajista nás čeká zajímavé uvítání."

Pug se na svého přítele z dětství zahleděl. "Už když jsi byl kluk, měl pro tebe pojem 'zajímavý' poněkud širší význam než pro mě. Ale stejně nemáme na výběr. Najdeme Macrose uvnitř?"

"Pravděpodobně ne, protože jsme sem byli zavedeni. Pochybuji, že by nám to chtěl Nepřítel usnadnit."

Vstoupili do jediných dveří vedoucích do nitra rozlehlé černé budovy a v okamžiku, kdy se oba ocitli za portálem, se za nimi veliká kamenná brána s rachotem zřítila a zatarasila jim únikovou cestu. Tomas se pobaveně otočil. "Takže tolik k případnému ústupu."

Pug kámen prozkoumal. "Kdyby bylo potřeba, dokážu se s tím vypořádat. Ale chvilku to potrvá."

Tomas přikývl. "Myslel jsem si to. Jdeme."

Vydali se dlouhou chodbou. Pug stvořil světlo jasně prozařující kruh kolem nich. Stěny byly hladké, neporušené a bez jakýchkoli známek, které by jim mohly napovědět, kde se nacházejí. Vedly pouze jedním směrem. Podlaha byla vystavěna z téhož materiálu.

Na konci chodby narazili na neoznačené dveře bez kliky či jiného prostředku k jejich otevření. Pug je chvilku studoval a pak vyslovil zaklínadlo. Dveře se s váháním skřípavě vysunuly a dovolily jim vejít. Ocitli se ve velké

hale, po jejímž obvodu se táhla řada východů. Jakmile stanuli uvnitř, všechny se rozletěly a vyvalila se z nich záplava vrčících a vřeštících stvoření. Řinulo se na ně hrůzné vojsko těch nejprapodivnějších oblud – opice s orlími hlavami, obrovité kočky s želvími krunýři, hadi s rukama a nohama, muži s končetinami navíc... Tomas tasil meč a pozdvihl štít. "Připrav se, Pugu," zvolal.

Pug cosi zamumlal a kolem nich se rozletěl prstenec šarlatového ohně. Dosáhl k prvním řadám zrůd, jež vybuchly v žhnoucích stříbrných oblacích. Mnohé z nich se stáhly, ale ty, které mohly skákat či létat, se přenesly přes špičky plamenů, aby přijaly zkázu od ostří Tomasova zlatého meče. Jakmile se jich dotklo, zmizely ve spršce zářivých jisker. Oba poutníky udeřil do nosu odporný hnilobný pach. Stvoření nepolevovala v útocích a z otevřených dveří se hrnula další a další. Muži postupovali dopředu a Pugův magický oheň zatlačoval tvory dál. Pokaždé, když jednoho z nich zasáhl, explodovalo na okamžik jasné světlo. "Není jim konce," postěžoval si Pug.

Tomas přitakal a vzápětí srazil mečem mohutnou krysu s orlími křídly. "Můžeš ty dveře zavřít?"

Pug použil kouzlo a místností se rozlehl uširvoucí třeskot a skřípění kovu o kámen. Nestvůry, které se snažily proniknout dovnitř, byly s hlasitým naříkáním a jekotem rozdrceny. Tomas odstranil všechny, jimž se podařilo překonat plameny, a na okamžik se s Pugem ocitli uprostřed kruhu sami.

Tomas zlehka oddychoval. "To je otravné."

"Mohu s tím skoncovat," ozval se Pug. Hořící prstenec se pomalu začal rozšiřovat a pohlcovat odpudivá monstra. Zakrátko dosáhl až ke zdem, a jakmile poslední z příšer s rykem zahynula v oslňujícím výbuchu, plameny zmizely. Pug se rozhlédl kolem. "Za každým portálem se skrývají tucty těch netvorů. Kudy navrhuješ jít?"

"Myslím, že dolů," usoudil Tomas.

Pug natáhl ruku a Tomas si pověsil štít na záda. Uchopil Pugovu dlaň, v pravici však stále třímal meč. Pug vyslovil další zaříkadlo a Tomas spatřil, že jeho přítel se stává průsvitným. Sklopil oči a zjistil, že i skrze vlastní tělo vidí zemi. Pug promluvil a jeho hlas zněl vzdáleně. "Nepouštěj se mě, dokud ti neřeknu, jinak nebude snadné dostat tě zpět."

Nato Tomas sledoval, jak podlaha stoupá, nebo spíš jak se oni ponořují. Obklopila je tma, procházeli skálou. Po dlouhé době se opět rozjasnilo a vstoupili do další komnaty. Vzduchem se cosi mihlo a Tomas pocítil v boku palčivou bolest. Podíval se dolů a uviděl pod sebou stát válečníka, tvora s mohutnými plecemi a kančí hlavou, který měl na zádech a na hrudi křiklavě modrou zbroj. Nestvůra zabučela, a jak se rozpřáhla a ohnala se po Tomasovi ošklivě vypadající dvoubřitou sekerou, z dlouhých klů jí skanuly sliny. Tomas úder svým mečem jen tak tak odvrátil. Pug vykřikl: "Pusť se!"

Tomas uvolnil sevření a v mžiku se jeho tělo opět zhmotnilo. Dopadl na podlahu, zlehka přistál před kančím mužem ve chvíli, kdy jeho sekera znovu opisovala velký oblouk. Tomas i tentokrát útok odrazil a ustoupil, aby uvolnil ze zad svůj štít. Pug doskočil na nohy a ihned začal pronášet magická slova. Netvor se na svou velikost pohyboval nečekaně hbitě a Tomas se stačil pouze bránit. Pojednou se Valheruovi podařilo odpovědět na výpad protiútokem a svého soupeře zranil. Ten ucouvl a zařval vzteky.

Pug k němu vyslal pomalu se odvíjející proužek pulsujícího dýmu, který se plazil jako had. Za prvních několik vteřin překonal pouze pár stop, ale zvolna nabíral rychlost.

Potom se po vzoru útočící kobry vymrštil a zasáhl kančího muže do nohou. V téže chvíli kouř zbytněl a uvěznil stvoření v botách těžkých jako kámen. Zrůda rozlíceně zaječela; nemohla se ani hnout. Tomas se jí bez otálení zbavil. Otřel si čepel a obrátil se k Pugovi. "Díky za pomoc, už mě to nudilo."

Pug se usmál, když si uvědomil, že se jeho přítel z dětství v některých ohledech vůbec nezměnil. Věděl, že by si Tomas s tvorem dříve či později poradil, ale nemělo smysl ztrácet čas.

Tomas sebou cukl, když si prohlížel ránu na boku. "Ta sekera musela být magická, když mi ublížila ve chvíli, kdy jsme ještě byli nehmotní."

"Nevidí se to často, ale už jsem o tom slyšel," přisvědčil Pug. Tomas zavřel oči a Pug pozoroval, jak se jeho zranění začíná hojit. Nejprve přestalo krvácet a pak se kůže z obou stran přimkla k sobě. Objevila se rudá svraštělá jizva. I ta však pozvolna bledla, dokud se rána zcela neuzavřela a kůže nevypadala naprosto neporušeně. Vzápětí se zacelila i zlatá kroužková zbroj a bílý tabard. Pug byl ohromen.

Pak se znepokojeně rozhlédl. "Zdá se mi to až příliš snadné. Přese všechen povyk a úpornost jsou ty pasti směšné."

Tomas si poklepal na bok. "Netvrdil bych, že jsou tak docela směšné, ale jinak s tebou souhlasím. Myslím, že jejich záměrem je ukolébat naši ostražitost a přimět nás k tomu, abychom přecenili své síly."

"Pak tedy musíme být opatrní."

"Nu, a kudy teď?"

Pug se podíval kolem. Místnost byla vytesána z kamene zdánlivě k jedinému účelu – aby se v ní sbíhalo několik tunelů. Netušili, kam vedou. Pug se posadil na velký balvan. "Vyšlu svůj zrak." Zavřel oči a nad hlavou se mu objevila další z oněch podivných mléčně bílých koulí,

která rychle rotovala. Znenadání se rozletěla jednou z chodeb. Za nějakou chvíli byla zpět a vydala se jinudy. Za necelou hodinu Pug pomůcku přivolal naposledy a mávnutím ruky ji zrušil. Otevřel oči. "Všechny tunely se sbíhají a končí tady."

"Takže jsme na místě, které nikam nevede?"

Pug vyskočil a postavil se. "V labyrintu. Další past, kterou si na nás vymysleli. Musíme znovu dolů."

Opět se vzali za ruce a Pug je oba nechal prostoupit tvrdou skálou. Připadalo jim, že se temnotou snášejí velmi dlouho. Konečně se vznášeli těsně pod stropem rozměrné jeskyně. Na jejím dně se nedaleko od nich prostíralo obrovské jezero, ze všech stran obemknuté prstencem z plamenů, ozařujících sluji naoranžovělým světlem. Za ohněm se na vlnkách pohupovala loďka. Byla to jasná výzva. Uprostřed jezera se vypínal ostrov a na jeho březích čekali lidem podobní tvorové v bojové zbroji. Obestupovali osamělou věž, do níž v přízemí vedl jediný vchod a na jejímž vrcholku se lesklo jediné okno.

Pug je oba spustil na zem a poté je zhmotnil. Tomas pohlédl na hořící kruh a prohlásil: "Vypadá to, že se máme probojovat ohněm, nastoupit do pramice, vyhnout se kdovíčemu, co číhá pod hladinou, a poté porazit všechny ty válečníky, jen abychom se dostali k věži."

"To se od nás zřejmě očekává," přikývl Pug. Jeho hlas zněl unaveně. Přešel k okraji ohnivého kruhu a ušklíbl se. "Ale mám dojem, že to neuděláme." Zakroužil rukou a nato pohyb zopakoval ještě jednou. Vzduch v jeskyni se zachvěl a pod vysokou klenbou táhnoucí se nad jejich hlavami následoval kruh opsaný Pugovou dlaní. Zprvu to byl jen slabý vánek, po chvíli zefýr a zakrátko již čerstvá bríza. Pug opět pohnul paží. Vítr nabíral na síle a plameny se zamihotaly. Stíny na stěnách sluje se roztančily ve zběsilém rytmu. S dalším gestem dul vichr ještě mohutněji

a ostřeji, dokud nezačaly ohnivé jazyky ustupovat. Tomas přihlížel nezvyklé scéně. K jeho vlastnímu údivu snášel nápory větru bez obtíží. Plameny prskaly a pohasínaly, vichr byl příliš silný a zhášel je jako pouhou svíčku. Pug rázně zatočil paží a téměř při tom zuřivém pohybu ztratil rovnováhu. Jezero se napěnilo a na hřbetech vln se vytvořily bílé čepičky. Našlehaná voda stříkala vysoko a příboj dorážel na břehy ostrova. Po hladině se valily obrovské vlny, které překotily a potopily loďku a se zasyčením uhasily poslední ohniska požáru. Pug vykřikl slovo a namísto červené záře osvětlil jeskyni jasný bílý svit. V následujícím okamžiku zakroužil paží kolem dokola jako dítě, jež napodobuje větrný mlýn. Za několik málo minut válečníci na ostrově vrávorali pod prudkými poryvy vichřice. Bylo nad jejich síly udržet se na nohou. Jakmile se bota prvního nešťastníka omočila v jezeře, zpod hladiny se vymrštilo cosi kožnatého a zeleného a uchopilo jej za nohu. Bez větší námahy to stáhlo ječícího bojovníka pod vodu. Výjev se opakoval znovu a znovu, další ochránci věže byli vláčeni do hlubin obyvateli jezera. Pak bouře zesílila ještě víc a Pug s Tomasem, ohlušeni burácením větru, sledovali poslední postavu, kterak klopýtá směrem ke břehu, aby se stala kořistí čehosi, co na ni dychtivě číhalo pod zpěněnou hladinou. Pug tleskl a odvolal vítr. "Pojďme."

Tomas je s pomocí svých kouzel přenesl přes jezero ke vchodu do věže. Otevřeli je a vstoupili.

Pug s Tomasem strávili plných pět minut probíráním a odhadováním, co asi na věži najdou. Schodiště vedoucí podél obvodové stěny bylo dost úzké, takže po něm mohli jít jen za sebou. Pug po krátkém rozmýšlení rozhodl: "Nu, připravenější už být asi nemůžeme. Nedá se dělat nic jiného, než se vypravit nahoru." Stoupal za svým zlatě a

bíle oděným přítelem po schodech. Pod vrcholem vrhl letmý pohled dolů a zjistil, že na kamennou podlahu by to byl dlouhý pád. Tomas dospěl až k padacím dvířkám.

Tomas se do příklopu opřel a zmizel nahoře v otvoru. Pug těsně za ním. Horní část věže zaujímala jediná komnata, prostě vybavená lůžkem, židlí a oknem. Na stoličce seděl muž v hnědé kutně, v pase svázané spleteným provazem. Četl knihu, ale zavřel ji ve chvíli, kdy se Pug postavil vedle Tomase. Zvolna roztáhl rty k úsměvu.

"Macrosi," vyhrkl Pug.

Tomas se připojil: "Přišli jsme tě odsud odvést."

Čaroděj vstal, stálo jej to hodně námahy, jako kdyby byl zraněný nebo vyčerpaný. Vykročil k dvojici zachránců, ale zaškobrtl. Pug k němu vyrazil, aby jej zachytil, ale Tomas byl rychlejší. Ovinul paži kolem Macrosova pasu.

Vtom mág vydal podivný řev, jako kdyby skrze zvuky vzdálené bouře proniklo temné bučení lítého netvora. Vytrčil ruku a stiskl Tomase pod žebry, až kosti zapraštěly. Tomas zvrátil hlavu dozadu a bolestně křičel. Pak jím Macros s omračující silou mrštil proti zdi. Pug na vteřinku ztuhl zděšením. Když se vzpamatoval, začal vyslovovat zaklínadlo, ale čaroděj byl rychlejší a vrhl se na něj. Postava v hnědém se vztáhla, lehce Puga zdvihla a odhodila jej k protější stěně. Pug narazil do kamene takovou silou, že mu to téměř rozdrtilo kosti v těle. Hlavou se udeřil o chladné kvádry a tvrdě dopadl na podlahu. Zhroutil se v bezvědomí.

Tomas mezitím vstal a tasil meč. Macros se otočil. V okamžení však byl čaroděj ten tam a na jeho místě se tyčilo hrůzostrašné stvoření, které se chystalo zaútočit. Bylo vidět pouze jeho obrysy, bylo sedm stop vysoké a určitě dvakrát těžší než Tomas. Ze zad mu do stran vyrůstala mohutná pernatá křídla. Když se pohnulo, odhalilo na hlavě náznak

rohů a velkých vztyčených uší. Z bezvýrazné masky barvy dřevěného uhlí si Valherua měřily dvě rubínově žhnoucí oči. Tvor byl celý zahalen do kouřové černoty, pouze z očí a úst mu pronikala červenooranžová záře, jako kdyby odhaloval nějaký vnitřní oheň. Jinak jej pokrýval neproniknutelný ebenový stín a jednotlivé podrobnosti jeho vzhledu bylo možné pouze odhadovat z náznaků. Tomas ťal mečem a ostří protivníkem projelo, aniž by mu způsobilo bolest. Poté se stáhl a nestvůra zaútočila.

"Bídný červe," rozlehl se místností šepot připomínající slabou mnohonásobnou ozvěnu zachycenou potměšilým vánkem. "Myslel sis, že to, čemu se protivíš, se dokonale nepřipravilo na tvou zkázu?"

Tomas se nahrbil se zbraní připravenou k úderu. Přimhouřenýma očima si zpod helmice prohlížel soupeře. "Co jsi za tvora?"

Šeplavý hlas se znovu ozval: "Já, válečníku? Já jsem dítě prázdna, bratr zlorta a hrůzraka. Jsem Pán děsů." S udivující rychlostí se vypjal, uchopil Tomasův štít, jediným stiskem jej rozdrtil a vytrhl mu ho. Tomas na oplátku zakroužil mečem, ale netvor jej chytil za zápěstí pravé ruky. Tomas se zkroutil bolestí. "Byl jsem povolán, abych ukončil tvůj život," zasyčel stínový přízrak. Pak škubl a vytrhl Tomasovi paži z ramene. Tomasovi z rány vytékaly proudy krve na kamennou podlahu. Křičel v agónii.

Stvoření ucedilo: "Jsem zklamán. Varovali mě, že jsi mocný. Ale nejsi nic."

Tomasova tvář byla bílá a zbrocená potem. Oči měl rozšířené bolestí a hrůzou. "Kdo..." zalapal po dechu. "Kdo tě varoval?"

"Ti, kteří znají tvou pravou podstatu, lidská trosko." Pán děsů stále držel Tomasovu paži s mečem. "Dokonce věděli,

že sem přijdeš, místo abys pátral po čarodějově skutečném vězení."

"Kde je?" zajíkl se Tomas, který byl již na pokraji zhroucení.

Nestvůra se mu ďábelským šepotem vysmívala. "Neuspěls."

Tomas se z posledních sil přinutil k bdělosti. Téměř vrčel, když ze sebe vypravil: "Tak to tedy nevíš. Přes tu svou směšnou pózu nejsi víc než jen prachobyčejný sluha. Nevíš nic, děláš jen to, co ti Nepřítel přikáže." Vložil do svého tónu tolik pohrdání, kolik jen mohl: "Otroku."

Děs tlumeně a radostně zařičel: "Mám vysoké postavení. Vím, kde se nachází čarodějův žalář. Dlí tam, kde jsi to měl předpokládat: na místě, o kterém by nikoho nenapadlo, že by se mohlo stát vězením, to znamená na tom nejpříhodnějším. Žije v Zahradě."

Náhle Tomas s úšklebkem vyskočil. Tvor zaváhal, neboť paže, již svíral, se jakoby vypařila a objevila se znovu u Tomasova ramene. Štít se s kovovým zavrzáním vyrovnal a přeletěl komnatu, aby opět spočinul na Tomasově levém předloktí. Děs se k Tomasovi vrhl, ale válečník v zlaté a bílé se ohnal mečem tak rychle, že to oko skoro nepostřehlo, a tentokrát se ostří zaseklo do protivníkova polohmotného těla. Zásah doprovázela sprška zlatých jisker a hlasitý sykot. Vyvalil se štiplavý dým a netvor přidušeně zavřeštěl trýzní. "Zdá se mi, že nejsem jediný, kdo podlehl domýšlivosti," vyrážel Tomas mezi jednotlivými údery, jimiž soupeře zatlačoval dozadu. "A tví pánové nejsou jediní, kdo umí vytvářet iluze. Ubohý hlupáku, copak nevíš, že jsem stál po boku svých sourozenců, když jsme vyháněli tebe a tobě podobné z našeho vesmíru? Myslíš snad, že já, Tomas zvaný Ashen-Shugar, se budu bát takových, jako jsi ty? Já, který jsem kdysi pokořil Vládce děsů?"

Stvoření se bázlivě i trochu hněvivě přikrčilo a jeho řev zněl jako vzdálená ozvěna. Nato se s melodickým klinkáním ve vzduchu kolem něj objevily krystalické drahokamy. Každý z nich se rychle prodlužoval a navzájem se propojily do krajkoví průsvitných mříží. Pug dokončil magickou klec, jež černou bytost uvěznila, a Tomas se zašklebil. Děs sebou zazmítal, ale jakmile se dotkl stěn svého vězení, tlumeně zavyl bolestí. Pug přestal předstírat bezvědomí a vstal. Přistoupil k tvorovi, jenž se pokoušel dosáhnout na něj skrze mříže, ale pokaždé, když o některou zavadil, kvapně ucukl. Ječel a naříkal, jeho hlas však nebyl silnější než chraplavý šepot. "Co je to za nestvůru? " zajímalo Puga.

"Pán děsů, jeden z Neživých. Bytost, jejíž podstata se od té naší od základů liší. Pochází z podivného vesmíru na nejvzdálenější hranici časoprostoru, do něhož může proniknout a v němž může přežít jen velmi málo tvorů. Stravuje životní sílu, stejně jako všichni jeho příbuzní, když vstoupí do našeho rozměru. Pod jeho kroky doslova vadne i tráva. Je ztělesněním zkázy, mocnější jsou už jen Vládci děsů, před kterými se mají na pozoru dokonce i Valheru. Skutečnost, že byl povolán do města Věčnosti, naznačuje, že toho Nepřítele ani Murmandama příliš netrápí, jakou ničivou sílu možná rozpoutali." Odmlčel se a ve tváři se mu zračilo znepokojení. "Také by mě zajímalo, jaká překvapení nám Nepřítel ještě připraví a co o něm zatím nevíme." Podíval se na Puga. "Jak ti je?"

Pug se protáhl a zamračil se. "Myslím, že mám zlomené žebro."

Tomas pokývl. "Ještě štěstí, že nic jiného. Omlouvám se, čekal jsem, že ho zabavím."

Pug pokrčil rameny a bolestivě sebou cukl. "Co s ním uděláme?" ukázal na tiše kvílejícího netvora.

"Mohli bychom ho odvést do jeho vesmíru, ale to by nám zabralo příliš mnoho času. Jak dlouho ta klec vydrží?"

"Za obvyklých okolností staletí. Tady zřejmě navěky."

"Dobrá," řekl Tomas a zamířil ke dveřím.

Stvoření temnoty se zděšeně rozkřičelo. "Ne, pane!" ječelo. "Nenechávejte mě tu! Budu trpět celé věky, než zemřu! Nepoznám nic než trýzeň! Už teď hladovím! Osvoboďte mě a já vám budu sloužit, pane!"

Pug zaváhal. "Můžeme mu věřit?"

"Jistěže ne," zněla odpověď.

"Nerad vidím, jak se někdo trápí," omlouval se Pug.

"Ty jsi byl odjakživa přecitlivělý," vyčítal mu přátelsky Tomas, ale to už sbíhal po schodech. Pug se vydal za ním, pronásledován nářkem a kletbami. "Tihle Neživí jsou nejničivější mocí ve vesmírech," poučoval jej Tomas. "Je to forma jakéhosi antiživota. Když dáš svobodu obyčejnému děsovi, není snadné se s ním vypořádat, ale Pána děsu nezvládne nikdo."

Dospěli k bráně a vyšli ven. Tomas se Puga zeptal: "Cítíš se na návrat na povrch?"

Pug se znovu pomalu protáhl a vyzkoušel rozbolavělý bok. "Zvládnu to."

Uchopil Tomase za ruku a vyslovil zaklínadlo. V nehmotném stavu stoupali vzduchem a nakonec prošli stropem jeskyně. Po jejich odchodu jediný zvuk v rozlehlé jeskyni představovaly slabé nelidské skřeky, vycházející z vrcholku věže na ostrůvku.

"Co je Zahrada?" chtěl vědět Pug.

Tomas mu podal vysvětlení. "Je to součást města, ale je od něj oddělená." Zavřel oči a zanedlouho se z nebes snesla Ryath. Nasedli jí na hřbet a Tomas poručil: "Ryath, zanes nás do Zahrady."

Drak mávl křídly a brzy opět pluli nad podivnou scenérií města Věčnosti. Pod nimi ubíhaly další nezvyklé budovy a stavby, jejichž účel bylo možno jen odhadovat. V dálce, pokud měl výraz 'dálka' v tomto neskutečném místě vůbec nějaký význam, Pug spatřil sedm pilířů. Zprvu se domníval, že jsou černé, ale jak se k nim přibližovali, všiml si, že uvnitř mihotají drobná světélka.

Tomas zaznamenal jeho zájem a podotkl: "To jsou Hvězdné věže, Pugu." Vyslal k Ryath myšlenkový vzkaz, drak opsal ve vzduchu oblouk a zakroužil těsně kolem jednoho ze sloupů uspořádaných po obvodu působivého prostranství, které se rozprostíralo na ploše několika mil.

Pug si s úžasem uvědomil, že pilíře sestávají z drobounkých hvězd, komet a planet; v zajetí sloupů kroužily titěrné galaxie, uvězněné v prázdnotě tak černé jako opravdový mezihvězdný prostor. Tomas se Pugovu údivu zasmál. "Ne, nevím, co to je. Možná umění, možná prostředek k pochopení." Odmlčel se a pak dodal: "Třeba je to tak, že je v nich obsažen skutečný vesmír."

Letěli dál, Pug se však stále ohlížel ke Hvězdným věžím. "Další záhada města Věčnosti?"

"Ano," přisvědčil Tomas, "a zdaleka ne ta nejpozoruhodnější. Podívej se támhle." Napřáhl paži k obzoru, kde se linula červená záře. Řítili se směrem k ní. Ukázalo se, že je to ohnivá stěna, a vzduch nad ní se tetelil tak, že všechno za ní vypadalo rozmazaně. Když nad ní přelétali, zasáhla je vlna palčivého žáru.

"Co bylo tohle?"

Tomas pokrčil rameny. "Zeď z plamenů. Táhne se po přímce zhruba míli. Nemá žádný srozumitelný účel ani smysl. Prostě je tu."

Pokračovali v cestě, dokud se neocitli nad nezastavěnou krajinou. Drak sestoupil nad zelenou oblast. Pozvolna ztráceli výšku a Pug zpozoroval na pozadí šedi trhlinového

meziprostoru tmavý kruhovitý útvar vznášející se při okraji města. "Je to ten nejpodivnější úkaz v tomto velmi nezvyklém světě," poznamenal Tomas. "Kdybych byl tak přemýšlivý jako ty, možná by mě napadlo prozkoumat nejdřív Zahradu. Je to plovoucí ostrov pokrytý rostlinstvem. Za předpokladu, že Macrosova magie byla zneutralizována, tohle je to poslední místo, odkud by mohl uniknout. Ve městě Věčnosti se skrývá mnoho netušených pokladů. Kromě zlata a jiných obvyklých cenností také nesmírně mocná soustrojí, tajemné magické nástroje a snad i prostředky k návratu do skutečného vesmíru. Ale i kdyby ve městě existovalo něco, pomocí čeho by bylo možno přepravit se na Midkemii, Macros se k tomu nedostane."

Pug pohlédl dolů. Nacházeli se asi tisíc stop nad městem a prudce klesali. Celé město Věčnosti obklopovala popelavá nicota neskutečné dimenze. Blížili se k hranicím Zahrady. Pug sledoval několik mlžných vodopádů, rozesetých podél okraje. Zahradu obklopovalo cosi, co Pugovi ze všeho nejvíc připomínalo příkop. Ale místo vody v něm nebylo doslova a do písmene nic – jen prázdnota meziprostoru.

Minuli příkop a Pug zjistil, že se velký disk vznáší mimo město. Na plochém kusu země se rozprostírala bohatě zarostlá zahrada, jejíž každičkou píď pokrývala hustá vegetace. Třpytily se zde meandrovité potůčky přelévající se přes okraj.

Rostly tu ovocné stromy všeho druhu. Pug vydechl: "To je opravdu neuvěřitelné místo."

Tomas ukázal na kamenný výtvor. "Tam by měl stát most." Pug okamžitě poznal, že přes příkop skutečně kdysi vedla lávka. Nyní však byla rozbořená a zůstaly z ní jen základy. Na protější straně strouhy se povalovaly zbytky druhého pilíře. "Jestli tohle místo kdysi existovalo v nějakém skutečném světě, pak ten někdo nebo něco, který

je sem přenesl, opominul začlenit řeku, jež kolem ní plynula. Když jsou mosty zničené, nelze Zahradu opustit."

Zahájili pátrání po Macrosovi. Klouzali nad stromy mnoha různých tvarů a druhů. Některé znal Pug z Midkemie, ale rostly tu i odrůdy z Kelewanu a mnoho dalších, které nikdy předtím nespatřil. Prolétli nad remízkem vysokých válcovitých bylin, jež začaly ve větru způsobeném máváním dračích křídel vydávat neodbytné, téměř melodické zvuky píšťal. Prohnali se nad ostrůvkem vínově zbarvených květin, které vybuchly v bílém oblaku. Vyvrhly totiž do výše lusky, aby je vánek rozfoukal a odnesl dál od mateřských rostlin. A přesně jak Tomas předpověděl, i ostatní mosty kolem Zahrady byly roztříštěny.

V křoviscích šelestila malá zvířata skrývající se před dravcem, který jim kroužil nad hlavou. Pak se na nebi objevil další obrys a vrhl se k poutníkům.

Cosi se k nim řítilo rychleji než vystřelený šíp. Okamžik předtím, než se přiblížil, vydala Ryath bojovný křik, při němž tuhla krev v žilách. Dostalo se jí odpovědi.

Zaútočil na ně obrovský černý drak. Drápy měl vystrčené a hlavu natahoval dopředu. Z tlamy mu šlehal oheň. Tomas vztyčil ochranný štít, který měl jeho a Puga spasit před plameny.

Ryath vyrazila do protiútoku a obě stvoření se do sebe zaklesla. Bojovala drápy i tesáky a přetlačovala se nad Zahradou sem a tam. Tomas máchl mečem, ale na druhého draka nedosáhl. "Je to prastarý tvor," zvolal Tomas. "Na Midkemii už vymřeli. Žádný velký černý drak tam nežije celé věky."

"Odkud se tu vzal?" křikl Pug, ale Tomas jej zřejmě neslyšel. Pug cítil údery mocných křídel černého draka, ale Tomasova magie je spolehlivě poutala k Ryathiným zádům. Kdyby Ryath nezvítězila, asi by před nimi vyvstaly

obtíže. Pug se domníval, že má jistou představu o tom, jak se drak pohybuje mezi světy, ale jen velmi nerad by se o to pokoušel sám. Kdyby Ryath padla, mohli by tu uvíznout. Ale zlatá saň měla stejně sil jako černá a Tomas protivníka trestal svým ostřím vždy, když se mu naskytla příležitost. Pug zamumlal zaříkadlo a zapojil se do souboje. Praskající výboj zasáhl Ryathina soupeře a černý drak zvrátil hlavu a zařval bolestí a vzteky. Ryath toho využila a zakousla se mu do hrdla. Zároveň zaťala drápy do méně chráněného břicha. Na krku její paráty nebyly s to prorazit tvrdé šupiny, dokázaly je pouze promáčknout, ale na spodní straně protivníkova gigantického těla napáchaly značnou škodu. V zápalu bitvy se oba draci přesunuli ze středu Zahrady do blízkosti příkopu.

Černý drak se nyní pokusil o únik, ale Ryathiny čelisti držely pevně. Pug s Tomasem vycítili, že maličko poklesla a černý ji vleče dolů. Pak náhle znovu vzlétli. Nepřítel se totiž zhroutil a přestal se nadnášet. Svou tíhou táhl v první chvíli Ryath k zemi, ta však včas uvolnila stisk a zachránila všechny před pádem.

Pug sledoval, jak se útočník řítí kolem okraje Zahrady a mizí v příkopu, který ji dělil od města. Padal dál a dál pod město, dokud z něj nezbyla jen malá černá tečka na šedém pozadí, a i ta se nakonec ztratila. Pug zaslechl Tomase, jak říká: "Bojovala jsi statečně, Ryath. Nikdy jsem nesedlal dokonalejšího draka, dokonce ani mocný Shuruga nebyl tak silný."

Pug cítil, že z Ryathiných myšlenek vyzařuje pýcha: *Umně díš chválu, Tomasi. Děkuji ti za tvá slova. On však byl starý a o mnoho méně mocný nežli já. Souboj ani zdaleka nebyl tak lítý, jak se možná mohl zdát. Kdybyste ty a Pug neseděli na mém hřbetě, nebyla bych tolik obezřelá. Přesto si tvé i Pugovy pomoci považuji.*

Zakroužili nad ostrovem a vrátili se k hledání. Zahrada byla veliká a listoví husté, ale konečně Pug ukázal a vykřikl: "Tomasi!"

Tomas se podíval, kam jeho přítel ukazuje, a uprostřed mýtiny spatřil postavu, která skákala nahoru a dolů a mávala pažemi nad hlavou. Také zamávali a Tomas drakovi poručil přistát. Muž na pasece vrávoravě ucouvl a zakryl si oči před vichrem, který způsobila ohromná křídla. Na sobě měl povědomou hnědou kutnu a v ruce držel hůl. Byl to Macros. Zatímco přistávali, neustále na ně mával.

Když se drak dotkl země, ve tváři se mu objevil odevzdaný výraz. Následoval okamžik nepřirozeného ticha a pak oba přátelé zaslechli jeho povzdech. Nato promluvil: "Kéž byste to nebyli učinili."

Vesmír se zhroutil a sesypal.

Bylo to, jako by se jim propadla země pod nohama. Pug se zapotácel, ale narovnal se a ohlédl se po Tomasovi. Ten si počínal stejně. Macros se opíral o svou hůl, pak se rozhlédl a posadil se na kámen. Pocit pádu se zmírnil a nakonec vymizel docela, obloha se však změnila. Sivou jednotvárnost vystřídala oslepující záplava hvězd rozsetých v inkoustové černi. Macros se znovu ozval: "Měl bys udělat něco se vzduchem kolem tohoto ostrova, Pugu. Za chvíli tu žádný nebude."

Pug neváhal, zavřel oči a pronesl zaklínadlo. Nad Zahradou se vyklenul slabě zářící baldachýn. Pug opět prohlédl.

Macros rozhodil rukama. "Nu, nemohls to tušit." Potom však přimhouřil víčka a v jeho hlase zazněla zlost. "Ale mohls mít aspoň špetku rozumu a předpokládat, že je to past!"

Puga s Tomasem náhle zaplavil pocit viny, jako kdyby byli malí chlapci a Tomasův otec je káral za nějaké

provinění v kuchyni. Pug zaplašil stud pokrčením ramen a prohlásil: "Měli jsme dojem, že je vše v pořádku, když jsi na nás mával."

Macros zavřel oči, na okamžik si opřel hlavu o hůl a pak si povzdychl z plných plic. "Jedna z potíží, kterou přináší můj věk, je, že pohlížíte na všechny, kdo jsou mladší než vy, jako na děti. A když jsou všichni kolem vás mladší, znamená to, že žijete ve světě dětí. Takže máte občas potřebu hubovat víc, než je zdrávo." Potřásl hlavou. "Omlouvám se, že jsem se na vás rozhněval. Vlastně jsem se snažil vás tím máváním odehnat. Kdyby tě, Pugu, napadlo použít jednu ze schopností, kterou tě naučili eldaři, mohli jsme si promluvit i navzdory tomu hluku způsobenému dračími křídly. Tomas by mě pak vyzvedl nahoru a vyhnuli bychom se těmhle nepříjemnostem."

Pug s Tomasem si znovu vyměnili provinilé pohledy. Macros pokračoval: "Teď už s tím nic nenaděláme a vzájemným obviňováním nic nezískáme. Alespoň jste se sem dostali včas."

Tomas se lehce zamračil. "Včas? Tys věděl, že přijdeme?"

Pug se přidal: "Ve svém vzkazu pro mě a pro Kulgana jsi tvrdil, že už neumíš předpovídat budoucnost."

"Lhal jsem," usmál se Macros.

Pug i Tomas oněměli údivem. Macros se postavil a začal rázovat sem a tam. "Je pravda, že když jsem vám psal poslední list, viděl jsem do budoucnosti, ale nyní už opravdu ne. Ztratil jsem schopnost odhadovat, co se stane, když jsem byl zbaven magických sil."

"Tvoje umění je pryč?" vyhrkl Pug, jenž si ihned uvědomil, jak omračující ztrátu to muselo pro Macrose představovat. Macros byl největším mistrem magie a Pug si stěží dokázal představit, co asi znamená přijít náhle o vše, co tvoří samotnou podstatu jedince, o jeho existenci i

rozhled. Mág bez čar byl jako pták bez křídel. Pugův zrak se na chvíli střetl s Macrosovým. Oba spojilo pouto porozumění.

Lehčím tónem Macros vysvětlil: "Ti, kteří mě zde uvěznili, mě nedokázali zničit – pořád jsem ještě pěkně houževnatý chlapík – ale aspoň mě zneškodnili. Teď jsem bezmocný." Poklepal si na spánek. "Ale mám své vědomosti a ty máš moc. Mohu tě vést jako nikdo jiný v našem vesmíru, Pugu." Zhluboka se nadechl. "Na základě znalostí vyšších, než máš v daném okamžiku ty, je v mých silách posoudit nastalou situaci. Vím o tom, čemu čelíme, víc, než kdokoli kromě bohů. Pomohu ti."

"Jak ses sem dostal?" zajímalo Puga.

Macros jim pokynul, aby se posadili. Ryath mág doporučil: "Dcero Rhuaghova, na tomto ostrovu rostlin je zvěř, i když jí není nadbytek. Pokud se zachováš chytře, nebudeš hladovět."

"Vydám se na lov," odpověděl drak.

"Dej pozor na ochrannou skořápku, kterou jsem kolem Zahrady vystavěl," varoval ji Pug.

"Budu," přisvědčila Ryath a rozepjala křídla.

Macros pohlédl na dvojici mužů. "Když jsme spolu uzavírali trhlinu, Pugu, shromáždil jsi nesmírné množství energie a vrhl je ke mně, abych je mohl využít. Vedlejším účinkem bylo, že jsem se v mžiku stal majákem v temnotě pro to, co se snažilo prolomit bariéru mezi světy."

"Pro Nepřítele," pochopil Pug.

Macros přitakal. "Našel si mě a rozpoutala se bitva. Naštěstí nejsem... nebyl jsem tak docela bezbranný, i když je strašlivě silný."

"Pamatuji se, že jsem tě sledoval ve svém vidění na Věži Zkoušky, když jsi odvrátil pokroucenou trhlinu, skrze niž

se do našeho vesmíru Nepřítel snažil proniknout a zmocnit se jej," potvrdil Pug.

Macros pokrčil rameny. "Když někdo žije tolik let jako já, naučí se pár triků. A třeba není možné mě zabít." Poslední větu vyřkl s notnou dávkou lítosti. "Každopádně jsme nějaký čas bojovali. Nejsem schopen odhadnout, jak dlouho, jistě sis všiml, že mezi světy nemá čas velký význam.

Ale nakonec jsem byl donucen zůstat tady v Zahradě a má moc byla omezena. Neměl jsem možnost přenést se do města, kde mám šikovné prostředky, s jejichž pomocí bych mohl své síly získat zpět. Takže jsme zápolili, dokud jsem nepřišel o své schopnosti, a pak Nepřítel nastražil tuto léčku, zbořil mosty a zmizel. Musel jsem čekat, až se tu objevíte."

"Tak proč ses o tom nezmínil ve svém dopise?" divil se Pug. "Byli bychom přišli mnohem dřív."

"Nemohl jsem vás dva nechat, abyste se vydali na cestu předčasně. Tomasi, ty ses musel vyrovnat sám se sebou a ty, Pugu, jsi potřeboval výcvik, který ti mohli poskytnout pouze eldarové. A já jsem také nelenošil. Vyléčil jsem si nějaké staré rány a" – ukázal na svou hůl – "dal jsem se na vyřezávání. Ačkoliv bych nikomu neradil, aby k tomu používal kamení. Ne, všechno se muselo ubírat svým tempem. Teď jste teprve vhodnými zbraněmi pro nadcházející střetnutí." Rozhlédl se. "Jestli se nám ovšem podaří uniknout z téhle pasti."

Pug pozoroval mihotavou slupku nad Zahradou. Za ní viděl hvězdy, ale na jejich vzhledu bylo cosi nepatřičného, jako kdyby poblikávaly trhaně a nesouvisle. "S jakým druhem léčky máme tu čest?"

"S tím nejprohnanějším," ušklíbl se Macros. "Je to časová past. Spustila ve chvíli, kdy jste se dotkli nohama země. Ti, kteří ji pro nás nachystali, nás poslali dozadu v

čase rychlostí jeden den zpět za každý skutečný den. Řekl bych, že právě teď sedíte na dračím hřbetě a hledáte mě. Asi za pět minut se utkáte s černým drakem. A tak dál, pořád nazpátek."

Tomas se zeptal. "Co máme dělat?"

Macros vypadal, že ho otázka pobavila. "Dělat? V současnosti jsme opuštění a bezmocní, protože náš protivník ví, že jsme jej v minulosti neporazili. Příroda nepřipouští takové paradoxy. Naší jedinou nadějí je tudíž nějakým způsobem se osvobodit a vrátit se do našeho správného času... než bude příliš pozdě."

"Jak to zařídíme?" osmělil se Pug.

Macros se opět usadil na balvan a poškrábal se ve vousech. "V tom tkví ta potíž. Já nevím, Pugu. Já prostě nevím."

Kapitola dvanáctá

POSLOVÉ

Arutha sledoval obzor.

Oddíly jezdců se řítily k bráně a obloha za nimi šedla zvířeným prachem. Murmandamovo vojsko táhlo na Armengar. Poslední z těch, kteří se stahovali do města z usedlostí a statků, dospěli k hradbám. Vedli s sebou stáda ovcí a dobytka, táhli vozy naložené plodinami a vším, co mohlo být nějak k užitku. Vzhledem k dlouholetému úbytku obyvatelstva bylo v Armengaru dost místa i pro zvířata.

Po tři dny vedl Guy, Amos, Armand de Sevigny i ostatní velitelé výjezdní hlídky, jejichž cílem bylo zpomalit postupující armádu a poskytnout tak vesničanům potřebný čas. Arutha a jeho druhové s nimi tu a tam také vyjížděli, přikládali pomocnou ruku, kdykoli bylo třeba.

Po Aruthově boku stál Baru s Roaldem a pozorovali, jak zadní skupina jezdců opouští bitevní pole a za ní se s dusotem ženou Murmandamovy hordy. Baru prohodil: "Ochránce."

"Jednoočko to tentokrát načasoval jen tak tak," poznamenal Roald. Cválající jezdce pronásledovali v těsné blízkosti pěší tlupy goblinů a peklomoři na koních. Temní elfové brzy nechali své spojence za zády a stíhali Guyův oddíl vlastním tempem. Ale v okamžiku, kdy doháněli posledního z vojáků, lučištníci z jiné skupiny se otočili přes hlavy Guyových mužů a zasypali nepřítele sprškou šípů. Peklomoři se rozdělili a stáhli a oba armengarské oddíly se znovu rozletěly k bráně.

Arutha tiše podotkl: "Martin byl s nimi."

Přispěchal Jimmy s Locklearem a o chvilku později i Amos.

Bývalý námořní kapitán spustil: "De Sevigny vzkazuje, že jestli se má někomu podařit utéct do Yabonu, musí vyrazit už dneska v noci. Potom se všechny patroly z kopců stáhnou do opevnění na vrcholcích útesu. Do zítřejšího poledne budou hory prolezlé Temnými bratry a gobliny."

Arutha konečně souhlasil s Baruovým plánem a dovolil, aby se vypravili na jih. "Dobrá, ale chci si ještě s Guyem promluvit, než někoho vyšleme."

"Jak znám Jednookého," přikývl Amos, "a jakože ho znám, bude stát vedle tebe pár minut poté, co se za ním zabouchne brána."

Přesně jak Amos předpověděl, Guy se objevil na hradbách ve chvíli, kdy poslední opozdilci byli v bezpečí za branou, a hodnotil ženoucí se vojsko.

Na jeho znamení byl stažen most, jenž pomalu zmizel v základně mohutné stěny. Roald celému postupu pozorně přihlížel. "Nešlo mi na rozum, jak se o něj postarají."

Guy pokynul k nyní neporušenému vodnímu příkopu. "Z vnějšku může být spuštěn padací most. Tenhle má pod branou naviják a dá se ovládat jen odtud." Otočil se na

Aruthu. "Přepočítali jsme se. Myslel jsem, že proti nám bude stát pětadvacet, nanejvýš třicet tisíc bojovníků."

"A kolik odhaduješ teď?" chtěl vědět Arutha.

Martin a Briana vystoupili po schodech v okamžiku, kdy Guy odpovídal: "Spíš padesát."

Arutha pohlédl na svého bratra a Martin přisvědčil. "Je to tak. Tolik peklomorů a goblinů jsem nikdy neviděl, Arutho. Valí se po úbočích a z lesů jako švábi. A to není všechno. Jsou tam i horští trolové, celé setniny. A obři."

Locklear vykulil oči. "Obři!" Vrhl po Jimmym podmračený pohled, když jej starší chlapec šťouchl do žeber, aby byl zticha.

"Kolik?" zajímalo Amose.

Guy se zamyslel. "Podle mého soudu několik set. Tyčí se dobře čtyři pět stop nad ostatními. Ale jestli jsou roztroušeni mezi ostatními pravidelně, tak se jich sešlo pod Murmandamovým praporem několik tisíc. Ještě teď je hlavní síla jeho armády utábořená severně od údolí Isbandie, přinejmenším týden cesty odsud. To, co vidíme, je teprve předvoj. Dnes jich bude před hradbami nocovat deset tisíc. Do deseti dnů jich přitáhne pětkrát tolik."

Arutha se v tichosti zahleděl přes zeď a po delší odmlce navázal: "Tím chceš říct, že se neudržíme, než dorazí posily z Yabonu?"

"Kdyby to bylo normální vojsko, tak bych věřil, že ano," hodnotil jejich šance Guy. "Ale zkušenosti nasvědčují tomu, že se Murmandamus vytasí s nějakým trumfem. Podle mého nejlepšího odhadu má na dobytí města pouze čtyři týdny, jinak mu nezbyde čas k překročení hor. Musí převést své vojáky tuctem menších průsmyků, znovu sešikovat armádu na druhé straně a zamířit na jih do Tyr-Sogu. Nemůže se pustit Skloněnou průrvou na západě, protože by mu to trvalo příliš dlouho a nedorazil by do města dřív, než jej dostihnou posily z posádek v Yabonu a

Loriélu. V Království bude muset rychle seskupit své věrné, aby se připravil na jarní tažení. Jestli se opozdí víc než o týden, riskuje, že jej v horách překvapí první sníh. Čas je nyní jeho největším nepřítelem."

Martin vyhrkl: "Trpaslíci!"

Arutha s Guyem vzhlédli k vévodovi z Crydee. "Dolgan s Harthornem se sešli se svými bojovníky v Kamenné Hoře," rozpomněl se Martin. "Musí tam být dva tři tisíce trpaslíků."

Guy uvažoval. "Dva tisíce jejich válečníků by mohly vyrovnat síly, dokud Vandrosova těžká pěchota nepřekročí hory. I kdybychom Murmandamovi odolávali jen o dva týdny déle, domnívám se, že by musel tažení přerušit. Jinak stráví jeho vojsko zimu na zledovatělých úbočích Yabonského pohoří."

Baru se podíval z Aruthy na Guye. "Vyrazíme hodinu po setmění."

Martin prohlásil: "Půjdu s Baruem. Vydám se do Kamenné Hory. Dolgan mě zná." S ironickým úsměvem si odfrkl: "Pochybuji, že by si nechal takový boj ujít. Pak zamířím do Yabonu."

"Dokážeš dojít do Kamenné Hory za dva týdny?" otázal se Guy.

"Bude to obtížné, ale snad ano," usoudil Hadati. "V malé skupince půjdeme rychle...ano, je to možné." Nikdo nemusel dodávat 'sotva'. Všichni si uvědomovali, že to obnáší třicet mil denně.

Roald se připojil. "Také bych se o to chtěl pokusit. Jen tak, kdyby něco." Neřekl co, ale opět každý z přítomných pochopil – pro případ, že by Martin nebo Baru nepřežili.

Arutha se smířil s tím, že by s Baruem měl cestovat Martin, s Roaldem však váhal. Vévoda z Crydee se v kopcích pohyboval jen s nepatrně většími potížemi než horal, ale Roald? Už už se chystal mu v tom zabránit, když

se ozval Laurie: "Raději půjdu také. Vandros a jeho velitelé mě znají a kdyby se dopisy cestou ztratily, budeme je muset přesvědčit.

Vzpomeň si, všichni si přece myslí, že jsi mrtev."

Aruthova tvář se zakabonila. Laurie ho přemlouval: "Všichni jsme to zvládli do Pekraelinu a zpátky, Arutho. Víme, co to je, putovat v horách."

Nakonec princ rezignoval. "Nejsem si tak docela jist, že je to dobrý nápad, ale lepší nemám." Ohlédl se na blížící se vojsko. "Nemám zdání, nakolik tomu proroctví opravdu věřím, jestli jsem však Zhoubou temnot, pak je mou povinností zůstat a postavit se Murmandamovi."

Jimmy s Locklearem na sebe mrkli, ale Arutha předem zavrhl jakékoli jejich návrhy. "Vy dva zůstanete. Tohle místo možná za několik dní nebude právě nejzdravější, ale pořád je to tu zatraceně bezpečnější než nějaké potulování se po nocích v horách uprostřed Murmandamovy armády."

Guy Martina ubezpečil: "Zajistím, aby vám alespoň chvíli kryli záda. Na hřebenech za městem se bude hemžit dost lidí na to, aby zamaskovali váš odjezd. Řada opevnění nad městem stále chrání velkou oblast vršků za Armengarem. Murmandamovi hrdlořezové nás zezadu neobklíčí ještě několik dní. Doufejme, že budou předpokládat, že se všichni stahují do města, a nebudou se moc koukat opačným směrem."

Martin rozhodl: "Vyrazíme pěšky. Až mineme hlídky, opatříme si nějaké koně." Usmál se na Aruthu. "Dokážeme to."

Arutha bratrovi pohled oplatil a přikývl. Martin vzal Brianu pod paží a odešli. Arutha poznal, kolik ta žena pro Martina znamená, a uvědomil si, že bratr bude chtít strávit poslední hodiny v Armengaru s ní. Bezděčně natáhl ruku a položil ji Jimmymu na rameno. Jimmy vzhlédl a sledoval

princův pohled, upírající se na pláně před městem, kde se pod mračny prachu valilo nepřátelské vojsko.

Martin Brianu pevně objímal. Uchýlili se na odpoledne do jejích komnat. Nechala u svého pobočníka vzkaz, že má být rušena jen v nejnaléhavějších případech. Milovali se zprvu divoce a potom něžněji. Nakonec už jen drželi jeden druhého v náručí a čas jim zvolna klouzal mezi prsty jako voda v řece.

Martin konečně promluvil. "Musím brzy odejít. Ostatní se sejdou u vchodu do podzemní chodby."

"Martine," zašeptala.

"Co?"

"Jen jsem chtěla vyslovit tvé jméno." Prohlížela si jeho tvář. "Martine."

Políbil ji a ucítil na jejích rtech slané slzy. Přitiskla se k němu a zaprosila: "Vyprávěj mi o zítřku."

"O zítřku?" Martin zakusil nenadálý a nečekaný vnitřní zmatek. Snažil se ze všech sil ctít její žádost a nemluvit o budoucnosti. Jeho elfy utvářená povaha vybízela k trpělivosti, ale city k ní prahly po naplnění. Potlačil rozpor pramenící z tohoto střetu a žil jen pro přítomný okamžik. Tiše namítl: "Říkala jsi, že o tom, co bude zítra, nesmíme mluvit."

Potřásla hlavou. "Já vím, ale teď chci." Zavřela oči a téměř neslyšně pokračovala: "Jednou jsem se ti zmínila, že jsem velitelka a mám přístup ke zprávám, které se dozví jen málokdo. Proto vím, že pravděpodobně město neudržíme a budeme muset uprchnout do hor." Na chvilku se odmlčela. "Rozuměj, Martine, neznáme nic než Armengar. Až do příchodu Ochránce nikdy nikoho nenapadlo, že by bylo možno žít někde jinde. Nyní máme alespoň slabou naději. Vyprávěj mi o zítřku a pozítřku a

popozítřku. Povídej mi o všech dnech, které přijdou. Řekni mi, jaké to bude."

Uvelebil se v přikrývkách a něžně víškal Brianu ve vlasech. Hlavu měla položenou na jeho prsou a Martina zaplavila vroucí vlna lásky. "Dostanu se přes hory, Bri. Neexistuje nikdo, kdo by mě zastavil. Přivedu Dolgana a jeho trpaslíky. Ten starý válečník by si to bral osobně, kdybychom ho nepozvali na takovou bitvu. Udržíme Murmandama za hradbami a zmaříme jeho tažení na další rok. Jeho vojsko se rozuteče a my ho budeme honit jako divokého králíka a zničíme ho. Vandros vyšle armádu a posílí tu vaši a vy budete v bezpečí. Děti budou mít čas být opravdu dětmi."

"A co my?"

Nevšímaje si slz, které jí stékaly po tvářích, odpověděl: "Ty opustíš Armengar a vydáš se do Crydee. Budeš tam se mnou žít a oba budeme šťastní."

"Chci tomu věřit," vzlykla.

Jemně ji od sebe odstrčil a zvedl jí bradu. Políbil ji a řekl: "Věř, Bri." Hlas měl zastřený, nikdy v životě zatím nepoznal štěstí tak hořkosladké. Vědomí, že jeho láska se vrátila, bylo radostí zahalenou stínem nadcházejícího šílenství a ničení.

Pozorovala jeho rysy a pak zavřela oči. "Chci si tě pamatovat přesně takhle. Jdi, Martine. Neříkej nic."

Rychle vstal a oblékl se. Mlčky si setřel slzy a po vzoru elfů skryl své pocity hluboko v duši, neboť měl čelit nebezpečím, jaká číhají na cestách. Naposledy se na ni dlouze zadíval a vyšel z pokoje. Když Briana slyšela, že zavřel dveře, zabořila obličej do deky a dál tiše plakala.

Hlídka postupovala roklí. Vyjela, jako by chtěla naposledy obhlédnout oblast předtím, než se stáhne za horní opevnění chránící útesy nad městem. Martin a jeho

tři společníci se krčili ve výklenku mohutného skaliska a čekali. Opustili město tajnou chodbou, která se prořezávala horou za Armengarem. Dospěli k místu nacházejícímu se vedle obvyklé trasy patrol a ukryli se v úzké vyschlé stružce nedaleko strže. Blutark tiše ležel a Baru měl dlaň položenou na jeho hlavě. Hadati přišel na to, proč Armengařanům nevadí, že si psa nechal. Bylo to poprvé v dějinách současného Armengaru, co beasthound přežil svého pána, takže když pes Barua přijal jako nového vůdce, nikdo nic nenamítal.

Martin špitl: "Počkat."

Dlouhé minuty se vlekly v nečinnosti a pak se ve tmě ozvaly tiché kroky. Kolem spěchala tlupa goblinů, neměli žádné světlo a pohybovali se téměř nehlučně. Sledovali hlídku. Martin vyčkal, dokud nezmizeli dole pod vymletým korytem, a dal znamení.

V tu ránu byl Baru s Blutarkem na nohou a utíkali přes suché řečiště. Hadati se vyšvihl na bývalý břeh strouhy a sklonil se ve chvíli, kdy beasthound skočil. S horalovou pomocí se pes vyškrábal na okraj prohlubeniny. Laurie s Roaldem se také rozběhli a krátce po nich i Martin. Baru je vedl podél holého hřebenu. Nesnesitelně dlouho pádili shrbení a na očích všem, kdo by se náhodou podíval jejich směrem, až nakonec s úlevou zapadli do malé průrvy.

Baru se podíval na všechny strany. Jeho druhové leželi za ním. Stroze jim pokývl a jako první zamířil na západ ke Kamenné Hoře.

Putovali tři dny, za úsvitu se utábořili v úkrytu jeskyně či slepého koryta a po setmění opět vyráželi na stezku. Pomohlo jim, že znali cestu, vyhnuli se tak mnoha falešným chodníkům a jiným pěšinám, které by je svedly ze správné trasy. Všude kolem nich byly patrné známky toho, že Murmandamovo vojsko se rozprostřelo po horách

a odřízlo je od Armengařanů. Pětkrát za tři dny leželi ve skrýši a čekali, až přejde pěší či jezdecká hlídka. Pokaždé je zachránilo, že se vydrželi nepohnout, místo aby se snažili utéct zpět do Armengaru. Arutha měl pravdu. Oddíly pátraly po opozdilcích, kteří se vraceli do města, nikoli po poslech mířících opačným směrem. Martin si byl jist, že tomu tak nebude donekonečna.

Následujícího dne se Martinovy obavy vyplnily. Úzký průsmyk, jenž nebylo možno obejít, střežila skupina peklomorů. Půl tuctu Temných bratrů z horských klanů sedělo kolem ohně a dva další hlídali koně. Baru se jen stěží vyhnul jejich zrakům, a to jen díky Blutarkovu varování. Hadati ležel za kamenem a na rukou měl osm vztyčených prstů. Naznačil, že dva stojí na skalách, a předvedl, jak se rozhlížejí. Potom zvedl šest prstů a napodobil muže u jídla. Martin přikývl. Ukázal, že by mohli projít kolem. Baru zavrtěl hlavou.

Martin sňal ze zad luk. Vytáhl dva šípy, jeden si vložil mezi zuby a druhý zasadil do tětivy. Narovnal dva prsty a obrátil palec k sobě, potom namířil ukazovákem na ostatní a pokývl. Baru zvedl šest prstů a dal najevo, že rozumí.

Martin neochvějně vystoupil z úkrytu a vystřelil. Jeden z temných elfů po zádech spadl z kamenné vyvýšeniny, zatímco druhý začal seskakovat dolů. Šíp se mu zabodl do hrudi dřív, než dopadl.

Baru a zbytek družiny se již ocitli před Martinem a každý z mužů měl v ruce zbraň. Baruovo ostří zasvištělo vzduchem a ukončilo život jednoho z peklomorů, aniž se stačil přiblížit. Blutark srazil dalšího. Roald s Lauriem se pustili do souboje s jinými dvěma a Martin odložil luk a chopil se meče.

Boj byl zběsilý a nelítostný, peklomoři se rychle vzpamatovali z překvapení a bili se statečně. Ale když se Martin postavil svému soupeři, zaslechli dusot kopyt.

Jeden z peklomorů nenašel protivníka a rozhodl se vyskočit do sedla. Pobídl koně a procválal kolem bojovníků. Nikdo mu v tom nestihl zabránit. Zanedlouho se Martin s druhy peklomorů zbavili a v tábořišti zavládlo ticho. "Sakra!" zaláteřil Martin.

"Nedalo se nic dělat," konejšil jej Baru.

"Kdybych si nechal luk, mohl jsem ho dostat. Byl jsem netrpělivý," vyčítal si Martin, jako kdyby to byla ta nejhorší chyba. "Nu, s tím už nic nezmůžeme, jak by řekl Amos. Máme jejich koně, tak je použijeme. Nemám zdání, jestli jsou před námi ještě další hlídky, ale teď záleží na rychlosti, ne na opatrnosti. Ten peklomor se brzy vrátí i s kamarády."

"S kamarády jeho typu," ušklíbl se Laurie a nasedl.

Roald s Baruem také nemeškali a Martin rychle odřízl úpony sedel zbylých tří ořů. "Koně jim zůstanou, ale budou muset jet bez sedel."

Jeho přátelé mlčeli, ale tento malicherný vandalský čin naprosto jasně vypovídal o tom, jak moc se na sebe Martin hněvá za to, že nechal peklomora uniknout. Vévoda z Crydee pokynul a Baru vyslal Blutarka napřed. Pes klusal po pěšině a jezdci jej kvapně následovali.

Obr otočil hlavu v okamžiku, kdy ho Martinův šíp zasáhl mezi ramena. Deset stop vysoký tvor pozpátku zavrávoral a další střela našla svůj cíl v jeho krku. Jeho dva společníci nemotorně vyrazili proti Martinovi, který vypustil třetí šíp a obr se konečně zhroutil.

Baru přikázal Blutarkovi, aby zůstal na místě, protože gigantičtí humanoidi mávali zbraněmi mohutnými jako ten největší lidský meč a bez nesnází by první ranou přeťali velikého psa vedví. Přes zdánlivou neohrabanost se chlupatá stvoření dokázala ohnat dost rychle na to, aby představovala krajně nebezpečné protivníky. Baru si

přidřepl a čepel mu proletěla nad hlavou. Potom provedl výpad a zároveň proskočil kolem svého ohromného soupeře. Tím jediným mocným úderem srazil netvora k zemi. Mezitím Laurie s Roaldem zatlačovali třetího obra na ústup a zaměstnali jej tak až do doby, kdy se Martin uvolnil a mohl jej zabít šípem.

Když všichni tři spočívali na cestě bez známek života, Laurie s Roaldem přivedli koně. Blutark očichával mrtvoly a z hrdla se mu linulo hluboké vrčení. Obři se vzdáleně podobali lidem, ale dorůstali výšky od deseti do dvanácti stop. V poměru k velikosti byli také zavalitější a vypadali všichni stejně, zarostlí černými vlasy a vousy. Hadati prohodil: "Obři se obyčejně drží od lidí dál. Jakou silou jim asi Murmandamus vládne?"

Martin zavrtěl hlavou. "Já nevím. Slyšel jsem o nich a v horách nedaleko Svobodných měst nějací žijí. Ale natalští strážci o nich také tvrdí, že se vyhýbají setkání s lidmi a zřídkakdy působí potíže. Snad nejsou jen o nic méně odolní vůči lákavým nabídkám bohatství a moci než ostatní bytosti."

"Podle pověstí to kdysi bývali lidé jako já nebo ty, ale prý je něco změnilo," poznamenal Baru.

Nasedali a Roald bručel: "Tomu se mi nechce věřit."

Martin naznačil, že by měli pokračovat v pochodu. Vydali se opět na cestu. Druhé úspěšné střetnutí s Murmandamovými služebníky měli za sebou.

Blutarkovo tiché vrčení je upozornilo na to, že se na pěšině před nimi něco děje. Dorazili k místu nad Skloněnou průrvou, kde se chystali sejít z hřebenů a zamířit dolů do Yabonu. Tři dny spěchali, jak nejrychleji mohli. Byli k smrti unavení, občas usínali v sedlech, ale pokračovali dál. Koně ubývali na váze, protože obrok, který měli peklomoři s sebou, jim došel přede dvěma dny a

o nějaké pastvě nemohlo být řeči. Když našli nějakou trávu, nechali je nažrat, ale Martin věděl, že vzhledem k nárokům, které na ně kladli, by museli dostat víc než jen trávu, aby cestu dokončili. Přesto byl za ta zvířata vděčný, tři dny jízdy zvýšilo jejich naději na úspěch z nepatrné ve slušnou. Ještě dva dny na hřbetě a pak, i kdyby koně nevydrželi, měli by jistotu, že dorazí do Kamenné Hory včas.

Baru pokynul ostatním, aby zůstali, kde jsou. Kradl se po úzkém horském chodníčku a ztratil se za ohbím. Martin se nehýbal, luk měl však připravený a Laurie s Roaldem drželi koně.

Baru se znovu vynořil a mávnutím je zahnal zpět po stezce. "Trolové," zašeptal.

"Kolik?" zeptal se Laurie.

"Celý tucet."

Martin zaláteřil. "Můžeme je obejít?" otázal se.

"Kdybychom tu nechali koně a proplížili se podél vrcholku, snad by se nám to podařilo, ale nevím, nevím."

"Zkusíme je překvapit?" navrhl Roald, ale předem znal odpověď.

"Na to je jich příliš mnoho," odtušil Martin. "Tři na jednoho v těsné soutěsce? A horští trolové k tomu? I když nejsou ozbrojení, dokážou ti uhryznout paži. Ne, raději se budeme snažit protáhnout se nepozorovaně kolem. Vezměte si z koní vše, co potřebujete, a nechte je běžet zpátky po pěšině." Martin v duchu proklel vrtkavost štěstěny. Jestli teď přijdou o koně, ohrozí to úspěch celé výpravy. Možná se nedostanou k trpaslíkům včas.

Sebrali veškerou výstroj, která by se jim mohla v příštích dnech hodit, a Laurie s Roaldem odvedli oře nazpátek po vlastních stopách. Baru s Martinem mezitím ostražitě sledovali troly, aby se náhodou nepustili po stezce k nim.

Náhle se přiřítil Laurie a Roald. "Temní bratři," lapal Roald po dechu.

"Jak daleko?" naléhal Martin.

"Příliš blízko na to, abychom tady stáli a povídali si o nich," hekl Roald a bez otálení se drápal na strmou stráň táhnoucí se podél cesty. Vyšplhali po kamenitém úbočí a za hřebenem sklouzli o kus níž. Pes se jich stále držel. Od chodníčku je nyní dělil protáhlý hřbet a oni se mlčky modlili za bezpečný průchod kolem trolů.

Vlekli se podél stezky, když tu náhle dospěli k místu, kde se prudce stáčela. Baru ji obhlédl. Dal znamení a společně se spustili po srázu zpět na cestu. Pojednou se k jejich uším donesl vzdálený křik. "Peklomoři došli k trolům a nejspíš mají naše koně." Na pokyn se všichni rozběhli po chodníku z kopce dolů.

Utíkali, co jim nohy stačily. V plicích je pálilo, ale za sebou slyšeli hluk jezdců. Martin zahnul za vysoké skalisko a zavolal: "Sem!" Když se ostatní zastavili, vyhrkl: "Mohl bys vylézt nahoru a svalit sem ten balvan?"

Baru se odrazil, vysoukal se po šikmé ploše až k nejistě usazenému velkému kusu skály a skrčil se za něj. Mávl na Roalda a na Laurieho, aby se k němu připojili.

Za zatáčkou se vynořily postavy na koních a ta jedoucí v čele zabodla svému koni ostruhy do slabin, jakmile zahlédla Martina se psem. Ostatní se hnaly těsně za ní. Vévoda z Crydee beze spěchu napjal tětivu a namířil na útočícího jezdce. Vypustil šíp přesně v okamžiku, kdy se řítil nejužším místem cesty. Střela se širokou špicí se zarazila rozběsněnému koni do krku. Zvíře padlo jako podťaté a peklomor mu přeletěl přes hlavu. Dopadl na zem tak ztěžka, že si zlomil vaz. Druhý kůň zakopl o toho předchozího a shodil druhého protivníka. Za ním zavládl zmatek, protože koně naráželi do spleti mrtvých ořů a peklomorů. Další dva jezdci vypadali zranění, ale

Martinovi chyběla jistota. Pak Baru zařval. Blutark se neprodleně vymrštil a řítil se po stezce.

Martin pádil za psem a za zády mu duněl rachot valících se balvanů. Po úbočí se sunula smrtící lavina. Martin slyšel své společníky křičet a nadávat, když na chodník zabušila sprška menších kamenů.

Martin se zastavil a zíral na sesutou horninu. Vzduch ztěžkl prachem a bránil v rozhledu. Když se začaly nepatrné zvířené úlomky štěrku a zrnka písku usazovat, zaslechl Laurieho volat své jméno. Rozběhl se zpátky a jal se škrábat po nově navršené haldě. Na jejím vrcholku jej hrubě popadly čísi ruce a on slzícíma očima spatřil Laurieho. "Roald," ukazoval.

Žoldnéř ztratil rovnováhu a sklouzl z úbočí na nesprávnou stranu zátarasu. Seděl se zády opřenými o balvan a hleděl vzhůru, kde se na stezce znovu seskupovali peklomoři a trolové. "Jdeme pro tebe," houkl Martin.

Roald se otočil a s ponurým úsměvem zavrtěl hlavou. "Zbytečně. Mám zlámané nohy." Ukázal pod sebe a Martin s Lauriem si všimli kaluže krve. Skrz jednu nohavici vyčuhovala kost. Roald spočíval s mečem v klíně a s dýkami připravenými k hodu. "Běžte. Pár minut je zdržím. Vypadněte!"

Baru stanul vedle Laurieho a Martina. "Musíme si pospíšit," nabádal je Hadati.

Laurie se odmítl pohnout. "Nenecháme tě tu!"

Roald zakřičel, ale oči upíral před sebe. Prachem se k němu blížily obrysy jezdců. "Vždycky jsem si přál umřít jako hrdina. Nepokaž mi to, Laurie. Slož baladu. Dej si na ní záležet. A teď už zmizte!"

Baru s Martinem vlekli Laurieho dolů po kamení. Po chvíli již pokračoval dobrovolně. Když došli k místu, kde čekal Blutark, Laurie se jako první rozutíkal dolů po cestě. Tvář měl staženou utrpením, ale oči měl suché. Za nimi se

rozléhal řev trolů a peklomorů, do něhož se mísilo i bolestné kvílení. Věděli, že Roald nedal svou kůži lacino. Potom zvuky bitvy utichly.

Kapitola třináctá

PRVNÍ KREV

Zahlaholily trubky.

Armengarští lučičtníci sledovali nepřátelské zástupy, připravené zaútočit na město. Šest dní čekali na výpad a ten měl nyní přijít. Goblin znovu zatroubil na trumpetu a podél čelních linií v odpověď zaduněly rohy. Rozvířily se bubny a byl vydán povel k útoku. Nekonečné řady nájezdníků se pohnuly jako živá vlna, jež se chystala vrhnout proti hradbám. Zprvu se valila zvolna, ale potom se válečníci rozběhli a vražedný příboj se vzedmul. Guy zvedl ruku a pokynul obsluhám katapultů. Smrtící nálože vylétly velkým obloukem, aby vnesly zkázu do řítících se šiků. Kamení pršelo na gobliny, kteří přeskakovali padlá těla svých spolubojovníků. Toto byl od svítání již třetí útok. První byl odražen dřív, než dospěli k hradbám. Při druhém se protivník dostal k vodnímu příkopu, tam se však zastavil a rozutekl.

Blížili se k Armengaru, dokud se neocitli na dostřel lučištníků. Guy nařídil pálit. Na gobliny a peklomory se snesl déšť šípů. Stovky jich padly, někteří byli mrtví, jiní

zranění, ale všichni skončili pod botami těch, kteří se hnali za nimi.

A přesto nápor nepolevoval. Na rozkaz vztyčili nepřátelé obléhací žebříky, které postavili na těžké plošiny přeložené přes příkop. Obránci žebříky odstrkovali dlouhými bidly, ale marné úsilí goblinů nebralo konce. Znovu a znovu se snažili vyšplhat nahoru, odkud se na ně řinula smrt. Guy dal opět znamení a Armengařané na útočníky lili vědra a kotle s vroucím olejem. Sprška kamení, šípů, oleje a plamenů dosáhla takové intenzity, že nájezdníci nebyli schopni pokračovat. Za několik minut zazněly ze zadních řad trubky a Murmandamovy oddíly se daly na ústup. Guy rozkázal zastavit střelbu.

Pohlédl pod sebe na hromady těl pod hradbami, na stovky mrtvých a raněných. Otočil se k Amosovi a Aruthovi a prohlásil: "Jejich veliteli chybí zdravý rozum. Jen plýtvá životy."

Amos ukázal na skupinu peklomorů sedících na návrší a pozorujících útok. "Spíš počítá naše lučištníky."

Guy zaklel. "Spletl jsem se. Vůbec jsem je neviděl."

Arutha jej omlouval: "Nespal jsi dva dny. Jsi unavený."

Guy přisvědčil. "A také nejsem tak mladý, jak jsem býval."

"To jsi nikdy nebyl," zasmál se Amos.

Přiklusal Armand de Sevigny a hlásil: "V žádném úseku se neděje nic, co by stálo za zmínku, a opevnění vzadu na útesu nezaznamenalo žádný zvlášní pohyb."

Guy hleděl k zapadajícímu slunci. "Pro dnešek to máme za sebou. Nařiďte jednotkám, aby se postupně odebraly dolů, a nakrmte je. Dnes v noci ať drží hlídky jen jeden z pěti. Jsme všichni vyčerpaní."

Guy kráčel podél hradeb ke schodišti a ostatní jej následovali. Jimmy s Locklearem vyběhli po schodech, oblečeni do kožených zbrojí, které jim poskytli

Armengařané. Arutha je zastavil. "Vybrali jste si první hlídku?"

"Ano," přikývl Jimmy v letu. "Vyměnili jsme si to se dvěma chlapíky, které jsme potkali."

"Děvčata mají také první hlídku," vysvětlil Locklear.

Arutha přátelsky vykrákal šklebícího se Lockleara za vlasy a poslal jej za Jimmym. Když došli k úpatí zdí, zavrtěl hlavou. "Kolem nás naplno zuří válka a on myslí na dívky."

Amos rozhodil rukama. "Také jsme byli mladí, ačkoliv bych se musel hodně namáhat, kdybych se na to chtěl rozpomenout. I když... připomnělo mi to dobu, kdy jsem se plavil spodní Keshskou deltou, nedaleko Dračí země..."

Arutha se usmál. Mířili ke kuchyni a on si pomyslel, že některé věci se opravdu nemění. Amosovo vyprávění k nim rozhodně patřilo a pro tentokrát to bylo vítané rozptýlení.

Druhého dne peklomoří a gobliní hordy zaútočily hned ráno a bez obtíží byly odraženy. Pokaždé podnikly jen jeden výpad a okamžitě se zase stáhly. Pozdě odpoledne již bylo zřejmé, že se k další vlně nechystají. Když se chýlilo k večeru, Arutha s Guyem vyhlíželi z hradeb. Amos k nim přiběhl. "Hlídky na vrcholku citadely zahlédly pohyb na pláních za našimi chlapci.

Vypadá to, že sem míří hlavní voj Murmandamovy armády. Dorazí zítra kolem poledne."

Guy se podíval z jednoho na druhého. "Potrvá jim celý den, než se utáboří. Takže jsme získali dva dny. Ale pozítří za svítání proti nám vytáhne se vším, co bude mít po ruce."

Třetí den plynul pomalu a obránci si krátili chvíli pozorováním tisíců peklomořích válečníků a jejich spojenců, kteří zaujímali postavení kolem města. Po

setmění vlnící se řady loučí oznamovaly, že stále přicházejí další jednotky.

Celou noc se ozýval hluk pochodujících vojáků a Guy, Amos, Arutha a Armand se neustále vraceli a sledovali moře táborových ohňů, které zaplavilo pláně Armengaru.

Nadešel však čtvrtý den a obléhající vojsko si pouze zvykalo na nové postavení a zdálo se, že nemá v úmyslu nikam spěchat. Celý den všichni obránci stáli na svých místech na hradbách a očekávali útok. Ještě před večerem se Arutha zeptal Amose: "Myslíš, že chtějí zopakovat ten tsuranský trik s nočními výpady, aby odvrátili naši pozornost od podkopníků?"

Amos zavrtěl hlavou. "Nejsou tak chytří. Chtěli Segersenovy chlapce, protože sami nemají odborníky. A i kdyby měli, docela rád bych viděl ty, kteří by se podhrabali pod těmihle hradbami; museli by to být nejspíš kamenožrouti. Ne, něco mají za lubem, ale nic moc okázalého. Jen se mi zdá, že Jeho vrchní Zvrácenost netuší, že tady narazí. Ten nadutý svinimil sází na to, že nás udolá najednou. To si myslím."

Guy poslouchal, ale jeho jediné oko se upíralo na dav nepřátel utábořený na planině. Konečně promluvil: "Získali jsme pro tvého bratra další den, Arutho." Martin a ostatní se vydali na cestu do Kamenné Hory již před deseti dny.

"Tak je to," přisvědčil Amos. V tichosti hleděli na vojsko zalité světlem za horami zapadajícího slunce. Dívali se, dokud se neujala vlády tma, a pak se teprve pomalu odebrali k jídlu, a jestli jim bude přáno, i k odpočinku.

Za svítání zahřměl nad ležením jásot, směsice výskání, křiku, rachot bubnů a troubení rohů. Ale namísto předpokládaného útoku se vojsko rozestoupilo a do popředí vyjela prostorná plošina. Poháněly ji síly tuctu

obrů; těmto osrstěným stvořením očividně nečinilo potíže ji tlačit. Na pódiu spočíval zlatem pokrytý trůn, na kterém seděl peklomor v krátké bílé tunice. Za ním se krčila postava, jejíž rysy ukrývala objemná kutna s velkou kápí. Plošina se beze spěchu sunula k hradbám.

Guy se naklonil a paži si opřel o modrou kamennou zeď, Arutha stál po jeho boku se založenýma rukama a Amos si před vycházejícím sluncem stínil oči dlaní. Mořeplavec si odplivl. "Mám pocit, že se konečně setkáváme s nejvyšším a nejvelkolepějším královským zmetkem osobně."

Guy nemohl než přitakat. Jeden z pobočníků k němu přistoupil a oznámil mu: "Ochránče, nepřítel zaujal pozice naproti všem výsečím hradeb."

"Nějaký pokus o dobytí skalních opevnění?" Guy přitom ukázal na útes nad citadelou.

"Armand hlásí jen slabé výpady proti předsunutým hlídkám ve skalách. Zdá se, že se jim nechce šplhat ani bojovat."

Guy kývl a obrátil svou pozornost zpět na pole. Pódium se zastavilo a tvor na trůně povstal. S pomocí jakési magie se jeho hlas jasně nesl nad krajinou. Každý na hradbách ho vnímal tak, jako kdyby stál několik stop od něj. "Ó, mé děti," zvolal, "slyšte má slova." Arutha se překvapeně ohlédl na Amose a na Guye, neboť tomuto Murmandamovi se z úst linula hudba. Samotný zvuk hlásek byl prodchnut hřejivými tóny flétny. "Sdílíme osud zítřka. Postavíte-li se sudbě, hrozí vám naprostá zkáza. Pojďte, pojďte. Odložme staré spory."

Pokynul a z řad jeho vojska cvalem vyjel oddíl mužů a stanul za ním. "Zde, vidíte? Již se ke mně připojili ti z vašich bratrů, kteří pochopili nevyhnutelnost našeho údělu. Přivítám všechny, kdož chtějí z vlastní vůle sloužit. Se mnou dojdete velikosti. Pojďte, pojďte, opusťme neveselou minulost. Jste toliko mými ztracenými dětmi."

Amos si odfrkl. "Můj starý tatík byl ničema, ale tohle je urážka."

"Pojďte, přivítám každého, kdo se připojí." Jeho slova byla sladká a svádivá a bojovníci na hradbách si vyměnili pohledy, z nichž bylo možno vyčíst nevyslovenou otázku.

Guy a Arutha se rozhlédli a du Bas-Tyra zahartusil: "V tom jeho hlase se skrývá umění a moc. Podívej, mí vlastní lidé si myslí, že třeba nebudou muset ani bojovat."

Amos přikázal: "Připravte katapulty."

Arutha učinil krok vpřed. "Zadržte!"

"Proč?" nechápal Guy. "Aby mohl podrýt morálku mé armády?"

Murmandamus vzkřikl: "Avšak ti, kdož se budou protivit, ti, kdož nestanou po mém boku, a ti, kdož budou bránit našemu pochodu k tomu, co je předurčeno, ti budou rozdrceni a smeteni."

Nyní se jeho tón chvěl varováním, vložil do něj hrozbu a vojáky na hradbách zaplavil pocit čiré marnosti. "Dávám vám na vybranou!" Rozpřáhl ruce. Krátká bílá róba se mu svezla dolů a odhalila tělo nebývalé síly. Bylo jasně vidět purpurové mateřské znamínko ve tvaru letícího draka. Měl na sobě jen bílou bederní roušku. "Můžete žít v míru a sloužit pro naplnění osudu." Služebníci vyběhli a spěšně jej oblékli do zbroje: nasadili mu železný hrudní plát, chrániče holení a černou přilbu s rozepjatými dračími křídly po obou stranách.

Potom muži na koních uvolnili místo Černým vrahům. Ti vyrazili a rozestoupili se kolem Murmandama. Murmandamus uchopil meč a ukázal jím ke hradbám. "Avšak jestli se vzepřete, budete vyhlazeni. Zvolte!"

Arutha něco pošeptal Guyovi do ucha. Ochránce po hodné chvíli zavolal: "Nemohu nikomu přikázat, aby opustil město. Musíme se sejít na volksraadu. Rozhodneme dnes v noci."

Murmandamus se odmlčel, jako kdyby takovou odpověď nečekal. Začal mluvit, ale hadí kněz jej přerušil. Murmandamus strohým gestem uťal knězovy připomínky. Otočil se zpátky k Armengaru a Arutha si dokázal poměrně snadno představit, jak se Murmandamus pod maskou, jež byla součástí černé helmy, usmívá. "Počkám. Zítra za úsvitu otevřte brány a vyjděte mi vstříc. Otevřu vám svou náruč jako navráceným bratrům, ó, mé děti." Dal pokyn a obři táhli plošinu nazpět. Za několik okamžiků se ztratil v nepřátelském davu.

Guy kroutil hlavou. "Volksraad k ničemu nepovede. Osobně složím každého blázna, který věří, že ve slovech té zrůdy je jen špetka pravdy."

"Získali jsme však další den," připomněl Amos.

Arutha se opřel zády o stěnu. "A Martin s doprovodem je ke Kamenné Hoře o jeden den blíž."

Guy mlčel, pozoroval stoupající sluneční kotouč.

Protivníkovo vojsko se k ničemu nemělo, vrátilo se do ležení, ale blokádu města neuvolnilo. Celé hodiny se Ochránce a jeho velitelé jen dívali.

* * *

Na hradbách jasně planuly louče. Vojáci ve všech úsecích byli neustále ostražití. Velení převzal Armand de Sevigny. Většina obyvatelstva se shromáždila na prostorném tržišti.

Jimmy s Locklearem se prodírali davem. Našli Krinstu a Bronwynn a nyní kráčeli vedle nich. Jimmy chtěl něco říci, ale Krinsta naznačila, aby byl tiše. Na vyvýšené pódium vystoupil Guy, Arutha a Amos. Připojil se k nim i starý muž v dlouhé hnědé kutně, která vypadala stejně věkovitě jako její nositel. V ruce držel zdobenou berlu, kterou po celé délce zkrášlovaly rytiny popsaných svitků a run.

"Kdo je to?" zeptal se Locklear.

"Zákonodárce," špitla Bronwynn. "Pst."

Stařec pozvedl ruku a shromáždění ztichlo. "Volksraad se sešel. Slyšte tedy zákon. Co zde zazní, je pravda. Na čem se lid usnese, toho je třeba dbát. Co je rozhodnuto, je vůlí lidu."

Guy zdvihl ruce nad hlavu. Promluvil: "Svěřili jste město do mé péče. Jsem váš Ochránce. Nyní vám radím toto: náš protivník čeká venku a snaží se mámivými slovy získat to, co se mu nepodařilo dobýt silou. Promluví někdo v jeho prospěch?"

Z davu se ozval hlas: "Peklomoři byli dlouho našimi zapřisáhlými nepřáteli. Jak bychom se mohli stát jejich služebníky?"

Jiný namítl: "Nemohli bychom toho Murmandama přece jen ještě vyslechnout? Hovoří hezky." Oči všech se obrátily k Zákonodárci.

Zákonodárce zavřel oči a chvilku se nic nedělo. Pak prohlásil: "Zákon říká, že peklomoři jsou od lidí zcela odlišní. Nespojují je s lidmi žádná pouta. Ale v patnáctém roce se Ochránce Soukmaan setkal s Turanalorem, náčelníkem peklomorů z klanu Kuny v údolí Isbandie, a během Banapisu bylo uzavřeno příměří. Trvalo po tři slunovraty. Když Turanalor devatenáctého roku zmizel v edderském lese, stal se náčelníkem klanu Kuny jeho bratr Ulmslascor. Porušil příměří a vyvraždil všechny obyvatele usedlosti Dibria." Zdálo se, že vykládá tradice tak, jak se je naučil. "Máme tedy precedens; již dříve jsme peklomorům dopřáli sluchu. Je však nezbytné jednat opatrně, neboť jsou zrádní."

Guy ukázal na Aruthu. "Tohoto muže jste již viděli. Je to Arutha, princ z Království, které jste kdysi považovali za protivníka. Nyní je naším přítelem. Je to můj vzdálený

příbuzný. S Murmandamem se již jednou pustil do křížku. Není Armengařan. Smí promluvit na volksraadu?"

Zákonodárce pozvedl ruku a zeptal se tak na názor lidu. Zadunělo souhlasné mručení a Zákonodárce naznačil, že se princ může vyjádřit. Arutha vystoupil dopředu. "Bojoval jsem proti přisluhovačům tohoto démona." Prostými slovy vypověděl o Puštících, o Anitině zranění a o cestě do Pekraelinu. Zmínil se o peklomořím náčelníkovi Muradovi, kterého Baru zabil. Mluvil o hrůzách, které spatřil a které měl na svědomí Murmandamus.

Když skončil, Amosovy ruce vylétly nahoru a bývalý pirát zvolal: "Přišel jsem k vám nemocný a raněný. Postarali jste se o mě, i když jsem byl cizincem. Nyní jsem jedním z vás. Chci hovořit o tomto muži, Aruthovi. Žil jsem s ním, bojoval jsem po jeho boku a čtyři roky jsem jej považoval za přítele. V jeho srdci není místo pro lsti. Je šlechetný a jeho slovo platí. To, co zde řekl, může být pouze čistá pravda."

Guy zahlaholil: "Jaká bude naše odpověď?"

K obloze vylétly meče a lidé mávali loučemi. Z jejich hrdel se nesl hromový řev. "Ne!"

Guy čekal, až dav vykřičí do světa svůj vzdor Murmandamovi. Stál s pěstmi zaťatými v černých rukavicích a ruce držel vysoko nad hlavou. Nechal se prochvívat jednolitým hlasem tisíců Armengařanů. Jeho jediné oko zářilo a obličej mu náhle ožil, jako kdyby odvaha obyvatel města odplavila jeho únavu i bolest. Jimmymu připadal jako nový člověk.

Zákonodárce čekal, až se vřava uklidní, a pak prohlásil: "Volksraad ustanovil zákon. Toto je zákon: žádný člověk neopustí město, aby sloužil Murmandamovi. Nechť tento zákon nikdo neporuší."

Guy nařídil: "Vraťte se na svá místa. Zítra se rozpoutá bitva."

Dav se začal trousit z prostranství a Jimmy prohodil: "Ani minutu jsem nepochyboval, že to tak dopadne."

Locklear namítl: "Stejně ale umí ten Temný bratr s pihou krásy podmanivě mluvit."

Bronwynn přisvědčila. "To je pravda, ale my s peklomory bojujeme od počátku Armengaru. Mezi námi nemůže zavládnout mír." Podívala se na Lockleara s vážným výrazem v pohledné tváři. "Kdy se máte hlásit?"

"Jimmy a já máme službu od svítání."

Dívky si vyměnily pohledy a krátce pokývly. Bronwynn vzala Lockleara za ruku. "Pojď se mnou."

"Kam?"

"Znám dům, kde můžeme zůstat přes noc." Odhodlaně jej odváděla od přítele skrz řídnoucí shromáždění.

Jimmy na Krinstu upřel zrak. "On nikdy–"

"Ani Bronwynn. Rozhodla se, že jestli má zítra zemřít, chce poznat alespoň jednoho muže."

Jimmy se na okamžik zamyslel. "Nu, naštěstí si vybrala citlivého kluka. Budou na sebe hodní."

Chystal se k odchodu, ale Krinstina ruka jej zadržela. Ohlédl se a zjistil, že si ve světle louče prohlíží jeho obličej. "Také jsem ještě nezažila potěšení společného lože," řekla.

Jimmy náhle cítil, jak se mu žene krev do tváří. Za celou dobu se mu nikdy nepovedlo zůstat s Krinstou o samotě. Všichni čtyři společně strávili mnoho času a tu a tam se jedna z dvojic zdržela v přítmí domovních dveří, ale dívkám se vždy dařilo udržet si panoše od těla. A kromě toho měl neustále dojem, že se jedná o jakousi hru. Nyní Jimmy pochopil, že hra skončila. S blížící se pohromou jimi prostupovalo odhodlání žít intenzivněji, i kdyby tomu tak mělo být jen na jedinou noc. Konečně ze sebe vypravil: "Já ano, ale jen dvakrát."

Sevřela mu dlaň do své. "Také mám dům, ve kterém nás nikdo nebude rušit." Mlčky vedla Jimmyho pryč. Následoval ji a přitom zakoušel zcela nový pocit. Uvědomoval si nevyhnutelnost smrti a vnímal ji daleko ostřeji právě proto, že byla v tak příkrém kontrastu s podvědomou touhou ujistit se, že je zatím stále živý. A zároveň s tímto poznáním se objevil strach.

Pevně stiskl Krinstinu ruku a kráčel dál.

Podél hradeb pobíhali poslové a předávali zprávy. Armengarská taktika byla prostá. Čekali. Když obloha zbledla svítáním, spatřili Murmandama, kterak na bujném bílém koni zaujímá místo před předními liniemi. Oř neklidně podupával, zatímco jeho pán čekal v čele seskupeného vojska. Bylo zřejmé, že chce slyšet vyjádření. Odpovědí mu však bylo pouze mlčení.

Arutha přesvědčil Guye, aby nedělal nic. Každou hodinu, o kterou útok oddálili, mohly dorazit posily. Pokud Murmandamus předpokládal, že se brány otevřou, nebo že se mu obyvatelé obleženého města rozhodně postaví na odpor, byl zklamán.

Přivítaly ho jen mlčenlivé řady obránců Armengaru, rozestavených na hradbách. Konečně vyjel asi do poloviny vzdálenosti mezi svou armádou a opevněním. Jeho hlas byl díky černému umění opět zřetelně slyšet.

"Ó, mé váhavé děti, proč otálíte? Neradily jste se snad? Nevidíte, jak pošetilý je váš vzdor? Jaká je tedy vaše odpověď?"

Znovu se rozhostilo hrobové ticho. Guy všem zakázal promluvit hlasitěji než šeptem, čímž předem odradil ty, kteří byli v pokušení vykřikovat jízlivosti. Nesměli Murmandamovi poskytnout záminku pro útok dřív, než to bude nevyhnutelně nutné. Kůň se znovu otočil kolem své osy. "Musím to vědět!" zaječel Murmandamus.

"Nevyjádříte-li se do chvíle, kdy se navrátím k zástupům svých věrných, pak smrt a oheň vejde do vašich příbytků."

Guy udeřil pěstí v rukavici do zdi. "Ať se propadnu, jestli vydržím čekat ještě pět minut. Katapulty!"

Na povel katapulty vypálily. Krupobití kamenů zvících velikosti melounu proletělo vzduchem a sneslo se na zem kolem Murmandama. Bílý oř padl zalit krví. Murmandamus se odvalil stranou a několik kamenů jej zasáhlo. Na hradbách propukl divoký jásot.

Rychle však odumřel, když si Murmandamus stoupl. Bez známek zranění se rozběhl k městu. Zastavil se na dostřel armengarských lučištníků. "Pohrdli jste mou velikostí a mými dary. Odmítli jste mou náruč. Poznejte tedy zmar!"

Lučištníci vypustili šípy, ale ty se od peklomora odrážely, jako kdyby ho obklopovala ochranná ulita. Namířil hrotem svého meče a z něj vyšlehl podivný šarlatový plamen doprovázený ohlušujícím třeskotem. První záblesk se rozletěl po hradbách a tři střelci vykřikli mučivou bolestí. Jejich těla se vzňala a vybuchla. Ostatní se skrčili za zeď, do níž narážel jeden ohnivý poryv za druhým. Choulili se v skrytu, takže nedošlo k dalším ztrátám na životech. Murmandamus vztekle zařval, otočil se ke svému vojsku a rozkázal: "Zničte je!"

Guy vyhlédl přes ochoz a spatřil ustupujícího peklomora, kolem nějž se valily jeho jednotky. Jako klidný ostrůvek v moři chaosu kráčel zpět k trůnu na pohyblivém pódiu.

Poté Guy nařídil použít válečné stroje a ty vnesly do řad nepřátel učiněnou spoušť. Útočící vojáci zaváhali, ale znovu se seskupili a blížili se k hradbám. Příkop byl zanesen dřevěnou tříští z předchozích výpadů. Protivníci přeložili přes vodu další platformy, na nich vztyčili obléhací žebříky a šplhali vzhůru.

Za první vlnou se rozběhli obři tlačící záhadné bedny dvacet stop široké, dvacet dlouhé a deset stop vysoké.

Pohybovaly se na podpěrách opatřených koly a vpředu i vzadu z nich vyčuhovaly dlouhé kůly. Poskakovaly po zvlněném terénu a valily se přes mrtvoly. Když se ocitly před opevněním, byl zřejmě spuštěn jakýsi mechanismus, protože bidla pod nimi se začala skládat a zvedala je tak až k úrovni ochozu. Náhle čela schrán odpadla a vytvořila plošinu, po níž se zevnitř vyhrnuli goblini a stanuli na hradbách. Mezitím jiní z beden spustili provazové žebříky pro další útočníky. Totéž se dělo asi na tuctu míst podél mohutné zdi, dokud s ochránci města nebojovaly stovky peklomorů, goblinů a trolů.

Arutha se vyhnul výpadu goblina a proklál tohoto tvora se zelenou kůží svým mečem. Soupeř se s jekotem zřítil na kamennou základnu. Armengarské děti se k němu přihnaly s tasenými dýkami, aby se ujistily, že je opravdu mrtev. Každý, kdo byl schopen přiložit ruku k obraně, tak učinil.

Princ z Krondoru proběhl kolem Amose, který se potýkal s peklomorem. Drželi se navzájem za zápěstí. Arutha Temného bratra udeřil jilcem do hlavy a pokračoval v úprku podél střílen. Peklomor zavrávoral, Amos jej uchopil za krk a v rozkroku, zvedl jej a shodil dolů. Srazil přitom několik dalších stvoření, jež šplhala po žebříku. Společně s dalším vojákem pak žebřík odstrčili od stěny.

Jimmy s Locklearem uháněli po ochozu a rozdávali rány všude, kde bylo potřeba. Probíjeli se skrz útočníky, kteří se je snažili zastavit. Když dospěli k místu, odkud Guy udílel rozkazy, Jimmy ze sebe vysypal: "Pane, Armand vzkazuje, že se blíží druhá vlna těch krabic."

Guy se otočil a přehlédl svou obrannou linii. Hradby byly vyčištěny od nepřátel a téměř všechny žebříky převráceny.

"Připravte tyče a hořící olej!" zvolal a Armengařané jeho povel předávali dál. Když se před opevněním vztyčily další bedny, vojáci dlouhými tyčemi, kopími a dřevci zapříčili

jejich přední strany, aby se nemohly odklopit. V několika případech se jim to nepodařilo, ale na ty, které zůstaly zavřené, naházeli silní Armengařané kožené vaky s olejem. Poté lučištníci vystřelili salvu zapálených šípů. Schránky se vzňaly a zakrátko se rozhořely jasným plamenem. Vřeštící útočníci raději skákali dolů vstříc jisté smrti, než aby uhořeli v kotcích jako králíci.

Oněch několik skupin peklomorů, kterým se povedlo dosáhnout ochozu, bylo rychle zneškodněno a necelou hodinu po prvním nájezdu se z bitevního pole ozvalo troubení k ústupu.

Arutha se rozhlédl a otočil se ke Guyovi. Ochránce ztěžka popadal dech, způsobilo to však spíš napětí než vyčerpání bojem. Velitelské stanoviště bylo pečlivě střeženo, aby se mohl soustředit na sladění jednotlivých fází obrany. Oplatil princi pohled. "Měli jsme štěstí." Otřel si tváře dlaněmi a prohlásil: "Kdyby ten blázen poslal obě vlny najednou, mohl dobýt některou z bašt dřív, než bychom si uvědomili, oč běží. Touhle dobou už by nás prohánět ulicemi."

Arutha opáčil: "Snad, ale máš statečné vojáky, bojovali dobře."

Guy vyštěkl téměř zlobně: "Ano, bojovali dobře, ale také dobře umírají. Potíž tkví v tom, jak je udržet naživu."

Obrátil se na Jimmyho, Lockleara a několik dalších kurýrů a nařídil jim: "Svolejte důstojníky do velitelské budovy. Za deset minut." K Aruthovi dodal: "Rád bych, aby ses k nám připojil."

Arutha si omýval zakrvavené paže čerstvou vodou, kterou přivezl ve vědrech na vozíku starý muž. "Samozřejmě."

Opustili ochoz a sestoupili po schodišti k domu, v němž bylo zřízeno Ochráncovo předsunuté sídlo. Během

několika minut se zde sešli všichni velitelé skupin, Amos a Armand.

Jakmile se všichni dostavili, Guy se ujal slova. "Dvě věci. Za prvé, nevím, kolik takových útoků jsme schopni odrazit, ani jestli mají možnost podniknout další. Kdyby byli o trochu chytřejší a užili těch zatracených beden s rozmyslem, tak bychom s nimi teď válčili v ulicích. Možná vydržíme tucet podobných výpadů, možná podlehneme už při tom příštím. Chci, aby se ihned započalo s evakuací města. První dvě etapy budou hotovy do půlnoci. Koně a zásoby do průsmyků a děti ať jsou nachystané. Přípravy závěrečných dvou fází ať proběhnou tak, aby bylo možno je na můj rozkaz kdykoli dokončit, ve dne v noci. Za druhé, kdyby se cokoli přihodilo, velení po mně přebírají Amos Trask, Armand de Sevigny a princ Arutha."

Arutha tak trochu čekal, že budou armengarští důstojníci protestovat, ale oni se beze slova rozešli po svých úkolech. Guy Aruthu přerušil dřív, než stačil něco říci. "Jsi lepším velitelem než kterýkoli z místních mužů, Arutho. A pokud budeme muset opustit město, možná dostaneš na starost část obyvatelstva. Chci, aby se rozneslo, že tě mají poslouchat. Takhle tvé rozkazy splní, i když tě bude provázet některý z tamních důstojníků."

"Proč?"

Guy se vydal ke dveřím. "Třeba proto, aby se do Yabonu víc lidí dostalo živých. Pojď, pro jistotu bys měl vědět, co máme v plánu."

Druhý velký útok přišel ve chvíli, kdy Guy Aruthovi ukazoval rozmístění jednotek v citadele pro případ, že by vlastní město padlo do rukou nepřátel. Uháněli zpět k hradbám, zatímco všude kolem staří muži a ženy valili po ulicích sudy. Když dospěli k parkánu, Arutha si všiml, že na všech nárožích stojí tucty beček.

Doběhli na ochoz, po jehož celé délce probíhaly kruté boje. Nedaleko hradeb plápolaly zapálené bedny, ale žádný z oddílů peklomorů, goblinů a trolů nepřekročil opevnění, aniž by za to nezaplatil životem.

Guy přispěchal na své stanoviště a našel tam Amose, kterak dohlíží na rozmístění záložních jednotek. Aniž by čekal na vyzvání, jal se popisovat situaci. "Přikodrcal sem další tucet těch hranatých krámů. Tentokrát jsme na ně nejprve stříleli hořící šípy a pak teprve lili olej, takže chytly dál od hradeb. Naši chlapci jim to pořádně opepřili a řekl bych, že jsme jim teď pěkně zatrhli tipec. Jeho opovrženíhodné Bastardstvo se může pominout." Ukázal na vzdálené návrší, kde seděl Murmandamus. Nebylo dobře vidět, ale zdálo se, že peklomořího vůdce poslední útok opravdu neuspokojil. Arutha si přál mít Martinovy oči lovce, protože nebyl s to rozpoznat, co Murmandamus dělá.

Náhle Amos zařval: "Dolů! Všichni k zemi!" Arutha se skrčil pod okraj zdi. Amosovo volání se jako ozvěna neslo podél linie obránců, nad jejichž hlavami opět vybuchl zarudlý plamen. Následoval další a ještě jeden, pak v dálce zahlaholila trubka a Arutha se odvážil vyhlédnout přes hradbu. Obléhací vojsko bylo na ústupu, protivníci mířili do bezpečí vlastních řad. Guy se zvedl a vydechl: "Podívejte!"

Všude pod opevněním doutnala těla sežehlá Murmandamovým magickým ohněm, ze kterých stoupal dým. Amos obhlížel tu spoušť a přitom poznamenal: "Nepřijímá porážku příliš laskavě, co?"

Arutha pozoroval hradby. "Povraždil své vojáky, ale našim moc neublížil. Co je to za protivníka?"

Amos položil Aruthovi ruku na rameno. "Ta nejhorší sorta. Duševně chorý."

Bitevní pole zahalil dým a obránci téměř padali vyčerpáním a nedostatkem čistého vzduchu. Nepřátelé na vozech přivezli velké balíky dřeva vyplněné suchými křovinami tak, aby se mohly rychle vznítit, a rozmístili je pod hradbami.

Zapálili je a v okamžení se z nich začaly valit chuchvalce štiplavého černého kouře. Poté se oddíly goblinů chopily nových obléhacích žebříků, které se od dříve používaných poněkud lišily. Byly velmi dlouhé a spočívaly na podstavcích.

Obráncům hustý kouř znemožňoval výhled, bylo to, jako kdyby před nimi vyrostla neproniknutelná stěna, z níž se znenadání vynořovaly vrcholky stupínků. Zatímco se marně pokoušeli upevněné žebříky odstrčit, vrhla se na ně horda útočníků. Ti měli ústa a nosy zakryté látkou napuštěnou oleji a bylinými lektvary, jež dým pohlcovaly a umožňovaly jim dýchat. Několik úseků bylo dobyto, ale Arutha pokaždé poslal posily a protivník byl zakrátko odražen. Guy nařídil, aby vojáci zalili plameny naftou. Ohniska požárů se nekontrolovatelně rozšířila a brzy se pod hradbami rozpoutalo pravé peklo. Všichni, kteří šplhali po žebřících podepřených plošinami, uhořeli. Když oheň konečně začal skomírat, nezbyl jediný žebřík celý.

Pozdě odpoledne se slunce sklonilo za citadelu a Guy pohybem ruky přivolal Aruthu. "Myslím, že pro dnešek toho už nechají."

Arutha pokrčil rameny. "Nejsem si jistý. Podívej, jak stojí."

Guy si všiml, že se nepřítel neuchýlil do tábora tak jako obvykle. Znovu se seskupoval do bojové formace, velitelé projížděli před svými jednotkami a rozdávali pokyny. "Nehodlají snad útočit v noci, nebo ano?"

Blížili se Amos a Armand. "Proč ne?" nadhodil Amos. "Při jejich způsobu vedení výpadů nezáleží na tom, jestli

někdo někoho vidí nebo ne. Tomu pomatenému svinimilovi je úplně fuk, kdo žije a kdo je mrtvý. Budou to jatka, ale mohli by nás utahat."

Armand se rozhlédl po hradbách. Zranění a padlí byli odnášeni dolů do nemocnic narychlo zřízených ve městě. "Ztratili jsme dnes téměř tři sta dvacet vojáků. Třeba zjistíme, že jich bylo víc, až provedeme další sčítání. Tím pádem nám zbývá vojsko o síle šesti tisíc dvouset dvaceti pěti lidí."

Guy zaklel. "I kdyby se Martin a ostatní dostali do Kamenné Hory v nejkratší možné době a vrátili se stejně rychle, pořád to nebude stačit. A zdá se, že naši přátelé tam venku něco na dnešní noc chystají."

Arutha se opřel o kamenný parapet. "Nevypadá to, že by se připravovali na další útok."

Guy se ohlédl k citadele. Slunce se nyní ukrývalo za horami, ale obloha byla stále jasná. Na pláni před městem bylo vidět mnoho praporů a loučí. "Spíš mám dojem, že... čekají."

"Ať se oddíly stáhnou z hradeb, ale jídlo jim rozdejte poblíž." Společně s de Sevignym odešel, aniž by hlídky nabádal k ostražitosti. Nebylo to nutné.

Arutha zůstal na hradbách s Amosem. Cítil podivné zaujetí, jako kdyby se doba, kdy měl sehrát svou úlohu, ať už byla jakákoli, kvapem blížila. Pokud se starobylé proroctví, které mu prozradili Ishapiané v Sarthu, zakládalo na pravdě, představoval Zhoubu temnot a bylo na něm, aby pokořil Murmandama. Položil si bradu na ruce. Amos vyňal svou dýmku a začal ji cpát tabákem. Pobrukoval si přitom starou námořnickou odrhovačku. Čekali a armádu před nimi halila tma.

"Locky, ne," prohlásila Bronwynn a odstrkovala chlapce od sebe.

Panoš se zatvářil zmateně. "Ale máme po službě."

Unavená dívka trvala na svém. "Celý den jsem běhala se vzkazy sem a tam, právě tak jako ty. Jsem zplavená a upocená, špinavá od prachu a kouře a ty chceš se mnou ležet."

V Locklearově řeči zaznívalo ublížený tón. "Ale... včerejší noc-"

"Byla včerejší noc," přerušila jej dívka jemně. "Bylo to něco, co jsem chtěla, a děkuji ti za to. Ale teď jsem vyčerpaná a špinavá a nemám náladu."

Chlapec upjatě zvolal: "Děkuji ti! Byla to snad... nějaká laskavost?" Hlas se mu chvěl zraněnou pýchou a mladickou vášní. "Miluji tě, Bronwynn. Až tohle všechno skončí, musíš se mnou odjet do Krondoru. Jednoho dne ze mě bude bohatý člověk.

Budeme se moci vzít."

Dívka napůl netrpělivě a napůl opatrně odpověděla: "Locky, mluvíš o věcech, kterým nerozumím. Sdílené lože není... žádný závazek. Nyní si potřebuji odpočinout před službou. Běž. Snad někdy jindy."

Panoš zůstal jako opařený, couvl a tváře mu hořely. "Co tím chceš říct, někdy jindy?" Zrudl a téměř křičel. "Ty si myslíš, že je to nějaká hra, že ano. Ty si myslíš, že jsem ještě kluk." Vzpurně trhl hlavou.

Bronwynn se na něj podívala se smutkem v očích. "Ano, Locky. Jsi ještě kluk. Teď jdi."

Lockyho rozrušení dostoupilo vrcholu a zařval: "Nejsem žádný zatracený kluk, Bronwynn. Uvidíš. Nejsi jediné děvče v Armengaru. Nepotřebuju tě." Nemotorně vyrazil ze dveří a práskl s nimi za sebou. Po tvářích mu kanuly slzy ponížení a vzteku. Žaludek se mu svíral rozhořčením a srdce mu divoce bušilo. Nikdy v životě dosud nepocítil takový zmatek a bolest. Pak zaslechl Bronwynn volat své jméno. Na okamžik zaváhal, napadlo jej, že se mu možná

hodlá omluvit, a trochu se bál, že pro něj prostě má jen jakýsi úkol. Vtom zaječela.

Locklear strčil do dveří a spatřil dívku, jak si tiskne jednu dlaň k žebrům a v druhé drží ochable dýku. Skrz prsty ji protékala krev a řinula se jí i po paži a po stehně. Před ní se hrbil horský trol s napřaženým mečem. Locklearova ruka sklouzla k rapíru. "Bronwynn!" Trol zaváhal, když k němu chlapec skočil, ale ve chvíli, kdy Locklear pozvedl svou zbraň, jeho ostří se mihlo vzduchem.

Locklear zaslepen zuřivostí provedl výpad a sekl trola zezadu přes krk. Stvoření zavrávoralo a pokusilo se otočit, chlapec jej však probodl dřív, než pohyb dokončilo. Hrot panošova rapíru si našel místo pod paží, které nechránila zbroj. Trol sebou škubl a meč mu vypadl z bezvládných prstů. Sesul se na podlahu.

Locklear jej proklál ještě jednou a pak se vrhl k Bronwynn. Dívka ležela na zemi v kaluži krve a Locky si okamžitě uvědomil, že už nedýchá. Objal ji a pevně ji k sobě přitiskl. Po lících se mu řinuly proudy slz. "Je mi to líto, Bronwynn. Je mi tak strašně líto, že jsem byl hrubý," šeptal mrtvé dívce do ucha. "Nebuď mrtvá. Budu tvým přítelem. Nechtěl jsem na tebe křičet. Sakra!" Kolébal se dopředu a dozadu a Bronwynnina krev mu stékala po pažích. "Sakra, sakra, sakra!"

Locklear hlasitě plakal. Bolest se mu rozlévala vnitřnostmi jako žhavé železo, srdce mu splašeně tlouklo a ve svalech mu tepalo. Pleť měl zarudlou, jako kdyby mu póry prosakovala nenávist a hněv, a oči jej pálily uvnitř v hlavě, náhle příliš horké a suché na slzy.

Potom jej z osobního hoře vytrhl zoufalý křik. Vstal a něžně děvče položil na postel, v níž společně strávili minulou noc. Sebral svůj rapír a otevřel dveře. Zhluboka se nadechl a cosi v jeho nitru se zadrhlo. Palčivý zármutek se proměnil v ledovou kru, která mu sevřela srdce.

Před ním stála žena s dítětem v náručí, k níž se blížil goblin s mečem nad hlavou. Locklear klidně postoupil dopředu a zasáhl goblina ze strany do krku. Otočil svou zbraní tak prudce, že tvorovi odpadla hlava od těla. Panoš se rozhlédl kolem a povšiml si, že se noční vzduch v jednom místě slabě zachvěl. Znenadání se před ním objevil peklomoří válečník. Locklear bez váhání zaútočil. Peklomor utržil ránu do boku, ale podařilo se mu vyhnout smrtelnému zranění. Přesto byl zásah vážný a Locklear patřil mezi nadprůměrné šermíře. A navíc jej nyní ovládla chladná, ovládaná zuřivost. Nezájem o vlastní život z něj učinil nejobávanějšího z nepřátel. Byl ochoten podstoupit jakékoli nebezpečí, protože neměl strach o svou kůži. S udivující prudkostí zatlačil peklomora k protější zdi a usmrtil jej.

Otočil se a hledal dalšího soupeře. Jeden se vynořil na ulici půl bloku od něho. Chlapec se ke goblinovi rozběhl.

Po celém městě se bez varování zjevovali útočníci. Pokaždé, když zaznělo poplašné volání, Armengařané se s nimi pustili do boje, ale několika goblinům a peklomorům se přesto povedlo spojit do skupin a vrhali se na obyvatele města společně. Jakmile invaze magicky přepravených válečníků dostoupila vrcholu, zaútočilo Murmandamovo vojsko zvenčí. Hrozilo, že bude z opevnění staženo příliš mnoho vojáků, aby se vypořádali s teleportovanými tvory, takže ti za hradbami měli možnost nalézt slabé místo a prolomit obranu.

Guy přesunul jeden ze záložních oddílů do úseku nejtěžších bojů a další poslal do města, aby pomohli Armengařanům válčícím v ulicích. S pomocí vroucího oleje a šípů zanedlouho odrazili nájezd na hradby, ale nápor uvnitř města neustával. Arutha bojoval s ochromující únavou. Pozoroval největšího soka svého otce a v duchu se

divil, kde ten muž bere sílu bít se dál. Guy byl o mnoho starší, a přece mu Arutha záviděl jeho elán, rychlost, s jakou činil rozhodnutí, i dokonalý přehled o tom, kde se právě nachází která z jeho jednotek. Arutha se stále nedokázal přimět k tomu, aby měl Guye rád, ale vážil si ho a obdivoval víc, než si byl ochoten připustit.

Guy se díval k vzdálenému kopci, z nějž Murmandamus dohlížel na vedení útoku. Slabě se tam zablesklo, po chvíli znovu a ještě jednou. Arutha sledoval Guyův pohled a po krátkém uvažování se zeptal: "Odtamtud přicházejí?"

"Vsadil bych se, že ano. Vězí za tím ten čarodějnický král nebo jeho hadí kněz."

Arutha si povzdychl. "Je to moc daleko i pro Martinův luk a troufám si soudit, že tam nedostřelí ani jeden z tvých lučištníků. I katapulty budou k ničemu."

"Ten parchant se drží těsně mimo dosah našich zbraní."

Po ochozu se blížil Amos s hlášením. "Zdá se, že je vše pod kontrolou, ale pořád se vylupují, kde je napadne. Slyšel jsem o třech v citadele, jeden se dokonce objevil v příkopu a utopil se jako kotě, teď... Na co se to díváte?"

Arutha mlčky ukázal na návrší a Amos tím směrem chvíli zíral. "Katapulty tam nedopálí. K sakru." Poté se však tvář starého námořníka roztáhla v širokém úsměvu. "Mám nápad."

Guy mávl rukou k úpatí hradeb, kde náhle stanul překvapeně se tvářící trol. Neprodleně se na něj vrhli tři vojáci a zneškodnili jej, ale zatímco umíral, opodál vyskočil další a rozběhl se ulicí. "Cokoli. Dříve či později vytvoří dost silnou skupinu na to, aby nám způsobili vážné potíže."

Amos odspěchal k baště s katapultem. Rozdělil úkoly a zanedlouho se již zahříval kotel. Chvilku dohlížel na přípravy a pak se vrátil. Opřel se o hradbu a poznamenal: "Každou chvíli to přijde."

"Co?" nechápal Guy.

"Změní se vítr. Vždycky se touhle dobou mění."

Arutha kroutil hlavou. Byl vyčerpaný a pojednou jej posedla legrační představa. "Připlujeme blíž, kapitáne?"

Vtom se na ochozu vynořil trol a zmateně mrkal. Guy jej zasáhl hřbetem zaťaté ruky a srazil jej na dlažbu hluboko dole. Přistál s dutým a jednoznačným plesknutím. "Vypadá to, že jsou vteřinu či dvě zmatení a dezorientovaní, což je zatraceně dobře," podotkl Ochránce. "Jinak si tenhle mohl dát k večeři tvoji nohu, Amosi."

Amos si strčil prst do pusy a pak jej vztyčil. Se spokojeným "Ach" zvolal: "Katapult! Pal!"

Rameno mohutného válečného stroje se uvolnilo a vymrštilo nálož s takovou silou, že se v prvním okamžiku zdálo, jako by katapult měl přeskočit hradby. Střela nehlučně letěla temnou nocí.

Dlouho nebylo možno zaznamenat jakýkoli účinek, ale konečně se z velké dálky ozvaly bolestné výkřiky. Amos radostně zařičel. Arutha hleděl k obzoru, ale žádné další záblesky nespatřil. "Amosi, co jsi to udělal?" zajímal se Guy.

"Nu, Jednoočko, je to trik, který jsem se naučil od tvých starých kamarádů z Keshe. Kotvil jsem v Durbinu, když jeden pouštní kmen povstal a rozhodl se dobýt město. Jakmile místodržitel a velitel posádky, ten starý lišák HazaraChán, zjistil, že hradby zasypává déšť šípů, tak nařídil rozpálit písek a hodit ho na ně."

"Horký písek?"

"Ano, zahřeješ ho tak, že rudě žhne, a vrhneš ho proti nim. Vítr ho zanese pěkně daleko a pokud cestou příliš nevychladne, pálí jako čert. Dostane se ti pod zbroj, za tuniku, do bot, do vlasů – prostě všude. Jestli se Murmandamus díval naším směrem, možná jsme toho

impotentního krysího syna oslepili. Každopádně tak hodinku dvě nebude mít na kouzla pomyšlení."

Arutha se zasmál. "Přesto myslím, že jen dočasně."

Amos vytáhl z tuniky dýmku a třísku, kterou si zapálil loučí. "Tak, tak." Pak zvážněl. "Tak, tak," opakoval.

Tři muži hleděli do tmy a pátrali po náznacích toho, co mělo přijít jako další.

Kapitola čtrnáctá

POHROMA

Vítr hnal po hradbách prach.

Arutha mhouřil oči a sledoval jezdce projíždějící podél řad nepřátel. Mířili k Murmandamově zástavě. Útoky pokračovaly v nezmenšené míře tři dny. Potom polevily. V Murmandamově ležení probíhala jakási válečná porada, tak to alespoň Aruthovi připadalo.

Schůzka trvala hodinu. Arutha mezitím uvažoval. Poslední nájezdy byly stejně intenzivní jako ty na počátku. Scházel v nich ovšem onen zneklidňující prvek válečníků záhadně přenášených za opevnění. Skutečnost, že se nekonaly další magické výpady, Aruthu mátla. Domýšlel si, že Murmandamovi buď cosi zabránilo použít znovu svého umění, nebo mají jeho schopnosti svá omezení. Třeba nebyl schopen provozovat čáry příliš dlouho. Přesto však princ tušil, že se cosi chystá, když Murmandamus svolal své velitele.

Amos procházel po ochozu a kontroloval vojáky ve službě.

Schylovalo se k večeru a muži se již uvolnili, bylo zřejmé, že protivník do rána žádný další útok nepodnikne. V nepřátelském ležení nyní nepanoval řád a trvalo by několik hodin, než by se připravili k bitvě. Amos přistoupil k Aruthovi. "Nu, kdybys byl vojevůdcem ty, co bys udělal?"

"Kdybych měl vojáky, nechal bych spustit most, vyrazil a zaútočil na ně dřív, než by se vzpamatovali. Murmandamus si zřídil stanoviště dost blízko k čelním liniím a oddíl goblinů se naprosto nepromyšleně stáhl do strany, takže nechal téměř volnou cestu k jeho pozici. Vzal bych jednotku lučištníků na koních a s trochou štěstí bych pobil několik jeho důstojníků, aniž by se vzmohli na pořádný odpor. Než by se probrali, byl bych dávno zpátky za hradbami."

Amos se zašklebil. "Jsi chytrý kluk, Výsosti. Jestli chceš, můžeš si zahrát s námi."

Arutha se na Amose tázavě zahleděl a mořeplavec naklonil hlavu. Princ se podíval za něj k barbakánu a spatřil, že se u vnitřní brány shromažďují jezdci. "Pojď, mám pro tebe koně."

Arutha Amose následoval dolů po schodišti a k přichystaným koním. "A co když má pro nás Murmandamus v záloze nějaké další magické překvapení?"

"Pak všichni umřeme a Guy bude smutný, že přišel o nejlepší společnost, jakou za posledních dvacet let měl: o mě." Vyskočil do sedla. "Moc se strachuješ, chlapče. Říkal jsem ti to už?"

Arutha stáhl rty ve svém typickém křivém úsměvu a také nasedl. Guy, jenž čekal u brány, je nabádal: "Buďte dvojnásob opatrní. Když jim budete moci ublížit, dobrá, ale žádné sebevražedné hrdinství jen proto, abyste se dostali Murmandamovi na kobylku. Potřebujeme vás tady."

Amos se zasmál. "Jednooký, já jsem ten poslední adept na hrdinu, kterého kdy v životě potkáš." Dal pokyn a vnitřní brána se otevřela. Když byla opět spuštěna, ozvalo se hluboké dunění – to se vysouval most. Nato se rozletěla křídla vnější brány a Amos vyjel v čele jednotky ven. Určení jezdci rychle zaujali místa na křídlech Amosovy setniny, která se řítila k obléhajícímu vojsku. Vypadalo to, že nepřítel zprvu nepochopil, že se jedná o nájezd, protože vůbec nezazněl poplach. Dostali se téměř k předním liniím, když teprve zahlaholila trubka. Ve chvíli, kdy se goblini a trolové sápali po zbraních, Amos a jeho muži se na ně již vrhli.

Arutha chráněný třemi armengarskými lučištníky zamířil přímo k návrší, kde se radili Murmandamovi důstojníci. Nevěděl, co jej žene kupředu, ale zaplavila jej náhlá potřeba setkat se s tímto služebníkem temných sil. Nejbližší oddíl kavalérie spěchal armengarské jezdce a Aruthu zadržet. Princ se ocitl tváří v tvář lidskému odpadlíkovi, který po něm s úšklebkem na rtech ťal. Arutha jej rychle a bez zbytečných příkras zabil. Nato se strhla vřava.

Arutha se podíval směrem k velitelskému stanovišti a spatřil Murmandama s hadím knězem po boku. Peklomoří vůdce byl na pohled lhostejný ke spoušti, která se přehnala přes jeho jednotky. Několik Armengařanů se pokusilo přiblížit k přístřešku, ale odrodilci a peklomoři na koních se jim postavili do cesty. Jeden z lučištníků však přitáhl uzdu a s ledovým klidem napjal tětivu. Protože se již dříve poučil, že je Murmandamus nezranitelný, vybral si jiné cíle. V mžiku se k němu připojil další a dva z Murmandamových velitelů padli, jeden jistě mrtev, neboť mu z oka trčel šíp. K místu, kde se Arutha oháněl mečem po goblinech, trolech i peklomorech, pádil i oddíl pěšáků, aby bránili lučištníky, kteří stříleli na vůdce. Nekonečně

dlouhou dobu tím jediným, co Arutha slyšel, bylo řinčení oceli a hukot krve v uších. Potom Amos vykřikl: "Ustupujeme!" Volání opakovali jezdci, kteří se nacházeli v doslechu, dokud se příkaz nedonesl ke všem Armengařanům.

Arutha se letmo podíval za Amose sedícího na koni a spatřil jinou škadronu, jež se na ně hnala. Arutha máchl mečem, srazil ze sedla dalšího ničemu a zamířil k Traskovi. Čerstvé posily napadly Aruthovy jezdce a zabránily jim v dalším postupu. Armengařané se jako jeden muž otočili a pustili se do boje s kavalérií. Pomalu si začali probíjet cestu ven z ležení a vraždili každého, kdo se jim postavil. Ve vřavě se uvolnil volný průchod k městu. Arutha pobídl koně a připojil se k zběsilému úprku směrem k branám. Ohlédl se přes rameno. Kolem Murmandamova stanoviště se vyřítili černě odění jezdci a jali se je pronásledovat. Zařval na Amose: "Černí vrahové!"

Amos dal pokyn a několik jezdců se oddělilo od hlavní skupiny. Otočili se, aby zadrželi Černé vrahy. Ostří mečů se zvonivě střetla a někteří vojáci z obou stran byli vyhozeni ze sedel. Pak se chumel bojovníků roztrhl, protože se k místu potyčky blížila další skupina peklomorů a Armengařané se znovu dali na útěk. Většina z Amosových mužů, kteří spadli s koní, opět nasedli, ne však všichni. Dobrý tucet jich zůstal ležet na písečné půdě plání.

Brány byly otevřeny ve chvíli, kdy se Amosova družina dostala k hradbám. Jakmile se ocitli v prostoru barbakánu, zastavili a prudce se otočili. Za nimi spěchali zadní obránci, kteří se v cvalu bili s Černými vrahy a jinými peklomory.

Tucet Armengařanů se pokoušel uniknout více než třiceti pronásledovatelů.

Amos seděl na koni po Aruthově boku. Černí vrahové právě sťali dvojici jezdců. "Deset," počítal Amos zbývající

vojáky. Přibližovali se k bráně a Amos pokračoval: "Devět, osm," pak dál, "sedm." Na prašné planině obklopila vlna válečníků v černé zbroji půl tuctu prchajících Armengařanů. "Šest, pět, čtyři." Potom rozhněvaným hlasem zvolal: "Zavřete bránu!"

Křídla se zvolna přiklápěla a Arutha vystřídal Amose v počítání. "Tři, dva..." Poslední dva armengarští nájezdníci klesli bez života.

Nato se shora ozvalo drnčení. Katapulty vypálily. O okamžik později k uším obránců města dolehly nářky a sténání umírajících peklomorů a koní. Otevřela se vnitřní brána a Amos popohnal svého oře kupředu. "Alespoň jsme ty parchanty přinutili zaplatit. Viděl jsem padnout přinejmenším čtyři jejich velitele. Dva byli určitě mrtví," horlil Amos a ohlédl se, jako kdyby mohl prohlédnout skrz mohutnou bránu. "Ale proč ten neřád nepoužil magii? To nechápu. Mohl nás dostat, víš to?"

Arutha se zmohl pouze na přikývnutí. Také se divil. Předal koně chlapci, který měl na starosti péči o zvířata, a rozběhl se po schodech nahoru ke Guyovi. "Ať se propadnu!" ozvalo se na uvítanou, když se k Ochránci připojil.

Několik ležících postav v černém se začínalo zvedat. Trhavými pohyby se plazili zpět ke svým liniím, po chvíli se však postupně napřimovali a zakrátko již běželi tak rychle, jako kdyby se jim nic nepřihodilo.

"Když jsi mi o nich vyprávěl..." začal Guy.

"... nemohl's tomu uvěřit," dokončil Arutha větu za něj. "Já vím. Musíš to vidět, abys pochopil."

"Jak se dají zabít?"

"Ohněm, magií nebo tím, že jim vyřízneš srdce z těla. Jinak se i jednotlivé kusy znovu spojí a jsou minutu od minuty silnější. Není možné je zastavit jiným způsobem."

Guy se díval za ustupujícími Černými vrahy. "Nikdy jsem nesdílel zaujetí tvého otce pro magii, Arutho, ale teď bych dal půlku vévodství – mého bývalého vévodství – za jediného nadaného mága."

Arutha uvažoval. "Něco mě znepokojuje. Nevím o těch věcech mnoho, ale zdá se, že přes veškerou moc, kterou Murmandamus vládne, nedělá nic, co by nám vážně ublížilo. Pamatuji se, že mi Pug – mág, kterého znám – popisoval některé své skutky... nu, daleko přesahovaly vše, čeho jsme tu dosud byli svědky. Mám dojem, že Pug by otevřel brány pouhou silou vůle, kdyby se rozhodl."

"Takovým věcem nerozumím," připustil Guy.

Amos stanul za nimi, konečně vylezl na ochoz. "Možná ten prasečí král nechce, aby se na něj jeho vojsko příliš spoléhalo." Guy s Aruthou hleděli na Amose s neskrývanou zvědavostí. "Třeba je to otázka morálky."

Guy zavrtěl hlavou. "Mám takový pocit, že to bude složitější."

Arutha sledoval rozruch v nepřátelském táboře. "Ať už je to cokoli, určitě se to brzy dozvíme."

Amos se opřel o zeď. "Jsou tomu dva týdny, co tvůj bratr a ostatní odešli. Jestli šlo všechno podle plánu, Martin dnes povečeří v Kamenné Hoře."

Arutha přikývl. "Jestli šlo všechno podle plánu."

Martin se choulil v prolákline a tiskl se zády k mokré žule. Na skalách nad ním se ozývalo vrzání bot svědčící o tom, že pronásledovatelé pátrají po jeho stopách. Držel luk před sebou a prohlížel prasklou tětivu. V tlumoku měl náhradní, ale neměl čas ji vyměnit. Kdyby jej odhalili, byl rozhodnut upustit luk a tasit meč.

Pomalu dýchal a snažil se zachovat klid. Napadlo jej, jaký osud asi potkal Barua a Laurieho. Přede dvěma dny se zřejmě dostali do yabonských kopců. Do toho dne

nezaznamenali žádné náznaky stíhání. Pak je však krátce po východu slunce dostihla hlídka Murmandamových jezdců. Vyhnuli se jim tím, že vyšplhali na skály nad stezkou, ale peklomoři sesedlali a rozběhli se za nimi. Nešťastnou náhodou se Martin ocitl na opačné straně cesty než druzí dva muži. Laurie a Baru byli zahnáni na jih a Martin byl nucen ubírat se na západ. Doufal, že budou mít dost rozumu a nepokusí se k němu znovu přidat a zamíří do Yabonu. Pronásledování pokračovalo celý den. Martin vzhlédl a všiml si, že se slunce sklání za hory. Odhadoval, že do tmy zbývají asi dvě hodiny. Kdyby se mu do té doby podařilo uniknout zajetí, byl by v bezpečí.

Dusot bot slábl a Martin se pohnul. Opustil úkryt pod převisem a škrábal se vzhůru uzounkým vyschlým korytem. Napůl se krčil a napůl běžel. Domníval se, že musí být blízko Kamenné Hoře, ačkoli k ní nikdy dřív nepřišel ze severovýchodu. Okolí mu připadalo lehce povědomé, měl však v daném okamžiku jiné starosti. Byl přesvědčen, že nebýt pronásledování, snadno by trpaslíky našel.

Zabočil za ohyb úvozu a náhle se před ním objevil peklomor. Martin se bez váhání ohnal lukem a zasáhl protivníka těžkou zbraní z tisového dřeva do hlavy. Překvapený Temný bratr zavrávoral, a než se stačil vzpamatovat, Martin držel meč v ruce a peklomora probodl.

Otočil se a pátral po jeho druzích. Měl dojem, že v dálce zahlédl pohyb dalších peklomorů, ale nebyl si jist. Spěchal vzhůru, kde se vinula další zatáčka. Nakoukl za ni a uviděl půl tuctu uvázaných koní. Jakýmsi zázrakem se mu povedlo vrátit se po vlastních stopách, obejít hlídku a najít jejich oře. Martin se rozběhl a vyskočil na hřbet jednoho z nich. Mečem odsekal otěže ostatních, plochou stranou ostří je plácl do boků a zahnal je na útěk.

Otočil svého koně a pobídl jej. Měl naději, že procválá dolů korytem a dostane se na stezku. Potom by mohl peklomorům uniknout do Kamenné Hory.

Ze skaliska nad ním se vymrštil temný stín a srazil Martina ze sedla. Martin se odvalil stranou a vyskočil na nohy. Zaujal bojovný postoj s mečem pozvednutým do výše. Peklomor se zachoval stejně. Soupeři se navzájem měřili. Temný bratr vykřikl drsným elfím dialektem na své kumpány. Martin zaútočil, ale peklomor byl dobrý šermíř a držel Martina na vzdálenost paže s mečem. Vévoda věděl, že kdyby se pokusil utéct, měl by v okamžení špičku protivníkovy zbraně v žebrech, ale pokud zůstane, zanedlouho stane tváří v tvář pěti peklomorům. Vykopl na soka kamínky a oblázky, ale válečník měl své zkušenosti a vychýlil se, aby se mu nedostal prach do očí.

Nato se na skalách po obou stranách rozezvučel dupot těžkých bot. Peklomor znovu zavolal a zleva, z jihu, se mu dostalo odpovědi. Zprava se stále blížil hluk podrážek a cinkot zbroje. Temný bratr se krátce ohlédl oním směrem a Martin provedl prudký výpad. Temný elf se ráně jen tak tak vyhnul, přesto utržil povrchní říznutí na paži. Martin využil nepatrné výhody a v okamžiku, kdy peklomor nestál pevně na nohou, odvážil se riskantního útoku, při němž zůstal nechráněný proti případnému odbodu, kdyby náhodou minul. Neminul. Peklomor ztuhl a zhroutil se. Martin vytrhl svůj meč z jeho těla.

Neotálel. Vrhl se ke stěně, aby ve výšce získal lepší postavení, než se na něj vrhnou nepřátelé z obou stran. Peklomoří válečníci se k němu řítili z jižního konce soutěsky. První z nich měl meč napřažený, aby Martina ztrestal za smrt jeho druha.

Vévoda po něm nečekaně kopl a bojovník se sehnul. Díky tomu špatně načasoval svůj úder. Potom se právě tak

neočekávaně shora natáhly čísi ruce a popadly Martina za tuniku.

Vévodu z Crydee zvedl pár silných paží a vytáhl jej přes horní okraj hlubokého úvozu. Martin otočil hlavu a spatřil před sebou usmívající se tvář zarostlou hustými zrzavými vousy. "Omlouvám se za hrubé zacházení, ale tam dole se teď chvíli budou dít ošklivé věci."

Trpaslík ukázal za Martina, jenž se obrátil a uviděl tucet trpaslíků uhánějících strží ze severu. Peklomoři se při pohledu na přesilu malých tvorů pokusili prchnout, ale trpaslíci je dohnali dřív, než stačili překonat deset yardů.

Zakrátko bylo po boji.

K Martinovi přistoupil další trpaslík. Ten první podal vévodovi měch s vodou. Martin se narovnal a napil se. Sklonil hlavu k dvojici trpaslíků, kteří dosahovali výšky sotva pěti stop, a promluvil: "Děkuji vám."

"Není zač. Temní bratři se tu poslední dobou potloukají víc, než je zdrávo, takže tuto oblast pečlivě střežíme. Máme hosty–" namířil prstem na další nevelké tvory šplhající směrem k nim – "a tudíž netrpíme nedostatkem chlapců ochotných vyjít si na procházku a trochu je prohnat. Ti zbabělci obvykle utečou, vědí, že jsou příliš blízko našemu domovu, tentokrát však byli poněkud pomalí. Nu, promiň mi otázku, ale kdo jsi a co děláš v Kamenné Hoře?"

"Tohle je Kamenná Hora?" zaradoval se Martin.

Trpaslík ukázal za něj a vévoda se otočil. Za ním se nad okrajem soutěsky, v níž se ukrýval, rozprostíral les. Přejel po něm zrakem a pokračoval dál, po holém úbočí mohutného štítu, který se tyčil až do oblak. Pronásledování si vyžádalo veškerou jeho pozornost a on byl tak zaujatý schováváním a unikáním před peklomory, že si všímal pouze skal a prolíklin. Nyní vrcholek poznal. Nacházel se půl dne cesty od Kamenné Hory.

Martin si prohlížel shromážděné trpaslíky. Sňal si pravou rukavici a podržel jim před očima pečetní prsten. "Jsem Martin, vévoda z Crydee. Potřebuji mluvit s Dolganem."

Trpaslíci se tvářili pochybovačně, neboť bylo nepravděpodobné, aby k nim šlechtic z Království cestoval takovým způsobem, ale neudělali nic jiného, než že se obrátili na svého vůdce. "Já jsem Paxton. Mým otcem je Harthorn, vojvoda klanů z Kamenné Hory a náčelník vesnice Delmorie. Pojď s námi, lorde Martine, odvedeme tě ke králi."

Martin se zasmál. "Tak on přijal korunu."

Paxton se zašklebil. "Jak se to vezme. Pár let jsme jej popichovali, tak prohlásil, že bude dělat krále, ale korunu prý nosit nebude. Ta teď odpočívá v truhlici v dlouhém sále. Pojďme, Vaše Milosti. Možná se tam dostaneme ještě před setměním."

Trpaslíci se vydali na pochod a Martin vykročil s nimi. Poprvé za dlouhé týdny se cítil v bezpečí, ale přesto se jeho mysl vracela k bratrovi a ostatním přátelům v Armengaru. Jak dlouho vydrží? tázal se v duchu sám sebe.

Ležení se otřásalo kakofonií bubnů, trumpet a křiku. Ze všech stran přicházela hlučná odpověď na rozkaz k přípravám. Guy sledoval scenerii zahalenou šerem časného úsvitu. "Než se slunce přehoupne přes poledne, vyhrnou se na nás v plné síle," řekl Aruthovi. "Murmandamus snad cítil potřebu ponechat si v záloze část vojska pro případ, že by dorazila armáda z Yabonu, ale teď si nemůže dovolit už ani jediný den odkladu. Dnes vytáhnou se vším, co mají."

Arutha přikývl. Rovněž pozoroval oddíly, které se na pláni před hradbami srocovaly do bojové formace. Ještě nikdy si nepřipadal tak strašně unavený. Pobitím Murmandamových důstojníků uvrhli tábor na dva dny v naprostý zmatek, ale pak se nepříteli podařilo

znovunastolit řád. Arutha neměl představu, co vojákům slíbili nebo kolik jim zaplatili, ale po třech dnech se znovu vrhli do bitvy.

Následoval týden nelítostných výpadů. Při každém dalším proniklo na hradby víc a víc útočníků. Poslední nájezd si vyžádal podporu všech záložních oddílů, jen aby udrželi opevnění neporušené. Kdyby útok trval o několik minut déle, protivník by dobyl jednu z bašt, takže by mohl bez potíží spustit další žebříky. Do města by se tak vyvalila záplava nepřátel, což by pravděpodobně znamenalo konec Armengaru. Od Martinova odchodu uplynulo dvacet sedm dní, pomyslel si Arutha. I kdyby byla pomoc na cestě, dorazí pozdě.

Jimmy s Locklearem čekali opodál, připraveni roznášet vzkazy. Jimmy studoval svého mladšího přítele. Od Bronwynniny smrti se Locklear choval jako posedlý. Na každém kroku vyhledával potyčky a často zapomínal na příkaz držet se zpátky, aby mohl plnit povinnosti kurýra. Třikrát jej Jimmy zahlédl, jak se zapletl do souboje, kterému se mohl vyhnout. Uměl dobře zacházet s mečem a díky tomu zůstal naživu, Jimmy si však nebyl jist, jak dlouho mu štěstí vydrží, či dokonce jestli vůbec chce přežít. Pokoušel se s ním o té dívce promluvit, ale panoš odmítl. Jimmy viděl do svých šestnácti let mnoho smrti a zkázy a do určité míry se obalil neproniknutelnou a necitelnou slupkou. I v dobách, kdy se domníval, že Anita a Arutha zemřou, se neuzavřel do sebe tak jako Locklear. Jimmy si přál ho pochopit a měl o něj strach.

Guy posuzoval sílu armády shromážděné na pláni. "Na hradbách je nezadržíme," prohlásil tiše.

"Také jsem si to myslel," přitakal Arutha. Město se celé čtyři týdny, které uplynuly od Martinova odchodu, statečně bránilo. Vojáci se překonávali, Arutha ani v těch nejoptimističtějších úvahách nepředpokládal, že by byli

schopni takové statečnosti. Vydávali ze sebe všechno, ale postupné snižování jejich počtu nakonec podrylo obranyschopnost vojska. Během minulého týdne zemřelo nebo bylo vážněji raněno dalších tisíc bojovníků. Jejich řady prořídly natolik, že nebylo v jejich moci vypořádat se s frontálním útokem nepřátelské armády, a podle pečlivosti, s níž Murmandamus rozmisťoval své jednotky, bylo jasné, že dnes skutečně chystá rozhodující drtivý nájezd. Guy pokynul Amosovi a námořník se obrátil na Jimmyho. "Předej velitelům skupin následující vzkaz: ať ihned začnou s třetí fází evakuace."

Jimmy šťouchl do Lockleara, který vypadal, že je duchem nepřítomen, a odvedl svého přítele pryč. Rozběhli se po ochozu a hledali příslušné důstojníky. Arutha sledoval, jak několik vybraných vojáků opouští hradby, jakmile se k nim zpráva donesla. Spěchali dolů po schodech a zamířili k citadele.

"Pro jaké sestavy ses rozhodl?" zajímal se Arutha.

Guy odpověděl: "Jeden schopný bojovník, dva ozbrojení staří muži nebo ženy, tři větší děti, také vyzbrojené, a pět malých." Arutha věděl, že za několik minut se přesně takové skupiny začnou trousit dlouhým tunelem vedoucím z jeskyně pod městem do hor. Měly se vydat na jih a pokusit se dojít do Yabonu. Guy doufal, že tak přežijí alespoň některé děti Armengaru. Onen jediný voják v družině byl velitelem a jeho úkolem bylo děti chránit. Rovněž měl příkaz je raději zabít, než je nechat zajmout peklomory.

Slunce zvolna stoupalo, netečné k dění na zemi. Dospělo do nejvyššího bodu své každodenní pouti, žádný signál se však dosud neozval. Guy se nahlas podivil: "Na co čekají?"

Téměř o dvě hodiny později se nad ztichlou armádou rozprostřenou po planině rozezvučelo slabé dunění, jež sotva dolehlo k uším obránců. Trvalo skoro celou

půlhodinu a pak v řadách nepřátel zazněl hlahol trubek. Za zástupy se na pozadí jasně modré oblohy objevily podivné obrysy. Připomínaly gigantické černé pavouky nebo něco podobného. Pohybovaly se kupředu skrz vojsko, pomalu a majestátně. Nakonec dosáhly předních linií a dál se blížily k městu. Arutha postupující záhadné siluety se zájmem pozoroval. Nad hradbami se nesly tázavé výkřiky a Guy vydechl: "Bohové, co je to zač?"

"Nějaké stroje," nechal se slyšet Arutha. "Pohyblivé obléhací věže." Vypadaly jako obrovité bedny, třikrát či čtyřikrát větší než ty, které protivník vztyčoval před opevněním minulý týden. Valily se na mohutných kolech bez zřejmého zdroje hybné energie, nepoháněl je žádný obr, otrok ani jiný tahoun. Sunuly se vlastní silou, pravděpodobně s pomocí jakési magie. Ohromná kolesa drkotala po nerovném terénu a vydávala přitom hlasitý rachot.

"Katapulty!" zvolal Guy a spustil paži.

Nad hlavami proletěly balvany a narazily do krabic. Jedna z věží byla zasažena do podstavce, který se roztříštil. Zařízení se zakymácelo a zřítilo. Na zem dopadlo s ohlušujícím hřmotem a pohřbilo pod sebou přinejmenším setninu goblinů, peklomorů i lidí.

Arutha vyjádřil svůj úžas. "Každá z těch věcí musí pojmout dvě tři stovky vojáků."

Guy rychle počítal. "Zbývá jich ještě devatenáct. Jestli se k hradbám dostane jen jedna ze tří, znamená to, že na ochozu stane patnáct set bojovníků najednou. Olej a zapálené šípy!" zvolal.

Obránci se snažili zapálit bedny, které se těžkopádně valily k městu. Ale dřevo, z něhož byly vyrobeny, bylo čímsi napuštěno, a ačkoli se na několika z nich olej rozhořel, jejich povrch nijak nepoškodil, pouze ožehl a

začernil. Nářky ozývající se zevnitř sice vypovídaly o tom, že plameny útočníky zranily, nicméně pohyb věží to nezastavilo.

"Všechny zálohy na hradby! Lučištníci na střechy za parkán![5] Oddíly kavalerie na svá stanoviště!"

Guyovy rozkazy byly rychle splněny a Armengařané čekali na blížící se bedny. Kola magických obléhacích věží se rozvážně otáčela a nad krajinou se nesl ohlušující rachot. Hlavní voj Murmandamovy armády pomalu kráčel za pohybujícími se kolosy, udržuje od nich přitom uctivou vzdálenost, protože veškerá obranná palba byla namířena právě na ně.

Potom se u hradeb ocitla první z konstrukcí. Přední strana krabice se odklopila, jako tomu bylo u těch menších, a zevnitř se vyřítily tucty goblinů a peklomorů, aby se vrhly na své protivníky. Zanedlouho se na každé stopě ochozu rozpoutal divoký boj. Nájezdníci se řinuli po planině jako stoletá voda. Otevřely se i zadní stěny beden a dolů byly spuštěny dlouhé provazové žebříky. Vojáci se k nim rozeběhli, neboť se před nimi náhle objevil schůdný přístup do města. Z prostředků schrán se směrem k zemi rozvinuly pásy kožených zástěrek, jež odrážely střely určené šplhajícím nepřátelům. Obsluhy katapultů nepřestávaly nabíjet a vrhat nálože proti věžím, takže mnozí z Murmandamových věrných zahynuli rozdrceni těžkými balvany. Avšak vzhledem k tomu, že lučištníci byli odvoláni k první řadě domů a ostatní obránci měli plné ruce práce s útočníky z beden, nezůstal na hradbách nikdo,

---

[5] Parkán - Opevněný prostor mezi hradební zdí a příkopem, nad nímž jej chrání parkánová zeď se střílnami a parkánovými baštami. Šířka parkánu bývá u měst 10 - 12 m, u hradu často značně menší. *(pozn. red.)*

kdo by svými šípy odrazil hordy válečníků, kteří se jali vztyčovat žebříky a opírat je o mohutné opevnění.

Arutha se postavil se zbraní v ruce peklomorovi, jenž přeskočil tělo mrtvého armengarského vojáka. Sekl a přinutil temného elfa couvnout. Ten se zřítil na kamennou základnu.

Princ se prudce otočil a spatřil, že Guy právě zabil dalšího. Ochránce se rozhlédl a zvolal: "Tady je neudržíme!

Stáhneme se do citadely! Pošlete zprávu dál!"

Příkaz se rychle rozšířil mezi bojující muže. Bez otálení se začali uvolňovat a prchat před těmi, kteří se snažili dosíci Armengaru zvenčí. Každé ze schodišť hlídal vybraný oddíl vojáků, zatímco jejich společníci ustupovali k městu. Jejich členové byli do posledního dobrovolníci a všichni byli připraveni zemřít.

Arutha utíkal přes parkán. Když se ohlédl, uviděl, jak poslední obránce hradeb obklopila tlupa peklomorů a goblinů. Když se dostal zhruba doprostřed rozlehlého otevřeného prostranství, první útočníci sbíhali po schodech. Náhle se ze střech budov naproti bráně vznesl déšť střel a nepřátelé do jednoho padli. Vedle Aruthy se ocitl Guy a běželi vedle sebe, Amos je předhonil a pádil napřed.

"Zastavíme je před vnitřní branou, dokud nepostaví na hradby své lučištníky. Pak budou naši muži muset ustoupit," vyrážel ze sebe Guy v běhu. Arutha vzhlédl a všiml si, že ze střech budov naproti parkánu se přes ulice táhnou prkna. Až střelci opustí první linii domů, shodí lávky dolů. Nepřátelé budou nuceni použít beranidla, aby vyrazili domovní dveře, vylézt po schodech a pustit se s lučištníky do soubojů muže proti muži. Tehdy však již většina obránců zaujme místa na další řadě budov. Budou bez ustání zasypávat ulice lijákem šípů a přimějí protivníka

draze zaplatit za každou získanou stopu. Během posledních měsíců byly na střechách rozmístěny stovky toulců s šípy, zabalených v naolejované látce, společně s náhradními tětivami a spoustou luků. Podle Aruthova odhadu bude cesta z prvního parkánu ke druhému stát Murmandama další dva tisíce bojovníků.

Oddíl mužů vybavených velkými dřevěnými palicemi se rozběhl k obrannému pásu před hradbami. Zastavili se u masivních sudů rozestavených na všech rozích a čekali na znamení. Okamžik se zdálo, že budou napadeni a přemoženi, protože z hradeb se řítila přílivová vlna goblinů i jejich spojenců. Potom z boční ulice vyrazila jezdecká skupina a zatlačila protivníky nazpět.

Kolem Guye a Aruthy proletěly šípy a Ochránce vykřikl: "Nepřátelští lučištníci jsou na místech! Trubte na ústup!"

Od stanoviště družiny lukostřelců, umístěného v polovině ulice, se rozeznělo ohlušující vřeštění trumpet a muži s palicemi udeřili do sudů. Vytloukali zátky a ropa začala pomalu vytékat. Zanedlouho se nad ulicemi rozprostřel pronikavý zápach ropy mísící se se sladkým pachem krve. Vojáci mávající kyji se rozutíkali vzhůru ulicemi a otevírali bečky, které na ně čekaly na každém nároží.

Guy zatahal Aruthu za rukáv. "Do citadely. Zahajujeme další etapu."

Arutha Guye následoval a krvavý nelítostný boj dům od domu započal.

Strašlivá bitva pokračovala další dvě hodiny. Guy s Aruthou ji sledovali z prvního velitelského stanoviště na vrcholku opevnění před citadelou. Z města sem doléhal válečný hluk, kletby a sténání nebraly konce. V Armengaru se za každým ohbím krčili lukostřelci, takže každý blok útočníci dobývali přes mrtvoly svých druhů. Murmandamus mohl získat vnější okruh města, ale pouze

za velmi vysokou cenu. Arutha si poopravil svůj odhad Murmandamových ztrát ze dvou tisíc na tři nebo čtyři tisíce padlých, kteří svou smrtí vykoupí cestu k druhému parkánu a vodnímu příkopu kolem citadely. A přesto se ještě bude muset vypořádat s vnitřním opevněním.

Arutha ohromeně pozoroval okolí. Bylo čím dál tím méně vidět, slunce zapadlo za hory a město zahalily stíny. Do příchodu noci zbývala sotva hodina, přesto však rozeznal téměř vše, co se dělo. Mrštní lučištníci, jejichž pohyb neomezovala žádná zbroj, přebíhali ze střechy na střechu po úzkých prkenných lávkách, které za sebou ti poslední shazovali dolů. Několik goblinů se pokusilo zlézt vnější stranu budov, ale byli sestřeleni z protějších střech. Guy zaujatě hodnotil nepolevující vřavu. Arutha podotkl: "Tohle město bylo postaveno právě pro takovou bitvu."

Guy přikývl. "Kdybych měl v úmyslu rozdrtit útočící vojsko, nemohl bych ho vybudovat lépe." Pak upřel na Aruthu přísný pohled. "Jestli posily nedorazí během příštích několika hodin, Armengar padne. Máme čas nanejvýš do zítřejšího rána. Ale toho parchanta dostaneme, draze nám za to zaplatí. Než vytáhne na Tyr-Sog, přijde o třetinu vojska."

Arutha se podivil. "O třetinu? Řekl bych tak o desetinu."

Guy mu s neveselým úšklebkem poradil: "Dívej se a uvidíš." Ochránce Armengaru zavolal na signalistu: "Jak dlouho ještě?"

Muž zamával směrem k vrcholu citadely modrou a bílou vlajkou. Arutha zvedl oči a spatřil odpověď, vyslanou pomocí dvojice žlutých praporků. Voják jim oznámil: "Asi deset minut, Ochránče."

Guy se zamyslel a přikázal: "Ať do prostoru vnějšího parkánu začne střílet další katapult." Rozkazy byly kvapně předány odpovědným důstojníkům a směrem ke vzdálenému konci města vyletěla sprška těžkých kamenů.

Tiše, téměř jakoby pro sebe, dodal: "Necháme je, aby si mysleli, že jsme trochu přestřelili, a třeba si pospíší dovnitř."

Čas se nesnesitelně vlekl a Arutha stále sledoval lučištníky přeskakující z jedné střechy na druhou. Snášel se soumrak a k vysouvacímu mostu a vnější bráně barbakánu obklopujícího citadelu se po ulici hnal oddíl v záloze. Když se tato první skupina dostala na most, objevila se druhá a za ní i třetí. Guy se díval, jak velitel brány nařizuje stáhnout přechod přes vodní příkop. Jakmile na něm stanul poslední z vojáků, most se dal do pohybu. Ze střech městských stavení armengarští lučištníci stále pálili po nepříteli.

"Jsou stateční, když tam zůstávají," poznamenal Arutha.

"Stateční, to ano, ale nehodlají zemřít," ubezpečil jej Guy. Ještě to ani nedořekl, když střelci dosáhli poslední řady domů. Spustili na ulici lana a hbitě sklouzli dolů. Rozběhli se k citadele a v běhu odhazovali své zbraně. V nevelké vzdálenosti za nimi se řítili nepřátelé. Ve chvíli, kdy se Murmandamovi služebníci dostali zhruba doprostřed volného prostranství, v mírových dobách využívaného jako tržiště, lučištníci stojící na opevnění kolem citadely vypustili první salvu šípů. Prchající Armengařané doběhli k okraji příkopu a vrhli se do vody.

Arutha namítl: "Jestli se pokusí vylézt po hradbách, protivník je sestřelí." Potom si ale všiml, že se nevynořují.

Guy se usmál. "Jsou tam podvodní tunely, vedou k věžní bráně a dalším místnostem, které se v hradbách nacházejí. Až naši chlapci a děvčata vylezou, zatarasí všechny východy." Skupina obzvlášť odvážných goblinů následovala příkladu pronásledovaných Armengařanů a naskákala do vodního příkopu. "I kdyby ta sebranka našla chodby, nebudou schopni otevřít padací dveře. Budou si přát, aby se narodili jako ryby."

Z nitra tvrze vyšel Amos. "Máme všechno připravené."

"Dobrá," odpověděl Guy a zakláněl se, aby dohlédl na nejvyšší patro citadely, odkud Armand pozoroval probíhající boje ve městě.

Signalista mávl žlutým praporem. "Připravte katapulty!" vykřikl Guy. Dlouho se nic nedělo. Nakonec Guy nevydržel a zeptal se: "Proč ten de Sevigny otálí?"

Amos se zasmál. "Jestli máme štěstí, dívá se na Murmandama, jak vede svou armádu branami. Přinejmenším čeká, až se dovnitř dostane další tisícovka vojáků."

Arutha si prohlížel nejblíže umístěný samostříl, gigantickou balistu s náloží podivně vyhlížejících soudků, volně svázaných k sobě. Uzavřené nádoby vypadaly stejně jako malé soudky na brandy, používané v hostincích a pivnicích.

Pojaly nanejvýš galon[6] tekutiny. Každý svazek čítal dvacet nebo třicet takových beček.

"Znamení," ukázal Amos.

Arutha sledoval pohyb červené vlajky a Guy zvolal: "Katapulty! Pal!" Tucet obrovitých katapultů rozestavených podél opevnění naráz vymrštilo své náklady soudků, které se vznesly vysokým obloukem nad střechami armengarských budov. Cestou se roztrhly a k parkánu doletěly již jako dřevěná sprška. Obsluhy s rychlostí, kterou Arutha shledal udivující, znovu nabily, takže za necelou minutu byl vydán další rozkaz ke střelbě. Zatímco vojáci připravovali třetí dávku, Arutha si všiml na jedné straně kouře.

---

[6] Galon - vzhledem k tomu, že autor pochází z USA, jedná se zřejmě o americký galon, který se rovná 3,785 litrům *(pozn. překl.)*

Amos jej také zaznamenal. "Ti drobečkové za nás udělali kus práce. Museli zapálit ohýnek, aby nás potrestali za to, že jsme nepočkali, až nás pobijí. Asi je to tak trochu překvapení, stát vedle, právě když začne pršet nafta."

Arutha pochopil. Díval se, jak dým kvapem houstne a rozprostírá se nad linií vyznačující celý vnější parkán. "A ty sudy na nárožích?"

"V každém je padesát galonů," přisvědčil Amos. "V prvním okruhu jsme sudy rozbili, takže se hořlavina rozlila po zemi od domů až k hradbám. Prošla tamtudy spousta těch zabijáků a nejspíš brzy zjistí, že si v tom namočili nohy. Sudy jsou v každém domě a po jednom i na střechách. V době, kdy byli z města odvedeni koně, což nastalo během druhé etapy evakuace, jsme také přestali hlídat vzlínání nafty. Každý sklep je nacucaný, jen vybuchnout. Město chystá pro Murmandama vřelé přijetí."

Guy pokynul a vzduchem zasvištěla třetí salva soudků.

Dvojice katapultů uprostřed však tentokrát namísto nádob s naftou vystřelila kameny zabalené v hořících, olejem napuštěných hadrech, které prolétly oblohou v ohnivém oblouku. Vzápětí celá oblast barbakánu u vnější hradby explodovala a Armengar ozářilo jasné světlo. Plameny šlehaly výš a výš. Arutha je pozoroval. O okamžik později zaslechl duté zadunění, následované vlnou horkého vzduchu. Oheň stále nabýval na intenzitě a nekonečně dlouho se zdálo, že nikdy neuhasne. Potom konečně plameny začaly ustupovat, ale černý kouřový mrak stále rostl. Roztahoval se nad městem jako obrovitý deštník a odrážel oranžové žhnoucí peklo pod ním. "Je po barbakánu," prohodil Amos. "Pod hradbami jsme skladovali několik set sudů. Vedly k nim chodbičky, aby se tam dostal oheň. Pěkně to práskalo. Kdybychom byli o polovinu blíž, asi by nás pořádně rozbolely uši."

Z města se ozývaly nadávky a výkřiky, postupující tak, jak se rozšiřovaly plameny. Katapulty neustále vrhaly své výbušné nálože. "Zkraťte náměr," přikázal Guy.

"Zaženeme je k citadele, aby se naši lučištníci trochu pocvičili na těch, kteří se neupečou zaživa," vysvětloval Aruthovi Amos.

Arutha sledoval sílící záři. Uviděl druhý výbuch a za ním v rychlém sledu několik dalších, každý s nepatrnou prodlevou doprovázený tupým hřmotem. Směrem k tvrzi vanul horký vítr, protože vnější část města zachvátily ohnivé spirály. Exploze pokračovaly a podle strhujícího výjevu, který se princi odehrával před očima, bylo zřejmé, že se na strategických místech nacházelo velmi mnoho zmíněných sudů. K uším se nesl rachot a hřmění vypovídající o plamenné smrti, která spěšně postupovala od vnějších hradeb k citadele. Arutha podle zvuku zakrátko rozeznal výbuch hrstky sudů od vznícení sklepa. Pro Murmandama to bylo, jak řekl Amos, vskutku vřelé přijetí.

"Signál," upozornil je voják a Guy se podíval nahoru. Muž na pevnosti mával dvěma červenými prapory, ve světle požáru je bylo jasně vidět i přesto, že slunce již zapadlo.

"Armand nám sděluje, že celý vnější okruh města je v plamenech," oznámil Amos Aruthovi. "Neprůchodný. Dokonce i ti Černí vrahové se uškvaří, pokud se tam zatoulali." Ďábelsky se zašklebil a poškrábal se na bradě. "Jen doufám, že si ten velkolepý kýloliz pospíšil a vtrhl do bran v čele svého vojska."

Z města k nim doléhaly hrůzyplné i vzteklé výkřiky a nářky a rovněž dusot běžících nohou. Plameny rovnoměrným tempem postupovaly směrem k vnitřnímu opevnění a jejich postup ohlašovaly každých několik minut dunivé výbuchy, to když dospěly k rohu, na němž stály připravené sudy. Vedro začínalo být nepříjemné dokonce

už i na hradbách kolem citadely. Arutha podotkl: "Ta ohnivá bouře jim vysaje vzduch z plic."

"To doufáme," přikývl Amos.

Guy chvilku hleděl k zemi a odkryl tak hloubku své únavy. "Tenhle poslední plán vypracoval Armand. Je to zatracený génius, je snad tím nejlepším taktikem, kterého jsem kdy měl. Měl čekat, dokud nepřijde tolik nepřátel, kolik jen bude možné. Máme se pokusit o útěk přes hory, takže jich musíme zničit co nejvíc."

Arutha však za věcnou maskou a naoko nezaujatým tónem odhalil nitro poraženého velitele, jehož postavení je neudržitelné. "Vymysleli a připravili jste mistrovskou obranu," prohlásil.

Guy pouze pokývl a Arutha i Amos věděli, že si v duchu říká: *Ale nestačilo to*.

K citadele se rozběhli první z prchajících válečníků, kteří však zastavili, jakmile si uvědomili, že se ocitli v nechráněném prostoru před vojáky na hradbách. Choulili se v závětří první řady budov, jako kdyby čekali, že se stane nějaký zázrak. Katapulty bez přestání vyvrhovaly do vzduchu soudky s naftou a přikládaly na oheň. Při každé druhé střele obsluhy mířily blíž, aby se požár dostal až k vnitřnímu opevnění. Obránci tvrze nyní viděli plameny vyskakující ze střech vzdálených jen půl tuctu domů od tržiště, potom pět domů, čtyři. Ječící peklomoři, goblini i lidé, mezi něž se tu a tam zamíchal i obr, se pustili do boje mezi sebou, protože tlak unikajících tvorů vzrůstal a čím dál víc jich bylo vytlačováno do volného pásma. Guy se obrátil na Amose. "Nařiď lučištníkům, ať se dají do práce."

Amos vykřikl rozkaz a armengarští střelci napjali tětivy. Arutha zíral v němém úžasu. "To není boj," vydechl tiše, "to jsou jatka." Útočníci byli na sebe u okraje tržiště tak namačkaní, že každý vypuštěný šíp zasáhl cíl. Padali přes mrtvoly, neboť ti zezadu je neustále postrkovali dopředu.

Do vzduchu vyletěly další soudky a plameny dál postupovaly na své nelítostné cestě k citadele.

Arutha zvedl ruku k očím, protože záře požáru byla již téměř oslepující a vlny vedra protivné. Uvědomil si, jak zničující musí být pro tvory na začátku parkánu, kteří se tísnili o dobrých sto yardů blíž k ohni.

Vybuchly další kádě a za doprovodu kvílení a rozezleného řevu započal frontální útok na pevnost. Mnozí z těch, kteří se řítili přes prostranství, byli zastřeleni, ale nemalý počet se jich dostal k vodnímu příkopu. Ti, jenž na sobě měli kroužkovou zbroj, se potopili jako kámen. Marně se pokoušeli vysoukat se z tíživého oděvu ještě pod vodou. Utopili se i někteří odění v kožené zbroji. Přesto se jich dost udrželo na hladině a ti pak kolem sebe plácali jako psi.

Arutha odhadoval, že na dohled leží určitě dva tisíce mrtvých. Další čtyři nebo pět tisíc bojovníků muselo zmizet ve městě. Armengarští lučištníci začali pociťovat únavu natolik, že se jim jen stěží dařilo mířit na postavy zřetelně se rýsující na pozadí ohnivých jazyků.

"Otevřít kanály," přikázal Guy.

Ozval se podivný sykot a po hladině příkopu se rozlila ropa. Ti ve vodě se rozječeli, když si uvědomili, co se přihodilo. V době, kdy oheň opustil zcela vypálené město a rozšířil se po parkánu, z hradeb byly shozeny hořící balíky.

Dopadly na vodní povrch, jenž vybuchl modrobílými plameny, které zběsile tančily po rozvlněné hladině. Křik zvolna slábl, až nakonec utichl docela.

Arutha i ostatní muži na ochozu byli donuceni ustoupit, jakmile se z příkopu zvedl vroucí závan. Když plameny vyhasly, podíval se dolů. Na hladině příkopu plavala černá slupka. Udělalo se mu špatně a zjistil, že Guy na tom není o nic lépe. Amos se pouze tvářil zasmušile. Nebylo v lidských silách požár Armengaru zvládnout. Guy navrhl:

"Potřebuji se napít. Pojďte se mnou. Zbývá nám jen pár hodin."

Amos s Aruthou beze slova následovali Ochránce umírajícího města směrem k vnitřní pevnosti v citadele.

Guy vyprázdnil konvici a ukázal na mapu na stole. Arutha se na ni podíval. Po jeho boku stála Briana umazaná od sazí, jež společně s ostatními veliteli čekala na Guyovy poslední rozkazy. Jimmy a Locklear se vrátili z posledního stanoviště, na kterém měli službu, a drželi se v princově blízkosti. Dokonce i uvnitř poradní místnosti cítili žár nepolevujících plamenů. Katapulty neustále přilévaly naftu do ohně. Ona část Murmandamova vojska, které se snad podařilo uniknout smrtící pasti, nemohla činit nic jiného, než vyčkávat před vnější pekelnou branou.

"Tady," promluvil Ochránce a zabodl prst postupně do několika zelených bodů na plánu, "jsou schovaní koně." Otočil se k Aruthovi. "Vyvedli jsme je z města během druhé etapy vyklízení města." Další slova již patřila všem přítomným.

"Nevíme, jestli na nějaké z nich narazili goblini. Ale doufáme, že některé úkryty zůstaly v pořádku. Myslím, že předpokládali, že jsme se konečně stáhli za skalní opevnění a necítili potřebu zachovávat nadále ostražitost. Tajná chodba je stále bezpečná, do její poměrné blízkosti se dostala jen jediná hlídka Temných bratrů, a ty jsme sledovali. Minuli ji, aniž by v té oblasti příliš pátrali. Obecné příkazy jsou následující:

Skupiny opustí město po pořádku, od první do dvanácté a s každou z nich se vypraví všichni, kteří byli určeni. Z tunelu vyjdou teprve tehdy, až bude okolí zajištěné. Chci, aby první skupina střežila okolí, dokud ji nevystřídá druhá. Až se z průchodu dostane dvanáctá, jedenáctá se může vydat na cestu. Zůstat smějí jen ti vojáci, kteří byli vybráni

jako zadní hlídka. Nechci vidět žádné hrdinství na poslední chvíli, které by ohrozilo evakuaci. Nepřeji si, aby došlo k nějakému nedorozumění. Je každému jasné, co má dělat?"

Nikdo se neozval, tak Guy pokračoval: "Dobře. Dál, zařiďte, aby si každý uvědomoval, že mimo město jedná každý na svou pěst. Chci, aby do Yabonu dorazilo tolik lidí, kolik jen bude možné." S chladným hněvem v hlase dodal: "Jednoho dne vystavíme Armengar znovu." Odmlčel se, jako kdyby pro něj byla následující věta nesmírně těžká. "Začněte se závěrečnou etapou evakuace."

Důstojníci se odebrali za svými úkoly a Arutha se zeptal: "Kdy odcházíš?"

"Samozřejmě jako poslední," odpověděl Guy. Arutha se podíval na Amose a ten přisvědčil.

"Nevadilo by ti, kdybych zůstal s tebou?"

Guy vypadal překvapeně. "Hodlal jsem ti navrhnout, abys šel s druhou skupinou. Tu první možná něco zaskočí a ty další by mohly vběhnout do náruče posilám přivolaným do hor. Poslední má největší naději, že bude napadena."

Arutha namítl: "Nevím, jestli věřím, že jsem nějaký zázračný bojovník, který je předurčen zničit Murmandama, ale jestli ano, mám dojem, že bych měl zůstat."

Guy chvilku uvažoval: "Proč ne? Nemůžeš udělat víc, než jsi už udělal. Buď je pomoc na cestě, nebo není. Na každý pád přijde pozdě. Město už nic nezachrání."

Arutha se ohlédl po Jimmym a Locklearovi. Zdálo se, že se Jimmy chystá zavtipkovat, ale Locklear prostě konstatoval: "Zůstaneme."

Arutha chtěl něco říct, ale pak si ve tváři panoše z Konce Světa všiml zvláštního výrazu. Nebyla v ní již ona dětská nejistota, která dřív bez ustání vykukovala zpoza Locklearova věčného úsměvu. Nyní byly jeho oči starší, jaksi méně shovívavé a bezpochyby smutnější. Arutha přikývl.

Nějakou dobu čekali. Popíjeli trochu pivo, aby odplavili štiplavý pach kouře a svlažili hrdla vyschlá vedrem. Čas od času se vrátil posel, aby jim sdělil, že citadelu opustila další skupina. Hodiny se vlekly a noc pokračovala přerušovaná pouze příležitostnými výbuchy sklepů, které se teprve teď vzňaly. Arutha nechápal, jak mohly vydržet tak dlouho, ale pokaždé, když se už domníval, že z města zbyl jen popel, další exploze jej vyvedla z omylu. Zkáza zatím nebyla u konce.

Právě když se dozvídali, že sedmá skupina bez potíží vyrazila na dlouhou pouť přes hory, vstoupil do komnaty voják. Měl na sobě koženou zbroj, bylo však zřejmé, že se jedná o dobrovolníka, pravděpodobně patřil k sedlákům či pastevcům. Červené vlasy mu spadaly pod ramena a měl je svázané dozadu.

Obličej mu pokrýval hustý zrzavý plnovous. "Ochránče, pojď se na něco podívat!"

Guy i ostatní spěchali za válečníkem k oknu v chodbě, z něhož byl výhled na hořící město. Nepříčetné peklo polevilo, ale oheň stále nekontrolovatelně prostupoval bývalými ulicemi. Předpokládali, že potrvá ještě nejméně hodinu, než Murmandamus bude moci na spáleniště vyslat další vojáky. Ale vypadalo to, že se spletli. Mezi stále plápolajícími budovami v blízkosti tržiště se směrem k citadele pohybovaly postavy.

Guy se odlepil od okna a uháněl k hradbám. Když stanul na ochozu, spatřil proti záři černou siluetu oddílu vojáků. Postupovali pomalu, jako kdyby se pečlivě snažili nevybočit z jasně vymezeného prostoru. Zatímco je sledovali, kurýr jim sdělil, že se z pevnosti právě vzdálila osmá skupina. Blížící se postavy dospěly k okraji parkánu a Guy zaklel. V ochranných polích stály jednotky goblinů. Magické štíty byly neviditelné, jen tu a tam se od jejich

povrchu odrazilo světlo. Mezi vojáky se vynořil Murmandamus.

"Co je vlastně zač?" žasl Jimmy.

Peklomoří vůdce jel bez zřejmých obtíží naprosto nechráněn, nevšímavý k stále palčivému žáru. Zvíře, na němž seděl, bylo na pohled strašlivé. Mělo tvar koně, pokrývaly je však rudě žhnoucí šupiny, připomínající téměř roztavenou kůži hada. Jeho hřívu a ocas nahradily tančící plameny a oči mělo jako dva řeřavé uhlíky. Z nozder mu unikala horká pára. "Ohnivý oř," vydechl Amos. "Praví se o něm v pověstech. Je to kůň, na kterém mohou jezdit jen démoni."

Stvoření se vzepjalo a Murmandamus tasil meč. Zamával jím a před předními řadami jeho věrných se objevilo temné cosi, tvořené inkoustovou černí odpuzující světlo. Rozlilo se to po kamenech parkánu jako rtuť, potom se to zastavilo a zformovalo do obdélníku. Za okamžik všichni na hradbách pochopili, že se jedná o deset stop širokou plošinu gagátové barvy. Zvolna se začala zvedat a překlenula se coby ebenová rampa přes vodní příkop. Od její základny se oddělil úlomek temnoty a odplul kousek od zdvihajícího se mostu. Ztuhl v další blok a začal růst. Zakrátko se vytvořila další lávka. Chvilku se opět nic nedělo a poté se nad vodní hladinu zvedl třetí přechod a po něm čtvrtý. Guy zaláteřil. "Zatraceně! Buduje nějaké mosty k opevnění. Vzkažte, ať si pospíší s evakuací," zvolal.

Když se ebenové klenby přiblížily nad střed vodního příkopu, první oddíly goblinů na ně vystoupily a pomalu se vydaly k prodlužujícím se okrajům. Stopu za stopou se černé mosty sunuly k obranným liniím. Guy vydal rozkaz ke střelbě.

Šípy se přehnaly nad trhlinou, ale pak se odrazily, jako kdyby narazily do zdi. Tajemné štíty, které chránily

nepřátelské vojsko před horkem, nedovolily proniknout ani střelám. Pozorovatelé na vrcholu citadely hlásili, že požár ve vnějším městském okruhu pohasíná a do Armengaru vstupují další útočníci.

Guy vykřikl: "Z hradeb! Zadní hlídky na první ochoz.

Všechny ostatní jednotky okamžitě pryč! Nikdo ať na nic nečeká!"

Doposud spořádané vylidňování města se mělo zanedlouho proměnit v bezhlavý úprk. Protivník se chystal prolomit poslední opevnění o hodinu dřív, než Guy považoval za možné. Arutha věděl, že snad dojde i k urputným bojům uvnitř tvrze, a v duchu si slíbil, že pokud tato situace nastane, počká si na Murmandama a postaví se mu tváří v tvář.

Uháněli přes nádvoří a vyběhli po vnitřním schodišti k prvnímu ze tří balkónů. Všude kolem se ozýval třeskot zavíraných oken a dveří a bouchání vypovídající o přípravě zátarasů. Když opustili dlouhou přední chodbu, Arutha si všiml sudů vyrovnaných před výtahovou šachtou. Další bečky stály před každým vchodem a dveře samotné byly otevřené a zavalené hořlavými předměty. Uvědomil si, že Guyovým posledním činem bude vypálení citadely a zůstane mu tak útěchou, že Murmandamus opět ztratí část vojska. Arutha v zájmu Království doufal, že Murmandamova schopnost chránit své věrné před žárem je omezená.

Armengařané se hnali chodbou a cestou rozbíjeli zvláštní desky ve zdech, namalované tak, že splývaly s kamenným ostěním. Za nimi zely tmavé díry. Z otvorů vyrazil průvan a s ním se prostorem nesl slabý pach nafty. Vyšli na terasu a Amos zaznamenal, že se Arutha ohlíží. "Táhnou se od sklepení až po střechu. K plamenům se tak dostane víc vzduchu."

Arutha přikývl a pozoroval první vlnu Murmandamovy armády, kterak přelézá hradby a valí se k citadele. Jakmile válečníci vstoupili na ochoz, ochranné pole kolem nich zmizelo. Rozprostřeli se podél valu a hledali úkryt před střelami lučištníků rozestavených na galériích. Katapulty nemohly být využity, vzdálenost byla příliš malá, ale tucet menších balist, jež vypadaly jako obrovské samostříly, vyvrhovalo na protivníky dlouhá kopí. Guy nařídil posádkám balist opustit balkon.

Ochránce dohlížel na lučištníky, kteří drželi nájezdníky v uctivém odstupu. Arutha věděl, že počítá minuty, protože s přibývajícím časem se z města dostalo víc jeho lidí.

Za postupujícími gobliny bylo slyšet další jednotky zlézající hradby. Murmandamovi vojáci dobyli věžní bránu, otevřeli ji a vysunuli most. Do pevnosti se nahrnuly nepřátelské hordy. Oheň ve městě rychle pohasínal a k citadele se blížilo mnoho nových oddílů. Nakonec Guy zvolal: "Je po všem! Všichni do tunelu!"

Každý z lučištníků vystřelil poslední šíp, pak se jako jeden muž otočili a rozběhli se dovnitř. Guy, věren svému slovu, počkal, dokud se poslední voják neocitl v pevnosti, a teprve potom sám vstoupil a zavřel za sebou závoru. Všechna okna na balkoně byla zakryta okenicemi. Zdola sem doléhal hřmot, útočníci se snažili vyrazit zablokovaná vrata vedoucí na nádvoří.

"Zdviž je zajištěná," volal Amos. "Musíme po schodech."

Zabočili za roh a pustili se jinou chodbou. Doběhli na konec, zabouchli a zatarasili vchod a vydali se po úzkém schodišti, jehož úpatí se nacházelo v rozlehlé jeskyni. Ony zvláštní svítilny ozařovaly sluji nepozemským světlem. Aruthu pálily oči od čpavých výparů, rozvířených průvanem vanoucím z únikové šachty. Právě do ní zamířila poslední ze záložních skupin. Guy s ostatními se řítil k vratům, kde však byl nucen zastavit, protože chodba pojala

pouze dva lidi vedle sebe. Shora, z vrcholku schodiště, zazníval křik a lomcování dveřmi.

Guy znovu trval na tom, že půjde jako poslední. Zavřel za sebou bránu a zabezpečil ji mohutnou železnou závorou. "Pár minut jim potrvá, než tohle vyrazí." Otočil se a vyrazil chodbou po boku Aruthy. "Modli se, aby žádný z těch parchantů nepřinesl do jeskyně louči dřív, než se dostaneme ven." Byla to jediná rada, kterou nyní mohl Aruthovi poskytnout.

Spěchali dál a cestou zavřeli ještě několikery dveře.

Ochránce každé zamkl a zapříčil. Konečně dospěli k ústí tunelu a Arutha vstoupil do prostorné sluje. Opodál se nacházel východ a za ním bylo vidět noční krajinu. Guy zajistil i poslední bránu. Tucet lučištníků stálo s připravenými zbraněmi pro případ, že by Ochránci hrozilo nebezpečí. Další tři či čtyři tucty vojáků se posunuli k okraji jeskyně. Dodržovali minutové intervaly mezi odchodem každé skupiny, aby si navzájem nešlapali na paty. Podle neobvyklých zvuků, které se nesly nocí, bylo zřejmé, že někteří z prchajících Armengařanů narazili na nepřátelské hlídky. Arutha odhadoval, že většina uprchlíků se pravděpodobně do zítřejšího rána rozptýlí po okolních kopcích.

Guy mávnutím ruky poslal lučištníky ze sluje a zakrátko se všichni, kteří nepatřili k jednotkám zadních stráží, pohybovali ve volné krajině. S Guyem zůstali pouze vybraní vojáci, Locklear, Jimmy, Arutha a Amos. Ochránce potom vypravil na cestu i strážce a v jeskyni zbylo pět mužů. Z šera se vynořila postava a Arutha zjistil, že se jedná o rudovlasého válečníka, jenž přinesl zprávy o Murmandamově postupu skrz plameny. "Jdi odsud!" přikázal Guy.

Voják pokrčil rameny, zřejmě se nehodlal rozkazem řídit.

"Říkal jsi, že každý má jednat sám za sebe, Ochránče. Takže tu mohu zůstat."

Guy přikývl. "Jak se jmenuješ?"

"Shigga."

"Slyšel jsem o tobě, Shiggo Kopiníku," promluvil Amos. "Vyhrál's minulý rok hry slunovratu." Muž znovu pokrčil rameny.

"Viděl jsi de Sevignyho?" zeptal se Guy.

Shigga bradou ukázal ke vchodu do jeskyně. "On a několik dalších odešli těsně před tím, než jste se tu objevili, jak jsi přikázal. Měli by touhle dobou být někde za nejvyšším opevněním, asi sto yardů odsud."

Z chodby se ozval slabý zvuk roztříštěného dřeva.

Guy pokývl. "Dostali se k posledním vratům." Popadl řetěz, který se vinul pode dveřmi, a požádal: "Pomozte mi s tím." Všichni přiložili ruku k dílu a společnými silami jej napjali a uchytili k balistě namířené na bránu. Samostříl byl připevněn ke skalnaté podlaze. Rameno nebylo zajištěno žádnou zástrčkou, ale jakmile byl řetěz na svém místě, Arutha si uvědomil, jaký má účel.

"Balista vypálí do tunelu a ten se zřítí?"

Amos přisvědčil. "Ten řetěz se táhne pod podpěrami po celé délce chodby až do jeskyně a spojuje je navzájem. Spadne na hlavu několika stovkám těch krys najednou. Ale to není všechno."

Guy kývl. "Utíkejte ven, a až budete u ústí, já za to zatáhnu."

Zpoza nejbližších dveří se rozezněly pravidelné údery, útočníci si s sebou zřejmě přinesli jakési beranidlo. Arutha s ostatními spěchali před sluji, kde se zastavili a sledovali, co se bude dít. Guy spustil balistu. Ta jako by na chvilku zaváhala, ale pak s trhnutím povytáhla řetěz o několik palců. Stačilo to. Dveře se náhle rozletěly a Guy se úprkem hnal k východu. Za ním se valilo mračno prachu. Z chodby

vypadlo několik zkrvavených těl goblinů a za nimi se kutálelo kamení.

Přihlížející muži se připojili ke Guyovi a prchali od jeskyně. Guy ukázal nahoru, kde se nad slují stáčela stezka. "Na chvilku bych se tam zašel podívat. Jestli chcete, můžete se vypravit napřed, ale já se trochu pokochám."

"To si rozhodně nenechám ujít," přidal se Amos a následoval jej. Arutha okamžik otálel, ale potom vykročil za nimi.

Šplhali se nad ústí jeskyně a země se jim chvěla pod nohama. Cítili vibrace doprovázené dutým třeskem série výbuchů. Amos podotkl: "Výtahy byly připraveny tak, aby spadly, až se tunel prolomí. Měly by cestou dolů zapálit sudy v každém podlaží citadely." Zaduněly další exploze. "Zdá se, že ten krám splnil svůj účel."

Náhle se půda pohnula. Do uší je udeřilo ohlušující hřmění, jako by se otevřela sama nebesa, a oni byli sraženi k zemi. Nesmírně silný otřes je na okamžik všechny ochromil. Zpoza okraje výčnělku, po němž lezli, vyletěla k obloze úchvatná a hněvivá, oranžová a žlutá ohnivá koule. Stoupala neuvěřitelně prudce a zároveň se rozšiřovala. V děsivě krásné záři viděli trosky a sutiny vyvržené do výše. Skálou, na níž leželi, probíhala jedna vlna chvění za druhou a z nitra země k nim doléhal tlumený rachot. Vzplanuly poslední zásobárny nafty a rozervaly pevnost na kusy. Kameny, sežehnuté úlomky dřeva a těla byla vysáta mohutným vírem vzhůru k oblakům, jako kdyby přímo ze středu planety dula zběsilá vichřice.

Arutha spočíval na zemi, omráčený tou podívanou. Kolem něj skučel prudký vítr a pak jej zasáhl poryv palčivého žáru. V prvním okamžiku onoho náporu je pálily nosy a tváře, měli pocit, jako by stanuli před otevřenými dvířky nějaké gigantické pece. Amos se snažil překřičet

rámus. "Zásoby pod citadelou vyletěly do povětří. Větrali jsme je celý den a celou noc, takže se z nich stala prvotřídní výbušnina."

Jeho slova zněla slabě, neboť posluchači měli zalehlé uši, a nakonec je uťalo burácení další ohromné exploze, vzápětí následované několika menšími detonacemi, jejichž otřesy je zasáhly jako rána palicí. Nacházeli se dvě stě yardů od útesů nad městem, a přesto bylo vedro v místě, kde leželi, téměř nesnesitelné.

Guy zatřepal hlavou, aby si ji pročistil, a vypravil ze sebe: "Je to... mnohem větší, než jsme mysleli."

Locklear poznamenal: "Kdybychom se dostali na okraj skaliska, uvařili bychom se tam."

"Dobře, že jsme nezůstali v jeskyni," přisadil si Jimmy poté, co se letmo ohlédl.

Natahovali krky a otáčeli hlavy dozadu, aby se podívali směrem, kterým ukazoval. Země se stále třásla a výbuchy neustávaly. Kolem nich se po úbočích valily balvany a úlomky dřeva. Krajina pod nimi se změnila. Veškerá hmota z chodby byla první silnou explozí vyvržena ven a protější stráň byla nyní pokryta změtí roztrhaných těl a štěrku. Potom se půda opět nadzvedla a zaúpěla pod náporem dalšího výbuchu. Vysoko vzhůru se vyvalil další plamenný hřib, ačkoli nebyl tentokrát tak mohutný, jako ten předchozí.

Země se vzdouvala a pohybovala podobně jako rozbouřená mořská hladina. Došlo k třetí nesmírné detonaci a po ní k několika slabším. Muži leželi a nehýbali se, jinak by se na neklidné půdě neudrželi a byli by opět sraženi dolů. Po nějaké době konečně nastal poměrně klid a oni cítili pouze drobné záchvěvy. Postavili se. Asi dvě stě yardů od okraje útesu skupinka mužů sledovala naprostou zkázu Armengaru. V několika hrůzyplných okamžicích byl z povrchu Midkemie smeten domov a srdce národa

čítajícího několik tisíc lidí. V dějinách Midkemie nikdy nedošlo k tak děsivému vyhlazení. Guy pozoroval rozběsněnou zářící oblohu. Pokusil se přiblížit se k hraně skaliska, vedro jej však přinutilo couvnout. Horký vzduch sálající podél skalní stěny tvořil neproniknutelnou zeď. Guy chvilku jen tak stál, rozhodoval se, zda má odvážně vstoupit do žhnoucího pekla a prohlédnout si zbytky města, ale potom se vrátil.

"Nic nemohlo ten výbuch přežít," prohlásil Arutha. "Muselo to zabít každého goblina a Temného bratra mezi citadelou a městskými hradbami."

"Třeba jsme Jeho Zlovolnost nachytali se staženými kalhotami," zašklebil se Amos. "Blaží mě pomyšlení, že snad i pro jeho magii existují jisté hranice."

Arutha zavrtěl hlavou. "Jeho vojáci možná zemřeli, ale mám dojem, že se mu nějakým způsobem podařilo uniknout. Řekl bych, že té potvoře, kterou si osedlal, oheň moc nevadí."

"Podívejte!" hlesl Jimmy a ukázal k nebi.

Prašný mrak, jenž nad nimi visel, rudě žhnul odraženým světlem požáru. K obloze neustále šlehal vysoký sloupec plamenů. A na tomto lítém pozadí se rýsovala jediná postava plující vzduchem na hřbetě planoucího červeného oře. Zdálo se, že sestupuje, jako by sjížděla z kopce po vrstevnici. Kroužila nad spáleništěm se zřejmým úmyslem vrátit se do středu Murmandamova ležení.

"Ten zasvrabený čubčí syn!" zaklel Amos. "Copak toho mrvožrouta nic nezastaví?"

Guy se rozhlédl. "Nevím, ale teď máme jiné starosti." Začal slézat dolů a zakrátko zjistili, že celá jeskyně pod nimi se zřítila. V místě, kde se nacházel vchod do sluje, se ve strouze vršila pouze hromada suti. Proplétali se mezi ruinami. Minuli několik zhroucených kamenných opevnění, které kdysi chránily město před útokem shora,

dokud nedospěli k úvozu vedoucímu dolů do soutěsky, kde byli ukryti koně.

Guy podotkl: "Nejbližší čtyři nebo pět strží určitě vyčistily první skupiny. Jestli chceme najít koně, musíme hledat dál."

Arutha přikývl. "Stále máme na vybranou. Buď se vydáme na západ k Yabonu, nebo na východ do Skalního Hradu."

"Do Yabonu," rozhodl Guy. "Jestli je pomoc na cestě, máme naději, že je někde potkáme." Obhlížel oblast a pátral po známkách, jež by jim napověděly, kudy zamířit. "Pokud tu měl Murmandamus nějaké oddíly, budou nejspíš zmatené a bezradné. Snad bychom se jim mohli vyhnout."

Amos se uchechtl. "Ani větší jednotky nebudou mít velkou chuť postavit se do cesty poraženému vojsku. Nebývá to příliš zdravé."

"Přesto, budou-li zahnáni do kouta, nezbyde jim nic jiného, než se rvát jako krysy, což ostatně jsou. A za úsvitu dorazí tisíce posil. Máme přinejlepším několik hodin na to, abychom odsud zmizeli."

Zaslechli šelest, v úžlabině se kdosi pohyboval. Okamžitě tasili zbraně a stáhli se do chabého úkrytu, který jim poskytly spadané balvany. Guy němě pokynul, aby se připravili.

V naprosté tichosti vyčkávali. Zpoza ohybu vystoupila postava. Guy se vymrštil kupředu a zastavil ruku s mečem v půli výpadu.

"Briano!"

Velitelka třetí skupiny vypadala lehce omámeně a z trhliny na spánku jí vytékala krev. Když spatřila Guye, uklidnila se. "Ochránče," vydechla s úlevou. "Byli jsme nuceni se vrátit. Na spodním konci soutěsky jsme narazili na trolí hlídku, která se snaží uprchnout zpátky ke svému vojsku. Už už se zdálo, že se strhne bitka, protože jsme

chtěli každý na druhou stranu. Pak ten výbuch... zasypaly nás kameny. Nevím, co se stalo s těmi troly. Myslím, že utekli..." Přiložila si prst ke krvácejícímu čelu. "Někteří z nás byli raněni."

"Kdo byl s tebou?" zeptal se.

Arutha vykročil k ní. Briana zatřepala hlavou, jako by si chtěla srovnat myšlenky, a potom mávnutím ruky přivolala další. Z noci prozářené odleskem požáru se vynořili dva strážci, z nichž jeden očividně utrpěl zranění, a tucet či více dětí. Vykulenýma očima plnýma strachu si měřily Aruthu, Guye i jejich společníky.

Briana vysvětlila: "Nějací Temní bratři je napadli v úvozu. Moji vojáci je pobili, ale během šarvátky jsme se rozdělili. Poslední hodinu jsme hledali opozdilce."

"Šestnáct," napočítal Guy. Obrátil se na Aruthu. "Co budeme dělat?"

Arutha na něj upřel zrak. "Každý za sebe nebo ne, nemůžeme je tu nechat."

Amos se otočil, vyplašený blížícími se zvuky. "Ať už to bude cokoli, raději bych to dělal někde jinde. Pojďme."

Guy ukázal k vrchnímu okraji strže a společně s ostatními se jal pomáhat dětem nahoru. Brzy všichni stanuli na skále a vydali se k západu.

Arutha dosáhl útesu jako poslední a ve chvíli, kdy zbytek družiny zmizel z dohledu, poklekl za skalní výčnělek. Pod ním se objevil oddíl goblinů. Postupovali opatrně, jako kdyby za každou zatáčkou čekali útok, a zjevně měli v úmyslu vrátit se z objížďky bez dalších příhod. Podle otrhaného a zkrvaveného vzhledu Arutha usoudil, že se již setkali s některou skupinou Armengařanů. Setrval na místě, dokud si nebyl jist, že jsou děti v bezpečí, pak vzal kámen a hodil jej tak daleko za gobliny, jak jen byl schopen. Středně veliký oblázek nepozorovaně proletěl nad nimi a s hlasitým žuchnutím dopadl na zem. Goblini se

letmo otočili a rozběhli se vpřed. Báli se, že budou napadeni zezadu. Arutha se přikrčil a pustil se podél okraje hlubokého úvozu. Zanedlouho dohonil posledního člena jejich průvodu, muže jménem Shigga, který hlídal zadní konec.

Shigga tázavě trhl bradou a Arutha zašeptal: "Goblini."

Kopiník přikývl a bok po boku následovali po stezce tlupu malých uprchlíků.

Kapitola patnáctá

ÚTĚK

Arutha dal znamení, aby zastavili.

Všichni včetně dětí se plížili ke skalám a skrývali se před zraky případných hlídek. Celá skupina se krčila v protáhlé rokli, do níž vstoupila krátce po setmění. Nyní se blížil úsvit. Po zkáze Armengaru nepatřily kopce za městem nikomu.

Pád města znamenal pro Murmandama vítězství, zaplatil však za ně mnohem víc, než předpokládal. V horách za Armengarem zavládl naprostý zmatek. Přes jednotky, jež zde byly již rozmístěny, se převalilo nelítostné prchající vojsko a rozmetlo je na všechny světové strany. Obrovský počet goblinů a trolů se stáhl a hnal se zpět do nížin vstříc Murmandamovu ležení.

V prvních několika hodinách po dobytí města zahlédla Aruthova družina jen málo goblinů či Temných bratrů, ale později bylo zřejmé, že Murmandamus nařídil jednotkám, aby se do kopců vrátily. Zpočátku jeho věrní neměli v rozeklaném terénu žádnou výhodu, akce jednotlivých velitelů nikdo neslaďoval a neměli tolik vojáků, aby

utíkající Armengařany zahltili výraznou přesilou. Tlupy goblinů a peklomorů se ve tmě odvážně pouštěly do strží a vyschlých řečišť a pátraly po uprchlících, ale mnozí se z nich nikdy nevrátili. Nyní se však síly vyrovnávaly a nikdo nepochyboval o tom, že protivník zanedlouho převezme vládu nad celou oblastí pevně do svých rukou.

Arutha se letmo ohlédl po schoulených dětech. Ty nejmenší neměly po probdělé noci plné hrůzy daleko k vyčerpání. Nesnáze s hledáním bezpečné cesty na jih se ještě umocňovaly neschopností malých dětí kráčet rychle. A za každým ohybem na ně mohl číhat nepřítel. Dvakrát narazili na oddíly z města, ale Guy je poslal dál samotné, nechtěl, aby se tato skupina rozrostla. Dvakrát také našli mrtvá těla vojáků obou válčících stran.

Dusot bot zesílil a vzhledem k počtu a ke skutečnosti, že ten, kdo se blížil, se nesnažil svou přítomnost nijak zastírat, Arutha usoudil, že se jedná o nepřítele. Pokynul a všichni se přitiskli ke stěně rokle. Arutha, Guy, Amos, Briana a Shigga se rozprostřeli ve stínu před vyděšenými dětmi, zatímco Jimmy s Locklearem zůstali mezi nimi a dbali, aby byly potichu.

Hlídka vedená peklomorem sestávala z trolů a goblinů. Trolové čenichali, ale díky těžkému pachu kouře nebyly jejich smysly dostatečně ostré. Pochodovali údolím v dlouhém zástupu. Jakmile přešli, Arutha mávl rukou a skupina obezřetně pokračovala dál. Zamířili na západ, pryč od trasy patroly.

Náhle se ozval hrůzyplný jek dítěte a Arutha i druzí se prudce otočili. Jimmy vyrazil a Locklear s ním, zbraně tasené. Trolové zaútočili. Arutha neměl tušení, jestli utečence objevili, nebo zda se prostě rozhodli vrátit po vlastních stopách a prozkoumat strž ještě jednou, ale věděl, že se hlídky musí rychle zbavit, jinak varuje ostatní.

Arutha provedl výpad nad Locklearovým ramenem a zabil trola, který chlapce nutil couvat. Amos a Guy proběhli kolem nich a za chvilku již bojovala celá družina. Shigga hodil kopím a další trol padl. Guy se postavil peklomorovi. Temný elf Ochránce Armengaru poznal a vykřikl: "Jednooký!" Vrhl se na něj se zuřivou odhodlaností a zatlačil Guye na ústup, ale Locklear napodobil Aruthův trik a zpoza Guye peklomora skolil.

Náhle bylo po všem, pět trolů, stejné množství goblinů a peklomor spočívali bez hnutí na zemi. Arutha ztěžka oddychoval. "Dobře, že je ta rokle úzká. Kdyby se k nám dostali z boku, neměli bychom šanci přežít."

Guy pozoroval šednoucí oblohu. "Musíme najít nějaký úkryt. Děti padají únavou a v okolí není žádná stezka, která by nás převedla přes hory."

Shigga nesouhlasil. "Nedaleko leží má vesnice, takže to tu znám. Asi míli východním směrem se táhne chodník, není moc využívaný. Po něm se dostaneme do mělké jeskyně. Snad bychom ji mohli zamaskovat. Je k ní ale obtížný výstup..."

"Stejně nemáme na vybranou," rozhodl Amos.

"Veď nás," přikázal Guy.

Shigga se klusem vydal na cestu a zpomaloval jen tehdy, když se potřeboval podívat za zatáčku. Konečně se vyšplhal na římsu nad soutěskou a ti, co stáli dole, mu podávali děti. Když se poslední dítě ocitlo nahoře a Briana vylezla za ním, ozval se ze západu ryk. Půl tuctu armengarských vojáků se bilo s přesilou goblinů, kteří je pronásledovali směrem k Aruthově skupině.

Guy zavolal na Brianu, "Dostaň ty děti odsud!" Shigga se přikrčil s oštěpem připraveným k vrhu a Briana poháněla děti po úzkém ochozu k jeskyni.

Arutha s ostatními se přidal k Armengařanům a společně zatarasili přístup k úkrytu. Odmítli pustit gobliny dál.

Goblini však bojovali nevídaně zběsile a Arutha po chvilce vzkřikl: "Oni před něčím prchají!"

Tlak vzrostl. Goblini se proti Armengařanům vrhali s neutuchající vervou. Guy nařídil pomalý ústup a muži se nechali gobliny krůček za krůčkem zahánět podél skalní stěny. Shigga se nakláněl z římsy nad stezkou a hlídal úzký přístup k jeskyni pro případ, že by se některý z goblinů nebo trolů pokusil vyškrábat k dětem. Briana je neustále pobízela k většímu spěchu. Ale goblini si jich ani nevšimli a zoufale se snažili probít skrz Guyovu jednotku.

Potom se k Aruthovým uším z druhé strany donesl ještě jeden výkřik, jehož původce však nebyl v dohledu. Goblini ze zadních řad se otočili a pustili se do boje s nějakým jiným nepřítelem. Ocitli se v sevření dvou útočících oddílů a neměli kam ustoupit.

Při dalším zvolání, přicházejícím tentokrát zezadu, se Arutha obrátil. Jimmy s Locklearem sledovali nechráněnou stranu, kde se na vzdáleném konci soutěsky objevila druhá skupina goblinů. Arutha bez váhání zařval: "Nahoru! Vypadněte odsud!"

On a chlapci vyskočili a zachytili se římsy. Shora pak sekali po goblinech, aby umožnili ústup i Amosovi a Guyovi. Nyní teprve Arutha spatřil, co přimělo první tlupu goblinů prchat jejich směrem. Gobliny nesmlouvavě pobíjel oddíl trpaslíků, za nimiž stáli elfové s luky v rukou a stříleli přes hlavy svých menších spojenců. Arutha jednoho z elfů poznal a křikl: "Galaine!"

Elf vzhlédl a zamával. Zavěsil si luk na rameno a vyskočil na vyvýšený chodníček. Přeskočil nad hlavami bojujících mužů, druhým skokem překonal vymletou strouhu a přistál před Aruthou. "Martin pokračoval do Yabonu. Jste v pořádku?"

Arutha se zhluboka nadechl a přikývl. "Ano, ale s městem je amen."

Elf přitakal: "My víme. Výbuch byl vidět na míle daleko. Celou noc potkáváme uprchlíky. Většina trpaslíků pod Dolganovým velením vytvořila podél hlavní stezky ochrannou linii." Ukázal dolů na cestu, kterou Arutha s doprovodem přišel do Armengaru. "Většina lidí z města se dostane přes hory."

"V jeskyni nahoře jsou děti," připomněl Guy. Mávl k místu, kde se na protější straně strže tiskl ke stěně Shigga.

Galain zavolal: "Ariane! Tam nahoře jsou děti." Namířil paží ke sluji. Druhá jednotka goblinů se zapojila do vřavy a rozhovor byl přerušen. Několik goblinů se snažilo vyšplhat na skály, ale Amos jednoho z nich nakopl do obličeje, druhého Jimmy proklál a ostatní si to raději rozmysleli.

Elf Arian využil chvilkového klidu a odpověděl: "Vyvedeme je ven." Pokračoval v palbě na gobliny, zatímco se dva trpaslíci vydrápali na úzký ochoz, aby podpořili Shiggu, Brianu a dva zbývající armengarské vojáky při obraně dětí.

Galain jim sdělil: "Calin vyslal naši skupinu do Kamenné Hory, aby tak při korunovaci prokázal Dolganovi svou čest. Když tam přibyl Martin a vyprávěl, co se tu děje, Dolgan se okamžitě vypravil na cestu. Arian a já jsme se rozhodli, že půjdeme s nimi a ostatní se vrátí do Elvandaru se zprávou o Murmandamově tažení. Calin nemůže nechat naše lesy bez ochrany, když je Tomas pryč, ale počítám, že pošle setninu lučištníků, aby pomohli trpaslíkům převést přes hory ty, kteří přežili. Průchodný koridor je poměrně dobře zabezpečený, vede od Skloněné průrvy až k místu asi míli na západ odsud. Dolganovi válečníci se roztáhli po kopcích, takže tu bude chvíli živo."

Trpaslíci zdržovali nepřítele za stěnou štítů, zatímco muži z římsy podávali děti dolů dvěma trpaslíkům, kteří stáli vzadu a potom je rychle zavedli do bezpečí. Jimmy zatahal Guye za rukáv a upozornil ho na skupinku trolů

šplhajících se na stezku. Guy se rozhlédl, ale když viděl, že jej od trpaslíků dělí ještě více než tucet goblinů, ukázal k východu. Mávl na Brianu a Shiggu, aby s dětmi utekli. Nato se s ostatními rychle přesunuli za gobliny a seskočili dolů. Hnali se k poslednímu rozcestí a rozběhli se dolů mělkým úvozem. Vtiskli se do téže skrýše, v níž se nacházeli před nedávnem, a Guy prohlásil: "Kvůli těm trolům jsme odříznuti od trpaslíků. Nedostaneme se k nim. Snad bychom se mohli spustit ještě níž a obejít je."

"Vládne tu pořádný zmatek. Držel jsem se předního voje Dolganovy armády a obávám se, že došli, kam až to bylo možné. Dál se zřejmě neprobijí. Teď se začnou stahovat. Jestli je rychle nedostihneme, nechají nás tu."

Debatu ukončily výkřiky shora, kudy se k útočícím trpaslíkům řítily další Murmandamovy jednotky. Guy dal znamení a všichni se shrbení vydali plíživým krokem hlouběji do strže. Cesta se vinula z kopce. Ušli asi sto yardů, když se Guy zarazil: "Kde to jsme?"

Vyměnili si pohledy a zjistili, že se pustili jinou cestou než tou, kterou přišli, a nyní se nacházejí někde na západ od jeskyně ústící za městem. Jimmy zvedl oči a začal se narovnávat, hned se však znovu skrčil. Ukázal. "Tam je ještě vidět na obloze záře, takže město leží tím směrem."

Guy tiše zaklel. "Nejsme tak daleko, jak jsem si myslel.

Nemám zdání, kam tenhle úvoz vede."

Arutha se podíval na rozjasňující se nebe. "Raději bychom měli udržovat tempo." Spěšně vykročili, nebyli si sice jisti, kam míří, ale věděli, že jestli je chytí, zemřou.

"Jezdci," špitl Galain, jenž prozkoumával cestu před nimi.

Arutha s Guyem se gestem zeptali, co jsou zač, a elf řekl: "Odpadlíci. Půl tuctu. Ti ničemové si odpočívají u ohně. Jako by byli na výletě."

"Nějaké známky po ostatních?" zeptal se Guy.

"Žádné. Dál na východě jsem zaznamenal pohyb, ale myslím si, že se pohybujeme za Murmandamovou linií. Pokud se dá soudit podle těch lenochů, je tu poměrně klidno."

Guy naznačil pohyb palcem přes krk a Arutha přikývl. Amos vytáhl z opasku dýku a pokynul chlapcům, aby obklíčili tábořiště. Všichni se sunuli při zemi dopředu, dokud Jimmy nedal signál a společně s Locklearem nevylezl nad stezku. Oba panoši se plížili tiše a hbitě. Arutha, Amos, Galain a Guy čekali. Pak zaslechli varovný výkřik a vyřítili se z úkrytů.

Panoši zneškodnili strážce malého ležení ve chvíli, kdy pět ostatních mužů bylo otočeno zády. Tři z nich zemřeli, aniž si všimli, že se k nim někdo blíží a dva další je bez otálení následovali. Guy se rozhlédl kolem. "Vezměte si jejich pláště. Kdyby nás zastavili, budeme pravděpodobně odhaleni, ale pokud se budeme držet u hřebene, třeba si jejich hlídky budou myslet, že jsme prostě jen jiná hlídka pátrající po opozdilcích."

Chlapci si přes armengarskou hnědou koženou zbroj natáhli modré kabátce. Arutha si ponechal svůj modrý plášť a Amos dostal jeden zelený. Guy měl na sobě černý kabát. Armengařané nosili výhradně hnědé oděvy, takže uprchlíky mohly tyto barevné svršky aspoň na nějakou dobu ochránit. Arutha hodil Galainovi šedou pelerínu se slovy: "Tumáš, zkus se tvářit jako Temný bratr."

Elf suše odtušil: "Arutho, nemáš představu, jaké zkoušce jsi svou poznámkou vystavil naše přátelství. Musím poprosit Martina, aby ti tyto věci vysvětlil."

"S radostí, když to ovšem bude doma nad sklenicí vína a ve společnosti našich rodin," nedal se Arutha vyvést z míry.

Odvalili těla do strže. Jimmy vyskočil na chodníček nad tábořištěm a vyškrábal se na kamenité úbočí, odkud měl rozhled a mohl tak zhruba odhadnout, kde se nacházejí. "Zatraceně!" ulevil si a seskočil zpátky.

"Copak?" zajímal se Arutha.

"Hlídka, asi půl míle za námi. Nespěchá, ale blíží se sem. Přes třicet jezdců."

"Odjíždíme," nařídil Guy a všichni se vyšvihli na koně mrtvých odpadlíků.

Vyrazili a Arutha se po chvíli ozval: "Galaine, neměl jsem čas se tě zeptat na ostatní, kteří cestovali s Martinem." Nechal otázku nedořečenou.

"Martin byl jediný, kdo se dostal do Kamenné Hory," odpověděl Galain a pokrčil rameny. "Víme, že Laurieho přítel z dětství je mrtev," vyhnul se po elfím způsobu jménu mrtvého. "O Lauriem a Baruovi nemáme žádné zprávy." Arutha byl schopen pouze kývnout. Cítil nad Roaldovou smrtí lítost. Žoldnéř se projevil jako oddaný společník. Ale přesto jej víc znepokojil Laurieho neznámý osud; vzpomněl si na Carline. Už kvůli ní doufal, že je Laurie v pořádku. Zaplašil své obavy, protože do popředí se nyní draly jiné starosti, a pokynul Galainovi, aby jel první.

Mířili na východ a nahoru, kdykoli se ocitli na rozcestí. Galain se houpal v sedle v čele zástupu a na pohled všichni připomínali tlupu odpadlíků vedenou peklomorem.

V místě, kde se stýkaly dva chodníky, opět spatřili město. Krčilo se na pozadí hor jako kouřící hromádka štěrku. Z kráteru, kde stávala pevnost, se ještě stále valila oblaka černého dýmu. Skalní stěna útesu v ranním šeru rudě žhnula.

"Copak z pevnosti vůbec nic nezbylo?" vydechl Guy v tichém úžasu.

Amos sklopil oči a s kamennou tváří zavrtěl hlavou: "Byla támhle," ukázal k místu u úpatí kamenného návrší. Nyní zde bylo vidět pouze běsnící peklo; naftové jezero dosud hořelo jasným plamenem v hluboké proláklině. Nebylo možno zahlédnout nic, co by pevnost připomnělo, ani kousek vnitřní zdi, příkop nebo první tucet bloků městských domů – všechno zmizelo. Budovy, které stávaly nejblíž k citadele, vypadaly jen jako nezřetelné kupky suti. Jedině vnější hradby zůstaly nedotčeny, s výjimkou místa, kde byl barbakán vyhozen do povětří. Všechno bylo roztříštěné, začerněné dýmem či rozpálené do ruda. Amos si vzdychl: "Je po všem. Už není žádný Armengar." Ani jedna budova nezůstala nedotčená a celá strana hor byla zahalená černomodrým kouřem. Dokonce i z této vzdálenosti přihlížející děsily haldy mrtvol, poházených kolem i uvnitř hradeb.

Bylo zřejmé, že Murmandamus zaplatil za zničení Armengaru vysokou daň, ale přesto jeho hordy stále ovládaly pláně obklopující město. Prapory vlály a oddíly se přeskupovaly. Peklomoří válečník udílel rozkazy k pochodu. Amos si odplivl.

"Podívejte, pořád má v záloze víc vojáků, než kolik proti nám poslal."

"Připravili jste ho o patnáct tisíc služebníků–" nadhodil Arutha a v jeho hlase zaznívala únava.

Guy ho však přerušil: "A na Tyr-Sog může přesto vytáhnout s více než pětatřiceti tisíci..." Jednotky se přesunovaly podle příkazů a zvědi, stopaři a předsunuté hlídky na koních cválali podél linií na určená místa. Guy jej chvíli pozoroval a potom vyhrkl: "Ať se propadnu! On nemíří na jih! On táhne s armádou na východ!"

Arutha se ohlédl po Amosovi a pak po Guovi. "Ale to nedává smysl. Trpaslíky na západě udrží, může je tlačit zpět, dokud se nedostane do Yabonu."

"Na západě..." začal Jimmy.

"...leží Skalní Hrad," dokončil za něj Arutha.

Guy přisvědčil. "Povede vojsko Studenou průrvou přímo proti posádce ze Skalního Hradu."

"Ale proč?" nechápal Arutha. "Skalní Hrad dobude za pár dní, ale zůstane vězet uprostřed Severní výšiny, nechráněný ani z jedné strany. Není mi jasné, co má v plánu."

Guy nahlas uvažoval: "Kdyby se vypravil přímo na jih, bude za měsíc v Ponurém lese."

"Sethanon," uvědomil si Arutha.

Guy kroutil hlavou. "Nechápu to. Může se zmocnit Sethanonu. Jeho posádka představuje sotva víc než čestnou stráž. Ale až tam bude, tak co? Může tam přezimovat, žít z toho, co mu poskytne Ponurý les a sýpky měst, která vyplení.

Na jaře však proti němu Lyam udeří s veškerou silou z Východu a ty ze Západu. Ocitne se mezi kladivem a kovadlinou a jediné, co mu zbyde, je pět set mil dlouhý ústup zpátky do hor. To by znamenalo jeho zkázu."

Amos si znovu odplivl. "Já bych toho soplojeda nepodceňoval. Něco má za lubem."

Galain se rozhlédl. "Raději bychom měli pokračovat. Pokud se opravdu chystá na východ, nikdy se nám nepodaří vrátit se a dorazit ke Skloněné. Jezdci, které jsme viděli, tvořili asi předsunutou hlídku. Po celou dobu pochodu se budou držet před armádou a my je budeme mít stále v zádech."

Guy přikývl. "Pak tedy musíme být ve Studené průrvě dřív než jeho průzkumníci."

Arutha pobídl koně a družina vyrazila na východ.

Po zbytek dne se jim podařilo udržet se před Murmandamovými vojáky. Čas od času spatřili daleko

dole oddíly na křídlech, které se odtrhly od hlavního voje, a za sebou několikrát zaznamenali pohyb. Ale chodník se svažoval, a když se chýlilo k západu slunce, Arutha poznamenal: "Jestli se nepřestaneme blížit k pláním, najedeme přímo do jejich krajních hlídek."

Guy navrhl: "Kdybychom cestovali i po setmění, mohli bychom proklouznout do lesů pod horami. Pokud se budeme držet úpatí a pojedeme celou noc, dostaneme se do velkých hvozdů. Pochybuji, že by Murmandamus posílal mnoho vojáků do Edderského lesa. Může jej snadno obejít. Edder není zrovna místo, kam bych se těšil, ale přinejmenším budeme krytí. Vydržíme-li v sedlech přes noc, snad se ocitneme tak daleko před Murmandamovým vojskem, že bychom měli být v bezpečí... aspoň před ním."

Jimmy s Locklearem si vyměnili tázavé pohledy a Jimmy se osmělil: "Amosi, co tím myslí?"

Amos se podíval na Guye a ten sklonil hlavu na znamení souhlasu. ""Edder je ošklivé místo, chlapče. Můžeme – mohli jsme tam těžit dřevo asi tři míle podél okraje. O něco hlouběji jsme mohli i lovit. Ale dál, nu – nevíme, co se tam skrývá. Dokonce ani goblini nebo Temní bratři se tam neodvažují. Každý, kdo tam zabloudí, se prostě nevrátí. Nevíme, co tam je. Edder je proklatě veliký, takže se tam může schovávat cokoli."

Arutha podotkl: "To tedy vlezeme z bláta do louže."

"Snad," odpověděl Guy. "Ale víme, co nás čeká, když pojedeme po pláni."

"Možná bychom mohli proklouznout mezi ně, kdybychom si nechali převleky," snažil se Jimmy.

Tentokrát se ozval Galain. "Ani náhodou, Jimmy. Peklomor pozná eledhela na první pohled. Je to něco, o čem nemluvíme, ale věř mi. Rozeznáme se naprosto neomylně."

Amos zlehka kopl koně do slabin. "Takže nemáme na vybranou. Do lesů, chlapci."

Jeli temnou zalesněnou krajinou tak tiše, jak mohli. Doléhala k nim vzdálená ozvěna zvuků Murmandamovy armády, utábořené na noc na širých pláních. Podle tempa, které se jim celou noc podařilo udržovat, Arutha usoudil, že za svítání budou již bezpečně daleko. Kolem poledne by měli vyjet z lesa a na volném prostranství se budou moci pohybovat rychleji. Potom, pokud se jim podaří dosíci Studené průrvy a posléze i Briana, barona ze Skalního Hradu, měli naději, že zpomalí Murmandamovo vojsko v jeho postupu Severní výšinou a Ponurým lesem.

Jimmy popohnal koně a dohonil Galaina. "Mám takový divný pocit."

Elf tiše přisvědčil. "Také to cítím. Na tomhle lese je něco povědomého. Jen nevím co." Pak s elfím humorem dodal: "Ale jsem koneckonců jen mladík, je mi sotva čtyřicet."

Jimmy naladil na stejnou notu. "Děťátko."

Guy, který jel vedle Aruthy, nadhodil: "Snad se do Skalního Hradu dostaneme." Odmlčel se a teprve po dlouhém rozvažování pokračoval: "Arutho, návrat do Království pro mě představuje jisté nesnáze."

Arutha chápavě přikývl, ačkoli jeho gesto skryla tma. "Promluvím s Lyamem. Předpokládám, že jakmile dorazíme do Skalního Hradu, bude ti dočasně udělena milost. Dokud se nevyřeší tahle záležitost, budeš pod mou ochranou."

Guy namítl: "Nebojím se o vlastní osud. Podívej, zbytek mého malého národa putuje dolů do Yabonu. Já jen... chci mít jistotu, že o ně bude dobře postaráno." V jeho hlase zaznívalo hluboké zoufalství. "Přísahal jsem, že Armengar znovu pozvednu. Oba víme, že se tak nikdy nestane."

"Vymyslíme něco, co pomůže tvým lidem v návratu do Království, Guyi," slíbil Arutha. Obrátil hlavu a sledoval obrysy jezdce, který pomalu postupoval lesem vedle něho. "Ale co ty?"

"Nezajímá mě, co bude se mnou. Ale... podívej, zvaž, jestli by ses nemohl u Lyama přimluvit za Armanda... jestli odsud vyvázne se zdravou kůží. Je to dobrý generál a schopný velitel. Kdybych získal korunu, jmenoval bych ho vévodou z Bas-Tyry. Vzhledem k tomu, že nemám vlastního syna, je to ta nejlepší volba. Budete potřebovat takové, jako je on, Arutho, pokud máte čelit tomu, co se na vás řítí. Jeho jedinou chybou byl přehnaný smysl pro osobní oddanost a čest."

Arutha souhlasil, že Guyovu žádost promyslí, a oba umlkli. Družina pokračovala v jízdě až do odpoledne, kdy se Arutha s Guyem usnesli, že zastaví. Zatímco koně odpočívali, Guy se přiblížil ke Galainovi. "Jsme v tomto lese nyní hlouběji, než se kdy nějaký Armengařan odvážil a vrátil se."

Galain se jej pokusil uklidnit. "Budu ostražitý." Pozoroval Guyovu tvář. "Slyšel jsem o tobě, Guy du Bas-Tyro. Podle posledních zpráv byla tvá osoba zdrojem jisté nedůvěry," pravil s elfím podtextem. "Zdá se, že se leccos změnilo."

Pokynul bradou směrem k Aruthovi.

Guy se nevesele usmál. "Dočasně. Osud a okolnosti lidi občas nutí k neočekávanému spojenectví."

Elf se zašklebil. "To je pravda. Máš na to podobný náhled jako elfové. Rád bych si ten příběh jednoho dne vyslechl."

Guy kývl. Přistoupil k nim Amos a špitl: "Mám dojem, že jsem támhle něco zachytil." Guy se ohlédl do míst, kam Amos ukazoval. Náhle si oba uvědomili, že je Galain pryč.

Arutha se k nim přitočil. "Také jsem to zaslechl a Galain zřejmě zrovna tak. Brzy se vrátí."

Guy se předklonil a opřel se rukama o kolena. Odpočíval, ale smysly měl nastražené. "Doufejme, že toho bude schopen."

Jimmy s Locklearem mlčky pečovali o koně. Jimmy po svém příteli pokukoval. V šeru nebylo Locklearův výraz příliš vidět, ale Jimmy věděl, že se stále ještě nevzpamatoval z Bronwynniny smrti. Pak náhle Jimmyho zaplavila vina. Nevzpomněl si na Krinstu od chvíle, kdy začali ustupovat od hradeb. Snažil se nepříjemný pocit zaplašit. Nebyli snad milenci na základě vzájemné touhy a nevystavěli svůj vztah na svobodě a volnosti? Slibovali si něco? Ano i ne, Jimmymu však vadil nedostatek zájmu z jeho strany. Nepřál Krinstě nic zlého, ale ani neviděl smysl v tom, že si o ni bude dělat starosti. Byla schopná se o sebe postarat lépe než kterákoli jiná žena, již Jimmy potkal; byla přece od dětství cvičeným vojákem. Pouze cítil, že v jeho přístupu cosi schází. Rozčilovalo ho to. O jiné se obával a cítil bolest, o Anitu, když byla zraněná, a o Aruthu v době jeho předstírané smrti. Zaplést se do vztahu s lidmi pro něj znamenalo nesnesitelná vnitřní muka a pochyby. Zanedlouho jeho podráždění přerostlo ve vztek.

Přešel k Locklearovi, hrubě jej popadl a otočil čelem k sobě. "Přestaň s tím," zasyčel.

Locklear vyvalil překvapeně oči. "Přestat s čím?"

"S tím zatraceným pitomým – mlčením. Bronwynn je mrtvá, a není to tvá vina."

Locklear nepohnul ani brvou, ale v očích se mu začaly sbírat slzy a pomalu mu kanuly po tvářích. S trhnutím vyprostil své rameno zpod Jimmyho dlaně a tiše hlesl: "Koně." Poodstoupil a obličej se mu leskl slzami.

Jimmy si povzdechl. Nevěděl, co ho to popadlo, ani proč se zachoval tak, jak se zachoval, ale náhle si připadal

hloupě a prázdně. A napadlo jej, jak se asi Krinstě vede, jestli je stále naživu. Obrátil se ke koním a ze všech sil se snažil potlačit vlnu neklidu.

Galain nehlučně přiběhl zpátky. "Daleko v lese plane nějaké světlo. Chtěl jsem se přiblížit, někdo tam však chodil. Pohybovali se kradmo, skoro jsem si jich nevšiml, ale zaslechl jsem slabý šelest. Podle všeho mají namířeno sem."

Guy vykročil ke svému koni a ostatní následovali jeho příkladu. Ujel asi tucet kroků, když tu se ze stromu snesla postava a shodila jej ze sedla.

Další útočníci vyskočili z houští a všichni jezdci byli staženi na zem. Arutha dopadl a překulil se. Vyskočil na nohy s mečem v ruce. Změřil si protivníka, vypadal jako elf, ale jeho tvář byla sešklebená nenávistí. Potom za ním spatřil lučištníka, který na něj mířil, a s podivným pocitem neodvolatelnosti si pomyslel: Tak takhle to má skončit? Proroctví se tedy mýlilo.

Potom tvor, který seděl na Galainovi, uchopil elfa za tuniku. Druhou ruku měl napřeženou dozadu a svíral v ní nůž, připravený zabíjet. Zaváhal a zvolal: "Eledhel!" Následovala věta v jazyce, jemuž Arutha nerozuměl.

Náhle se k nim rozběhli i další cizinci, ale nikdo z nich se nepokusil Aruthovým společníkům ublížit. Pouze je drželi tak, aby se nemohli hýbat, a stvoření, které před okamžikem promluvilo, pomohlo Galainovi vstát. Rozhovořili se neznámou řečí a poté Galain pokynul k Aruthovi a ostatním. Neznámí tvorové, oblečení v šedých pláštích s kápěmi, přikývli a ukázali na východ.

"Musíme jít s nimi," oznámil Galain.

Arutha se tiše zeptal: "Myslí si o nás, že jsme odpadlíci a ty že jsi jeden z nich?"

Obvyklá elfí neproniknutelnost byla ta tam. Galain se tvářil zmateně. "Nevím, jakého zázraku jsme svědky,

Arutho, ale tohle nejsou peklomoři. Jsou to elfové." Rozhlédl se po mýtině. "A já jsem žádného z nich v životě neviděl."

Přivedli je před starého elfa, který seděl na dřevěné stolici spočívající na vyvýšené plošině. Paseka byla asi sedmdesát stop široká a všude kolem postávali či seděli na bobku elfové. Oblast, v níž se ocitli, byla jejich domovem. Malá vesnice sestávala z chatrčí a malých dřevěných staveb, ale zcela postrádala krásu a vznešenost Elvandaru. Arutha zvolna otáčel hlavou a pozoroval okolí. Shromáždění elfové byli podivně odění. Halily je šedé kabátce, velmi podobné těm, jaké nosili peklomoři, a válečníci měli na sobě zvláštní kombinaci kožené zbroje a kožešin. Kolem krku většině z nich visely nezvyklé měděné a mosazné šperky vykládané neleštěnými kameny nebo náhrdelníky ze zvířecích zubů. Jejich zbraně byly hrubé, ale účelné. Scházelo jim umné opracování, na které si Arutha zvykl u všech elfích nástrojů, jež až dosud spatřil. Nebylo pochyb o tom, že to jsou elfové, ale Aruthovi neušlo, že z jejich tváří čiší cosi barbarského. Na klidu mu to rozhodně nepřidávalo. Princ naslouchal vůdci skupiny, která je zajala, debatujícímu s elfem usazeným v dřevěném křesle.

"Aron Earanorn," pošeptal Galain Aruthovi. "To znamená král Borovic. Nazývají ho svým králem."

Král pokynul, aby vězně přivedli blíž, a promluvil na Galaina. Arutha se otázal: "Co říkal?"

Odpovědi se mu dostalo od krále. "Říkal jsem, že kdyby tvého přítele nepoznali, byli byste teď pravděpodobně všichni mrtví."

"Vy mluvíte řečí Království," podivil se Arutha.

Starý elf přitakal. "I armengarsky. Známe jazyky lidí, ačkoli nemáme s lidmi nic společného. Naučili jsme se jim za dlouhá léta od těch, které jsme zajali."

Guy pohoršeně zvolal: "To jste byli vy, kdo vraždil mé muže!"

"A kdo jsi ty?" zajímal se král.

"Jsem Guy du Bas-Tyra, Ochránce Armengaru."

Král kývl. "Jednooký, slyšeli jsme o tobě. Zabíjíme každého, kdo vstoupí do našich lesů, bez ohledu na to, zda jsou to lidé, goblini, trolové či dokonce naši zlí příbuzní. Mimo Tauredder máme pouze nepřátele. Ale toto" – namířil prstem na Galaina – "je pro nás novinka." Prohlížel si elfa.

"Chci vědět, kdo jsi a z jakého rodu."

"Jsem Galain, syn toho, jenž byl bratrem toho, který vládl," vysvětloval poněkud složitě, neboť se střežil vyslovovat jména mrtvých. "Můj otec byl potomkem toho, kdo vyhnal peklomory z našeho domova. Jsem bratrancem prince Calina a synovcem královny Aglaranny."

Oči starého elfa se zúžily. "Zmiňuješ se o princi, přestože mého syna zabili trolové před sedmdesáti zimami. Mluvíš o královně, ačkoli matka mého syna zemřela v bitvě o Neldarlod, když se nás naši temní bratři naposledy snažili vyhladit. Mluvíš o věcech, kterým nerozumím."

Galain opáčil: "Právě tak jako já, králi Earanone. Nevím, kde leží onen Neldarlod, o němž vyprávíš, ani jsem nikdy neslyšel o našich lidech, kteří by žili severně od velkých hor. Mluvím o těch, kteří dlí v našem domově, v Elvandaru."

Několik elfů vydechlo: "Barmalindar!"

Arutha opět nechápal: "Co je to za slovo?"

Galain mu je přeložil: "Značí 'zlatý domov – místo – země', divukrásné místo. Myslí si, že je to pověst."

Král zvolal: "Elvandar! Barmalindar! Hovoříš o legendě. Náš starobylý domov byl zničen za Dnů hněvu šílených bohů."

Galain dlouho mlčel, jako kdyby o něčem hluboce dumal. Konečně se otočil na Aruthu a Guye. "Požádám je, aby vás odsud odvedli. Musím promluvit o věcech, o nichž si nejsem jist, zda je správné, abyste je poznali. Musím vyprávět o těch, kteří odešli na Svaté ostrovy, a o hanbě našeho národa. Doufám, že mě pochopíte." Podíval se na krále. "Povím vám o těchto skutcích a událostech, jsou však určeny pouze uším eledhelů. Vezmete zatím mé přátele na bezpečné místo?"

Král přisvědčil a mávnutím ruky přivolal dvojici strážců, kteří zavedli pět mužů na jinou mýtinu. Nebylo tam nic, na co by se mohli posadit, takže se uvelebili na vlhké zemi. Nerozuměli, co Galain říká, ale noční vítr k nim čas od času zavál slabý zvuk jeho hlasu. Elfové se radili celé hodiny a Arutha mezitím upadl do lehké dřímoty.

Náhle se objevil Galain a pokynul jim, aby vstali. "Hovořil jsem o věcech, o nichž jsem se domníval, že jsem je zapomněl, o starých příbězích, jež mi vštípili Zaříkávači. Mám dojem, že mi nyní věří, ačkoli jsou velmi otřeseni."

Arutha pohlédl na vojáky, kteří čekali opodál. Ctili Galainovo právo na soukromí. "Kdo jsou ti elfové?"

"Pokud je mi známo, Tathar tobě a Martinovi při vaší poslední návštěvě v Elvandaru, když jste putovali do Pekraelinu, vyprávěl o ostudě naší rasy, o bratrovražedné válce peklomorů proti rudomorům. Domnívám se, že jsme narazili na potomky přeživších rudomorů. Zdají se být pravými elfy a určitě se nejedná o peklomory, nemají však mezi sebou žádné Zaříkávače ani nikoho jiného, kdo by uchovával tradice. Stali se z nich primitivní tvorové, chovají se téměř jako divoši. Ztratili mnoho z umění mého národa. Já nevím. Snad ti, kteří přestáli bitvu za dob, kdy

první Murmandamus vedl peklomory, přišli sem a našli zde útočiště. Král se zmínil o tom, že dlouho žili v Neldarlodu, což znamená 'oblast buků', takže se do Edderského lesa možná přestěhovali teprve nedávno."

"Jsou tu dost dlouho na to, aby Armengařanům znemožnili těžit dřevo nebo lovit," podotkl Guy. "Přinejmenším tři generace."

"Mluvím o elfích záležitostech a o elfím vnímání času," připomenul Galain. "Bydlí tu přes dvě stě let." Ohlédl se po strážcích. "A nemyslím si, že by se jim podařilo úplně se osvobodit od dědictví rudomorů. Jsou mnohem útočnější a bojechtivější než my z Elvandaru, skoro tolik jako peklomoři. Nevím. Král si zřejmě neumí poradit, neví, jak se má zachovat. Nyní se domlouvá se svými staršími a předpokládám, že se jejich názor dozvíme tak za den nebo za dva."

Arutha poplašeně zvedl hlavu. "Za den nebo za dva bude Murmandamus opět mezi námi a Studenou průrvou. Musíme vyrazit ještě dnes."

"Vrátím se do poradního kruhu," usoudil Galain. "Možná se mi povede vysvětlit jim, jak se věci mají za hranicemi jejich lesa." Opustil je a muži se posadili. Nezbývalo jim než se smířit se skutečností, že nemohou dělat nic jiného než čekat."

Uplynulo půl dne, než se Galain vrátil. "Král nás nechá odejít. Dokonce nám poskytne doprovod až k údolí, které vede ke Studené průrvě. Ukáží nám cestu, takže tam budeme před Murmandamovým vojskem. Oni musí hvozdy obejít, zatímco my projedeme skrz ně."

Arutha si oddychl. "Bál jsem se, že by mohly nastat potíže."

"Taky že nastaly. Vy jste měli být zabiti a stále se rozhodovali, co provedou se mnou."

"Co je přimělo změnit názor?" chtěl vědět Amos.

"Murmandamus. Jen jsem to jméno vyslovil a měli jste vidět, jak se tvářili. Jako kdybych píchl do vosího hnízda. Většina jejich pověstí zapadla s věky, ale tohle je jeden z příběhů, který si pamatují. Není pochyb o tom, že jsme našli potomky rudomorů. Podle počtu rádců soudím, že jich tu v bezprostřední blízkosti žijí tak tři nebo čtyři stovky. Další přebývají ve společenstvích vzdálených natolik, že nemá smysl s nimi udržovat spojení."

"Pomohou nám v boji?" zajímalo Guye.

Galain zavrtěl hlavou. "Nevím. Earanorn je záludný elf. Kdyby přivedl svůj národ do Elvandaru, přijali bychom je, ale přetrvávala by jistá nedůvěra. Jsou příliš divocí. Trvalo by léta, než by se všechno usadilo. Také si je vědom toho, že v radě elfí královny by byl jen jedním z členů, protože ani není Zaříkávačem. Získal by do rady přístup, ale bylo by to spíš přátelské gesto vůči jeho poddaným, a také proto, že patří mezi nejstarší elfy z Edderského lesa. Zde je však králem, chudým, ale přesto králem. Ne, není to ani malá, ani snadno řešitelná svízel. Jedná se o záležitost, kterou my elfové zvažujeme roky. Dal jsem Earanornovi přesné pokyny o cestě do Elvandaru. Pokud si jeho národ bude přát vrátit se do našeho domova, mají možnost. Přijdou nebo nepřijdou, záleží na jejich vůli. My se však musíme vypravit do Skalního Hradu."

Arutha vstal a prohlásil: "Dobrá. Alespoň máme o jednu starost míň."

Jimmy následoval Aruthu ke koním a cestou prohodil k Locklearovi: "Jako kdyby ty ostatní byly už jen takové nicotné prkotiny."

Amos se rozesmál a plácl oba chlapce po zádech.

Koně se vydávali z posledních sil, protože Arutha a jeho společníci jeli téměř týden bez pořádného odpočinku.

Unavená zvířata sotva pletla rozbolavělýma nohama a nebyla schopna postupovat rychleji než volným klusem, přesto se princova družina jen stěží držela před valícím se vojskem. Předchozího dne za sebou zahlédli kouř ohňů Murmandamových předsunutých oddílů, které se nedaleko utábořily na noc. Takový nedostatek opatrnosti pouze svědčil o jejich opovržení jedinou posádkou, jež jim stála v cestě do Království.

Studená průrva se nacházela na jižním konci širokého údolí táhnoucího se napříč Zuby světa. Průsmyk byl kamenitý a z větší části porostlý křovinami. Potom se náhle objevila holá spálená země, kde nebylo možno nalézt jediný úkryt. Jimmy s Locklearem se překvapeně otáčeli a Guy poznamenal: "Dostali jsme se do oblasti hlídané patrolami ze Skalního Hradu. Baron to tu pravděpodobně nechává každý rok vypálit, aby měly dobrý rozhled po kraji a nikdo se nemohl nepozorovaně přiblížit.

Šestého dne poté, co vyjeli z Edderského lesa, dorazili do míst, kde se údolí začalo zužovat. Před jezdci se otevírala průrva. Arutha zpomalil a rozhlédl se kolem. "Pamatujete na Roaldovo vyprávění o tom, jak tu třicet žoldnéřů zadržovalo dvě stovky goblinů?"

Jimmy přikývl. V hlavě se mu rojily vzpomínky na vojáka, který tolik miloval zábavu. Vjeli do soutěsky mlčky.

"Stát, kdo tam!" ozvalo se ze skal nad nimi.

Arutha i ostatní zastavili a čekali, až se mluvčí ukáže. Zpoza skály nad okrajem stěny vystoupil muž v bílém tabardu s červeným emblémem, na němž byl vyobrazen rozeklaný horský štít. I přes rychle se snášející šero jej bylo na světlém pozadí dobře vidět. V úzkém kaňonu se objevila skupina jezdců a všude kolem spousta lučištníků.

Arutha beze spěchu zvedl ruce. "Jsem Arutha, princ z Krondoru."

Několik vojáků se zasmálo a velící důstojník odtušil: "A já jsem tvůj bratr král. Pěkný a statečný pokus, ničemo, ale princ z Krondoru odpočívá v pokoji v rodinné hrobce v Rillanonu. Kdybys nedodával zbraně goblinům, určitě by ses o tom doslechl."

Arutha zavolal svou odpověď: "Zaveď mě k Brianovi ze Skalního Hradu."

Vůdce oddílu kavalerie popojel k princi a rozkázal: "Dej ruce za hlavu a buď hodný chlapec."

Arutha si sundal pravou rukavici a podržel mu před očima svůj pečetní prsten. Muž jej chvilku zkoumal a potom křikl: "Kapitáne! Viděl jste někdy krondorskou královskou pečeť?"

"Orel letící nad horským vrcholkem."

"Dobrá, ať je to princ nebo ne, má ten správný prsten." Potom se podíval i na ostatní. "A je s ním také elf."

"Elf? Chceš snad říct Temný bratr."

Voják vypadal zmateně. "Raději byste měl sejít sem dolů, pane." Obrátil se opět k Aruthovi. "Hned to vyjasníme... Vaše Výsosti," dodal polohlasně pro všechny případy.

Kapitánovi trvalo několik minut, než sestoupil na dno soutěsky. Postavil se před Aruthu a studoval jeho tvář. "Podobá se mu, o tom není pochyb, ale princ nikdy nenosil plnovous."

Guy nevydržel a vložil se do toho. "Není divu, že tě Armand poslal do Skalního Hradu. Jsi neuvěřitelný zabedněnec, Waltře z Glydenholtu."

Voják si Guye dlouze měřil, načež vyhrkl: "Ať se na místě propadnu! To je vévoda z Bas-Tyry!"

"A tohle je princ z Krondoru."

Muž jménem Walter otáčel hlavou z jednoho na druhého. "Ale vy jste mrtvý, tak se to alespoň píše v královském prohlášení." Podíval se na Guye. "A vás návrat do Království bude stát krk, Vaše Milosti."

Arutha rozhodl: "Odveď nás k Brianovi a my mu to vysvětlíme. Jeho Milost je pod mou ochranou, stejně jako ti ostatní. Teď ale zanechme planých řečí a jeďme. Armáda Temných bratrů a goblinů se žene den cesty za námi a já mám dojem, že by si to Brian rád poslechl."

Walter z Glydenholtu pokynul veliteli jezdců, aby obrátili koně. "Vezměte je k pánovi Skalního Hradu. Až se vše vyřeší, vraťte se a dejte mi vědět, co se to tu sakra děje."

Arutha odložil břitvu. Přejel si dlaní přes oholenou tvář a dokončil vyprávění. "Tak jsme opustili elfy a zamířili přímo sem."

Brian, lord ze Skalního Hradu a vrchní velitel jednotek ze Studené průrvy, prohlásil: "To je podivuhodný příběh, Výsosti. Kdybych vás tu před sebou neviděl na vlastní oči, a du Bas-Tyra neseděl hned vedle, nevěřil bych jedinému slovu.

Království je přesvědčeno, že jste mrtev. Na královu žádost jsme drželi den smutku k uctění vaší památky." Spočíval v křesle a pozoroval vyčerpané poutníky, kteří se omývali a jedli v kasárenské místnosti, již pro Aruthu a jeho družinu nechal vyčlenit. Starý velitel držel tělo vzpřímeně, jako kdyby byl neustále v pozoru. Připomínal spíš vojáka na přehlídce než pohraničního velitele.

Amos, zaujatý vyprazdňováním konvice vína, se zachechtal. "Jestli si máš dát pohár tohohle, je lepší udělat to ještě před smrtí, aby sis to mohl pořádně vychutnat. Škoda, žes to propásl, Arutho."

"Kolik tu máte mých mužů?" zeptal se Guy.

"Většina vašich důstojníků byla poslána do Severenu a do Železného Průsmyku, ale jsou tu s námi dva z těch lepších: Baldwin de la Troville a Anthony du Masigny. A několik jich zůstalo v Bas-Tyře. Ve vašem městě teď vládne Guiles Martin-Reems jako baron du Corvis."

"Určitě se chce stát vévodou," podotkl Guy.

Arutha se znovu vložil do hovoru. "Briane, rád bych evakuoval město a stáhl se do Sethanonu. Bezpochyby je Murmandamovým cílem a zdejší vojáci se tam jistě uplatní. Vaše postavení je neudržitelné."

Brian se na dlouho odmlčel a potom pravil: "Ne, Výsosti."

Amos se uchechtl: "Odporujete svému princi? Podívejme!"

Baron vrhl po Amosovi podmračený pohled. Po chvíli oznámil Aruthovi: "Znáte mé závazky a povinnosti. Jsem vazalem vašeho bratra, nikoho jiného. Odpovídám za zajištění tohoto průsmyku. Neopustím své místo."

"Pro rány boží, člověče!" vyhrkl Guy. "Copak vám nestačí naše slova? Pochoduje na vás vojsko čítající přes třicet tisíc nepřátel a vy máte kolik? Jeden dva tisíce vojáků rozptýlených po kopcích na půli cesty mezi Severenem a Tyr-Sogem. Rozmete vás za půl dne!"

"Jak říkáte, Guyi. Nemám žádnou jistotu, že to, co tvrdíte, je pravda. Schází mi svědectví."

Arutha zůstal jako opařený. Amos kroutil hlavou. "Teď dokonce nazýváte prince lhářem!"

Brian si Amose nevšímal. "Nepochybuji o tom, že jste na severu zahlédli nějaké větší srocení Temných bratrů, ale třicet tisíc se mi zdá příliš. Potýkáme se s nimi čtyři roky a podle našeho nejlepšího soudu není možné, aby se jich pod jedním vůdcem spojilo víc než dva tisíce. S takovým počtem se z našeho postavení snadno vypořádáme."

Guy se snažil svou zlost držet na uzdě. "Vy jste spal, když Arutha mluvil, Briane? Nevyprávěl vám snad o tom, že jsme přišli o město obehnané šedesát stop vysokými hradbami, přístupné pouze z jedné strany a bráněné sedmi tisíci ostřílenými vojáky pod mým velením?"

"Pod velením toho, kdo je již dlouho považován za jednoho z nejlepších vojenských taktiků v Království?" doplnil Arutha.

Lord ze Skalního Hradu trval na svém. "Vím, jakou máte pověst, Guyi. Proti Keshi jste si vedl skvěle. Ale my, hraniční baroni, čelíme neobvyklým situacím dnes a denně. Jsem si jist, že tyto Temné bratry zvládneme." Brian se odstrčil od stolu a vydal se ke dveřím. "Teď, pokud mě omluvíte, mám své úkoly. Můžete zde odpočívat, jak dlouho si budete přát, ale pamatujte, jediným a svrchovaným pánem jsem tu já, dokud král nerozhodne jinak. Soudím, že si všichni potřebujete oddechnout. Za dvě hodiny budu večeřet se svými důstojníky, bude mi ctí vás pozvat. Pošlu stráže, aby vás vzbudily."

Arutha se posadil za stůl. Jakmile baron odešel, Amos si ulevil: "Ten chlap je idiot."

Guy se naklonil a podepřel si bradu dlaní. "Ne, Brian jen koná svou povinnost tak, jak uzná za vhodné. Naneštěstí to není žádný generál. Patent mu udělil Rodric tak trochu pro legraci. Je to jižan, dvorní šlechtic, který neprošel žádnou bitvou. A s gobliny tu zatím neměl moc starostí."

"Jednou zavítal do Crydee, když jsem byl ještě chlapec," vzpomněl si Arutha. "Tehdy jsem si o něm myslel, že je trochu potrhlý. Hraniční baroni." Poslední větu vyřkl s trpkým úsměvem na rtech.

"Dělá si, co se mu zlíbí," prohodil Guy. "A do jeho služeb byli posíláni především jedinci, kteří dělali potíže, jako například Walter z Glydenholtu. Armand ho sem

vyhnal před pěti lety za krádeže z pokladnice posádky. Předtím měl hodnost rytíře-poručíka.

Jenže," pokračoval Guy, "z politických důvodů se tu ocitli i schopní muži. Baldwin de la Troville a Anthony du Masigny jsou prvotřídní důstojníci. Jen měli tu smůlu, že slíbili věrnost právě mně. Jsem si jist, že to byl Caldric, kdo Lyamovi navrhl, aby je odsunul na hranice."

Amos pokrčil rameny. "Ale co z toho? Chceš snad, abychom je donutili ke vzpouře?"

"Ne, ale aspoň až se tu rozpoutají jatka, posádka zemře pod velením schopných vojáků, ne jen bláznů."

Arutha si opřel záda a cítil, jak mu tělem prostupuje únava. Uvědomoval si, že musí brzy něco podniknout, ale co? V jeho mysli vířil zmatek způsobený nedostatkem spánku a napětím. Nikdo v místnosti nepromluvil. Po chvíli se Locklear zvedl, přešel k jednomu z lůžek a zalehl. Aniž by ostatním cokoli řekl, v okamžiku usnul.

Amos si zamnul ruce. "To je ten nejlepší nápad, který jsem za poslední týdny slyšel." Zamířil k další posteli a s hlasitým spokojeným mručením se zachumlal do měkké přikrývky. "Uvidíme se u večeře." Zbytek družiny následoval jeho příkladu.

Zakrátko všichni oddychovali. Jen Arutha nemohl zabrat.

Převracel se a házel sebou, hlavou se mu honily představy goblinů a peklomorů plenících jeho zemi, vraždících a podpalujících. Jeho víčka odmítala zůstat zavřená, nakonec se tedy posadil, tělo zbrocené studeným potem. Rozhlédl se a viděl, že všichni spí. Znovu se natáhl a čekal, až se dostaví dřímota, ale když je přišli zavolat k jídlu, byl stále ještě vzhůru.

Kapitola šestnáctá

STVOŘENÍ

Macros otevřel oči.

Mág několik minut poté, co zjistil, že se ocitli v časové pasti, upadl do transu a od té chvíle se nepohnul. Pug s Tomasem jej několik hodin pozorovali, pak je to však znudilo a věnovali se jiným věcem. Snažili se zjistit vše o Zahradě, ale vzhledem k tomu, že se zde mísilo tolik druhů cizích rostlin a živočichů, většině z toho, co viděli, neporozuměli. Měli dojem, že jim trvalo celé dny, než se vrátili k Macrosovi, který stále setrvával tak, jak jej opustili. Čekali tedy dál.

"Myslím, že jsem našel východisko," prohlásil Macros a protáhl se. "Jak dlouho jsem byl mimo sebe?"

Tomas, usazený opodál na kameni, odpověděl: "Odhaduji tak týden."

Pug se odlepil z místa vedle Ryath a přistoupil k nim. "Nebo i déle, těžko říct."

Macros zamrkal a vstal. "Připouštím, že vzhledem k tomu, že se pohybujeme časem nazpátek, je to poněkud

akademická otázka. Ale netušil jsem, že bych mohl rozjímat tak dlouho."

Pug rozhodil rukama. "Neposkytl jsi nám mnoho údajů o tom, co se tu vlastně děje. Učinil jsem několik pokusů, chtěl jsem se dozvědět, co se přihodilo, ale mám jen chabou představu o tom, jak past funguje."

"Na co jsi přišel?"

Pug svraštil obočí. "Zdá se, že zaklínadlo převrátilo čas v poli, které nás obklopuje. Dokud se nacházíme v tomto poli, jsme vystaveni jeho účinku a není v naší moci ho změnit. Jsme unášeni i se Zahradou volným tempem proti toku času." V jeho hlase zřetelně zaznívala beznaděj. "Macrosi, máme spoustu ovoce a ořechů, ale Ryath má hlad. Ulovila sice nějaká malá zvířata, dokonce se jí podařilo sníst trochu ořechů, ale dlouho tak nevydrží. Zanedlouho spořádá všechnu zvěř a pak bude hladovět."

Macros se podíval na dřímajícího draka, jenž si takto šetřil síly. "Nu, musíme se odsud tedy dostat, a to znamená využít všech prostředků."

"Jak?" zajímalo Tomase.

"Bude to obtížné, ale předpokládám, že budete souhlasit." Přinutil se k úsměvu. Do jeho výrazu se vrátila část staré sebejistoty, která z něj přímo vyzařovala v dobách, kdy jej oba poznali. "Každá léčka má své slabiny. Dokonce i v podstatě něčeho tak primitivního, jako je kámen puštěný na zem, je obsažena chyba – kámen může svůj cíl minout. Myslím, že jsem přišel na nedostatek naší pasti."

Pug podotkl: "To by bylo zajímavé zpestření. Napadlo mě asi tucet řešení, ale musel bych uniknout z časového pole pasti. Ryath se mě pokoušela odsud odnést, ale nepodařilo se nám to. A nevymyslel jsem nic, čím bychom zastavili náš zpětný pohyb v čase zevnitř."

"Vtip je v tom, milý Pugu, že nesmíme náš pohyb zastavit, ale naopak urychlit. Musíme plout rychleji a rychleji, tak rychle, jak se nikomu dosud ani nesnilo."

"Ale proč?" podivil se Tomas. "To bychom se od střetnutí jen vzdalovali. Co tím získáme?"

"Přemýšlej, Milambere ze Shromáždění," použil Macros Pugovo tsuranské jméno. "Když se dostaneme dost daleko..."

Pug chvíli neodpovídal, ale potom konečně pochopil. "Vrátíme se na začátek času."

"A dřív... kdy čas ještě neexistoval a neměl žádný význam."

"Je to vůbec možné?" vydechl Pug.

Macros pokrčil rameny. "Nevím, ale protože nejsem schopen přijít na nic jiného, rád bych to zkusil. Budu potřebovat tvou pomoc. Vím, jak na to, ale chybí mi síla."

"Pověz mi, co mám dělat."

Macros Pugovi pokynul, aby se posadil, a sám si dřepl naproti němu. Tomas stál za svým přítelem a se zájmem oba mágy pozoroval. Macros natáhl ruce a položil je Pugovi na hlavu. "Nechť mé vědomosti přejdou na tebe."

Pug pocítil, že se jeho mysl plní představami...

... a vesmír, jak ho znal, se zachvěl. Jen jedinkrát zatím zakusil tento pocit panoramatického uvědomění, tehdy, když stál na věži Zkoušky a vstupoval do stavu Ctihodného. Nyní je však pozorovatel zralejší a vědoucnější, chápe mnohem víc z toho, co vidí: symetrii, řád, udivující velkolepost. Vše kolem něj se otáčí, propojené navzájem podle jakéhosi plánu, který není s to obsáhnout. Zmocňuje se jej směsice úžasu a úcty.

Rozšíří svůj vnitřní zrak a znovu je ohromen zázraky vesmíru. Opět proplouvá mezi hvězdami a vnímá tajemné siločáry svazující všechny objekty v prostoru. Odhaluje

jemné škubání a seznává, že se zvenčí cosi pokouší proniknout do tohoto kosmu. Je to skrz naskrz zlé, je to jako rakovina ohrožující jeho vnitřní uspořádání. Je to temnota, černá pavučina obalující svět. Je to Nepřítel. Je však slabý a opatrný. Zvažuje jeho podstatu, ta se však vymyká zdravému rozumu. Pohybuje se nazpět v čase.

Pozoruje Zahradu. Vidí sám sebe sedícího před mágem i svého přítele z dětství, který stojí za ním. Ví, co musí učinit. Proud času kolem Zahrady je neměnný, plyne v souladu s obvyklým rytmem prostoročasu kolem, ale naopak. Každou vteřinu se Zahrada vrátí o vteřinu zpět.

Jeho mysl se vzepne a nalezne klíč k tomuto toku. Pod dotekem vědomí je stejně skutečný, jako je pro ruku hmotný kámen. Osahává jej a cítí tep vesmíru, tajemství ilusorního rozměru. Vidí a ví. Rozumí mu a dokáže jej ovlivňovat; teď už s každou vteřinou ve vesmíru uplynou v Zahradě dvě. Zakouší odtažitou radost, neboť se mu právě podařilo něco, co ještě před okamžikem považoval za nesplnitelný úkol pro smrtelného mága. Potlačí pýchu a soustředí se na své poslání. Opět se proudu dotkne a každou skutečnou vteřinu se Tomas, Macros a on sám vrátí v čase o čtyři. Znovu a znovu opakuje stejný proces a již se s každou hodinou, o níž zestárne vesmír, posunou opačným směrem o celý den. Znovu, a ze dne jsou dva dny, pak čtyři a potom více než týden. Potřetí a za hodinu uplyne měsíc. Ještě a ještě a zanedlouho se s jednou hodinou vrátí o rok. Zastaví se a vyšle své vědomí.

Jeho mysl se vznese vesmírem jako orel na svých křídlech a prolétá mezi hvězdami, připomínajíc mocného hrdého ptáka klouzajícího nad štíty Šedých Věží. Prohlíží si dobře známou nazelenalou hvězdu a v okamžiku pochopí. Nachází se opět na Kelewanu a objevuje domněle ztracené umění eldarů. Posunuli se v čase o rok zpět. S hbitostí myšlenky vrátí své vědomí do vlastního tady a teď.

Znovu ovlivní běh času a nyní za hodinu uplynou dva roky, pak čtyři, osm, šestnáct. Opět ustane a pozoruje vesmír.

Hvězdy se otáčejí přesně, jak mají, řítí se po svých drahách prostorem tak nesmírným, že jejich omračující rychlost vypadá sotva jako ploužení. Ale na onom pohybu je přece cosi v nepořádku, je převrácený; stálice putují opačným směrem.

Uvažuje a znovu se dotkne rozměru času. Ovládl tuto schopnost a dosáhl v ní skutečného mistrovství. Umění, o němž sní ten nejdomýšlivější člen Shromáždění, je v porovnání s ní ničím. Nyní si je jist vlastní silou a pozměňuje čas s neskutečnou lehkostí. Hlavou mu kmitne divoká myšlenka: jednám jako bůh!

Vzápětí se ozvou léta výcviku přinášející varování: střez se pýchy! Pamatuj, nejsi víc než pouhý smrtelník, a první povinností je sloužit Říši. Učitelé ve Shromáždění odvedli dobrou práci. Nevšímá si opojení vlastní mocí, nalézá své wal, onen tajemný střed bytí, a opět upravuje tok času. Za vteřinu ve skutečném vesmíru uběhne rok. Zas a zase působí na časovou past nepřítele a urychluje její let nad očekávání těch, kteří ji sestrojili. Nyní s každou vteřinou mine celé desetiletí a on si uvědomuje, že se ocitl v době před svým narozením. Za okamžik, který člověk potřebuje k jednomu nadechnutí, se přesune zpět do epochy, kdy děd vévody Borrice dobyl Crydee. Způsobí další skok a Království se teď rozprostírá pouze na polovině své budoucí plochy, západní hranice představuje panství barona z Temných Slatí. Ještě dvakrát zasáhne do běhu času a národy náležející do jeho doby jsou pouhým seskupením vesnic, obývaným lidmi prostšími, než budou jejich potomci, kteří dají vzniknout slavným a vzkvétajícím zemím. Znovu a znovu působí jeho magie.

Potom se vesmír otřese. Samotná materie reality se trhá.

Kolem vybuchnou energie, jež není možné pochopit a obsáhnout, šíří se nebezpečí nad jiné vážnější a on...

Pug otevřel oči. Cítil podivné vymknutí prostoru a jeho zrak chvilku nepřítomně bloudil. Tomas k němu přistoupil a zeptal se: "Jsi v pořádku?"

Pug zamrkal a vykoktal: "Něco tam venku... se změnilo."

Tomas vzhlédl k obloze. "Něco se děje."

Macros sledoval nebesa. Klenbou zběsile vířily zvláštní blesky a proudy energie a hvězdy se na svých trasách kymácely. "Když se budeme dívat, zjistíme, že se za čas vše uklidní. Vzpomeňte si, sledujeme to od konce k začátku."

"Sledujeme co?" zajímalo Puga.

Odpověděl mu Tomas: "Války Chaosu." V očích měl štvaný výraz, jako kdyby se jej to, co se přihodilo, hluboce a nečekaně dotklo. Ale zachoval kamennou tvář a dál pozoroval pomatené běsy nad hlavou.

Macros kývl. Vstal a ukázal nahoru. "Podívejte, už se vracíme do doby před válkami Chaosu, před Dny hněvu šílených bohů, před Čas, kdy umíraly hvězdy – bozi vědí, jaká rozmanitá jména jim živé bytosti v mýtech a pověstech ještě daly."

Pug zavřel oči. Měl dojem, že jeho mysl je chladná a otupělá, a v hlavě mu tepala dutá bolest.

Macros prohlásil: "Zdá se, že se pohybujeme zpět časem rychlostí tří čtyř set let za vteřinu." Pug přisvědčil. "Takže za každé tři vteřiny uplyne tisíciletí." Macros chvilku počítal. "To je dobrý začátek."

"Začátek?" podivil se Pug. "Jak rychle se musíme vracet?"

"Podle mého odhadu budeme putovat miliardy let. Při tempu tisíc let za vteřinu by nám cesta ke vzniku trvala celý život. A kdoví jestli. To nám nestačí."

Pug souhlasil, byl sice vyčerpaný, ale opět zavřel víčka. Tomas obrátil hlavu k nebi. Hvězdy se nyní zřetelně přesouvaly, ačkoli vzhledem ke vzdálenostem stále pomalu. Přesto byl pohled byť na zvolna se pohybující hvězdy svým způsobem znepokojivý. Pojednou se jejich míhání poněkud zrychlilo a zanedlouho se ještě zintenzivnilo. Nato se Pugův duch zase ocitl v Zahradě.

"Vytvořil jsem další zaklínadlo v samotné struktuře pasti. Přesun se každou minutu dvakrát uspíší i bez mého zásahu. Teď za vteřinu překonáme dva tisíce let. Za minutu to budou čtyři tisíce. Potom osm, šestnáct, a tak dále."

Macros se zatvářil spokojeně. "Skvělé. Tím jsme získali několik hodin."

"Pak tedy mám dojem, že je čas na pár otázek," podotkl Tomas.

Macros se usmál a jeho pronikavé černé oči se na Tomase upřeně zahleděly. "Chceš spíš říct, že máš dojem, že je čas na pár odpovědí."

"Ano, přesně to mám na mysli. Před lety jsi mě přinutil zradit mírové jednání s Tsurany a téže noci jsi mi také prozradil, že jsi tvůrcem mého současného bytí. Podle svých slov jsi mi dal všechno. Všude, kam se podívám, vidím tvou práci. Chci vědět víc, Macrosi."

Macros se znovu posadil. "No dobře. Když máme volno, tak proč ne? Dospěli jsme v tomto dramatu k bodu, kdy vám už poznání neuškodí. Co chcete vědět?" Přejel pohledem z Tomase na Puga.

Pug se ohlédl po svém příteli a pak se jeho zrak setkal s čarodějovým. "Kdo jsi?"

* * *

"Já?" Zdálo se, že dotaz Macrose pobavil. "Jsem... kdo vlastně jsem?" položil sám sobě řečnickou otázku. "Měl

jsem tolik jmen, že už si všechny ani nepamatuji." Povzdechl si a oči se mu zastřely vzpomínkami. "Ale to, které jsem dostal, když jsem přišel na svět, by se do řeči Království překládalo prostě jako Sokol." S úsměvem pokračoval. "Národ mé matky byl trochu primitivní." Zamyslel se. "Netuším, kde bych měl začít.

Snad u místa a času mého zrození.

Na vzdálené planetě kdysi existovala rozlehlá říše, v době největšího rozkvětu byla srovnatelná s Velkou Keshí, dokonce i s Tsuranuanni. Ta země nikterak nevynikala – chyběli jí umělci, filosofové i vůdci a géniové. Za dlouhá staletí se tu a tam nějaký objevil, ale bylo jich příliš málo. Přesto přežívala. Jedna věc ovšem stojí za zmínku, panoval v ní mír.

Můj otec byl kupcem, v mnoha ohledech nezajímavým, snad kromě toho, že byl šetrný a vlastnil směnky od mnoha důležitých mužů ve společenství. Vyprávím vám to proto, abyste pochopili, že můj otec nebyl hrdina, o němž se zpívají balady.

Byl to nanejvýš nepozoruhodný obyčejný člověk.

Pak se v kraji, odkud pocházel můj otec, objevil jiný obyčejný muž, který však měl schopnost řečnit o magii a protivný zvyk nutit lidi přemýšlet. Kladl otázky, jež mocným naháněly strach, protože i když se choval mírumilovně, shromažďoval kolem sebe následovníky. Někteří z nich byli rázní a nebezpeční. Takže ho vládci falešně obvinili a postavili před uzavřený tribunál, kde nikdo nepozdvihl svůj hlas na jeho obhajobu. Odsoudili jej za zradu, což byla očividně lež, a nařídili popravu.

Poprava měla být veřejná, tak se to v těch dobách praktikovalo. Přišla se podívat spousta lidí včetně mého otce. Ten ubohý zaostalý kupec se tam setkal s nějakými vysoce postavenými krajany, a aby své pány – kteří mu

dlužili peníze – potěšil, účastnil se hloupého pokřikování a ztrapňoval odsouzence na jeho poslední cestě.

Z jakéhosi důvodu, ať už za to mohl vrtošivý osud nebo se bohové chtěli pobavit, odsouzený se zastavil právě před mým otcem. Ze všech, kteří ho ponižovali a trápili, upřel oči zrovna na tohoto prostého obchodníka. Možná ten muž byl mág, možná se jednalo pouze o kletbu umírajícího. Ale zkrátka z těch všech lidí přítomných popravě proklel právě mého otce. Byla to podivná kletba, kterou můj otec považoval za blouznění člověka, jenž zešílel hrůzou, a brzy na ni zapomněl.

Ale ten muž zemřel a léta plynula. Můj otec si uvědomil, že nestárne. Jeho sousedům a ostatním kupcům se prohlubovaly vrásky, ale můj otec vypadal pořád stejně – jako čtyřicátník.

Když už byl rozdíl příliš nápadný, otec opustil svůj rodný kraj dřív, než jej nařkli ze spolčení s temnými silami. Roky cestoval. Zprvu využíval času pro dobrý účel, stal se z něj moudrý učenec. Potom teprve odhalil pravou tvář oné kletby. Přihodila se mu vážná nehoda, která jej téměř na rok upoutala na lůžko. Zjistil, že se mu smrt vyhýbá. I kdyby byl smrtelně raněn, vyléčil by se.

Začal toužit po vykoupení a chtěl ukončit nekonečné dny. Vrátil se do rodného kraje, aby se dozvěděl něco víc o muži, jenž jej proklel.

Vypátral, že pravdu o něm opředly mýty a vedou se o něm náboženské spory. Někteří na něj nahlíželi jako na šarlatána, jiní ho považovali za posla bohů, nemnozí za boha samého a další za démona zvěstujícího prokletí. Debata vyústila v napětí a boje uvnitř říše. Náboženské války nikdy nejsou pěkné. Ale část příběhu přece jen vyplula na povrch. Prý existovaly tři magické pozůstatky po mrtvém muži, které měly moc léčit, přinášet mír a, což jej zajímalo nejvíc, rušit kletby. Pokud si pamatuji, byla to

kouzelná hůlka, plášť a pohár. Otec je neprodleně začal hledat.

Minula staletí a otec konečně dorazil na odlehlé malé místo na hranici říše, kde, jak se předpokládalo, se měl nalézat poslední ze tří kouzelných předmětů – druhé dva prý byly nenávratně ztraceny. Říše se rozpadala, tak jako vždycky všechno, a tato země připomínala džungli. Cestou jej napadli briganti, těžce jej zranili a ponechali osudu. On však samozřejmě nezemřel, němě se svíjel v agónii a čekal na uzdravení.

Našla jej žena. Její manžel skonal při rybářské nehodě a zanechal ji bez prostředků. Můj otec pocházel ze starobylého kulturního národa, ale krajané mé matky, říkali si Lidé ještěra, žili skoro jako divoši. Vdovám se vyhýbali, protože každý, kdo jí pomohl, za ni přebíral odpovědnost. Takže tato žena s téměř žádným majetkem mého otce uzdravila a pak s ním sdílela lože. Neměla vlastního muže a můj otec byl tehdy jistě světaznalý a možná i významný člověk. Zkrátka a dobře, byl jsem počat.

Otec prozradil mé matce svůj záměr, ale ona předstírala, že o relikvii, kterou hledal, nic neví, ačkoli se jednalo o dobře známou pověst, kterou si předávala pokolení i v této pustině. Myslím si, že si prostě přála udržet svého druhého manžela doma.

Takže nějaký čas zůstal otec s matkou. Náboženství lidu mého otce tvrdilo, že děti dědí hříchy otců, ale ať tomu je jakkoli, nesu si ten odkaz s sebou. Otec tam vydržel dost dlouho na to, aby mě naučil své řeči a dějinám a předal mi zlomky svých znalostí čtení a psaní. Pak do naší země dospěly zvěsti, náznaky, kde najít ztracený pozůstatek, a otec se znovu vypravil za svým posláním. Přeplul velký oceán na západě a už jsem ho nikdy nespatřil. Podle toho, co vím, stále hledá. Takže mě matka vzala a vrátili jsme se do její rodné vesnice.

Má matka měla syna a žádné rozumné vysvětlení, kde k němu přišla. Vesničané potřebovali příběh, takže si vymyslela nesmysl o tom, že obcovala s démonem. Díky otcovu učení jsem byl daleko vzdělanější než jejich nejmoudřejší stařešina a proto tomu uvěřili.

Stručně řečeno, matka získala ve vesnici jistý vliv. Stala se věštkyní, ačkoli její schopnosti by se spíš daly označit za kejklířství než nějaké skutečné proroctví. Ale já, nu, začal jsem mít vize už jako dítě.

Opustil jsem matku, když mi bylo čtrnáct. Zamířil jsem k prastarému řádu kněží, do země, která mi tehdy připadala strašně vzdálená. Ve skutečnosti to bylo skoro za humny ve srovnání s cestami, jež jsem podnikl později. Vychovávali mě a předali mi vymírající vědomosti. Když jsem byl do bratrstva přijat, můj duch se rozletěl.

Vzali mě... někam. Promluvila ke mně jakási mocnost, možná sami bohové. Byl jsem vybrán, jeden z nespočtu lidí, vhodná nádoba pro uložení vzácného umění a tajemných sil. Ale za moc, kterou jsem mohl získat, jsem měl zaplatit. Dali mi možnost volby. Mohl jsem zůstat prostým omílačem modliteb, bez většího významu v řádu věcí, ale žil bych bezpečným a spokojeným životem, nebo jsem se mohl naučit skutečnému magickému umění. Bylo však zřejmé, že na této pouti mě čeká bolest a nebezpečí. Váhal jsem, ale přestože jsem snil o mírumilovném klidu mezi zdmi kláštera, touha po získání znalostí byla příliš silná, než abych odolal. Zvolil jsem moc, ale cena byla dvojnásobná. Byl jsem zatracen stejně jako můj otec, odsouzen k životu bez naděje na smrt, a navíc jsem měl onen dar – nebo prokletí – nahlížet do budoucnosti. Protože jsem potřeboval vědět, abych mohl sehrát svou úlohu, poznání ke mně přišlo samo. A od toho dne se můj život odvíjel podle toho, co jsem viděl před sebou. Mým osudem je sloužit silám, které se snaží vnést do vesmíru

zdravý rozum a pořádek a jimž vzdorují stejně mocní nositelé zkázy."

Macros se opřel. "Zkrátka a dobře, jsem muž, který zdědil kletbu a získal talent."

Pug pokývl. "Myslím, že rozumím. Považovali jsme tě za někoho, kdo stojí za jakousi temnou hrou, ale pravda je taková, že jsi v celém souboji tím největším pěšcem."

Macros přisvědčil. "Mně samotnému chyběla svobodná vůle, nebo jsem aspoň neměl dost odvahy postavit se tomu, co bylo předurčeno. Ode dne, kdy jsem odešel z kněžského řádu, jsem věděl, že budu žít staletí a mnohokrát budu nucen ovlivnit životy jiných z důvodů, které teprve teď začínám chápat."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Tomas.

Macros se rozhlédl kolem sebe. "Pokud bude vše postupovat tak, jak předpokládám, staneme se svědky věcí, které žádný smrtelník ve vesmíru, a dokonce ani bohové, nespatřil. Přežijeme-li, nějakou dobu nám potrvá, než se vrátíme domů.

Teď jsem však unaven, stejně jako Pug. Asi se trochu prospím.

Probuď mě."

"Kdy?" zajímal se Tomas.

Macros se záhadně usmál. "To poznáš."

"Macrosi!"

Macros rozlepil víčka a podíval se směrem, kterým Tomas ukazoval. Protáhl se a vstal. "Ano, je čas."

Pug se také probral a udiveně vyvalil oči. Nad nimi se řítily hvězdy nazpátek po svých dráhách. Čas letěl jako splašený proti obvyklému toku a obloha zářila plamennou nádherou. Zběsilé proudy energií vybuchovaly v pestrobarevných jazycích. Světlo bylo soustředěnější a všechno se sbíhalo k sobě. Ve středu se chvěla naprostá

prázdnota. Vypadalo to, jako kdyby se hnali dlouhým mihotajícím a jasně ozářeným tunelem k té nejčernější díře, jakou si lze představit.

"To by mohlo být zajímavé," poznamenal čaroděj. "Vím, že to budete považovat za úchylku, ale mně připadá neuvěřitelně vzrušující, že nevím, co nás čeká. Vlastně ne, vím, co se asi stane, ale neviděl jsem to."

"To je hezké, ale co to je?" naléhal Pug.

"Počátek, Pugu." Zatímco mluvil, hmota kolem nich se ve víru valila rychleji a rychleji k absolutní temnotě. Barvy se smísily v čisté bílé světlo tak jasné, že téměř oslepovalo.

"Podívejte se za sebe!" zvolal Tomas.

Učinili tak a spatřili, že tam, kde býval vesmír, se nyní rozlévala šeď meziprostoru. Macros radostně zatleskal. "Překrásné! Je to přesně tak, jak jsem myslel. Dostaneme se z té pasti, přátelé moji. Blížíme se k místu, kde čas nemá žádný význam. Sledujte!"

V závěrečném ohromujícím a majestátním záblesku se vše zhroutilo do sebe, jako kdyby celý vesmír polkla ústa černé nicoty. Macros přikázal: "Pugu, zastav náš let dřív, než nás to vtáhne." Pug zavřel oči a vyplnil Macrosovo přání. Poslední částečky šílenou rychlostí pohltila obrovitá věc před nimi. Všechno zmizelo. Vtom si Pug přitiskl ruce na spánky a vykřikl bolestí.

Macros s Tomasem se k němu vrhli. Pugovi se podlomila kolena, takže mu pomohli posadit se. Po chvíli ze sebe vypravil: "Jsem v pořádku." Tvář měl popelavou a na čele se mu leskly krůpěje potu. "To jen když časová past přestala existovat, zaklínadlo, které ji urychlovalo, skončilo. Bolelo to."

Macros se zatvářil omluvně. "Je mi to líto. Měl jsem to tušit." Téměř sám k sobě pak dodal: "Ale jen málo z toho, co známe, má tady nějakou platnost."

Mág ukázal nahoru, kde se vznášela ohromná dokonalá černota. Zdálo se, že se ohýbá podél nekonečné linie táhnoucí se mimo schopnost vnímání. Zahrada a město Věčnosti se pohupovalo na rozmezí temné nicoty a šedého trhlinového rozměru.

"Úchvatné," vydechl Macros. "Teď víme, že město opravdu existuje mimo prostor a řád vesmíru." Pozoroval nezměrný objekt nad hlavou a v duchu počítal. "Mám dojem, že je čas, vezmeme-li do úvahy, kdy bylo zrušeno Pugovo zaklínadlo."

"Co je to?" tázal se Tomas a ukazoval na neskutečně černý kotouč rýsující se na sivém pozadí.

"Veškerá hmota vesmíru, Tomasi," odpověděl mág. "Základní pralátka, z níž všechno vzniklo. Je to všechno, s výjimkou tohoto malého kousku země, na kterém stojíme, a města samého. Je tam toho tolik, že čas a vzdálenost nemají smysl. Jsme od povrchu té věci milionkrát dál, než je Midkemia od svého slunce, ale podívej se, jak nám připadá obrovská, zakrývá téměř polovinu oblohy. Je nemožné ji rozumem obsáhnout. Ani světlo z ní nemůže uniknout, protože ještě nebylo stvořeno. Ocitli jsme se před časem, před začátkem. Budeme svědky vzniku všeho, co známe. Ryath, připoj se k nám!" Drak se probral ze strnulosti a protáhl se. Přiblížil se k trojici mužů a postavil se za ně. Macros je nabádal: "Dívejte se dál."

Zvedli hlavy a sledovali absolutní tmu. Několik minut se nic nedělo. Rozhostilo se naprosté ticho, jako kdyby se v Zahradě nepohnul ani lísteček. Pozorovatelé si velmi ostře uvědomovali vlastní bytí, cítili vše v souladu s rytmem jejich srdcí a krve, jež jim kolovala v žilách. Ale neslyšeli nic než svůj dech. Potom zazněl ten tón.

Všichni byli přeneseni, aniž by sami učinili jediný krok. Naplnil je pocit radosti, hluboký prožitek dokonalé správnosti a strašlivé krásy zaplavil jejich duše. Znělo to

jako hudba, jako prostá bezchybná melodie, již spíš cítili, než slyšeli. Viděli barvy sytější než samotný pigment, přestože před jejich očima stále visela jen černočerná prázdnota. Zdálo se jim, že je drtí tíže nepopsatelného úžasu a hrůzy. Chviličku si každý z nich připadal tak bezvýznamný a nicotný, že je přepadlo zoufalství a osamělost, a přece všichni v témže krystalickém okamžiku zažívali velikost, neboť se jich dotklo cosi tak nesmírně nádherného, že jim vyhrkly slzy radosti a beze studu jim kanuly po lících.

Nebylo možno dosáhnout uvědomění a pochopení. Byl to pouhý zákmit, jako kdyby se po povrchu onoho prázdna rozběhly myriády siločar, ale zmizely tak rychle, že si přihlížející nestačili jejich přítomnost uvědomit. V jedné chvíli bylo vše temné a beztvaré a v příští se napříč majestátním vakuem rozprostřelo krajkoví nespočtu zářících linií a oblohou se rozlilo světlo ohromující svou čistotou a silou. Museli od tohoto oslepujícího výjevu na okamžik odvrátit zrak. Zableskl se třpyt nesmírných energií, týž, který zahlédli již dříve, nyní se však řinul směrem ven. Puga i jeho společníky prostoupil zvláštní pocit naplnění, jako kdyby to, čeho se stali svědky, bylo ukončeno. Stále plakali štěstím nad neposkvrněnou krásou celé události.

"Macrosi, co to bylo?" zeptal se Tomas tiše, omámen směsicí úcty a strachu.

"Ruka boží," zašeptal čaroděj s očima vykulenýma úžasem. "Prvotní zásah. Prapříčina. Prvopočátek. Nevím, jak to mám pojmenovat. Vím jen tolik: v jednom okamžiku není nic a v druhém existuje všechno. Je to první tajemství a i teď, když jsem to viděl, nehodlám předstírat, že mu rozumím." Hlasitě a vesele se zasmál a roztančil se.

Pug s Tomasem si vyměnili tázavé pohledy a Macros si všiml, že jej bedlivě zkoumají. S výrazem upřímného

pobavení vysvětlil: "Právě mě napadlo, že možná existuje víc než jeden důvod, proč jsme tady." Když z jejich tváří vyčetl nepochopení, dodal: "Nedokážu si představit nikoho, kdo by nebyl marnivý, dokonce ani boha ne. Kdybych já byl Prapříčinou, přál bych si, aby takovému představení někdo přihlížel."

Pug i Tomas se rozesmáli. Macros dál skotačil a broukal si veselý popěvek. "Bohové, miluji otázky, na které neumím odpovědět. Činí to věci zajímavějšími i po tolika letech." Macros přestal tančit a obličej se mu zkrabatil soustředěním.

Po chvíli prohlásil: "Vrátila se mi část moci."

Pug potlačil smích. "Část?"

"Dost na to, abych mohl účinně ovlivňovat tvé schopnosti, kdyby bylo potřeba." Maličko záludně přikývl. "A navíc i něco přidat."

Pug zvrátil hlavu a pozoroval spanilost nově zrozeného vesmíru rozprostírajícího se po obloze. "V porovnání s tímhle se zdají všechny naše starosti malicherné."

"Nu, třeba jsou," přitakal mág, jemuž se znovu vracelo obvyklé chování. "Ale na tvém světě je pár lidí, kteří to mohou cítit jinak, zatímco sledují Murmandamovo vojsko valící se na Království. Možná je to malá planeta, ale jediná, kterou mají."

Pug, aniž by si uvědomoval jak, náhle věděl, že se pohybují v čase dopředu.

"Vymanili jsme se z časové pasti," potvrdil Macros.

Pug seděl v němém údivu. Když před jeho očima vyvstal Počátek, něco pocítil. Teď si byl znenadání jist. Podíval se na Macrose a řekl: "Jsem jako ty."

Macros přikývl a ve tváři se mu zračila vroucí náklonnost. "Ano, Pugu, jsi jako já. Netuším, jaký osud tě čeká, ale lišíš se od ostatních. Nesleduješ ani nižší, ani vyšší stezku. Jsi mágem a uvědomuješ si, že nejsou žádné

cesty, jen magie. A magii omezují pouze omezení lidského nadání."

"Vidíš do budoucnosti?" zajímal se Tomas.

"Ne, toho jsem ušetřen."

Macros jej lehounce pokáral. "Podívej, mít moc není zase takové neštěstí. Ve srovnání s jinými je to jen malá moc, přesto však moc, s níž je třeba počítat. Nyní musíme uniknout." Pozoroval zběsilost nad hlavou, kde do prostoru proudila pralátka a její vířivý rej propůjčoval nebesům omračující půvab. Kolem letěly zelené a modré jazyky plynů, rudé kotouče ohnivé nádhery, žluté a bílé pruhy světla, vytlačovaly šeď meziprostoru a rozšiřovaly hranice nicoty.

Náhle Macros zvedl ruku s nataženým ukazováčkem. "Tam!"

Sledovali jeho ruku a spatřili cosi, co připomínalo tenoučkou stužku, jež se táhla od nich a mizela ve vzdáleném prostoru. "Tam se musíme vypravit. Pospěšte si, nasedněte a Ryath nás tam odnese. Rychle, rychle." Usadili se na dračím hřbetě. Ryath byla sice zesláblá hladem, na tento úkol jí však síly zbývaly. Vznesla se k nebesům a znenadání se řítili sivým meziprostorem. Potom znovu vstoupili do normálního vesmíru a ocitli se nad úzkým proužkem hmoty.

Macros sani přikázal, aby setrvala na místě, a Tomas je spustil na stezku. Stanuli na žlutobílé pěšině, lemované řadou mihotavých stříbřitých obdélníků, vzdálených od sebe asi padesát stop. Pug pohlédl na dvacet stop širokou cestu a vyjádřil své obavy. "Macrosi, my tu můžeme stát, ale co Ryath?"

Mág zvedl hlavu a vychrlil: "Ryath, máme málo času. Skryté umění. Buď budeš Pugovi a Tomasovi důvěřovat a odhalíš je, nebo zahyneš, abys uchovala tajemství svého

druhu. Přimlouvám se za důvěru. Musíš se rozhodnout, ale rychle."

Drak přimhouřil veliké rubínové oči a chvilku si čaroděje měřil. "Můj otec byl tedy tolik velkorysý, že se podělil o zapovězené znalosti s člověkem?"

"Vím vše, protože mě kdysi považoval za přítele."

Ryath upřela zrak na Tomase a na Puga. "Žádám od tebe a tvého druha přísahu, Valheru. Nikdy nevyzradíte to, čeho se stanete svědky."

"Na svůj život," slíbil Tomas.

Pug se připojil. "Přísahám."

Draka obklopilo zlaté mihotání, zprvu slabé, ale čím dál tím zřetelnější. Světlo sílilo, až působilo bolest, když se do něj dívali. Zakrátko zahalilo všechny podrobnosti Ryathina těla. Potom se její obrysy pohnuly; tály, rozplývaly se a smršťovaly, zatímco klesala na stezku. Rychle se zmenšovala a zmenšovala, dokud nebyla stejně vysoká jako člověk. Záře zmizela a na drakově místě se objevila překrásná žena se zlatorudými vlasy a modrýma očima. Její neoděná postava byla ztělesněním dokonalosti.

Pug zvolal: "Ona mění vzezření!"

Ryath k nim přistoupila a melodickým hlasem prohlásila: "Lidé netuší, že mezi ně můžeme přicházet a odcházet, jak se nám zlíbí. Toto umění ovládají pouze velcí draci. Proto si také lidé myslí, že náš druh vymřel. Raději se před nimi ukazujeme v této podobě."

"Přestože oceňuji takovou spanilost," ozval se Tomas, "měli bychom jí obstarat nějaké šaty, jinak způsobí hotové pozdvižení, až se vrátíme domů."

Ryath pozvedla roztomilou bílou ručku a v mžiku byla oděna v žlutozlaté cestovní šaty. "Mohu se sama obléci podle svého přání, Valheru. Mé umění je mocnější, než předpokládáš."

"To je pravda," potvrdil Macros. "Když jsem žil s Rhuaghem, naučil mě magii, jakou žádní smrtelníci neznají. Nikdy nepodceňuj rozsah Ryathiných schopností. Dovede se bránit lépe než jen tesáky, ohněm a drápy."

Pug krásku pozoroval a pouze s obtížemi si dokázal představit, že se ještě před chviličkou tyčila nad střechy domů. Upřeně se na Macrose podíval. "Gathis kdysi řekl, že si stále stěžuješ na to, že je tolik věcí ke studiu a příliš málo času na učení. Mám dojem, že tomu začínám rozumět."

Macros se usmál. "Pak jsi tedy skutečně zahájil skutečnou výuku, Pugu." Rozhlédl se kolem s téměř triumfálním výrazem ve tváři a s jiskrou v oku.

"Co se děje?" zajímal se Pug.

"Chytili jsme se do pasti a neměli jsme skoro žádnou naději na vítězství. Stále nám hrozí, že selžeme, Pugu, teď se však alespoň můžeme snažit – a máme malou šanci, že se nám to podaří. Pojďte, máme před sebou dlouhou cestu."

Mág je vedl po stezce kolem chvějících se čtyřúhelníků. Mezi nimi se vzdalovaly nově stvořené hvězdy. Kolem nich se pomalu rozlévala šeď meziprostoru. "Macrosi," otázal se Pug, "kde to jsme?"

"Je to to nejpodivnější místo ze všech, dokonce i ve srovnání s městem Věčnosti. Říká se mu Vesmírný sál, Hvězdná alej, Přístupová cesta nebo – nejčastěji – Dvorana světů. Pro většinu z těch, kteří tudy procházejí, je to prostě Dvorana.

Máme spoustu času na povídání. Vrátíme se na Midkemii. Ale nejprve vám musím prozradit několik věcí."

"Jako například?" chtěl vědět Tomas.

"Jako například pravou podstatu Nepřítele," odpověděl Pug.

"Ano, přesně tak," přisvědčil Macros. "Šetřil jsem tě do poslední chvíle, protože proč tě zbytečně zatěžovat v případě, že bychom se nevyprostili z té pasti. Ale teď se musíš připravit na závěrečné střetnutí, takže je třeba poznat celou pravdu."

Oba mágové pohlédli na Tomase, jenž se tvářil nechápavě. "Nevím, co tím míníš."

"Většina tvého minulého života ti zatím zůstala utajena, Tomasi. Je na čase zvednout stavidla a osvěžit tvou paměť."

Zastavil se a natáhl ruku. Vyřkl neznámé slovo a zakryl Tomasovi oči. Tomas ztuhl a pocítil, jak se mu navracejí vzpomínky.

Svět obíhal prázdným prostorem kolem horké životadárné hvězdy. Na planetě vzkvétal mnohotvárný život. Světu vládly dvě bytosti a každá měla svůj úkol. Rathar sbírala množství vlákének bytí a síly a s péčí z nich spřádala složité mřížoví Řádu, tvořící jediné mocné spletené lano. Naproti Rathar stál druhý, Mythar, který svíral provaz a se strašlivou svévolnou zuřivostí jej trhal na kusy. Cáry poletovaly v Chaosu, dokud je Rathar opět nezachytila a znovu nesvinula. Oba jednali tak, jak jim přikazovala jejich povaha, a nic jiného je nezajímalo. Nazývali se Slepí bohové Počátku. Taková byla tvář mladého vesmíru. Během nekonečného procesu však Rathar některá vlákna unikla a spadla na půdu světa pode dvěma bohy. Z nich povstal největší zázrak magie stvoření – život.

Ashen-Shugara vytáhly z matčina lůna nešetrné ruce peklomoří porodní báby. Hali-Marmora tasila meč a přeťala pupeční šňůru, která k ní syna poutala. Tvář měla pobledlou porodní bolestí. "To je to poslední, co ode mě dostaneš bez boje," zavrčela. Peklomorka se rozběhla s

novorozeným Valheruem v náručí a předala jej elfovi, jenž čekal před sálem vytesaným v nitru hory.

Elf znal svou povinnost. Žádný Valheru nežil bez vlastního přičinění. Tak to chodilo. Elf nesl tiché děcko, které od příchodu na svět nevydalo ani hlásek. Narodilo se bdělé, maličké, ale nikoli bezmocné.

Elf dospěl k místu, které předem vybral, a položil miminko na vrchol skály. Vystavil je zapadajícímu slunci neoděné a nechráněné.

Malý Ashen-Shugar pozoroval okolí a minutu po minutě si je víc a víc uvědomoval. V mysli mu vyvstávala jména a vztahy. Přiblížil se k němu mrchožrout a chtěl jej očichávat, ale drobný Valheru vydal mentální vzteklý křik a zahnal jej na útěk.

K večeru se vysoko nad hlavou objevil tvor plachtící na širokých křídlech. Díval se na stvoření na skále a přemítal, zda se jedná o potravu. Zakroužil a snesl se níž. Pojednou jej dítě přivolalo.

Ashen-Shugar sledoval obrovitého orla vznášejícího se nad ním a věděl, že mu může rozkazovat. Primitivními představami mu nařídil přistát a potom jej vyslal na lov. Během několika minut se pták vrátil s mrskající se říční rybou, dvakrát větší než byl novorozenec. Tak jako všichni příslušníci jeho druhu i Ashen-Shugar se poprvé nasytil syrovým krvavým masem.

První noc zakryla ohromná orlice dítě svými křídly, jako kdyby se jednalo o jejího vlastního potomka. Za několik dní se o mimino staral již tucet ptáků.

Valheru rostl mnohem rychleji než děti jiných ras. Koncem léta byl schopen uštvat jelena, zabít jej nesmírnou silou vůle, holýma rukama odtrhat kusy masa a rozkousat je.

Jeho dětské mysli se tu a tam dotklo cizí vědomí, ale on se pokaždé ukryl. Instinkt mu napovídal, že soukmenovců

se musí obávat ze všech nejvíc, dokud nevyzraje natolik, aby si mohl vydobýt vlastní místo ve společnosti.

K prvnímu střetu došlo po roce stráveném s obřími orly. Další z mladých, Lowris-Takara zvaný Král netopýrů, se připlížil pod pláštíkem noci. K vypátrání Ashen-Shugara využil svých služebníků. Bojovali spolu, každý z nich se snažil pohltit moc toho druhého, ale nakonec zvítězil Ashen-Shugar. Se silou Lowrise-Takary, kterou připojil ke své vlastní, začal vyhledávat vhodné soupeře. Lovil mladistvé tak, jako Lowris-Takara štval jeho, a pokořil sedm dalších. Jeho síla a moc vzrůstaly. Přijal titul Vládce orlích výšin a při lovu létal na hřbetě velikého orla. Zkrotil svého prvního mocného draka a poté, co v souboji zničil matku, přesídlil do její síně. S postupujícími roky dospíval a zanedlouho byl považován za jednoho z nejobávanějších příslušníků své rasy.

Lovil, bavil se s peklomořími ženami a příležitostně obcoval i s některou ze sobě rovných, když na ni přišlo milostné vzplanutí a pronikavá touha potlačila přirozenou soupeřivost a nenávist, jež pociťoval k vlastnímu rodu. Z těchto spojení přežili pouze dva potomci. Jeho prvním dítětem byla Alma-Lodaka, kterou zplodil v mládí, a druhým Draken-Korin, jenž vzešel ze svazku s Alma-Lodakou. Příbuzenské vztahy neměly pro Valheru žádný význam, nanejvýš odkazovaly na původ jedince.

Podnikal se svými bratry nájezdy vesmírem, kdykoli se v nich vzedmula chtivost po plenění, jíž nebyli s to odolat. Brával s sebou své eldaří služebníky, kteří sedávali za ním na zádech jeho draků, aby pečovali a pořádali lup. Znal vesmír třesoucí se strachy před Dračími hordami vždy, když se objevily na obloze. Valherům se postavily jiné národy ovládající umění přesunu mezi hvězdami, ale žádný nepřežil. Mudrci Na se svou schopností ovlivňovat materii bytí byli svrženi a jejich tajemství bylo ztraceno. Tyran z

Říše Kormoránů proti nim vytáhl silou tisíce světů. Lodě velikosti měst se řítily prostorem a mocné válečné stroje útočily na vetřelce. Dračí lodi je bez zaváhání pokořili a nařík ající Tyran zemřel v nejspodnějším sklepení svého paláce, zatímco se nad ním hroutil jeho svět. Páni Majinoru a jejich temná magie byli Dračími hordami smeteni z povrchu planety. Velká Úmluva, Strážci úsvitu, Bratrstvo Siáry, ti všichni se pokusili vzdorovat. Všechny potkala zkáza. Ze všech, kteří bojovali s Valheru, se podařilo vyhnout zmaru pouze Opatrovníkům Aalu, o nichž se předpokládalo, že vznikli jako první. Ale ani samotný Aal neporazil Dračí hordy. V nespočtu vesmírů byli Valheru nejvyššími vládci.

Dlouhé věky žil Ashen-Shugar stejně jako jeho lidé, nebál se nikoho a ničeho. Uctíval pouze Rathar, Tu, jež byla Řádem, a Mythara, Toho, jejž zvali Chaosem, dva Slepé bohy Počátku.

Potom zaslechl volání a setkal se se svými bratry. Pozvání mu připadalo podivné, lišilo se od předchozích, neboť mu v hrudi netepala touha po krvi, jež by jej vznesla mezi hvězdy a nutila rabovat cizí světy. Namísto toho se jednalo o výzvu ke shromáždění Valherů, na němž by si promluvili. Zvláštní nápad.

Stanuli v kruhu na pláni jižně od hor a rozsáhlých lesů, stovky příslušníků téhož rodu. Uprostřed se tyčil Draken-Korin, jenž sám sebe nazýval Pánem tygrů. Po obou jeho bocích čekali dva jeho tvorové se založenými pažemi a s divokými úšklebky ve tvářích. Pro Valheru nepředstavovali nejmenší hrozbu, pouze připomínali, že Draken-Korin je podle všeobecného mínění považován za nejsilnějšího. Přinášel jim novinky.

"Pořádky ve vesmíru se mění," prohlásil a ukázal k nebesům. "Rathar a Mythar uprchli nebo byli vyhnáni, ale ať je tomu jakkoli, Řád a Chaos již nic neznamenají.

Mythar upustil mocná vlákna, z nichž povstali noví bohové. Bez Rathar, která by spletla nitky dohromady, chopí se tyto bytosti vlády a nastolí nový řád. Musíme se jim vzepřít. Tito bohové jsou vědoucí, obezřetní a vyzývají nás."

"Až se některý objeví, zab ho," odpověděl Ashen-Shugar, jehož Draken-Korinova slova příliš nezaujala.

"Vyrovnají se nám silou. Zprvu budou bojovat mezi sebou a snažit se porazit druhé; usilují o ovládnutí schopností, které opustili dva Slepí bohové Počátku. Tato bitva však skončí a potom bude naše bytí ohroženo. *Obrátí* svou moc proti nám."

Ashen-Shugar byl neoblomný. "A proč se tím máme zabývat? Budeme válčit jako dřív. To je jediná odpověď."

"Ne, musíme učinit víc. Musíme se spojit, kdybychom se jim postavili každý zvlášť, přemohou nás."

Poslední dobou slýchával Ashen-Shugar hlas, hlas mající jméno. Jméno zapomněl, ale poselství k němu dolehlo zcela jasně. *Musíš stát stranou.*

Vládce orlích výšin rozhovor ukončil. "Dělej si co chceš. Já s tím nemám nic společného." Poté přikázal draku Shurugovi vzlétnout a rozletěl se k domovu.

Čas plynul a Ashen-Shugar se tu a tam vracel na místo, kde se činili jeho bratři. S pomocí magie a práce otroků zde byla vybudována divná věc, podobná městům z jiných světů. V ní Valheru přebývali již v době, kdy ještě stavba nebyla dokončena. Vytvořili společnost spolupracujících bytostí, k čemuž nikdy dříve nedošlo. Vrozenou soupeřivost vyřešila dohoda o příměří. Ashen-Shugarovi bylo něco takového naprosto cizí.

Krátce předtím, než bylo město dostavěno, seděl Ashen-Shugar na dračím hřbětě a přehlížel dílo. Dul chladný silný vítr, neboť se blížila zima.

Shora se ozval řev a Shuruga na něj odpověděl. *Budeme bojovat?* zeptal se zlatý drak.

"Ne. Počkáme."

Ashen-Shugar si nevšímal zklamání, které u Shurugy vycítil. Opodál přistál druhý drak, černý jako uhel, a opatrně se k Ashen-Shugarovi přiblížil.

"Přišel se k nám konečně Vládce orlích výšin připojit?" zeptal se Draken-Korin a jeho černě a oranžově pruhovaná zbroj se v ostrém světle zaleskla, když sesedal z draka.

"Ne, pouze se dívám," odvětil Ashen-Shugar a rovněž seskočil.

"Ty jediný nesouhlasíš, Ashen-Shugare."

"Připojit se k divokým jízdám po kosmu a drancování je jedna věc, Draken-Korine. Tento... tento váš plán je šílený."

"Co to znamená, šílený? Nemám tušení, o čem to mluvíš. Jsme. Konáme. Co je víc?"

"To není náš způsob."

"Není naším zvykem nechat ostatní, aby se stavěli proti naší vůli. Tyto nové bytosti s námi soupeří."

Ashen-Shugar se podíval na nebe a pozoroval znamení, o nichž Draken-Korin hovořil. Potvrzovaly, že měl pravdu, když mluvil o bitvě o moc mezi nově zrozenými bohy. "Ano, tak tomu je. Ale oni jsou jiní než ostatní. Jsou rovněž stvořeni ze základní materie tohoto světa, stejně jako my."

"A koho to zajímá? Kolik příslušníků našeho druhu jsi zavraždil? Kolik krve ochutnaly tvé rty? Kdokoliv se ti postaví, musí být zabit, nebo zabít tebe. To je vše."

"A co ti, které po sobě zanecháme, peklomoři a elfové?" Zvykl si používat názvy, které rozlišovaly mezi domácími otroky a otroky na polích a v lesích.

"Co s nimi? Nic nejsou."

"Patří nám." Ashen-Shugar pocítil ve svém nitru záhadnou přítomnost toho druhého, jehož jméno mu často unikalo, a věděl, že jej nutí prožívat cizí starost.

"Divně ses změnil pod svými horami, Ashen-Shugare. Jsou to naši sluhové. Není to stejné, jako by vládli skutečnou mocí. Jsou tu pro naše potěšení, nic víc. Co tě znepokojuje?"

"Nevím. Je tu něco..." odmlčel se a zdálo se, že naslouchá vzdálenému volání. "...něco divného v sledu těchto událostí. Myslím, že neohrožujeme pouze naše vlastní životy, ale samotnou látku vesmíru."

Draken-Korin pokrčil rameny a vydal se zpět ke svému drakovi. "Záleží na tom? Pokud neobstojíme, budeme mrtví. Proč by mělo vadit, že s námi zanikne i vesmír?" Draken-Korin se vrátil k velikému zvířeti. Nasedl a dodal: "Zabýváš se nesmyslnými úvahami."

Draken-Korin odletěl a Ashen-Shugar byl ponechán, aby o samotě čelil svým novým a nepatřičným pocitům.

Čas plynul a Vládce orlích výšin hleděl na dokončovací práce v Draken-Korinově městě. Když bylo vše hotovo, Ashen-Shugar přišel a znovu nalezl své druhy, jak se radí. Kráčel po široké třídě lemované vysokými sloupy, jejichž hlavice zdobily do kamene vytesané tygří hlavy. Draken-Korinova marnivost jej lehce pobavila.

Sestoupil po dlouhé šikmé plošině a dorazil k podzemní komnatě. Rozlehlý sál zaplnili Valheru. Alma-Lodaka, která samu sebe označovala jako Smaragdovou hadí dámu, jej uvítala. "Přišel ses k nám připojit, otče a manželi?" Doprovázeli ji dva tvorové, bezostyšně napodobující Draken-Korinova tygří stvoření. Byli to hadi s pažemi a nohama, dosahující výšky peklomorů. Pod mléčnými blankami se jim třpytily jantarové oči. Upírali je na Ashen-Shugara.

"Přišel jsem zhlédnout vaši pošetilost."

Draken-Korin tasil svůj černý meč, ale Alrin-Stold, Panovník Černého jezera, vykřikl: "Prolij krev Valherua a z úmluvy zbydou jen prázdná slova!"

Pán tygrů zasunul zbraň do pochvy. "Je dobře, že ses dostavil pozdě, jinak bychom tvým posměškům učinili přítrž."

"Nebojím se vás," ubezpečil je Ashen-Shugar. "Chtěl jsem pouze vidět, co jste stvořili. Toto je můj svět a to, co náleží mně, nebude nikdo ohrožovat."

Ostatní si jej měřili chladnýma očima a Alrin-Stold pravil: "Konej dle vlastní vůle, ale věz, že naše snaha nesmí být podrývána. Jsi mocný, Vládče orlích výšin, ale nemůžeš se postavit nám všem. Dívej se, my učiníme to, co musíme."

Pod vedením Draken-Korina společně vyvolali mocnou magii. Ashen-Shugar na okamžik zakusil vnitřnosti drásající bolest, ale téměř ihned polevila a zanechala po sobě pouze vzpomínku. Na podlaze sálu se objevil obrovitý zelený kámen s plochým vrcholem. Byl oválný a zářil jako smaragd osvětlený zevnitř.

Draken-Korin k němu přistoupil a položil na něj dlaň. Drahokam pulsoval energií. "Pohleďte. Výsledný nástroj. Kámen života."

Ashen-Shugar beze slova vyšel z haly a zamířil zpět k čekajícímu Shurugovi. Hlas jej přiměl otočit se. Spatřil, že za ním spěchá Alma-Lodaka.

"Otče a manželi. Nepřidáš se k nám?"

Pocítil k ní zvláštní puzení, téměř jako kdyby na ni přišlo vzplanutí, přesto však jiné. Nerozuměl onomu podivnému citu. *Je to náklonnost,* zazněl hlas toho druhého. Nedbal jej a řekl: "Dcero a manželko, náš bratr-syn započal to, co zvěstuje konečný zánik. Je šílený."

Divně se zatvářila. "Nevím, co tím naznačuješ. Neznám to slovo. Konáme to, co musíme. Přála jsem si tě mít po

svém boku, neboť jsi mocnější nás všech, ale dělej, jak myslíš. Vzdoruj nám však jen na vlastní nebezpečí." Bez dalších řečí jej opustila a vrátila se do sálu, kde se připravovalo další zaklínadlo.

Ashen-Shugar vyšplhal na dračí hřbet a vypravil se do Orlích výšin.

Když vstupoval do svého horského sídla, obloha se roztřásla burácením vzdáleného hromobití. Seznal, že Dračí hordy vzlétly a nesou se mezi světy.

Celé týdny se nebesa zbavená základní esence hněvivě chvěla a pralátka stvoření plula od obzoru k obzoru. Valheru povstali a vyzvali na souboj nové bohy. Běsnění ve vesmíru nebralo konce. Čas ztratil svůj význam a samotná podstata reality se zkroutila a rozplývala. Ashen-Shugar truchlil uprostřed své síně.

Potom povolal Shurugu a přenesl se na ono zlověstné místo na planině, k městu, jež nechal zbudovat Draken-Korin. Čekal.

Nebesa byla rvána prudkými spletenci čisté energie. Ashen-Shugar seděl na Shurugových rozložitých zádech a pozoroval trhliny v látce samotného času a prostoru. Věděl, že nadchází správná doba.

Zaznělo clarino, poplach, který nachystal v souladu s tepem světa, a oznámilo mu, že chvíle, kterou očekával, právě nadešla. Pobídl Shurugu vzhůru a pátral po tom, co se muselo vynořit na pozadí rozběsněné vroucí oblohy. Drak se zachvěl a Ashen-Shugar spatřil svou kořist. Postava Draken-Korina se přibližovala a rostla. Jeho černý drak zpomaloval. V Draken-Korinových černých očích se zračilo cosi neobvyklého. Druhý hlas objasnil: *To je děs.*

Shuruga vyrazil kupředu. Obrovský zlatý drak zahřměl svou výzvu a Draken-Korinův černý na ni odpověděl. Srazili se.

Zakrátko bylo po všem, protože Draken-Korin odevzdal příliš mnoho ze své bytostné síly, aby stvořil šílenství naplňující nebesa.

Ashen-Shugar lehce přistál nedaleko zkrouceného protivníkova těla a rozkročil se nad ním. Poražený Valheru vzhlédl ke svému přemožiteli a zašeptal: "Proč?"

Ashen-Shugar ukázal špičkou svého zlatého ostří k nebi a řekl: "Tato podlost neměla být nikdy připuštěna. Přinesl's konec všemu, co jsme znávali."

Draken-Korin se podíval směrem, kde jeho bratři bojovali s bohy. "Byli tak silní. Nikdy se nám o tom ani nesnilo." Jeho tvář se zkřivila děsem a záští, když Ashen-Shugar pozvedl svůj zlatý meč, aby ukončil jeho trápení. "Ale měl jsem na to právo!" zaječel.

Ashen-Shugar oddělil Draken-Korinovi hlavu od ramen a obojí se vzápětí vypařilo v obláčku kouře. Mrtvý Valheru zmizel beze stopy, jeho pralátka se vrátila k nepříčetné příšeře běsnící odporem vůči novým bohům. S hořkostí pokýval Ashen-Shugar hlavou: "Není žádné právo. Je jen moc." Jako jediný svého druhu chápal sžíravou ironii svých slov. Odebral se do své sluje, aby tam vyčkal závěrečného rozuzlení válek Chaosu.

Čas neměl význam, neboť se sám o sobě stal zbraní, ale v jistém smyslu ubíhal, zatímco noví bohové válčili s tím, co bývalo Dračími hordami. Potom se bohové spojili. Ti, kteří přežili smrtící bitvu, si rozdělili domény a společně zaměřili svou pozornost na Valheru. Pohnuli se silou, o níž se Draken-Korinovi nezdálo ani v těch nejhrůznějších snech, a jako jeden vyhnali Valheru z vesmíru. Uvrhli je do jiného rozměru a zabránili jim v návratu. Valheru se s zuřivým vztekem pokoušeli nalézt průchod domů, aby získali to, co tam zanechali právě pro takový případ, to, co jim odepřel jeden z nich. Ashen-Shugar odvrátil jejich vítězství a oni nyní neměli přístup k domovu. Mučeni

nenávistí obrátili svou zlost proti nižším národům v novém vesmíru. Hnali se od světa ke světu a drancovali a pustošili vše, co jim přišlo do cesty. Ve světě za světem rvali životní esenci, ničili tajemství magie a moc sluncí. Před nimi se rozkládaly vřelé vzkvétající planety obíhající kolem životadárných hvězd a za nimi ležely chladné mrtvé kusy skal a vyhořelá slunce. Ve zběsilé snaze proniknout do rodného kosmu rozsévali zkázu všude, kam vztáhli ruce. Méně vyspělé druhy se spolčily a pokusily se vzdorovat tomuto děsu. Zprvu byly smeteny, později se jim podařilo bouři zmírnit a nakonec našli únik. Jedna z nižších ras, zvaná lidská, věnovala veškeré své úsilí hledání východiska a nalezla způsob, jak se běsům vymanit. Lidstvo a ostatní národy objevily útočiště. Otevřely bránu do jiných světů, uprchly a rozptýlily se v čase i prostoru.

Rozevřely se obrovské díry v materii vesmíru. Trpaslíci, lidé, goblini, trolové, ti všichni prošli průrvami v realitě, trhlinami mezi jednotlivými časoprostory. Nové rasy, noví tvorové přibyli na Midkemii a na tomto světě si začali hledat místo k žití.

Pak se bohové rozhodli, že Midkemii uzavřou Dračím hordám na věky. Obrátili se k trhlinám, jež povolili vytvořit, a zapečetili je. Zakrátko byla zničena poslední cesta mezi hvězdami. Bohové vztyčili ochranné bariéry. Dračí hordy se marně pokoušely štíty prorazit, neměly sebemenší naději. Návrat na Midkemii jim byl odepřen a jim nezbývalo než zklamaně řičet a zuřit. Přísahaly však, že najdou způsob, jak se dostat zpět.

Náhle bylo po všem. Války Chaosu, Dny hněvu šílených bohů, Čas, kdy umíraly hvězdy – ať už byla ta doba nazývána jakkoli, souboj mezi tím, co bývalo, a tím, co následovalo, byl u konce. Když se vše uklidnilo a obloha se vyčistila, Ashen-Shugar vyšel ze své jeskyně. Vrátil se na planinu před Draken-Korinovým městem a pozoroval

následky největší zaznamenané bitvy. Nechal Shurugu přistát a dovolil mu odletět na lov. Dlouhý čas mlčky čekal, aniž věděl na co.

Hodiny ubíhaly, až se nakonec druhý hlas zeptal: *Co je to za divné místo?*

"Zkáza válek Chaosu. Draken-Korinův památník, mrtvá tundra na místě bývalé savany. Nežije zde již mnoho tvorů. Většina jich uprchla na jih, do příznivějšího podnebí."

Kdo jsi ty?

Ashen-Shugara to pobavilo. Rozesmál se. "Jsem tím, kým se staneš. Jsme jeden a týž. Mnohokrát jsi mi to opakoval." Jeho smích utichl. Byl první z Valherů, jenž se smál. Veselí doprovázel smutek, protože skutečnost, že rozuměl humoru, jej vyčlenila ze společnosti jeho bratrů. Uvědomoval si, že stojí na prahu nové epochy.

Zapomněl jsem.

Ashen-Shugar, poslední z Valherů, zavolal Shurugu zpět. Nasedl na něj a letmo pohlédl k místu, kde skonal Draken-Korin, označenému hromádkou popela. Shuruga se vznesl vysoko nad zpustošenou pláň.

Je to smutné.

"Nemyslím," odtušil Valheru. "Je to zkušenost, ačkoliv má mysl to odmítá pochopit. Přesto cítím, že tvá to dokáže přijmout." Ashen-Shugar zavřel oči, protože mu nepříjemně tepalo v hlavě. Druhý hlas se z jeho mysli opět vytratil. Bez ohledu na tajemné druhé já, které jej léta ovlivňovalo, se přinutil věnovat pozornost poslednímu úkolu. Vypravil se přes hory a hledal ty, které jeho příbuzní zotročili. V lesích jižní pevniny nalezl pevnost tygřích lidí. Hlasem dost silným na to, aby jej slyšeli, zavolal: "Nechť vejde ve známost, že ode dneška jste svobodní."

Vůdce tygřích lidí křikl: "Co se stalo s naším pánem?"

"Je pryč. Svůj osud držíte ve vlastních rukou. Já, Ashen-Shugar, dávám své slovo, že je tomu tak."

Zamířil na jih, kde přebývala hadí rasa stvořená Alma-Lodakou. Zde však jeho řeč přijali s vyděšeným a hněvivým sykotem. "Jak můžeme přežít bez naší paní, bez té, jež je naší bohyní a matkou?"

"To rozhodněte sami. Jste volní."

Hadi nebyli potěšeni a pustili se do pátrání po prostředcích, které by jim jejich vládkyni přivolaly nazpět. Národ přísahal, že až do konce věků nepoleví ve své snaze připravit své matce a bohyni Alma-Lodace cestu domů. Od toho dne se kněží stali výsostnou mocí ve společenství Pantathianských hadích lidí.

Obletěl svět a všude hlásal stejně: "Naložte se svým osudem dle vlastní vůle. Jste svobodní." Nakonec dospěl k podivnému místu, které vystavěl Draken-Korin a ostatní. Tam se shromáždili elfové. Valheru přistál na planině a promluvil:

"Předejte všem toto poselství. Od tohoto okamžiku jste volní."

Elfové se po sobě podívali a jeden z nich se otázal: "Co to znamená?"

"Můžete se zachovat, jak se vám zlíbí. Nikdo se o vás nebude starat ani usměrňovat vaše životy."

Mluvčí se uklonil a namítl: "Ale, pane, ti nejmoudřejší z nás odešli s vašimi bratry a s nimi zmizely i naše tradice, naše znalosti a moc. Bez eldarů jsme slabí. Jak tedy máme přežít?"

"Je nyní na vás, abyste kráčeli kupředu tak, jak nejlépe umíte. Budete-li slabí, vymřete. Budete-li silní, vytrváte. A čiňte se, neboť do země přibyly neznámé síly. Přišla sem cizí stvoření; s nimi se utkáte nebo uzavřete příměří, protože oni také hledají svůj úděl. Rozhodně však bude nastolen nový řád a v něm si musíte vydobýt své místo.

Snad pocítíte potřebu pozvednout se nad ostatní a okusit vládu, snad budete sami zničeni. Možná mezi vámi dokonce zavládne mír. Rozhodnutí je na vás. Skončil jsem s vámi se všemi, mám pouze poslední příkaz. Toto místo je zapovězeno pod pohrůžkou mého hněvu. Nechť sem nikdo více nevstoupí." Mávnutím ruky přivolal působivé magické síly a malé město Valherů se ponořilo pod zemský povrch. "Nechť je pohřbí nánosy času a vzpomínka na ně zapadne. To je má vůle."

Elfové se poklonili. "Je-li to vaším přáním, ó mistře, uposlechneme." Nejstarší z elfů se obrátil ke svým bratrům a vyhlásil: "Nikdo nesmí vstoupit na toto místo, nikdo se mu nesmí ani přiblížit. Zmizelo smrtelným z očí, je zapomenuto."

Ashen-Shugar ukončil svou řeč: "Nyní je váš národ svobodný."

Elfové, ti, kteří žili od svých pánů nejdál, pravili: "Půjdeme tedy hledat zemi, kde budeme moci žít v míru." Vydali se na západ za snem o kraji, v němž zavládne klid a harmonie.

Jiní rozhodli: "Budeme se střežit těchto nových bytostí, protože my jsme ti, kdo mají právo zdědit vládu."

Ashen-Shugar se otočil a zahřměl: "Ubozí tvorové, nepostřehli jste snad, že vláda a moc nic neznamená? Pusťte se jinou stezkou." Ale peklomoři již odešli a nezaslechli jeho slova, poněvadž již začali snít sny o moci. Vstoupili na Temnou stezku v téže chvíli, kdy se jali následovat své druhy na západ. Po nějaké době je jejich bratři vyženou, ale zatím jsou jednotní.

Další se tiše odebrali pryč, připraveni zničit každého, kdo se jim postaví. Nechtěli převzít vědomosti svých pánů, byli si jisti vlastními schopnostmi získat silou zbraní vše, co si budou přát. Tyto elfy poznamenaly zhoubné účinky válek Chaosu, a proto se odloučili od svých soukmenovců.

Budou se nazývat rudomoři, šílení elfové, a zamíří na sever, odkud budou podezíravě vyhlížet ty, kteří se usadí na západě. Pospíší si a využijí vědu a magii ukořistěnou na jiných světech k zbudování obrovských měst. Napodobí své pány, aby se chránili před příbuznými, a budou proti nim chystat válku.

Ashen-Shugar, znechucen jejich chováním, se vrátil do svého sálu, kde hodlal setrvat do doby, kdy měl opustit tento život a připravit se na další. Vesmír se změnil a Ashen-Shugar se cítil i uvnitř svého obydlí nepatřičně, jako kdyby samotná realita odmítala jeho podstatu. Upadl do strnulého, smrti podobného spánku, během nějž jeho duše rostla a rozptylovala se, aby ji vstřebala jeho zbroj. Dala tak vzniknout pozůstatku mocné rasy, který jednou oblékne někdo jiný.

Konečně se pohnul. "Zmýlil jsem se?" tázal se.

Teď víš, co je pochybnost.

"To divné ticho uvnitř, co znamená?"

Je to blížící se smrt.

Poslední Valheru zavřel oči. "Myslel jsem si to. Tak málo příslušníků mého druhu se nezúčastnilo bitvy. Bylo to vzácné. Jsem poslední. Přesto bych se chtěl ještě jednou proletět na Shurugovi."

Není tu. Je mrtev už věky.

Ashen-Shugar se potýkal s ochablou pamětí. Slabě namítl: "Ale dnes ráno jsem na něm letěl."

Byl to sen. Stejně jako toto.

"Jsem snad šílený?" Ashen-Shugara pronásledovala myšlenka na to, co spatřil v Draken-Korinových očích.

Jsi pouhá vzpomínka, řekl ten druhý. *Toto je jen sen.*

"Pak tedy učiním, co je třeba. Přijímám neodvratitelné. Na mé místo nastoupí další."

To se již stalo, já jsem ten, který přišel po tobě. Zdvihl jsem tvůj meč a oblékl tvůj plášť, tvůj život teď patří mně.

Postavím se všem, kdož by chtěli drancovat tento svět, ujistil jej ten druhý.

Ten, jehož jméno je Tomas.

Tomas otevřel oči a zase je zavřel. Zatřásl hlavou, jako kdyby si ji chtěl pročistit. Pugovi připadal tichý pouze chviličku, ale mág tušil, že mu myslí prolétlo mnoho věcí. Konečně Tomas promluvil: "Nyní mám své vzpomínky. Teprve teď chápu, co se děje."

Macros přikývl a obrátil se na Puga. "Když jsem se zabýval paradoxem Ashen-Shugara a Tomase, nejtěžší pro mě bylo rozhodnout, kolik smí Tomas vědět. Nyní je připraven vypořádat se s největší výzvou ve svém životě, a proto musí poznat pravdu. A ty jakbysmet, ačkoli předpokládám, že sis už dal dvě a dvě dohromady."

Pug tiše odpověděl: "Nejprve jsem se nechal zavést skutečností, že nepřítel v Rogenově vidění použil starobylou tsuranštinu. Ale teď zjišťuji, že to bylo jen proto, že to byla lidská řeč z doby příchodu po zlatém mostě. Jakmile jsem zavrhl myšlenku, že by Nepřítel mohl být nějakým způsobem spojen s Tsurany, a když jsem uvážil přítomnost eldarů na Kelewanu, došlo mi to. Vím, čemu čelíme, i proč Tomas nemohl znát pravdu. Je to jako ta nejhorší noční můra, která navíc obživla."

Macros pohlédl na Tomase. Tomas dlouho upíral zrak na Puga a v jeho očích se odrážela bolest. Tiše pronesl: "Když jsem si poprvé vzpomněl na dobu Ashen-Shugara, myslel jsem... myslel jsem, že jsem získal jeho odkaz kvůli tsuranské invazi. Ale to byla pouze malá část."

"Ano," připustil Macros. "To není vše. Teď víš, jak mě mohl chránit drak, o němž se mělo za to, že vyhynul před mnoha pokoleními – starobylý černý drak."

Tomasův výraz svědčil o jeho pochybách a obavách. Téměř odevzdaným tónem dodal: "A vím, po čem

Murmandamovi páni touží." Opsal kolem nich rukou oblouk. "Past nenastražili ani tak proto, aby zabránili Macrosovi v návratu na Midkemii. Měli v úmyslu přivést sem nás dva a držet nás mimo Království."

"Proč?" nechápal Pug.

Macros mu to vysvětlil. "Protože v našem čase Murmandamus velí vojsku útočícímu na tvou rodnou zemi. Vsadím se, že v době, kdy jste mě hledali v městě Věčnosti, dobýval Skalní Hrad. A znám účel jeho tažení proti Království. Potřebuje se dostat do Sethanonu."

"Proč do Sethanonu?" zajímalo Puga.

"Protože to město bylo shodou okolností vystavěno na místě pradávného sídla Draken-Korina," odvětil Tomas. "A právě tam spočívá Kámen života."

Mág naléhal: "Raději bychom měli jít, všechno to můžeme probrat cestou, Pugu, protože se musíme vrátit na Midkemii do našeho vlastního času. Tomas a já ti povíme o Draken-Korinově městě i o Kameni života. O tomhle nic nevíš, i když znáš to ostatní: Nepřítel, jak ses dozvěděl na Kelewanu, není jedna bytost. Je to spojená moc a mysl Valherů. Dračí vládci se vracejí na Midkemii a chtějí svůj svět zpátky." S neveselým úsměvem dodal: "A my jim v tom musíme zabránit."

Kapitola sedmnáctá

ÚSTUP

Arutha pozoroval průsmyk.

Společně s Guyem a baronem ze Skalního Hradu vyrazili před úsvitem, aby mohli sledovat postupující oddíly Murmandamova vojska. Z místa, kde jeho družinu zastavili Brianovi vojáci, spatřili v dálce světla plamenů.

Arutha ukázal: "Vidíte, Briane? Je tam určitě tisíc ohňů, což znamená tak šest sedm tisíc vojáků. A to je teprve předvoj. Zítra touhle dobou jich tu bude dvakrát tolik. Během tří dnů se na vás Murmandamus vrhne s více než třicetitisícovou armádou."

Lord ze Skalního Hradu si Aruthova tónu nevšímal, jen se naklonil dopředu, jako kdyby tak měl lepší výhled. "Vidím jen ohně, Výsosti. Dobře víte, že je to starý trik. Zapálí se další varty, aby nepřítel nemohl odhadnout vaši sílu a rozmístění."

Guy pod vousy zaklel a obrátil koně. "Nebudu ztrácet čas vysvětlováním zřejmých věcí pitomcům."

"A já nehodlám sedět a nechat se urážet zrádci!" vyštěkl Brian.

Arutha vjel mezi ně. "Guyi, nepřísahal's mi ani věrnost, ani oddanost, ale jsi v této chvíli naživu jen díky tomu, že jsem se rozhodl tě dočasně ušetřit. Nedopusť, aby se z tohoto stala otázka osobní cti. Není vhodná doba na souboje.

Potřebuji tě!"

Guyovo jediné oko se zúžilo a zdálo se, že se mu na jazyk hrnou další ostrá slova, ale nakonec ze sebe vysoukal: "Omlouvám se... můj pane. To ty útrapy dlouhé cesty. Jistě mě chápete." Poté pobídl svého koně a vyrazil k městu.

Brian ze Skalního Hradu podotkl: "Ten chlap se choval jako nesnesitelně nadutý ničema, když býval vévodou. Zdá se, že dva roky potloukání se po Severních pláních ho ani v nejmenším nezměnily."

Arutha rovněž otočil koně a zadíval se na lorda Briana. Tón princova hlasu by nenechal nikoho na pochybách, že pohár jeho trpělivosti hrozí přetéci. "Je rovněž tím nejlepším vojevůdcem, jakého jsem kdy poznal, Briane. Nedávno přihlížel, jak jeho vojsko drtí protivník. Jeho město bylo zcela zničeno. Tisíce jeho poddaných se rozptýlilo po horách a on ani neví, kolik jich přežilo. Jsem přesvědčen, že jeho nepříliš růžovou náladu omluvíte." Sarkasmus zaznívající v poslední poznámce svědčil o Aruthově vlastní bezradnosti.

Baron ze Skalního Hradu umlkl. Odvrátil se a v ranním šeru sledoval nepřátelské ležení.

Arutha pečoval o svého koně, jednoho z těch, jež sebrali brigantům v horách. Kaštanově hnědá klisna odpočívala a nabírala ztracenou váhu. Dnešního rána Arutha vyjel na jiném oři, kterého mu zapůjčil baron. Princ od Briana čekal, že mu alespoň nabídne výměnu zvířat, ale pán Skalního Hradu se očividně vyžíval v tom, že dával

okázale najevo, že je pouze Lyamovým vazalem. Nenechal si ujít jedinou příležitost připomenout, že jej k Aruthovi nepoutají žádné závazky. Stěží dodržoval základní pravidla slušnosti. Arutha si netroufal odhadnout, zda jim Brian vůbec nabídne doprovod. Byl to hrozný tvrdohlavý sobec, jak se ostatně dalo předpokládat u muže 'odklizeného' na hranice, aby zde bránil panství před malými a špatně organizovanými tlupami goblinů, ne však u velitele, jenž by se měl postavit bitvami zocelenému vojsku se skvělým vedením.

Dveře do stáje se otevřely a Locklear s Jimmym vstoupili dovnitř. Zarazili se, jakmile spatřili Aruthu, a Jimmy k němu vykročil. "Přišli jsme zkontrolovat koně."

Arutha jej uklidnil. "Nemám v úmyslu vám nic vytýkat, Jimmy. Prostě jsem na ně chtěl dohlédnout sám, když mám trochu času. Mohu tady v klidu přemýšlet."

Locklear se posadil na balík slámy mezi Aruthovou klisnou a stěnou budovy. Natáhl ruku a poklepal koně po čenichu. "Výsosti, proč se tohle děje?"

"Máš na mysli válku?"

"Ne, chci říct, že rozumím tomu, když chce někdo podrobit jiný národ, přinejmenším jsem slyšel o takových taženích v dějepravě. Ale proč tady? Amos nám nahoře ukazoval nějaké mapy Království a... nedává to smysl."

Arutha přestal hřebelcovat. "Právě jsi vyjádřil příčinu mého nejvážnějšího znepokojení. Už jsme to s Guyem probírali. Bohužel jsme na nic nepřišli. Ale jedno je jisté, pokud tvůj nepřítel činí kroky, které nečekáš, má pro to důvod. A vždycky bys ho měl raději rychle odhalit, panoši, protože když se tak nestane, s velkou pravděpodobností to bude znamenat tvou porážku." Přimhouřil oči. "Murmandamovy pohnutky jsou určitě závažné. Vzhledem k časovému rozvrhu akcí, jež bude schopen podniknout do zimy, má rozhodně namířeno do Sethanonu. Ale proč?

Nevidím žádný zřejmý motiv pro jeho cestu a navíc, jakmile se tam dostane, jediné, co může dělat, je udržet se do jara. Ale na jaře ho já a Lyam rozdrtíme."

Jimmy vyňal z tuniky jablko a rozkrojil je napůl. Jednu polovinu dal klisně. "Pokud ovšem nepočítá s tím, že do jara dosáhne toho, co chce."

Arutha se na Jimmyho obrátil. "Co tím míníš?"

Jimmy pokrčil rameny a otřel si ústa. "Nevím přesně, jen to, co jsi povídal. Musíš uhádnout, co má protivník za lubem. S ohledem na mizivou obranyschopnost města možná předpokládá, že všichni utečou. Jak jsi řekl, na jaře ho můžete porazit na hlavu. Takže si myslím, že si to také uvědomuje. No, kdybych já táhl přímou cestou někam, kde mě příští jaro čeká jen zkáza, bylo by to proto, že tam na jaře už nehodlám trčet. Nebo je tam snad cosi, co mi poskytne výhodu – buď mě to posílí tak, že se nemusím obávat sevření mezi dvěma vojsky, nebo to těm armádám zabrání v příchodu. Nebo tak něco."

Arutha si podepřel bradu dlaní. Loket měl položený na hřbetě kaštanového koně a uvažoval. "Ale co?"

"Nějaká magie?" nadhodil Locklear.

Jimmy se zasmál. "Té máme od samého začátku až nad hlavu."

Arutha prstem přejel po řetízku, na němž se houpal talisman, který mu věnovali Ishapovi mniši v Sarthu. "Nějaká magie," opakoval bručivě. "Ale jaká?"

"Řekl bych, že půjde o něco velkého," prohlásil Jimmy tiše.

Arutha cítil, jak jeho pobouření roste. V hloubi duše věděl, že má Jimmy pravdu. Téměř se rozvzteklil, protože stále nechápal tajemství skrývající se za Murmandamovým šíleným tažením.

Náhle zazněly trubky. Téměř okamžitě následoval dusot bot na kamenném nádvoří. Vojáci spěchali na svá místa. Arutha v mžiku vyběhl ze stáje s oběma chlapci v patách.

"Támhle," ukázal Galain.

Guy s Aruthou se vyklonili z nejvyšší věže pevnosti a hleděli přes barbakán. Za ním se v hluboké rokli, zvané Studená průrva, objevily první jednotky Murmandamova vojska. "Kde je baron?" zeptal se Arutha.

"Dole na hradbách se svými muži," odpověděl Amos. "Přijeli před chvílí, všichni zkrvavení a potlučení. Vypadá to, že Temní bratři byli na kopci nad jeho předsunutými hlídkami a sesypali se na ně. Museli si prosekat cestu zpátky.

Zdá se, že tam přišel o většinu vojáků."

Guy zaklel. "Ten idiot. To bylo jediné místo, kde mohl Murmandama na pár dní zdržet. Tady na hradbách to bude jen zatracená krvavá fraška."

Elf podotkl: "Bylo od něj čiré bláznovství podceňovat schopnosti horských peklomorů, jakmile se dostali do skal. Nečelí jen tak nějakým obyčejným goblinům."

"Jdu zjistit, jestli bych si s ním mohl promluvit," usoudil Arutha. Spěchal po schodišti pevností a za několik minut stanul před pánem ze Skalního Hradu. Baron krvácel z rány na hlavě, kterou utržil, když mu srazili přilbu. Nenasadil si jinou a vlasy měl slepené zaschlou krví. Byl pobledlý a otřesený, přesto však dohlížel na své důstojníky. Arutha jej oslovil: "Briane, už chápete, o čem jsem vám vyprávěl?"

"Zadržíme je tam nahoře," zněla odpověď. Baron napřáhl ruku směrem k místu, kde se průrva před hradbami zužovala. "Nemá tam dost místa na to, aby sešikoval své vojáky, takže se zastaví před opevněním. Požneme je jako obilí."

"Briane, táhne na vás s třicetitisícovou armádou. Kolik mužů máte vy? Dva tisíce? On se nestará o ztráty! Navrší své bojovníky před vašimi hradbami a přijde si pro vás po jejich mrtvolách. Budou útočit znovu a znovu a znovu, dokud vás neunaví. Vydržíte nanejvýš den nebo dva."

Baron pohlédl Aruthovi zpříma do očí. "Zavázal jsem se bránit tuto pozici. Nesmím ji opustit, ledaže by mi to přikázal král. Jsem povinen ji udržet za každou cenu. Nepatříte k velení, takže, prosím, odejděte."

Arutha se chvilku ani nepohnul a tváře mu planuly. Pak se otočil, opustil ochoz a zamířil zpátky k věži. Znovu se připojil ke svým společníkům a přikázal Jimmymu: "Běž osedlat koně a sežeň vše, co je potřeba na dlouhou jízdu. Když budeš muset, ukradni jídlo z kuchyně. Možná se budeme muset rychle vytratit."

Jimmy přikývl, popadl Lockleara za rukáv a odváděl jej pryč. Arutha, Guy, Galain a Amos sledovali blížící se předvoj Murmandamova vojska, který se beze spěchu valil kaňonem jako jarní záplava.

Začalo to přesně tak, jak Arutha předpověděl, vlna vojáků zaútočila úzkým žlebem. Pevnost byla postavena jako útočiště pro posádku, nepočítalo se s tím, že by musela odolávat mohutnému útoku organizované armády. Nyní k ní však postupovalo právě takové vojsko.

Arutha stál na věži se svými druhy a přihlížel, jak lučištníci ze Skalního Hradu masakrují Murmandamovy přední linie. Potom se čelo nájezdníků rozevřelo a dopředu vyrazili přikrčení goblini s těžkými štíty tvořícími ochrannou stěnu. Peklomoří střelci se skryli za nimi, pak se narovnali a odpověděli Skalnohradským hustou palbou. První salva zasáhla tucet Brianových vojáků a srazila je z hradeb. Útočníci se vyřítili vpřed. Obě válčící strany se

střídaly ve vypouštění šípů. Obránci se drželi, ale nepřátelský tlak nepolevoval.

Krvavý krok za krokem se Murmandamovi věrní sunuli přes těla padlých. Každý nápor byl zatím odražen, přesto se vždy dostali blíž než předchozí vlna. Jakmile byl některý z lučištníků zasažen, jeho místo okamžitě zaujal jiný. Když se slunce vyhouplo nad okraj soutěsky, protivník o polovinu zkrátil vzdálenost, která jej dělila od hradeb. V době, kdy slunce překonalo krátký úsek od jedné skalní stěny k protější, jim k opevnění zbývalo padesát yardů. Podnikli další výpad.

Připravili obléhací žebříky a obránci si vybrali v řadách těch, kteří je nesli, krutou daň. Avšak pokaždé, když nějaký goblin nebo trol zemřel, vystřídal jej druhý. Nakonec se žebříky dotkly hradeb. Brianovi vojáci je odstrkovali dlouhými tyčemi, ale nestačili se zbavit všech. Goblini vyšplhali nahoru, kde je uvítala ocel a plameny. Bitva o Skalní Hrad se rozpoutala naplno.

Arutha pozoroval otrhané obránce, kteří právě odvrátili další útok. Poslední vlna dosáhla hradeb jižně od barbakánu, ale záložní oddíly zamezily průlomu a zahnaly je na útěk. Když zapadlo slunce, trumpety zatroubily k ústupu a Murmandamovy hordy se stáhly zpět do průrvy.

Guy zaláteřil. "Nikdy jsem neviděl takové krveprolití a plýtvání ve jménu povinnosti."

Arutha byl nucen souhlasit. Amos si přisadil: "Peklo pekelné. Tihle hraničáři jsou možná spodina a vyvrhelové vašich armád, Arutho, ale pořád je to houževnatá prosolená cháska. Nikdy jsem se nepřichomýtl k nikomu, kdo by prodával svou kůži tak draho."

Arutha přisvědčil. "Nemůžeš sloužit na hranici dlouho, aniž by tě to nezocelilo. Jen málo větších bitev, zato ale

neustálé potyčky. Přesto jsou ztraceni, pokud v tom Brian hodlá pokračovat."

"Jestli se odsud máme dostat, Arutho," ozval se Galain, "pak bychom měli odejít před svítáním."

Princ kývl. "Ještě si naposledy promluvím s Brianem. Bude-li mě stále odmítat vyslechnout, požádám jej o svolení opustit posádku."

"A když ti ho nedá?" zajímalo Amose.

"Jimmy už shání provizi a připravuje únikovou cestu. Když bude třeba, odejdeme třeba pěšky."

Princ odešel z věže a spěchal zpět k místu, kde naposled zahlédl pána Skalního Hradu. Rozhlédl se, ale nikde ho neviděl. Pohybem ruky přivolal strážného a zeptal se jej, kde by ho mohl najít. "Naposledy jsem barona viděl asi před hodinou. Možná je dole na nádvoří s raněnými a mrtvými, Výsosti," sdělil mu voják.

Jeho slova byla téměř prorocká, protože Arutha opravdu našel Briana mezi zraněnými a padlými. Skláněl se nad ním lékař. Když k němu princ přistoupil, vzhlédl a zavrtěl hlavou. "Je mrtev."

Arutha oslovil nejbližšího důstojníka. "Kdo tu má po něm nejvyšší hodnost?"

Muž odpověděl: "Walter z Gyldenholtu, ale myslím si, že padl při nájezdu na předsunuté pozice."

"A po něm je kdo?"

"Baldwin de la Troville a já, výsosti. Po Walterovi jsme oba nejvyšší velitelé. Přijeli jsme téhož dne, takže nevím, kdo je služebně starší."

"Kdo jste?"

"Anthony du Masigny, bývalý baron z Calry, Výsosti."

Arutha muže poznal hned, jakmile uslyšel jeho jméno. Viděl se s ním na Lyamově korunovaci. Kdysi byl jedním z Guyových následovníků. Stále působil uhlazeným

dojmem, ačkoli jej dva roky na hranici připravily o chování dvorního hejska, které předváděl v Rillanonu.

"Pokud nic nenamítáte, pošlete pro de la Trovilleho a Guye du Bas-Tyru. Ať se s námi setkají v baronově komnatě."

"Nemám námitek," nechal se slyšet du Masigny. Přelétl zrakem jatka na hradbách a na nádvoří. "Po pravdě řečeno, docela uvítám, jestli někdo do toho zmatku vnese trochu řádu a zdravého rozumu.

Baldwin de la Troville byl štíhlý dravý muž, vypadal jako pravý opak pečlivě upraveného a jemného du Masignyho. Jakmile se oba důstojníci sešli, Arutha spustil: "Pokud některý z vás chce omílat ten nesmysl o tom, že jste zavázáni pouze králi a že budete tuto pevnost bránit až do konce, udělejte to hned."

Muži si vyměnili pohledy a du Masigny se rozesmál. "Výsosti, ocitli jsme se tu na příkaz vašeho bratra kvůli" – ohlédl se po Guyovi – "jistým politickým nesrovnalostem. Nehodláme se zbytečně vrhat do náruče smrti, jen abychom učinili prázdné gesto."

De la Troville prohlásil: "Brian ze Skalního Hradu byl pitomec. Odvážný muž, skoro hrdina, ale přesto pitomec."

"Přijmete mé rozkazy?"

"S radostí," odpověděli současně.

"Od této chvíle je tedy du Bas-Tyra mým pobočníkem. Budete jej poslouchat jako svého velitele."

Du Masigny se zašklebil. "Nic nového pod sluncem, Výsosti."

Guy přikývl a oplatil mu úsměv. "Jsou to dobří vojáci, Arutho. Udělají, co bude třeba."

Arutha strhl ze stěny mapu a položil ji na stůl. "Chci, aby polovina posádky seděla do půl hodiny na koních, ale všechny příkazy ať se udílejí šeptem. Žádné trubky, žádné

bubny, žádný křik. Ať utvoří skupiny po tuctu mužů a co nejdřív se v minutových rozestupech začnou trousit zadními branami. Pojedou do Sethanonu. Mám dojem, že Murmandamus neztrácí čas, a zatímco se tady vybavujeme, jeho vojáci se plíží po obou stranách skalami, aby nám odřízli ústupovou cestu. Pochybuji, že nám zbývá víc než několik hodin, máme čas nanejvýš do svítání."

Guy zabodl prst do mapy. "Kdybychom poslali malou jednotku sem a pak sem, jen tak naoko, zpomalili bychom všechny jeho průzkumníky a trochu bychom zastřeli povyk kolem ústupu."

Arutha souhlasil. "De la Troville, povedete hlídku, ale nevrhejte se na nepřítele. Když to bude nutné, utečte jako králíci a určitě se vraťte dvě hodiny před úsvitem. S východem slunce ať je pevnost vylidněná, nesmí tu zůstat ani živáček.

Dále, první oddíly, které se vydají na cestu, bude tvořit šest schopných vojáků a šest raněných. V případě potřeby přivažte nemocné ke koním. Po dnešním krveprolití by měl být zvířat nadbytek, takže si každá skupina může vzít dvě nebo tři navíc. Chci, aby každé neslo tolik zrní, kolik unese. Ne všichni koně se do Sethanonu dostanou, ale když bude dost obroku a jezdci je budou střídat, většině by se to mělo podařit."

"Mnozí ze zraněných nepřežijí, Výsosti," poznamenal du Masigny.

"Cesta do Sethanonu bude vražedná, ale chci, aby odsud všichni odjeli. Nezajímá mě, jak vážně jsou ranění, nenecháme tu těm řezníkům jediného muže. Du Masigny, zařiďte, aby všichni mrtví vojáci byli vyneseni na hradby a podepřete je ve střílnách. Až se rozední, chci, aby si Murmandamus myslel, že proti němu stojí celá posádka." Otočil se ke Guyovi. "To by ho mělo trošku zpomalit. Teď připrav zprávu pro Severen, ať se dozví, co se tu děje.

Pokud mi paměť slouží, Michael, pán Severenu, je daleko chytřejší než zesnulý baron ze Skalního Hradu. Snad bude ochoten uvolnit nějaké vojáky, aby po cestě odvedli pozornost křídel. Do Sethanonu pošlete vzkaz–"

"Nemáme žádné holuby pro Sethanon," skočil mu de la Troville do řeči. "Očekáváme, že karavana nějaké do měsíce přiveze." Cítil stud za bývalého velitele. "Přehlédnutí."

"Kolik ptáků vám zůstalo v klecích?"

"Tucet. Tři pro Severen, po dvou pro Tyr-Sog a Loriél a pět pro Romney."

"Alespoň tedy můžeme rozšířit zprávy. Požádejte vévodu Talwyna z Romney, aby uvědomil Lyama v Rillanonu. Chci, aby armády Východu vytáhly do Sethanonu. Martin s Vandrosovým vojskem už bude na cestě. Jakmile narazí na uprchlíky z Armengaru a dozví se, kudy Murmandamus pochodoval, obrátí armádu z Yabonu do Sokolky, kde mohou přejít hory a pustit se na jihovýchod. Zpravíme Tyr-Sog, odtamtud se vypraví rychlí poslové a sdělí mu, kde přesně jsme. Posádka z Krondoru vyrazí hned, jak Gardan obdrží vzkaz od Martina. Sebere všechny posádky cestou přes Temné Slatě." Zdálo se, že se mu maličko vrací naděje. "Možná v Sethanonu ještě přežijeme."

"Kde je Jimmy?"

"Říkal, že musí něco zařídit a prý bude hned zpátky," odvětil Locklear.

Arutha se rozhlédl. "Co chystá za nesmysl tentokrát?" Téměř svítalo a zbývající oddíl vojáků byl připraven opustit Skalní Hrad. Aruthova družina, posledních padesát jezdců a dva koně navíc, čekala na nádvoří a Jimmy nikde.

Potom se chlapec konečně vyřítil z pevnosti a mával na ně, ať vyrazí. Vyskočil do sedla a Arutha dal příkaz otevřít zadní bránu. Křídla se rozletěla a princ vyjel v čele

zástupu. Jimmy jej dohonil a Arutha se jej zeptal: "Co tě zdrželo?"

"Překvapení pro Murmandama."

"Jaké?"

"Našel jsem malý sud oleje a postavil na něj svíčku. Pod ni jsem naskládal otep slámy, nějaké hadry a jiné věci. Měly by se rozhořet asi za půl hodiny. Nic moc se nestane, jen to bude hodně čoudit, ale oheň pár hodin vydrží."

Amos se uznale rozesmál. "A po Armengaru nebudou k požáru dvakrát pospíchat."

Guy prohodil: "Je to bystrý hoch, Arutho."

Jimmy měl z pochvaly radost. Arutha však suše odtušil: "Někdy až příliš."

Jimmy se zakabonil a Locklear se nezdržel širokého úsměvu.

Získali den. Od prvního světla až do západu slunce nespatřili žádné známky pronásledování. Arutha usoudil, že Murmandamus musel nařídit důkladné prohledání prázdné pevnosti a potom mu nezbylo nic než znovu sešikovat vojsko k pochodu přes Severní výšinu. Podařilo se jim tedy získat náskok a pravděpodobně by je nyní dohnala již jen ta nejrychlejší kavalerie.

Mohli na koně klást velké nároky, protože je střídali s náhradními zvířaty. Každý den urazili něco mezi třiceti pěti a čtyřiceti mílemi. Někteří koně jistě zchromnou, ale s trochou štěstí přejdou rozlehlou kopcovitou Severní výšinu za týden. Až se dostanou do Ponurého lesa, budou nuceni zpomalit, zmenší se však i nebezpečí, že je nepřítel dohoní; sám bude muset zachovávat nejvyšší opatrnost, aby v hustém hvozdu nepadl do léčky.

Druhého dne za sebou nechali první těla vojáků, kteří nevydrželi ostré tempo a podlehli svým zraněním. Jejich druhové se zachovali dle rozkazů a nezdržovali se

pohřbíváním. Prostě je odřízli od sedla, aniž by ztráceli čas tím, že by jim alespoň odepjali zbraně a zbroj.

Když se slunce třetího dne chýlilo k západu, zaznamenali první náznaky stíhání. Na obzoru se objevily rozmazané obrysy. Arutha přikázal prodloužit jízdu o hodinu a za úsvitu již za sebou nikoho neviděli.

Čtvrtý den spatřili první vesnici. Vojáci, kteří jeli před nimi, každého varovali před valící se hrozbou, a ves byla tudíž opuštěná. Z jednoho komína stoupal dým a Arutha poslal jednoho muže na obhlídku. Z pořádně napěchovaných kamen se ještě kouřilo, ale v okolí nikdo nebyl. Našli trochu obilí a vzali je s sebou, všechny ostatní zásoby však zmizely. Nezůstalo tu nic, co by mohlo být protivníkovi k užitku, takže Arutha nechal vesnici stát. Kdyby si místní obyvatelé všechno neodnesli, nařídil by ji vypálit. Předpokládal, že Murmandamovi věrní ji stejně zničí, přesto se však cítil lépe, že místo opustil v témže stavu, v jakém je nalezl.

Končil pátý den, když si všimli, že se k nim zezadu blíží skupina jezdců. Arutha rozkázal zastavit a připravit se k boji. Přiblížili se natolik, že je bylo možno rozpoznat. Jednalo se o tucet peklomorů, kteří se však raději obrátili a vrátili se zpět k hlavnímu voji, než aby využili příležitosti a postavili se daleko větší jednotce.

Šestého dne předjeli karavanu směřující na jih. Přední oddíly posádky ze Skalního Hradu je již upozornily na nabezpečí. Vozkové však vedli svá zvířata pomalým rovnoměrným tempem a bylo zřejmé, že je Murmandamovy předsunuté hlídky dostihnou během jednoho, nanejvýš dvou dnů. Arutha se zařadil po bok kupce, jemuž vozy patřily, a zavolal na něj: "Vypřáhněte koně a osedlejte je. Jinak Temným bratrům neuniknete."

"Ale co mé zrní!" naříkal obchodník. "O všechno přijdu!"

Arutha mu pokynul, aby zastavil. Když vozy zůstaly stát, hlasitě přikázal: "Každý muž vezme pytel obilí tohoto kupce. V Ponurém lese je budeme potřebovat. Zbytek spalte!"

Protestující obchodník povolal své žoldnéře, aby bránili náklad, ale hrdinům stačil jediný pohled na padesát vojáků ze Skalního Hradu a ustoupili jim z cesty.

"Odvažte koně!" zopakoval Guy princův rozkaz.

Vojáci uvolnili postranice a vedli koně pryč. Během několika minut byly žoky s obilím z prvního vozu složeny a Aruthovi muži si je rozebrali mezi sebou. Připočítali i pytle pro každého z kupcových ořů. Ostatní zrní i povozy zapálili.

Arutha ke kupci promluvil. "Naším směrem pochoduje třicet tisíc goblinů, Temných bratrů a trolů, mistře kupče. Pokud se domníváš, že jsem se na tobě dopustil nespravedlnosti, uvaž, co by tě asi potkalo, kdyby ses plahočil se svými vozy Ponurým lesem uprostřed takové společnosti. Teď si vezmi zrní pro své koně a vydej se na jih. My míříme do Sethanonu, ale jestli si ceníš své kůže, radil bych ti, abys pokračoval do Malacova Kříže. Žádáš-li náhradu za svůj náklad, zůstaň v Sethanonu. Pokud se nám všem podaří přežít invazi, odškodním tě. Je na tobě, abys posoudil riziko a rozhodl se. Nemohu s tebou dál ztrácet čas."

S těmi slovy se otočil a vybídl svůj oddíl, aby pokračoval v cestě. O několik minut později zjistil, že kupec i jeho najatí ochránci vyrazili za nimi a drží se tak blízko, jak jim unavení tahouni dovolují. Nepřekvapilo ho to. Po nějaké době křikl na Amose: "Až zastavíme, vyměň jim koně za čerstvé. Nechci je nechávat pozadu."

Amos se zazubil. "Jsou tak akorát vyplašení, aby se začali chovat slušně. Necháme je trochu zaostat, a až nás

dnes v noci dohoní, budou z nich chytří a ochotní chlapíci."

Arutha potřásl hlavou. Dokonce i za takovýchto okolností si Amos dokázal uchovat smysl pro humor.

Sedmého dne vjeli do Ponurého lesa.

Arutha zaslechl hluk bitky a nařídil zastavit. Pokývl na Galaina a jednoho ze strážců, aby se vypravili za zdrojem oněch zvuků. Vrátili se o několik minut později a elf oznámil: "Je po všem."

Rozjeli se na východ, kde na mýtině narazili na vojáky ze Skalního Hradu. Kolem se válel tucet mrtvých peklomorů. Seržant, který měl oddíl na starost, zasalutoval, jakmile uviděl Aruthu. "Právě jsme dávali koním odpočinout, když na nás zaútočili, Výsosti. Naštěstí se kousek na západ pohybovala další skupina a přišla nám na pomoc."

Arutha pohlédl na Guye a na Galaina. "Jak se, sakra, dostali před nás?"

"Nedostali," odpověděl Galain. "Byli tu celé léto a čekali." Rozhlédl se po okolí. "Řekl bych asi támhle." Vedl Aruthu k vyvrácenému kmeni, který zakrýval vchod do nízké chýše, šikovně schované v křoví. Uvnitř chatrče objevili zásoby: obilí, zbraně, sušené maso, sedla a další užitečné věci.

Arutha si všechno rychle prohlédl a poznamenal: "Tohle tažení plánovali dlouho předem. Teď máme jistotu, že Murmandamus měl od začátku namířeno do Sethanonu."

"Ale pořád nevíme proč," připomněl Guy.

"Nu, musíme pokračovat i bez toho, že známe pravou příčinu. Vezměte všechno, co by se nám mohlo hodit, a ostatní zničte."

Otočil se na seržanta. "Zpozorovali jste další jednotky?"

"Ano, Výsosti. De la Troville tábořil minulou noc asi míli severovýchodním směrem. Narazili jsme na jednu z

jeho hlídek a dostali jsme rozkaz postupovat dál, aby se nesoustředilo zbytečně moc mužů na jednom místě."

Guy povytáhl obočí. "Temní bratři?"

Voják přikývl. "Je jich plný les, Vaše Milosti. Když je jen míjíme, nejsou s nimi potíže. Jakmile zastavíme, máme co do činění s jejich lučištníky. Střílejí ze zálohy. Naštěstí se většinou nepotloukají v tak velkých tlupách, jako byla tato. Přesto asi uděláme nejlíp, když se tu nebudeme zbytečně zdržovat."

"Vezměte si pět mých mužů a vydejte se na východ," rozhodl Arutha. "Předejte všem zprávu, aby pátrali po Murmandamových zásobárnách. Předpokládám, že budou hlídané, takže se zaměřte na místa, kde Temným bratrům bude vadit vaše přítomnost. Znehodnoťte vše, co by mu mohlo být nějakým způsobem k užitku. Teď raději jeďte."

Poté přikázal dalšímu tuctu mužů, aby putovali půl dne na západ, pak se stočili k jihu a rozšířili zvěsti o malých zbrojnicích. "Vyrazíme," řekl Guyovi. "Téměř cítím, jak nám jeho předvoj šlape na paty."

Du Bas-Tyra přitakal. "Přesto bychom ho mohli trochu zdržet."

Arutha se podíval kolem sebe. "Čekám jen na vhodné místo pro nastražení léčky. Nebo na most, který bychom za sebou spálili. Nebo zúženou stezku, přes niž bychom povalili strom.

Ale zatím jsem nezahlédl nic, co by se tomu aspoň vzdáleně podobalo."

Amos souhlasil. "Tohle je ten nejzatracenější příhodný les, jaký jsem kdy viděl. Můžete tu pořádat přehlídku a ani jeden muž z dvaceti nepokazí krok kvůli tomu, aby se vyhnul stromu."

"Nu," povzdechl si Guy, "musíme vystačit s tím, co máme.

Kupředu."

Ponurý les tvořila soustava propojených hájů. Nebyl to jediný souvislý les, jako například Edder nebo Zelené Srdce. Po prvních třech dnech jízdy za sebou nechali pás lučin a vstoupili do temného a zlověstného hvozdu. Několikrát se zastavili a čekali, až Galain přeznačí peklomoří stezky. Elf se domníval, že někteří peklomoří stopaři se nechají zavést a maličko zabloudí, než si uvědomí, že se jedná o úskok. Ještě třikrát našli skrýše se zásobami pro Murmandama. Jejich umístění označovala mrtvá těla peklomorů a vojáků. Meče byly naházeny do ohně, aby ztratily pevnost, luky a šípy shořely. Sedla a postroje byly rozřezány a obilí rozsypáno po zemi nebo spáleno. Přikrývky, oděvy i potraviny přikrmily hladové plameny.

Na sklonku druhého týdne ucítili kouř a museli utéct před lesním požárem. Nějací horlivci plenící Murmandamovy spižírny nechali oheň rozšířit. Háj byl po parném létě vyschlý, a tak jim to nedalo ani moc práce. Princova družina prchala z dosahu postupujícího žáru a Amos zvolal: "To by bylo to pravé!

Počkáme si, až se Jeho velkolepé Zparchantělstvo dokulí do lesa a zapálíme kolem něj ohýnek. Cha!"

V době, kdy vyjeli z Ponurého lesa a ocitli se v obdělávaném kraji, Arutha přišel o šest koní, ale ani jediného muže, počítaje v to i kupce a jeho žoldnéře. Překonali dvacet mil zemědělské půdy a rozbili tábor. Po západu slunce spatřili na jižním obzoru slabou záři.

Amos se otočil k chlapcům a ukázal tím směrem.

"Sethanon."

Dospěli k městu, kde je u brány zastavili strážní z místní posádky. "Hledáme velitele!" zavolal na ně seržant ve službě. Zlaté výložky se mu zřetelně odrážely od dobře

šitého zelenobílého tabardu, uniformy sethanonského baronátu.

Arutha mu pokynul a muž pokračoval: "Už půl dne se nám sem trousí vojáci ze Skalního Hradu. Vyhradili jsme jim místo na cvičišti. Baron chce vidět někoho, kdo je za ten zmatek zodpovědný."

"Řekněte mu, že za ním zajdu, jakmile budou tito muži ubytováni."

"A koho mám ohlásit?"

"Aruthu z Krondoru."

Muž otevřel ústa dokořán. "Ale..."

"Já vím, jsem mrtvý. Přesto vzkažte baronu Hrblakovi, že se dostavím do pevnosti asi za hodinu. A povězte mu, že je se mnou Guy du Bas-Tyra. Potom někoho pošlete na cvičiště a zjistěte, jestli se sem v pořádku dostali Baldwin de la Troville a Anthony du Masigny. Pokud ano, ať se ke mně připojí."

Seržant se chvíli nehýbal, pak ale zasalutoval. "Rozkaz, Výsosti!"

Arutha nechal svou družinu projet branou a poprvé za dlouhé měsíce se jim naskytl pohled na průměrné královské město, plné obyvatel spěchajících za svými záležitostmi, obyvatel přesvědčených o tom, že jsou svým dobrotivým panovníkem chráněni před nebezpečími. V ulicích se tlačili lidé zaujatí obchody, řemesly a oslavami. Kam se Arutha podíval, viděl jen běžné, očekávané, obyčejné. Jak brzy se mělo vše změnit.

Arutha nařídil uzavřít brány. Během uplynulého týdne bylo všem, kdo se rozhodli využít příležitosti a prchnout na jih, umožněno odejít. Nyní mělo být město neprodyšně uzavřeno. Byly rozeslány další zprávy, holubi i jezdci se vypravili do Malacova Kříže, Sildenu a Temných Slatí pro

případ, že by se předchozí vzkazy cestou ztratily. Vše, co mohli učinit, již učinili a nyní jim nezbývalo než čekat.

Hlídky rozmístěné na severu hlásily, že Murmandamovo vojsko zcela ovládlo Ponurý les. Každá z usedlostí a vesnic mezi hvozdy a městem byla evakuována a obyvatelé se přestěhovali za hradby. Princ dohlížel na to, aby byly splněny jeho příkazy. Všechno jídlo bylo převezeno do Sethanonu a po vypršení určité lhůty vojáci zapálili statky. Dosud nesklizené podzimní plodiny spálili a neotrhanou zeleninu a ovoce zaryli nebo otrávili. Stáda, která se pásla příliš daleko, než aby mohla být odvedena do města, rozehnali na jih a na východ. Nezůstalo nic, co by postupující armádě jakkoli pomohlo. Svědectví vojáků, kteří dosáhli Sethanonu, vypovídala o tom, že bylo objeveno a vypleněno či zničeno nejméně třicet Murmandamových tajných zásobáren. Arutha však nechoval marné naděje. Útočníkům v nejlepším případě způsobili nepříjemnosti, ale nijak zvlášť je neohrozili.

Princ zasedal s Amosem, Guyem, důstojníky ze Skalního Hradu a baronem Hrblakem. Hrblak se ošíval ve své nepohodlné zbroji – křiklavém vroubkovaném harampádí s tepanými ornamenty, určeném na přehlídky a nikoli do bitvy. Zlatou přilbici s chocholem držel před sebou. Ochotně přijal skutečnost, že se velení ujal Arutha, protože v posádce v Sethanonu vzhledem k její poloze nebyli žádní skuteční vojevůdci. Arutha dosadil na klíčová místa Guye, Amose, de la Trovilleho a du Masignyho. Skláněli se nad mapou s vyznačeným rozmístěním jednotek a skladů. Arutha dočetl seznam a prohlásil: "Za normálních okolností bychom odolali Murmandamově armádě asi dva měsíce. Podle toho, co jsme viděli v Armengaru a Skalním Hradu, jsem si jist, že okolnosti nebudou obvyklé. Murmandamus musí dobýt město za dva, nanejvýš za tři týdny, jinak se bude potýkat s prvními mrazy. Začínají

podzimní plískanice, které zpomalí jeho nájezdy, a jakmile přijde zima, zjistí, že velí hladovějícímu vojsku. To nedopustí. Bude chtít do Sethanonu vtrhnout co nejrychleji, aby nám znemožnil spotřebovat či zničit zásoby.

Kdyby všechno šlo podle plánu, Martin s šestitisícovou armádou z Yabonu právě opouští úpatí Calastiových hor někde pod Sokolkou. Nedorazí však dřív než za dva týdny. Tou dobou by tu měli být i vojáci ze Severenu a Sildenu, ale každopádně se musíme udržet nejméně dva týdny a dost možná, že čtyři. Posily, které přijdou později, nám už nebudou k ničemu."

Vstal. "Pánové, jediné, co teď můžeme dělat, je vyčkávat, až protivník zaútočí. Doporučuji odpočívat a modlit se."

Arutha vyšel z poradní místnosti. Guy a Amos se vydali za ním. Všichni váhali, jako kdyby zvažovali, co až dosud překonali, a pak se rozešli po svých. Čekali na nepřátelský útok.

Kapitola osmnáctá

DOMŮ

Kráčeli Dvoranou.

Vypadala jako široká nažloutle bílá silnice lemovaná po obou stranách mnoha lesknoucími se stříbrnými dveřmi, vzdálenými od sebe asi padesát stop. Macros opsal rukou oblouk. "Procházíte tajemstvím, které se vyrovná městu Věčnosti, Dvoranou světů. Tudy můžete vstupovat ze světa do světa, stačí jen znát cestu." Ukázal na stříbřitý obdélník. "Brána ústící na planetu a vedoucí z planety. Objevilo ji pouze několik vybraných jedinců z nespočtu tvorů. Někteří se k ní dopracovali díky pilnému studiu, jiní na ni narazili náhodou. Když poopravíte způsob svého vnímání, najdete je všude. Tady–" mávl ke dveřím, které právě míjeli – "leží spálený svět obíhající kolem zapomenutého slunce." Pak namířil ukazovák na protější vchod. "Ale támhle se nachází svět pulsující životem, přebývá v něm různorodá směsice kultur a společností, ale jen jedna inteligentní rasa." Na okamžik se zastavil. "Tak tomu alespoň bude v naší době." Pokračoval v chůzi. "Domnívám se, že v

současnosti bychom tam našli jen vír vroucích plynů, pouze o málo hustších než vakuum.

V budoucnosti existuje celá společnost, která prochází Dvoranou a zajišťuje obchody mezi planetami, ačkoliv tam jsou i světy, na nichž nikdo ani netuší, že by něco takového bylo možné."

"Vůbec jsem o tomto místě nevěděl," podotkl Tomas.

"Valheru měli jiné prostředky k přemisťování," odpověděl Macros a pokynul bradou směrem k Ryath. "Vzhledem k tomu, že Síň nepotřebovali, nikdy se nezastavili, aby si všimli její přítomnosti. Určitě to bylo v jejich silách. Šťastná náhoda?

Nevím, ale mnoho věcí se uchovalo díky jejich přezíravosti."

"Jak je Dvorana dlouhá?" zajímalo Puga.

"Nekonečně. Nikdo neví. Zdá se, že je rovná, ale ve skutečnosti se stáčí. Kdybych šel napřed, za chvilku vám zmizím z dohledu. Vzdálenosti a čas mezi světy mnoho neznamenají."

Vedl je chodbou dál.

Pug jednal podle Macrosových pokynů a podařilo se mu přenést je v čase dopředu do doby, o níž Macros soudil, že se blíží jejich vlastní. Poté, co uspíšil pohyb léčky Dračích vládců, nečinilo mu potíže zachovat se podle mágových příkazů.

Mechanismus použitého zaklínadla byl vlastně jen logickým rozšířením toho, které Pug použil při urychlení pasti. Mohl sice jen odhadovat správnou vzdálenost, již v čase překonali, Macros jej však ujistil, že až se začnou blížit k Midkemii, pozná, jak velkých úprav bude třeba.

Kráčeli stále dál a Pug si prohlížel všechny dveře, kolem nichž procházeli. Po chvíli zjistil, že se od sebe nepatrně liší, každé z mihotavých stříbrných světel mělo trochu jiné

spektrum, poskytující zprávu o tom, na kterou planetu brána vede. "Macrosi, co by se stalo, kdyby někdo vstoupil mimo dveře?" zeptal se Pug.

"Předpokládám, že kdyby ses na to důkladně nepřipravil, brzy bys zemřel," vysvětloval mág. "Plul bys v meziprostoru bez Ryathiny schopnosti navigace."

Stanul přede dveřmi. "Musíme si zkrátit cestu přes planetu, ušetříme si tak polovinu času. Vzdálenost mezi touto a příští branou je necelých sto yardů, ale dejte si pozor: ovzduší této planety je jedovaté. Zadržte dech, tady se nedá použít magie a žádné umění vás neochrání." Několikrát se zhluboka nadechl, potom ostře nasál vzduch a proběhl vchodem.

Tomas vyrazil jako druhý, Pug za ním a nakonec Ryath. Pug málem vydechl a jeho zrak se rozostřil, když na něj znenadání dolehla nečekaná tíže a stlačila jej k zemi. Řítili se přes holou planinu posetou purpurovými a rudými kameny a nad hlavou jim visela na oranžové obloze těžká šedá mlha. Země se chvěla a krvácející hory vyvrhovaly k nebesům ozářeným odraženým žhnutím vulkánů černý dým a jedovaté plyny. Roztavené horniny stékaly po úbočích vysokých rozeklaných štítů a ohřívaly vzduch sužujícím vedrem. Macros ukázal, všichni zamířili ke skalní stěně a vběhli přímo do ní. Ocitli se zpátky ve Dvoraně.

Macros celé hodiny nepromluvil, ponořen do vlastních myšlenek. Najednou se vytrhl ze zamyšlení a zarazil se před vchodem. "Musíme projít přes tento svět. Mělo by to být příjemné."

Vedl je dveřmi do líbezné zelené krajiny. Skrz stromy k nim doléhal hukot vln narážejících do skal a ucítili slanou vůni moře. Následovali Macrose k útesu, z něhož byl překrásný výhled na oceán.

Pug hleděl na háj za nimi a uvědomil si, že tu rostou podobné stromy jako na Midkemii. "Připomíná mi to Crydee."

"Je tu tepleji," přikývl Macros a zhluboka nasával vůni moře. "Je to nádherný svět, ačkoli na něm nikdo nežije." Se smutkem v očích si povzdechl. "Snad se sem jednoho dne uchýlím na odpočinek." Zaplašil rozjímavou náladu a prohlásil: "Pugu, blížíme se do naší doby, ale jsme trošku vychýleni." Rozhlédl se kolem. "Řekl bych asi tak rok před tvým narozením.

Potřebujeme na chviličku zrychlit."

Pug zavřel oči a zahájil vyvolávání dlouhého zaklínadla, které nemělo žádný viditelný účinek, s výjimkou toho, že se stíny začaly míhat daleko rychleji a slunce na obloze uhánělo po své obvyklé trase jako splašené. Zakrátko je obklopila tma, záhy ji však nahradilo svítání. Tempo se zrychlovalo.

Zanedlouho den a noc jen poblikávaly a potom jejich chvatné střídání vyústilo v jednolité šedé světlo.

Pug ustal ve své činnosti a řekl: "Musíme čekat." Usadili se na zeleném trávníku a vychutnávali krásu tohoto světa.

Obyčejný půvab jim poskytoval měřítko, jímž mohli porovnávat všechna podivná a divukrásná místa, která navštívili. Tomase se zmocnilo hluboké znepokojení. "Všechno, čeho jsem se stal svědkem, mě nutí k úžasu nad schopnostmi toho, s čím se máme měřit." Na nějakou dobu se odmlčel. "Vesmíry jsou... tak neuchopitelné, tak nesmírné." Upřel zrak na Macrose. "Jaký osud by čekal vesmír, kdyby Valheru získali jedinou malou planetu? Copak na ní mí bratři dříve nevládli?"

Macros na Tomase hleděl s výrazem upřímných obav. "To je pravda, ale buď jsi vyrostl v nebezpečného, nebo cynického tvora. Ani jedno není dobré." Přísně se zamračil, když viděl v očích člověka, z něhož se stal

Valheru, opravdové pochyby. Nakonec přikývl. "Podstata vesmíru se po válkách Chaosu změnila. Příchod bohů zvěstoval novou strukturu – složitý uspořádaný systém tam, kde předtím existovaly pouze primitivní zákony Řádu a Chaosu. Valheru v současném pořádku nemají své místo. Bylo by pro mne snazší přenést Ashen-Shugara v čase než podstoupit to, co po mně bylo žádáno. Potřeboval jsem jeho moc, ale potřeboval jsem také mysl za touto mocí, vědomí, které by sloužilo v našem zájmu. Bez spojení mezi ním a Tomasem by byl Ashen-Shugar stejný jako jeho příbuzní. Dokonce i s tímto propojením by byl neovladatelný."

Tomas si vzpomněl. "Nikdo si nedokáže představit míru šílenství, se kterým jsem bojoval během války proti Tsuranům. Bylo to jen tak tak." Jeho hlas zůstával klidný, ale přesto v něm zaznívalo nádech bolesti. "Stal jsem se vrahem. Zavraždil jsem bezmocné. Martin byl připraven mě zabít, tak jsem byl nebezpečný." Pak dodal: "A to jsem měl tehdy pouhou desetinu své nynější moci. Toho dne, kdy jsem... se uzdravil, mi Martin málem svým šípem proklál srdce." Ukázal na kámen deset stop vzdálený a zaťal pěst, jako by jej chtěl rozdrtit. Kámen se rozpadl na prach, jako kdyby ho Tomas skutečně sevřel. "Kdyby má síla byla tehdy stejná, jako je dnes, zabil bych Martina dřív, než by stačil vytáhnout šíp – pouhou silou vůle."

Macros přisvědčil: "Teď vidíš, jaké nebezpečí hrozilo, Pugu. I samotný Valheru může být stejně hrozivý jako Dračí hordy, může se stát nespoutanou mocí ve vesmíru." Jeho tón vůbec neuklidňoval. "Neexistuje jediná bytost s výjimkou bohů, která by se mu mohla postavit." Pousmál se. "Kromě mě, ovšem, ale i kdybych disponoval veškerými svými schopnostmi, bitvu s nimi bych pouze přežil, nevyhrál. Bez mého umění..." Nechal větu nedokončenou.

"Proč tedy," podivil se Pug, "bohové nejednají?"

Macros se hořce zasmál a opsal kolem nich paží velký oblouk. "Oni jednají. Co si myslíš, že tu děláme? Toto je ona hra. A my jsme figurky."

Pug zavřel oči a tajuplné šedé světlo vystřídal normální den. "Mám dojem, že jsme zpátky."

Macros natáhl ruku a sevřel Pugovu dlaň. Stiskl víčka a cítil, jak vnímáním mladšího mága prosakuje tok času. Po chvilce se ozval: "Pugu, jsme dost blízko k Midkemii, takže bys možná byl schopen poslat domů vzkaz. Co kdybys to zkusil?" Pug již dříve pověděl Macrosovi o onom dítěti i neúspěšných pokusech se s ním spojit.

Pug znovu zavřel oči a usiloval o duševní kontakt s Gaminou.

Katala vzhlédla od vyšívání. Gamina seděla a upírala oči před sebe, jako by v dálce něco viděla. Potom naklonila hlavu a zdálo se, že čemusi naslouchá. William, který si prohlížel starou a zaprášenou knihu, půjčenou od Kulgana, odložil svazek a soustředěně se na nevlastní sestru zadíval.

Po chvíli chlapec špitl: "Mami..."

Katala klidně položila šití a zeptala se: "Copak, Williame?"

Hošík pohlédl na matku vykulenýma očima a zašeptal: "To je... tatínek."

Katala před syna poklekla a položila mu ruce na ramena. "Co je s tvým otcem?"

"Mluví na Gaminu."

Katala upnula zrak na dívku, která seděla jako uhranutá a nevnímala, co se kolem ní děje. Katala zvolna vstala, přešla ke dveřím do jídelny a otevřela je. Vzápětí se rozeběhla.

Kulgan s Elgaharem se skláněli nad šachovnicí, zatímco Hochopepa je pozoroval a poskytoval oběma hráčům dobře

míněné, avšak nevyžádané rady. Místnost byla plná kouře, protože oba silní mágové popotahovali z velkých dýmek a bez ohledu na odpor ostatních si takto užívali odpolední siestu. Meecham seděl opodál a brousil si lovecký nůž.

Katala rozrazila dveře a nařídila: "Vy všichni, honem pojďte!"

Tón a naléhavost v jejím chování přiměla přítomné, aby odložili otázky na později a následovali ji chodbou do komnaty, v níž William zíral na Gaminu.

Katala poklekla před děvčátkem a pomalu jí dlaní zamávala před skelnýma očima. Gamina nezareagovala. Upadla do jakéhosi transu. Kulgan hlesl: "Co to je?"

Katala rovněž šeptem odpověděla: "William tvrdí, že si povídá s Pugem."

Elgahar, obvykle odtažitý mág vyšší stezky, se protáhl kolem Kulgana. "Snad bych se mohl něco dozvědět." Klekl si před Williamem. "Udělal bys se mnou něco?"

William nezávazně pokrčil rameny. Mág pokračoval: "Vím, že občas slyšíš Gaminu, stejně jako ona slyší tebe, když hovoříš se zvířaty. Mohl bys zařídit, abych slyšel, co říká?"

"Jak?" nechápal William.

"Studoval jsem, jak to Gamina provádí, a myslím, že bych toho byl také schopen. Není to nebezpečné," dodal, dívaje se na Katalu.

Katala přikývla a William souhlasil: "Jistě. Proč ne?"

Elgahar zavřel oči a položil Williamovi ruku na rameno.

Asi po minutě vydechl:" Slyším... jen něco." Otevřel oči. "S někým rozmlouvá. Mám dojem, že je to Milamber," prohlásil a použil přitom Pugovo tsuranské jméno.

Hochopepa si posteskl: "Přál bych si, aby se Dominik nebyl vracel do kláštera. On by mohl naslouchat."

Kulgan pozvedl ruku, aby zjednal ticho. Dívka si zhluboka povzdechla a otevřela oči. Katala se po ní

vztáhla, bála se, že by mohla omdlít, ale Gamina namísto toho rozšířila oči, roztáhla rty v širokém úsměvu a vyskočila z křesla.

Roztančila se po komnatě, vzrušení ji tolik přemohlo, a vykřikla duševním hlasem: To byl tatínek! Mluvil se mnou! Vrací se!

Katala ji zastavila, chytila ji za rameno a vybídla ji:

"Klid, dceruško. Přestaň teď poskakovat a vypravuj nám, co jsi říkala, ale mluv, Gamino, mluv."

Poprvé v životě dívka promluvila hlasitěji než šeptem, v jejím hlase se mísily rozčilené výkřiky se smíchem. "Mluvila jsem s tatínkem! Volal mě odněkud!"

"Odkud?" chtěl vědět Kulgan.

Dítě se zarazilo a přestalo vyhazovat nožkama. Naklonilo hlavu, jako by přemýšlelo. "Bylo to... prostě odněkud. Byla tam pláž a bylo tam hezky. Já nevím. Neřekl, kde to je. Bylo to prostě někde." Gamina se zachichotala a začala tahat Kulgana za nohavici. "Musíme jít!"

"Kam?"

"Tatínek chce, abychom se s ním setkali. Na jednom místě."

"Na jakém místě, maličká?" naléhala Katala.

Gamina maličko poskočila. "V Sethanonu."

Meecham podotkl: "To je město blízko Ponurého lesa, uprostřed Království."

Kulgan mu věnoval nevlídný pohled. "My to víme."

Leník bez uzardění ukázal na dva tsuranské mágy a opáčil: "Oni ne... mistře Kulgane." Kulganovo huňaté obočí se spojilo nad nosem a mág si odkašlal, dal tím najevo, že má jeho starý přítel pravdu. Jedině tak byl ochoten přiznat svůj omyl.

Katala se pokoušela dítě zmírnit. "Teď pomalu a znova, kdo se má s Pugem setkat v Sethanonu?"

"Všichni. Chce, abychom tam přišli. Hned."

"Proč?" otázal se William, který se cítil trochu odstrčený.

Dívčina nálada se rázem změnila. Gamina se zklidnila. Doširoka rozevřela oči a vyhrkla: "Ta zlá věc, strýčku Kulgane! Ta zlá věc z Rogenova vidění! Je tam!" Přitiskla se ke Kulganově noze.

Kulgan se rozhlédl po přítomných a nakonec promluvil Hochopepa: "Nepřítel?"

Kulgan přitakal a děvčátko k sobě přivinul. "Kdy, dítě?"

"Teď, Kulgane. Říkal, že musíme jít hned."

Katala se obrátila na Meechama. "Dej vědět každému na ostrově. Všichni mágové ať se přichystají na cestu. Musíme se vypravit do Landrethu. Tam získáme koně a pojedeme na sever."

Kulgan ji zadržel. "Ne, žádná mágova manželka nebude závislá na tak obyčejném dopravním prostředku." Mluvil lehce a s nadsázkou, aby uvolnil napětí. "Pug si měl raději vzít jiného mága."

Katala přimhouřila oči, neměla náladu na plané žertování. "Co navrhuješ?"

"Mohu použít cestování 'na dohled', přepravím tak sebe a Hochu v třímílových nebo i delších skocích. Nějakou dobu to potrvá, ale pořád je to rychlejší než na koni. Až budeme u Sethanonu, vystavíme bránu a ty i ostatní jí můžete projít přímo odsud." Obrátil se k Elgaharovi. "Budete mít dost času na přípravu."

"Já půjdu s vámi, pro případ, že byste se vynořili v ležení nějakých vyvrhelů nebo by nastaly jiné potíže," rozhodl se Meecham.

Gamina se znovu ozvala: "Tatínek říkal, že máme přivést ostatní."

"Koho?" zeptal se Hochopepa a položil dlaň na její útlé ramínko.

"Ostatní mágy, strýčku Hocho."

Elgahar se udeřil do čela. "Shromáždění. Žádal by o takovou věc jedině tehdy, kdyby se na nás opravdu chystal Nepřítel."

"A vojsko."

Kulgan pohlédl dolů do drobného obličeje. "Vojsko? Jaké vojsko?"

"Prostě vojsko!" Dívenka vypadala, že ztrácí trpělivost, neboť stála s pěstičkami opřenými o boky.

Kulgan prohlásil. "Pošleme zprávy do posádek v Landrethu a Shamatě." Zadíval se na Katalu. "Vzhledem k tomu, že ses přivdala do královského rodu a jsi tudíž princezna, je načase vyhrabat ten pečetní prsten, který tak ráda odkládáš. Budeme ho potřebovat na dopisy."

Katala přikývla. Objala Gaminu, která se již upokojila, a přikázala jí: "Zůstaň tady se svým bratrem." Pak odspěchala.

Kulgan pohlédl na své tsuranské kolegy. Hochopepa si za všechny povzdechl: "Tak konečně. Temnota přichází."

Kulgan přisvědčil. "Do Sethanonu."

Pug otevřel oči. Znovu cítil únavu, avšak zdaleka ne tak silnou, jako když s dívenkou mluvil poprvé. Tomas, Macros a Ryath mladšího z mágů pozorovali a čekali. "Myslím, že se mi to podařilo natolik, že bude schopna předat pokyny ostatním."

Macros potěšeně kývl. "Shromáždění by pro Dračí hordy nepředstavovalo kdovíjak silného nepřítele, kdyby se jim povedlo proniknout do našeho časoprostoru, ale mohlo by alespoň udržet Murmandama v odstupu, abychom se dostali ke Kameni života před ním."

"Jestli dorazí do Sethanonu včas," poznamenal Pug. "Nevím, jak na tom s časem jsme."

"To je potíž," souhlasil Macros. "Jsem si jistý, že se nacházíme v naší době, a logicky vzato někdy poté, co jste

odešli. Musí tomu tak být proto, aby nedošlo k nejzapeklitějšímu časovému paradoxu. Ale kolik času od té chvíle uplynulo? Měsíc? Týden? Hodina? Nu, dozvíme se to, až se tam dostaneme."

"Jestli jdeme včas," nadhodil Tomas.

"Ryath," požádal Macros, "potřebujeme překonat vzdálenost k další bráně. Na tomto světě nejsou žádné smrtelné oči, které by mohly vidět tvou proměnu. Odneseš nás?"

Žena beze slova počala žhnout světélkujícím oparem a vrátila se do dračí podoby. Všichni tři nasedli a Ryath se vznesla do oblak. "Leť k severovýchodu," zvolal Macros. Drak zakroužil nad útesem a zamířil určeným směrem.

Nějakou dobu cestovali mlčky, obešli se bez zbytečných řečí. Hnali se pryč od skaliska a od pláže, přelétali nad zvlněnými planinami porostlými hustými křovisky, do nichž se svými paprsky opíralo horké slunce.

Pug zvažoval vše, co Macros za poslední hodinu řekl. Rychle vyslovil zaklínadlo, aby na sebe nemuseli křičet. "Macrosi, tvrdil jsi, že i jediný Valheru by představoval ve vesmíru nesmírnou sílu. Nejsem si jist, že chápu, cos tím myslel."

Macros mu to vysvětlil. "V sázce je víc než jen jeden svět." Podíval se dolů. Právě se nesli nad řekou, která vytékala ze soutěsky ohromných rozměrů a proudila na jihovýchod, kde se vlévala do moře. "Tato nádhrená planeta je ohrožena stejně jako Midkemia. A jako Kelewan i všechny ostatní světy, dříve či později.

Kdyby služebníci Valherů tuto válku vyhráli, jejich páni se navrátí a ve vesmíru opět zavládne chaos. Každý ze světů bude otevřen plenění Dračích hord, protože se jim nikdo nevyrovná nejen v bezhlavém ničení, ale ani v moci. Samotná skutečnost, že přijdou zpátky do našeho časoprostoru, jim poskytne zdroj magické síly, o které se

nikomu ani nesnilo, zdroj moci, který z Dračích hord učiní obávaného protivníka dokonce i pro bohy."

"Jak je něco takového možné?"

Tomas se ujal slova. "To Kámen života. Zanechali ho tu kvůli konečné bitvě s bohy. Jestli ho použijí..." Nebyl schopen větu doříci.

Hluboko od nimi se nyní objevily hory, přeletěli je a ocitli se v zemi jezer, severně od kopcovitých plání. Slunce se sklánělo k západu. Pug zjistil, že téměř není s to zabývat se myšlenkami na naprostý zmar, když pod ním ubíhá tak půvabná krajina. Macros ukázal před sebe. "Ryath! Na tom velkém ostrově, vidíš ty dvě stejné zátoky?"

Saň se snesla a přistála na místě, které Macros určil. Muži slezli z jejího hřbetu a čekali, než se opět promění v ženu. Macros vykročil a vedl je k vysokému skalnímu výčnělku uprostřed remízku, v němž rostly stromy podobné borovicím. Stanuli před dalšími dveřmi, umístěnými ve stěně velikého balvanu. Macros jimi prošel, za ním Tomas a potom i Pug. Když se Pug objevil ve Dvoraně, děs ze sebe vyrazil strašidelný zuřivý šepot, zaútočil na Macrose a srazil jej k zemi.

Tomas skočil a vrhl se s mečem v ruce na pojídače životů, který se snažil zahubit Macrose. Shýbl se, protože další děs se jej pokusil chopit zezadu. Ryath Puga prudce odstrčila stranou a nahrnula se dovnitř. Třetí hrůzyplná bytost zaútočila na draka v lidské podobě a sevřela mu paži nad loktem. Ryath bolestně vykřikla.

Potom se vzduchem mihlo Tomasovo ostří a zasáhlo děsa, jenž se skláněl k Macrosovi. Vydal tlumené vzteklé zakvílení a otočil se čelem k novému protivníkovi. Přikrčil se a sekl po něm drápy. Tomas výpad zastavil svou zbraní a podél čepele se rozběhl rej zlatých jiskřiček.

Ryathiny modré oči zaplály a objevil se v nich rudý hněvivý plamen. Děs, který ji držel za paži, vyjekl. Z

končetiny neživého tvora se vyvalil páchnoucí šedivý dým, ale zdálo se, že není schopen stisk uvolnit. Oči dračí ženy stále žhnuly. Stála nehnutě a jen se maličko zachvívala. Děs se scvrkával a jeho šeplavé nářky se vytrácely.

Pug dokončil zaklínadlo a třetí děs se zazmítal v jakémsi záchvatu. Prohnul se v zádech a černá křídla se mu třásla. Padl na kamennou dlažbu Dvorany. Pak se zdvihl; jedinou známkou toho, že na něj Pug působí svým uměním, byl lehký pohyb mágovy dlaně. Učinil gesto a stvoření se vydalo mezi světy a zmizelo v sivé prázdnotě.

Tomas mávl mečem, znovu a ještě jednou, a děs, jenž se na něj vrhl, počal ustupovat. Pokaždé, když se zlaté ostří zakouslo do černé nicoty tvořící tvorovo tělo, unikla se zasyčením část jeho síly. Nyní byl oslaben a pokusil se o únik. Tomas ťal naposledy a prchající stvoření znehybnělo.

Pug sledoval Ryath i Tomase, kterak se zbavují zbývajících dvou děsů. Jakýmsi způsobem je připravili o životní esenci stejně, jako neživí vysávali jiné.

Pug přistoupil k omráčenému Macrosovi. Pomohl mágovi na nohy a zeptal se: "Jsi zraněný?"

Macros zatřepal hlavou, aby si urovnal myšlenky, a prohlásil: "Ne, ani v nejmenším. Tihle tvorové mohou být smrtelníkům nebezpeční, ale já už jsem s nimi měl tu čest. Skutečnost, že na nás čekali před těmito dveřmi, vypovídá o tom, že se Valheru bojí pomoci, kterou bychom mohli Midkemii poskytnout. Jestli Murmandamus dospěje do Sethanonu a najde Kámen života... nu, děsové byli jen slabým stínem zmaru, jenž by následoval."

"Jak máme daleko na Midkemii?" zajímal se Tomas.

"Tamtěmi dveřmi," ukázal Macros na vchod naproti tomu, kterým přišli. "Těmi projdeme a jsme doma."

Vstoupili do rozlehlého sálu, chladného a prázdného. Byl vybudován z mohutných kamenných kvádrů

pospojovaných v jeden celek stavitelem, jenž své práci opravdu rozuměl. Na vyvýšeném stupni se tyčil trůn a po obou stranách se táhly výklenky, jakoby připravené pro nějaké sochy.

Čtveřice poutníků kráčela halou a Pug se ozval: "Je tu mrazivo. Kde na Midkemii jsme se to ocitli?"

Macros vypadal maličko pobaveně. "Jsme v opevněném městě Sar-Sargothu."

Tomas se prudce obrátil a pohlédl na čaroděje. "Zbláznil ses? To je bývalé sídlo původního Murmandama. Tolik aspoň vím z peklomořích legend!"

Macros se pousmál. "Uklidni se. Všichni jsou na tažení proti Království. Kdyby se tu potloukal nějaký goblin nebo peklomor, určitě by se jednalo o zběha. Ne, nebojte se, tady se vypořádáme se všemi překážkami. Teprve v Sethanonu musíme být připraveni na konečný souboj."

Vedl je ven. Když vyšli ze síně, Pug klopýtl. Všude, kam oko dohlédlo, se vršily haldy uniforem, vysoké deset stop. Na vrcholku každé z nich spočívala lidská hlava. Asi tisíc takových hromad se rozprostíralo do všech směrů. Pug špitl:

"Pro slitování, jak se mohl zrodit takový ďábel?"

"Konečně chápete všechno," odpověděl Macros a přelétl zrakem tři své společníky. "Bývaly doby, kdy by toto Ashen-Shugar považoval pouze za projev nesouhlasu."

Tomas se rozhlédl a němě přikývl.

"Tomas, jako Ashen-Shugar, si pamatuje čas, kdy ve vesmíru neexistovaly žádné mravní zásady. Nebylo pojetí dobra a zla, smysl měla jen moc. A v tomto kosmu smýšlely stejně i všechny ostatní rasy, kromě Aalů, jejichž náhled byl nezvyklý i podle tehdejších měřítek. Murmandamus je nástrojem a připomíná své pány.

Bytosti daleko lepší Murmandama páchaly a páchají větší škody, než je tento ojedinělý akt bezhlavého ničení.

Činí tak přesto, že jsou si vědomy svých skutků ve světle vyššího mravního hlediska. Valheru nechápou dobro a zlo, jsou naprosto amorální, ale jejich síla je natolik zkázonosná, že je musíme považovat za téměř absolutní zlo. A Murmandamus je jejich služebníkem, tudíž i on představuje zlo. A to je jen nejslabším odleskem jejich skutečné podstaty." Macros si povzdechl. "Možná jsem marnivý, ale pomyšlení, že bojuji s takovým zlem... odlehčuje mé břímě."

Pug zhluboka nasál vzduch, vžil se do ztýrané duše, která se snažila zachovat vše, co mu bylo drahé. Konečně prolomil tíživé ticho. "Kam tedy? Do Sethanonu?"

"Ano," přisvědčil Macros. "Musíme jít a zjistit, co se odehrálo. S trochou štěstí budeme schopni pomoci. Nezáleží na tom, jak mu v tom zabráníme, ale Murmandamus se nesmí dostat ke Kameni života. Ryath?"

Drak se zachvěl a vrátil se do své původní podoby. Nasedli a Ryath se vznesla vysoko nad pláně Isbandie. Zakroužila a zamířila k jihozápadu. Macros jí dopřál oddechu, zatímco si prohlíželi zbytky Armengaru. Z díry zející v místech, kde stávala pevnost, se stále valil černý kouř. "Co je to za město?" chtěl vědět Pug.

"Kdysi se mu říkalo Sar-Isbandia, naposledy jej pojmenovali Armengar. Vystavěli je rudomoři, právě tak jako Sar-Sargoth, dávno předtím, než se z nich stali barbaři. Obě města napodobovala sídlo Draken-Korina, při jejich stavbě použili vědomostí získaných během loupežných výprav na jiné světy. Jednalo se o velkolepé konstrukce, které peklomoři dobyli za cenu obrovských ztrát, nejprve Sar-Sargoth, jenž se stal Murmandamovým sídlem, a po něm i Sar-Isbandii. Ale Murmandamus v bitvě o Sar-Isbandii padl. O rudomorech se předpokládalo, že byli poté vyhlazeni. Peklomoři obě města po

Murmandamově smrti opustili. Teprve nedávno se do Sar-Sargothu vrátili. V Armengaru žili lidé."

"Nic z něho nezůstalo," poznamenal Tomas.

"Zdá se však, že současné vtělení Murmandama stálo jeho dobytí pěkně draho," přikývl Macros. "Lidé, kteří tu přebývali, byli houževnatější a chytřejší, než jsem předpokládal. Snad Murmandamus utrpěl tolik, že Sethanon stále stojí, protože touto dobou už určitě přešel hory. Ryath! Na jih, do Sethanonu."

Kapitola devatenáctá

SETHANON

Náhle bylo město v obležení.

Týden poté, co Arutha nechal uzavřít brány, se nic nedělo, teprve osmého dne po zapečetění Sethanonu hlídky hlásily, že je Murmandamovo vojsko na pochodu. Kolem poledne město obklíčily předsunuté oddíly kavalerie a s příchodem noci již planuly strážní ohně po celém obzoru.

Amos, Guy a Arutha pozorovali útočníky z velitelského stanoviště nad jižním barbakánem, hlavním přístupem do města. Guy po chvíli prohlásil: "Nebude to nic pěkného. Udeří na nás plnou silou ze všech stran. Tyhle nanicovaté hradbičky nic nevydrží. Dostane se dovnitř s první nebo druhou vlnou, pokud nevymyslíme něco, co ho zpomalí."

"Ochranná opevnění, která jsme postavili, trochu pomohou, ale nijak výrazně. Musíme se spoléhat na muže," podotkl Arutha.

"Nu, ti, které jsme přivedli na jih, jsou ostřílení chlapíci," nechal se slyšet Amos. "Možná od nich tihle vojáčci na přehlídky něco pochytí."

"Proto jsem také muže ze Skalního Hradu rozptýlil mezi místní posádku. Snad to k něčemu bude." V Aruthově hlase nezaznívalo mnoho naděje.

Guy zavrtěl hlavou a položil si bradu na paže, opřené o hradbu. "Dvanáct set zkušených vojáků včetně těch raněných, kteří jsou schopni služby. Tři tisíce mužů z posádky, nějaká ta domobrana a městská hlídka – většina z nich v životě neviděla nic vážnějšího než hospodskou rvačku. Když se sedm tisíc Armengařanů neudrželo za šedesát stop vysokými hradbami, co tady zmůže tahle nesourodá cháska?"

Arutha si povzdechl: "Co bude v jejích silách." Odmlčel se a zahleděl se na světélka ohňů rozsetá po planině.

Další den vystřídala noc a Murmandamus stále ještě šikoval své vojsko. Jimmy s Locklearem seděli na otepi slámy nedaleko katapultů. Celý den roznášeli společně s panoši lorda Hrblaka vodu a písek ke všem válečným strojům rozmístěným podél hradeb pro případ, že by bylo třeba hasit požáry. Všichni byli k smrti unavení.

Locklear sledoval moře loučí a táborových ohňů za opevněním. "Mám takový dojem, že je jich víc než v Armengaru. Zdá se, že jsme jim vůbec neuškodili."

Jimmy pokývl. "Uškodili. Jen jsou blíž. Slyšel jsem Bas-Tyru tvrdit, že vytáhnou najednou." Chvilku byl potichu a pak se odvážil: "Locky, ještě jsi nepromluvil o Bronwynn."

Locklear nespustil oči z plamenů na pláni. "Co bych měl říkat? Je mrtvá a já jsem ji oplakal. Je to za mnou. Nemá smysl se tím pořád zaobírat. Za pár dní možná budu taky mrtvý."

Jimmy si vzdychl a opřel se o vnitřní zeď. Střílnou viděl na nepřátelské hordy shromážděné před městem. V srdci jeho mladšího přítele zemřelo cosi radostného, jakýsi

přídech jinošské nevinnosti. Jimmy nad touto ztrátou hluboce truchlil.

A v duchu se tázal, jestli v něm samém kdy žhnula podobná jiskra mládí a nezkažené čistoty.

Za úsvitu byli obránci připraveni čelit nájezdu Murmandamova vojska, kdyby se peklomor rozhodl zaútočit. Avšak stejně jako v Armengaru se Murmandamus přiblížil k městu. Nejprve vypochodovaly zástupy vojáků nesoucích zástavy společenství a klanů, pak se jejich linie rozestoupily a dovolily tak nejvyššímu veliteli vyjet do popředí. Nesl se na obrovském černém koni, který se krásou vyrovnal běloušovi, na němž seděl posledně. Jeho černou přilbici zdobilo stříbrné lemování a v ruce držel černý meč. Na jeho vzhledu nebylo nic uklidňujícího, ačkoli jeho slova zněla jemně. Díky Murmandamově magii dolehla ke každému ve městě. "Ó, mé děti, ač mi již některé z vás vzdorovaly, přesto jsem hotov vám odpustit. Otevřte brány a já vám slavnostně přísahám: každý, kdož bude chtít, může vyjít z města a odjet, aniž by byl napaden či pronásledován. Vemte si s sebou cokoli si budete přát, jídlo, dobytek, poklady. Nebudu vám bránit." Mávl rukou a z hlavního voje se oddělil tucet peklomořích válečníků. "Dokonce vám nabízím rukojmí. Toto jsou mí nejoddanější náčelníci. Pojedou s vámi neozbrojení, dokud se neocitnete v bezpečí hradeb kteréhokoli jiného města. Pouze o jedno vás žádám. Otevřete mi brány. Sethanon musí být můj!"

Velitelé jej pozorovali z hradeb a Amos si bručel pod vousy: "Ten královský svinimil se třese nedočkavostí, jen aby se dostal do města. Ať se propadnu, jestli mu skoro nevěřím. Málem bych si myslel, že můžeme odjet, jen když mu tohle zpropadené místo necháme."

Arutha pohlédl na Guye. "Také mu téměř věřím. Nikdy jsem neslyšel o Temném bratrovi, který by nabízel rukojmí."

Guy si přejel dlaní přes tvář. Vypadal unaveně a ustaraně, jeho vyčerpání však pramenilo z dlouhého utrpení než z pouhého nedostatku spánku. "Je tu něco, po čem zatraceně touží."

Baron Hrblak nadhodil: "Výsosti, můžeme s tím tvorem vyjednávat?"

"Je to vaše město, můj drahý barone," odpověděl Arutha, "ale Království mého bratra. Jsem si jist, že by s námi udělal krátký proces, kdybychom mu je po kouskách rozdávali. Ne, nedohodneme se s ním. Jeho slova jsou sladká, je v nich však něco, co mě nutí pochybovat o jeho poctivých úmyslech. Mám dojem, že by své náčelníky s klidným svědomím obětoval. Nikdy předtím se ztrátami neznepokojoval. Dokonce jsem dospěl k závěru, že vítá každé krveprolití. Ne, Guy má pravdu. Prostě chce město dobýt co nejrychleji. A já bych dal roční daně za to, abych se dozvěděl, co má za lubem."

Amos si přisadil: "A mně se zdá, že jeho nohsledi nejsou vyhlídkou na zajetí příliš nadšeni." Několik peklomořích vůdců si rozhorleně vyměňovalo názory s Temným bratrem, který stál těsně za Murmandamem. "Mám pocit, že už mezi nimi nevládne moc velká pohoda."

"Doufejme," podotkl bezvýrazně Guy.

Murmandamův kůň se otočil kolem dokola a podrážděně podupával. Nepřátelský vojevůdce zvolal: "Jak tedy zní vaše odpověď?"

Arutha se postavil na bednu, aby byl za hradbami lépe vidět. "Říkám, aby ses vrátil na sever," křikl princ. "Napadl jsi zemi, která ti nehodlá nic odevzdávat. V této chvíli se na tebe valí naše armády. Vrať se na sever dřív, než

průsmyky uzavře sníh a ty zemřeš dlouhou a osamělou smrtí daleko od domova."

Murmandamus zvýšil hlas. "Kdo mluví jménem města?"

Následoval okamžik ticha a potom Arutha zvolal: "Já, Arutha conDoin, princ z Krondoru, dědic trůnu v Rillanonu." Nakonec dodal i titul, který mu oficiálně nenáležel: "Pán Západu."

Murmandamovi se z hrdla vydral nelidský řev, směsice vzteku a ještě něčeho, snad strachu. Jimmy šťouchl do Amose. "Tím tomu nasadil korunu. Toho parchanta to docela určitě nepobavilo."

Amos se jen zašklebil a poplácal mladíka po rameni. Nad Murmandamovým vojskem se rozlehlo rozčilené mumlání a Amos podotkl: "Zdá se, že ani armádě se to moc nezamlouvá. Znamení, která se ukážou jako falešná, umějí takové pověrčivé chásce pěkně podrýt morálku."

Murmandamus zaječel: "Lháři! Lžiprinci! Všichni vědí, že princ z Krondoru byl zavražděn! Proč se nás snažíš oklamat? Co máš v úmyslu?"

Arutha se ještě víc narovnal, aby bylo jeho rysy zřetelně vidět. Náčelníci jezdili sem a tam v kruzích a živě debatovali. Princ si sňal talisman, který mu dal opat v Sarthu, a podržel jej před sebou. "Tento amulet mě chrání před tvými kouzly." Podal jej Jimmymu. "Teď znáš pravdu."

Murmandamův stálý společník, panthatianský hadí kněz Cathos, se mátožně rozběhl k peklomorovi. Zatahal za třmeny postroje černého koně, na němž seděl jeho pán, a ukazoval na Aruthu. Z úst se mu řinula záplava vzrušených slov v syčivé řeči jeho krajanů. Murmandamus jej s hněvivým výkřikem odkopl a srazil k zemi. Amos si odplivl. "Myslím, že tohle je přesvědčilo."

Rozlícení náčelníci se vydali směrem k Murmandamovi. Vypadalo to, že si uvědomuje, že ztrácí vládu nad situací.

Otočil svého oře dokola. Válečný kůň svými kopyty zasáhl hadího kněze do hlavy a ten upadl do bezvědomí. Murmandamus si svého padlého spojence ani blížících se velitelů nevšímal. "Pak tedy, odporný a podlý soku," zakřičel k hradbám, "tě přichází obejmout smrt!" Obrátil se čelem k vojsku a rukou namířil na město za zády. "Do útoku!"

Armáda stála sešikována k nájezdu, takže se neprodleně pohnula vpřed. Nebylo v moci náčelníků Murmandamův povel zpochybnit. Jediné, co mohli udělat, bylo vyrazit ke svým klanům a ujmout se velení. Kavalerie pomalu postupovala za pěšími jednotkami, připravená vrhnout se k branám.

Murmandamus se odebral ke svému velitelskému stanovišti ve chvíli, kdy se přes nehybné tělo Pantathiana převalila první linie goblinů. Nebylo jasné, zda byl hadí kněz mrtev hned poté, co jej pokopal kůň, ale jakmile předvoj přešel, zůstaly z něj jen krvavé cáry zahalené v šatech.

Arutha zvedl ruku a držel ji nad hlavou. Spustil ji teprve tehdy, když se přední oddíly přiblížily na dostřel katapultů. "Tumáš," podával mu Jimmy talisman, "může se ti hodit."

Nálože se rozprskly nad řadami protivníkova vojska a goblini zaváhali. Potom však postupovali dál. Zrychlovali a zakrátko již běželi, kryti ochrannou palbou zpoza štítových stěn. První řada dospěla k zákopům zakrytým plátěnými plachtami. Goblini jeden přes druhého padali na upevněné, naostřené a ohněm zakalené kůly. Další přes nabodnutá těla svíjejících se druhů naházeli štíty a pokračovali k městu. Druhá a třetí linie útočníků brzy podlehla, ale za nimi přicházely další. Opevnění se dotkly obléhací žebříky a bitva o Sethanon začala.

První vlna útočníků vztyčila žebříky a srazila se s ohněm a ocelí ochránců. Muži ze Skalního Hradu se stali rádci i příkladem pro nezkušené místní vojáky, kteří by byli bez jejich pomoci smeteni jako hráz z písku. Amos, de la Troville, du Masigny a Guy zastali úlohu čepů v soukolí obrany, vždy se objevili tam, kde jich bylo nejvíce potřeba.

Téměř hodinu bitva kolísala jakoby na ostří nože. Útočníci sotva vstoupili na hradby, už byli svrženi dolů. Přesto, jakmile královští vojáci potlačili jeden nájezd, podnikl nepřítel v druhém úseku opevnění další. Zanedlouho bylo zřejmé, že všechno bude záviset na osudu, neboť síly obou válčících stran se ocitly v rovnováze.

Potom protivník začal valit směrem k jižní bráně olbřími beranidlo, vyrobené uprostřed temných hvozdů Ponurého lesa. Město nebylo obehnáno vodním příkopem, takže jeho cestu mohly zpomalit pouze zákopy a pasti. Přes jámy vyplněné těly mrtvých však byla kvapně naházena prkna a desky. Kmen stromu, jenž měřil v průměru dobře deset stop, se pohyboval na šesti mohutných kolech. Táhl jej tucet jezdců a tucet obrů jej zezadu postrkoval dlouhými bidly. Nabíral rychlost a drkotal po nerovné pláni čím dál tím hlasitěji. Brzy již koně klusali a jezdci se oddělili do stran, aby se vyhnuli zdravici v podobě sprška šípů. Nemotorné obry vystřídali rychlejší goblini, jejichž prvotním úkolem bylo udržovat rychlost a směr beranidla. Řítilo se na vnější bránu a strážci města nemohli učinit nic, co by je zastavilo.

Do brány udeřilo v doprovodu ohlušujícího zahřmění. Déšť dřevěných třísek a skřípění rvaných kovových pantů ohlašovalo průlom obranné linie. Křídla vrat byla vymrštěna do prostoru barbakánu a zkroutila se pod koly, která berana nesla. Přední část kmenu se odrazila a zvedla do výše, kde se opřela o pravý val barbakánu. Před

útočníky se znenadání otevřel volný přístup do Sethanonu. Goblini se rozběhli po kymácejícím se beranidle a povalené bráně a vyškrábali se na vrcholek opevnění. Jazýčky váhy se vychýlily.

Obránci nahoře na barbakánu byli nuceni ustoupit. Množství goblinů a peklomorů využilo náhodně vzniklých plošin a dospělo k místu nad vnitřní branou. Arutha povolal posily. Vojáci ze záloh spěchali k parkánu, kde první goblini seskakovali na nádvoří, nedaleko od masivní závory, která držela vrata zavřená. Boj před branou byl nelítostný, ale gobliní lučištníci začali Aruthovy muže po nějaké chvíli zatlačovat zpět, navzdory tomu, že na ně byla namířena veškerá palba z okolních hradeb. Podařilo se jim vysunout závoru, když tu náhle se zvenčí ozvaly vyplašené výkřiky a jekot. Vřava se zmírnila – válečníci vycítili, že se děje něco podivného. Potom se oči všech obrátily k obloze.

Z nebe se snášel drak a jeho šupiny se v slunci zlatě leskly. Na hřbetě mu seděly tři postavy. Obrovité zvíře se střemhlav vrhlo dolů, jako by chtělo útočníky před branami rozdrtit. Vydalo přitom uširvoucí řev. Goblini se pustili na úprk.

Ryath rozestřela křídla a prudce zamířila k zemi. Proletěla těsně nad hlavami nájezdníků, Tomas přitom mával zlatým mečem nad hlavou. Z hrdla se jí vydral bojový ryk, goblini pod ní ztratili hlavu a rozutekli se.

Tomas se rozhlédl kolem a pátral po současném Murmandamovi, viděl však jen moře pěchoty a jízdních oddílů. Potom jejich směrem zamířily nepřátelské šípy. Většina se sice neškodně odrazila od dračích šupin, ale princ-choť z Elvandaru věděl, že dobře umístěný zásah mezi překrývající se pláty nebo do oka by mohl Ryath způsobit zranění. Nařídil jí, aby se uchýlila do města.

Drak přistál na tržišti kus cesty od brány, ale Arutha k nim již běžel s Galainem v patách. Pug s Tomasem lehce seskočili, Macrosovi sestupování trvalo o něco déle.

Arutha stiskl Pugovi ruku. "Rád tě vidím po tak dlouhé době, obzvlášť když sis dokázal svůj příchod tak načasovat."

"Spěchali jsme, ale občas nás něco zdrželo," odpověděl Pug.

Tomas se přivítal s Galainem a potom si potřásl pravicí s Aruthou, oba byli očividně potěšeni, že se konečně znovu shledali a že jsou všichni živí a zdraví. Potom spatřil Arutha Macrose. "Tak ty's tedy nezemřel?"

"Vypadá to, že ne," odtušil Macros. "Jsem šťasten, že se opět setkáváme, princi Arutho. Víc, než si dokážeš představit."

Arutha přehlédl bitvu a zjistil, že panuje poměrně klid. Křik a řinčení zbraní se neslo pouze ze vzdálených úseků, útoky na bránu tedy polevily. "Nevím, jak dlouho budou čekat, než znovu vyrazí k barbakánu." Pohlédl ulicí vedoucí k bráně. "Vylekali jste je, já si navíc myslím, že Murmandamus má potíže se svými náčelníky, ale bohužel to asi není nic, z čeho bychom mohli mít prospěch. A nedomnívám se, že se nám podaří udržet je za opevněním. Až znovu přijdou, přelezou po tom beranidle."

"Můžeme vám pomoci," ujistil jej Pug.

"Ne."

Zraky všech přítomných se obrátily na mága. Arutha namítl: "Ale Pugova magie je mocnější než Murmandamova."

"Použil dosud proti vám nějaká kouzla?" otázal se Macros.

Arutha se zamyslel. "Vlastně ne, naposledy v Armengaru."

"A ani je nepoužije. Musí svou sílu střežit pro chvíli, kdy se dostane do města. A krveprolití a válečné hrůzy mu jen prospívají. Je tu něco, co chce, a my nesmíme dopustit, aby to získal."

Arutha se zadíval na Puga. "Co se tu děje?"

Přiběhl k nim kurýr. "Výsosti! Nepřátelské vojsko se chystá k frontálnímu útoku na bránu."

Macros znovu oslovil Aruthu. "Kdo je tvým pobočníkem?"

"Guy du Bas-Tyra."

Pug se zatvářil překvapeně, ale zdržel se poznámek. Macros pokračoval: "Murmandamus nepoužije magii, snad jedině v případě, že by tě mohl zničit, Arutho, takže musíš předat velení du Bas-Tyrovi a jít s námi."

"Kam máme jít?"

"Nikam daleko. Jestliže všechno ostatní selže, bude na nás, abychom zabránili naprosté zkáze vaší země. Musíme Murmandamovi překazit poslední tah."

Arutha chviličku uvažoval. Potom požádal Galaina: "Předej du Bas-Tyrovi příkazy. Přebírá velení. Pobočníka mu bude dělat Amos Trask."

"Kde bude Vaše Výsost?" zajímalo vojáka, který stál vedle elfa.

Macros vzal Aruthu za paži. "Bude někde, kde ho nikdo nenajde. Jestli zvítězíme, znovu se všichni shledáme." Neobtěžoval se sdělit jim, co se stane, pokud budou poraženi.

Pádili ulicí, kolem zavřených okenic a dveří. Obyvatelé města se tísnili v bezpečí svých domů. Jeden odvážný chlapec vyhlédl z okna ve druhém patře právě v okamžiku, kdy kolem prolétala Ryath a s vyvalenýma očima přibouchl okenici. Zabočili za roh. K uším jim od hradeb stále doléhal hluk bitvy. Macros se prudce otočil čelem k princi. "Co tady uvidíš, co uslyšíš a co se dozvíš, musí

navždy zůstat tajemstvím. Kromě tebe jen král a tvůj bratr Martin smějí poznat divy, kterých se dnes staneš svědkem – a tví potomci," dodal trpce, "budou-li ovšem nějací. Přísahej." Nejednalo se o prosbu.

"Přísahám," prohlásil Arutha.

Macros nařídil: "Tomasi, ty musíš zjistit, kde leží Kámen života, a ty, Pugu, nás k němu musíš vzít."

Tomas se rozhlédl. "Je to strašně dávno. Nic mi tu nepřipomíná..." Zavřel oči. Vypadal jako v transu. Konečně promluvil: "Cítím ho."

Aniž by otevřel oči, pokračoval: "Pugu, můžeš nás přepravit... tam!" Ukázal dolů směrem ke středu města. Víčka se mu lehounce zachvěla a on prohlédl. "Je pod vchodem do pevnosti."

"Pojďte, vezměte se za ruce," vybídl je Pug.

Tomas se podíval na draka a propustil jej se slovy: "Udělala's vše, co bylo v tvých silách. Děkuji ti."

"Půjdu s tebou, ještě jednou a naposledy," odvětila Ryath. Změřila si pohledem mága a potom Tomase. "S jistotou znám svůj osud. Nesmím se mu vyhýbat."

Pug se ohlédl na své společníky a zeptal se: "Co tím myslí?" Arutha se rovněž tvářil zvědavě.

Macros nepromluvil a Tomas si otázky zdánlivě nevšímal. "Proč jsi nám to neřekla dřív?"

"Nebylo třeba, příteli Tomasi."

Macros je přerušil. "O tom si můžeme popovídat, až dorazíme na určené místo. Ryath, jakmile tam budeme, připoj se k nám."

"Dvorana bude dosti veliká," podotkl Tomas.

"Přijdu."

Pug zaplašil zmatek, který mu vířil v hlavě, a vzal Aruthu za ruku. Princ stiskl dlaň Tomasovi a kruh uzavřel Macros. Zprůsvitněli a začali se pohybovat.

Nořili se do země a na nějakou dobu je obklopila naprostá tma. Tomas Puga navigoval pomocí duševního spojení, až konečně po dlouhých minutách v temnotě promluvil nahlas: "Jsme ve volném prostranství."

Navrátila se jim hmotnost a cítili pod nohama chladivé kameny. Pug kolem sebe stvořil světlo. Arutha vzhlédl. Nacházeli se v obrovitém rozlehlém sále, táhnoucím se dobrých sto stop všemi směry. Strop se klenul určitě dvojnásob vysoko a všude kolem se tyčily sloupy. Nedaleko spočíval vyvýšený stupeň.

Pak náhle vzduch hlasitě třeskl a nad nimi se objevila Ryath. "Brzy nadejde čas," oznámila saň.

Arutha dal své zvědavosti volný průchod. "O čem to ten drak mluví?" Za poslední dva roky spatřil již tolik podivuhodných věcí, že na něj pohled na mluvícího draka neučinil mimořádný dojem.

"Ryath, stejně jako všichni velcí draci, zná okamžik své smrti. Není daleko," vysvětlil Tomas.

"V době, kdy jsme cestovali mezi světy, bylo ještě možné, že zemřu z příčin, jež nemají s tebou a s tvými přáteli nic společného. Nyní je zřejmé, že musím pokračovat v této hře a dohrát svou úlohu až do konce, neboť osud mého druhu je navěky spojen s vaším, Valheru."

Tomas se zmohl pouze na přikývnutí. Pug se rozhlédl po sále. "Kde je Kámen života?"

Macros namířil prstem k pódiu. "Támhle."

"Tam nic není," namítl Pug.

"Tak to vypadá při zběžném pohledu," odtušil Tomas. "Kde budeme čekat?" zeptal se Macrose.

Macros chvilku neříkal nic, potom rozhodl: "Každý na svém místě. Pug, Arutha a já zůstaneme zde. Ty a Ryath musíte odejít jinam."

Tomas naznačil, že rozumí, a použil svého umění, aby se vznesl na dračí hřbet. Nato s mohutným zaduněním oba zmizeli.

"Kam šel?" chtěl vědět Arutha.

"Je stále tady," poučil jej Macros. "Ale je maličko vychýlen v čase, právě tak jako Kámen života. Střeží jej, poslední baštu bránící tuto planetu, protože pokud nesplníme svůj úkol, on jediný bude stát mezi Midkemií a absolutním zmarem."

Arutha se podíval na Macrose a pak na Puga. Přešel ke stupni a posadil se na něj. "Mám dojem, že byste mi měli pár věcí vysvětlit."

Guy pokynul a na hlavy goblinů uhánějících k bráně se sneslo krupobití kamenů. V jediném okamžiku jich stovka padla. Ale za nimi se valili další jako jarní záplava a du Bas-Tyra křikl na Amose: "Připravit se k opuštění hradeb! Chci postupné stahování jednotek, žádný bezhlavý úprk. Každý, kdo se pokusí utéct, bude popraven svým seržantem."

Amos zabručel: "To je drsné," ale nezpochybnil Guyův rozkaz. Posádka byla těsně před zhroucením, nezkušených vojáků se začala zmocňovat panika. Ke spořádanému ústupu je bylo možno přimět snad jedině tím, že je velitel vyděsí ještě víc než nepřítel. Amos se ohlédl k městu, kde se do pevnosti řinuly zástupy obyvatel. Až dosud měli příkaz zdržovat se v domech, aby vojákům nebránili v přesunech z jedné části hradeb ke druhé, nyní však měli své domovy opustit. Amos doufal, že budou v bezpečí dřív, než Guy zahájí stažení oddílů z opevnění.

Skrz tlačenici na západ od stanoviště, kde se nacházeli Galain, Amos a Guy, se spěšně prodral Jimmy a zvolal: "De la Troville chce posily. Jeho pravé křídlo je pod těžkým útokem."

"Nic nedostane," prohlásil Guy. "Kdybych stáhl některou jednotku z její vlastní pozice, otevřel bych tím stavidla." Ukázal na úsek, kde si goblini znovu probili cestu vnější branou do barbakánu a teď šplhali k vnitřnímu průchodu. Krycí střelba peklomořích lučištníků byla neúprosná. Jimmy se otočil k odchodu, ale Guy jej zadržel. "Zprávu o tom, že mají na znamení opustit hradby, už šíří jiný posel. Nedostaneš se k nim včas. Zůstaň tady."

Jimmy přikývl na srozuměnou a pro jistotu tasil meč. Náhle se před ním vynořil goblin. Sekl po něm a stvoření s modrou kůží padlo. Vzápětí je však vystřídalo další.

Tomas se podíval dolů. Jeho přátelé zmizeli, ačkoli věděl, že jsou stále na témže místě, pouze v jiném čase. Součástí Ashen-Shugarova pokusu ukrýt drahokam bylo přesunutí Draken-Korinova města do jiného časového rámce. Přehlédl prostorný sál, v němž se Valheru sešli k poslední poradě, a potom se zadíval na velikánský zářící zelený drahokam. Změnil své vnímání a spatřil siločáry, jež se z něj rozbíhaly, jak věděl, ke každému živému organismu na planetě. Přemítal nad významem skutku, který musí vykonat, a uklidnil se. Vycítil Ryathinu náladu a prozkoumal ji. Bylo to odhodlání přijmout, cokoli osud přinese, avšak beze stopy odevzdanosti či poraženectví. Snad se blíží smrt, ale zároveň s ní může rovněž přijít vítězství. Tomase tato myšlenka poněkud upokojila.

Arutha přitakal. "Řekli jste mi, že je důležitý. Teď mi ale povězte proč."

"Valheru ho tu zanechali pro případ, že by se jednoho dne vrátili. Pochopili, že bohové jsou stvořeni z materie světa, že jsou součástí Midkemie. Draken-Korin byl mezi ostatními příslušníky svého druhu génius. Věděl, že síla bohů je odvislá od vztahů se vším, co je živé. Kámen

života je nejmocnějším pozůstatkem na tomto světě. Bude-li získán a použit, vysaje veškerou sílu ze všech tvorů, i z těch nejmenších, a předá ji tomu, kdo jej bude vlastnit. Valheru ho mohou využít k tomu, aby je přenesl zpět do tohoto časoprostoru. Znenadání se vzedme tok energie tak nesmírný, že se mu nic nevyrovná, a v témže okamžiku zbaví bohy zdroje jejich moci. Bohužel také ve stejné chvíli zničí veškerý život na planetě. V jediném zlomku vteřiny zemře vše, co chodí, létá, plave nebo se plazí po Midkemii, hmyz, ryby, rostliny, dokonce i organismy tak malé, že ani nejsou vidět."

Arutha byl ohromen. "A co tedy budou Valheru dělat s mrtvou planetou?"

"Jakmile budou zpět v tomto vesmíru, budou moci bojovat s jinými světy a přivést otroky, zvířata, rostliny, život ve všech jeho podobách a znovu Midkemii oživit. Nezajímají je jiné bytosti, jen jejich vlastní potřeby. Vskutku valheruovský náhled na skutečnost, totiž že všechno může být zničeno pro ochranu jejich zájmů."

"Murmandamus ale potom také zemře, i všichni peklomoři," vydechl Arutha, zděšený vyhlídkou, jež se před nimi otevírala.

Macros uvažoval. "To je hádanka, která mě znepokojuje, protože aby byl Murmandamus schopen použít Kámen života, Valheru mu museli svěřit velké vědomosti. Zdá se nemožné, že by nevěděl, že až otevře bránu, zemře. Pantathianské hadí kněze bych chápal. Od časů válek Chaosu se usilovně snaží přivést zpět svou ztracenou paní, Smaragdovou hadí dámu, kterou považují za bohyni. Přijali kult smrti a věří, že s jejím návratem získají jakési polobožství. Vítají smrt. Ale tento přístup je pro peklomora neobvyklý. Takže Murmandamovým pohnutkám nerozumím, pokud ovšem nezískal záruky. Nemám zdání, co by to mohlo být, stejně jako nevím, co zvěstuje ono

povolání děsů, protože ti nezmizí společně s ostatními. A pokud si Valheru nebudou už nadále přát jejich přítomnost na tomto světě, aby jej mohli znovu osít, nebude pro ně lehké se jich zbavit. Vládci děsů jsou mocní a nezdá se mi, že by byli ochotni uzavírat nějaké dohody." Macros si povzdechl. "Je toho stále tolik, co nevíme. A každá maličkost může znamenat neúspěch."

Arutha nadhodil: "Je tu ještě něco, čemu nerozumím. Tenhle Murmandamus je jakýmsi arcimágem. Proč tedy nezmění podobu, když se sem chce dostat, proč se nevplíží nepozorovaně do Sethanonu jako nějaký člověk? K čemu celé to tažení, k čemu prolitá krev a k čemu ta spoušť?"

Macros měl i na toto odpověď. "Kvůli podstatě Kamene života. To aby dosáhl odkazu ve správném časovém rámci a otevřel bránu, aby mohli Valheru projít, vyžaduje obrovskou magickou moc. Murmandamus se živí smrtí." Arutha přikývl, vzpomněl si na Murmandamova slova, když se s princem poprvé setkal v Krondoru prostřednictvím mrtvého těla jednoho z jeho Puštíků. "Vysává energii z každého, kdo zemře v jeho blízkosti. Tisíce skonaly jak v jeho službách, tak při vzpouře proti němu. Kdyby nemusel svou sílu uchovávat pro otevření průchodu, smetl by městské hradby, jako by byly z písku. Dokonce i tak podružná záležitost, jakou je udržování štítu pro osobní ochranu, jej stojí drahocennou energii. Ne, ne, on potřebuje tuhle válku, aby mohli Valheru zpátky. S radostí by uvítal zmar celého svého vojska, nechal by je padnout do posledního tvora, jen aby se dostal do této komnaty. Teď musíme jeho pánům zatarasit přístup do našeho vesmíru." Povstal. "Arutho, ty musíš zůstat ostražitý pro případ obyčejného útoku." Přistoupil k Pugovi. "My mu musíme pomoci, jeho nepřítel bude silný. Do tohoto sálu nejspíš přijde sám Murmandamus."

Pug vzal Macrose za paži a sledoval, jak mág natahuje ruku a bere do ní ishapianský talisman. Arutha pokývl a Macros jej sňal princi z krku. Potom zavřel oči a Pug cítil, jak s jeho silami zachází cizí osoba. Opět mu to připadalo nové a děsilo jej to. Ať byly jeho schopnosti sebevětší, v porovnání s těmi, které ztratil Macros, neznamenaly nic. Arutha s Pugem pozorovali talisman, jenž začal žhnout. Macros tiše poznamenal: "Je v něm ukrytá moc." Otevřel oči a přikázal: "Nastav meč."

Arutha učinil, co po něm mág žádal. Podal mu svou zbraň jilcem napřed. Macros pustil Pugovu dlaň a opatrně položil amulet pod rukojeť tak, že kladivo spočívalo v nejsilnějším místě ostří. Pak jemně sevřel čepel i talisman v dlani. "Pugu, zvládnu to, ale budu potřebovat tvou sílu." Pug znovu uchopil mága za ruku a dovolil mu využít svou magii, aby doplnil vlastní zmenšenou moc. Macrosova ruka se rozzářila teplým žlutooranžovým světlem a všichni slyšeli sykot. Z čarodějovy ruky stoupal kouř. Arutha zjistil, že je ostří na dotek horké.

Po několika okamžicích svit pohasl a Macros rozevřel prsty. Arutha pohlédl na meč. Talisman se jakýmsi zázrakem spojil s ocelí a vyhlížel nyní jen jako rytina ve tvaru kladiva. Princ vzhlédl a přejel zrakem po obou mágách.

"Tvé ostří převzalo moc talismanu. Ochrání tě před útoky, které mají svůj původ v magii. Také může zranit či zabít stvoření temných sil, a pronikne dokonce Murmandamovou ochrannou ulitou. Ale jeho moc je omezena silou vůle muže, jenž jej drží v ruce. Zakolísáš-li ve svém odhodlání, padneš. Zůstaneš-li neochvějně pevný, přežiješ. Ani na chvilku na to nezapomeň.

Pojď, Pugu, musíme se přichystat."

Arutha se díval na dva mágy, jednoho prastarého, oděného v hnědém, a druhého mladého a oblečeného do

černé kutny tsuranského Ctihodného. Stáli tváří v tvář vedle stupně, spojili ruce a zavřeli oči. Na síň se sneslo tíživé ticho. Po minutě od nich Arutha odvrátil svou pozornost a jal se prozkoumávat okolí. Dvorana se zdála prázdná, nebyly tu žádné předměty ani ozdoby. Jediný vstup zřejmě tvořila nízká, jen do pasu vysoká dvířka ve stěně. Otevřel je a nahlédl dovnitř, kde spatřil hromady zlata a drahého kamení. Zasmál se sám pro sebe. Starobylý poklad, klenotnice Valherů a on by ji celou vyměnil za Lyamovo vojsko na obzoru. Chvilku se porozhlížel po pokladnici a pak se usadil. Nepřítomně vyhazoval a opět chytal rubín velikosti švestky a přál si vědět, jak si vedou jeho přátelé v bitvě o Sethanon.

* * *

"Teď!" zakřičel Guy a oddíl, kterému bezprostředně velel, se začal stahovat z barbakánu, zatímco za nimi hlaholily trumpety signál k ústupu. Troubení našlo odezvu v každé čtvrti a hradby byly tak spořádaně, jak jen to bylo možné, postoupeny nepříteli. Obránci rychle couvali, aby se dostali do skrytu prvního bloku domů za parkánem, neboť peklomoří lučištníci rozestavení na valech si v jejich řadách vybírali krutou daň.

Jednotky sethanonských střelců čekaly, aby oplatily protivníkovu palbu stejnou měrou. Vypouštěly své šípy nad hlavy ustupujících vojáků, ale přesto se armáda vyhnula bezhlavému útěku jedině díky výjimečné odvaze každého jednotlivce.

Guy táhl Jimmyho a Amose s sebou a neustále se ohlížel přes rameno. Jeho muži se vrhli směrem k novému stanovišti. Galain a další tři lučištníci jim kryli záda. Jakmile se přední linie útočníků ocitla na první větší křižovatce, z boční ulice se vyřítil jezdecký oddíl vedený

lordem Hrblakem. Vjel mezi gobliny a troly a nemilosrdně je drtil. Za několik minut byli nepřátelé zdecimováni natolik, že se ti, kterým se podařilo vymanit z dosahu vířících kopyt, obrátili a prchali stejnou cestou, jakou přišli.

Guy zamával na Hrblaka a ten k němu popojel. "Máme je pronásledovat, Guyi?"

"Ne, brzy se zase sešikují. Přikažte svým mužům, ať jezdí po obvodu a pomáhají, kde je potřeba, ale všichni se co nejdříve stáhnou do pevnosti. Není čas na zbytečné hrdinství."

Baron přikývl na srozuměnou a Guy dodal: "Hrblaku, řekněte svým vojákům, že si vedli dobře. Velmi dobře." Malý zavalitý baron se rozzářil a zasalutoval. Pak odjel udělit rozkazy kavalerii.

Amos nadhodil: "Ta malá veverka má zuby."

"Je statečnější, než vypadá," přisvědčil Guy. Rychle přehlédl své postavení a dal svým mužům znamení k úniku. Za okamžik všichni uháněli k pevnosti.

Když se dostali k vnitřnímu městskému parkánu, zamířili k citadele. Vnější plot měl pouze ozdobnou funkci, sestával z tenkých železných mříží, ale vnitřní starobylé opevnění vypadalo bytelně a jistě nebude snadné je dobýt. Guy v to alespoň doufal. Dospěli k prvnímu ochozu, skýtajícímu výhled na bitvu, a Guy poslal Galaina, aby se podíval, zda se již do pevnosti uchýlili ostatní velitelé. Když elf odběhl, nahlas si posteskl: "Kdybych jen věděl, kam zmizel Arutha."

Jimmyho to také zajímalo. A rovněž se v duchu tázal, kde se asi potuluje Locklear.

Locklear se tiskl ke stěně a čekal, až se k němu trol otočí zády. Zaujal jej totiž nářek. Dívce nemohlo být víc než šestnáct let a dvě další děti byly ještě podstatně mladší.

Trol se po děvčeti natáhl a Locklear vyskočil a proklál jej zezadu svým mečem. Aniž by cokoli řekl, popadl dívku za zápěstí. Škubl s ní a ona jej s oběma dětmi bez odporu následovala.

Spěchali k pevnosti, ale panoš zastavil, jakmile zjistil, že přes jejich cestu ustupuje oddíl jezdců. Všiml si, že jako poslední se chystal opustit vřavu lord Hrblak. Baronův kůň klopýtl, po veliteli se vztáhly gobliní ruce a stáhly jej ze sedla. Malý obtloustlý vládce Sethanonu se ohnal mečem, a dříve než jej přesila goblinů udolala, vzal s sebou na věčnost dva z nich. Locklear odvlekl vyděšenou dívku a její malé průvodce do opuštěného hostince. Když byli uvnitř, začal s průzkumem. Nakonec našel padací dvířka vedoucí do sklepa.

Otevřel je a nařídil: "Rychle a buďte potichu!"

Děti poslechly a Locklear sestoupil za nimi. Zašmátral ve tmě a objevil lampu, vedle níž byla připravená houbička a křesadlo. Zakrátko se lucerna rozhořela. Rozhlédl se kolem.

Shora k nim doléhaly tlumené zvuky bitvy z ulice. Ukázal na dvojici velkých sudů a děti se mezi ně kvapně schovaly. Opřel se do další bečky a přivalil ji před druhé dvě. Uprostřed vznikla malá skrýš. Vzal svůj meč a svítilnu a protáhl se k ostatním.

"Co jste dělali na ulici?" obořil se na ně ostrým šeptem. "Příkaz, aby se ti, kteří nebojují, stáhli, byl vydán už před půl hodinou."

Dívka vypadala ustrašeně, ale promluvila klidně. "Má matka nás ukryla ve sklepě."

Locklear nevěřil vlastním uším. "Proč?"

Dívka si jej změřila se smíšeným výrazem v očích. "Kvůli vojákům."

Locklear zaklel. Matčiny obavy o dceřinu poctivost mohly stát všechny tři děti život. "Nu, určitě tě radši uvidí mrtvou než zneuctěnou."

Dívka ztuhla. "Je mrtvá. Zabili ji trolové. Bojovala s nimi, zatímco jsme utíkali."

Locklear zavrtěl hlavou a hřbetem ruky si otřel zpocené čelo. "Omlouvám se." Chvilku si ji prohlížel a uvědomil si, že je opravdu hezká. "Je mi to moc líto." Odmlčel se a pak dodal: "Také jsem někoho ztratil."

Podlaha nad jejich hlavami se otřásla a dívka znehybněla. Strachem se jí rozšířily oči do neobyčejné velikosti a kousala se do ruky, aby nevykřikla. Dvě menší děti se choulily jedno k druhému a Locklear zašeptal: "Ani hlásku!"

Ovinul paži kolem děvčete a sfoukl lucernu. Sklep se ponořil do tmy.

Guy nařídil uzavřít vnitřní bránu pevnosti a sledoval, jak jsou ti, kteří byli příliš pomalí, odříznuti postupujícím protivníkem. Lučištníci zaujali místa ve střílnách a ostatní házeli po útočnících vše, co bylo po ruce – hořící vodu a olej, kameny, těžké kusy nábytku. Zahájili poslední zoufalý pokus odolat nájezdu.

Ze zadních řad nepřátelské armády se ozval křik a dopředu vyrazil Murmandamus. Pod kopyty jeho koně skončilo mnoho jeho věrných bojovníků. Amos čekal po boku Guye a Jimmyho, připravený, až přinesou první obléhací žebříky. Podíval se na zběsile uhánějícího peklomořího vůdce a podotkl: "Ten mrvožrout pořád někam pospíchá, což? Zdá se, že je trochu hrubý na chlapíky, kteří mu náhodou stojí v cestě."

Guy zvolal: "Lučištníci, támhle máte cíl!" a na statného peklomora se sesypala záplava šípů. Jeho kůň zaržál a klopýtl. Vyhodil jezdce ze sedla, ten dopadl na zem a

odvalil se. Bez nejmenšího zranění vyskočil na nohy a ukázal na bránu do pevnosti. Tucet goblinů a peklomorů se rozběhl, jen aby zemřeli zasaženi šípy. Většina lučištníků se soustředila na vojevůdce peklomorů, ale žádný z nich mu nemohl ublížit. Střely se neškodně odrážely od neviditelného štítu.

Potom se objevilo beranidlo, a přesto, že tucty útočníků skonaly, nakonec se dostalo ke dveřím. Chopilo se jej několik tvorů, a zatímco peklomoří lučištníci zaměstnávali pozornost obránců, parkánem se rozlehlo rytmické bušení.

Guy seděl opřený zády o kameny a nad hlavou mu svištěla jedna salva za druhou. "Panoši," obrátil se na Jimmyho, "upaluj dolů a podívej se, jestli má de la Troville jednotku pohromadě. Nařiď mu, ať je připraven u vnitřních dveří.

Myslím, že nám zbývá asi tak deset minut, než se dostanou dovnitř." Jimmy odspěchal a Guy se pousmál na Amose. "Nu, ty piráte... vypadá to, že jsme je pěkně prohnali."

Amos, který se krčil vedle Guye, přikývl. "Skvěle. Když to uvážím kolem a kolem, dali jsme jim co proto. Kdyby nám tu a tam o maličko víc přálo štěstí, visely by teď jeho střeva na nějakém špičatém kůlu." Amos si povzdechl. "Přesto, vždycky říkám, že nemá cenu zaobírat se tím, co bylo. Pojď, pustíme těm mizerným suchozemským krysám ještě trochu žilou." Vyskočil na nohy a popadl pod krkem goblina, jenž právě přelézal opevnění. Tvor neviděl žádné obránce a znenadání se před ním vztyčil Amos a sevřel mu hrdlo. S trhnutím mu rozdrtil hrtan a hodil jej dolů na žebřík. Mrtvý goblin cestou srazil další tři, kteří šplhali těsně za ním. Amos odstrčil žebřík od hradby. Guy se oháněl mečem po dalším stvoření, které se protahovalo střílnou za Amosem.

Amos strnul a zalapal po dechu. Sklopil oči a zjistil, že mu z boku trčí šíp. "Ať se propadnu!" vypravil ze sebe. Vypadal upřímně udiveně. Potom se zpoza zdi vynořil goblin a ťal po něm mečem. Úder byl tak silný, že se Amos téměř otočil kolem dokola. Bývalému námořnímu kapitánovi se podlomila kolena a on ztěžka dopadl na kamenné kvádry. Guy se divoce rozpřáhl a oddělil goblinovi hlavu od ramen.

Poklekl k Amosovi. "Říkal jsem ti, že máš držet tu svou zatracenou hlavu dole."

Amos se na něj usmál. "Příště tě poslechnu," slíbil slabým hlasem a pak se jeho oči zavřely.

Guy se prudce otočil, protože na valu se objevil další goblin, a vzhůru vedeným výpadem jej probodl. Ochránce Armengaru, bývalý vévoda z Bas-Tyry, sekal napravo nalevo a rozséval smrt mezi gobliny, troly a peklomory, kteří se mu přiblížili na dosah. Ale vnější opevnění bylo prolomeno a na ochoz se dostávalo stále více nepřátel. Guy byl zanedlouho obklíčen. Ostatní na hradbách slyšeli rozkaz k ústupu a uháněli po schodech dolů do velkého sálu, ale Guy stál nad tělem padlého přítele rozkročený a s mečem v ruce a nehýbal se.

* * *

Murmandamus kráčel přes těla vlastních vojáků, nevšímavý k nářkům raněných a umírajících. Vstoupil do barbakánu před pevností a minul roztříštěnou vnější bránu. Strohým pohybem ruky nařídil svým bojovníkům vyrazit vnitřní dveře. Ustoupil stranou. Útočníci se chopili beranidla a začali jím narážet do vrat. Jejich druzi se mezitím pokoušeli zbavit okolní hradby sethanonských lučištníků. Na okamžik měli všichni ve volném prostranství plné ruce práce a Murmandamus udělal

několik kroků do stínu. Tiše se zasmál hlouposti ostatních stvoření. S každou smrtí nabíral na síle a nyní byl připraven.

Na parkán vběhl peklomoří náčelník a hledal svého pána.

Nesl zprávy o bojích ve městě. Mezi dvěma klany se rozpoutala rvačka o kořist, a zatímco se Temní bratři tahali o lup, skupina obránců unikla jisté záhubě. Ke zjednání pořádku bylo třeba vojevůdcovy přítomnosti. Popadl jednoho z přisluhovačů a zeptal se ho, kde by Murmandama našel. Goblin ukázal a náčelník jej zlostně odstrčil, protože zmíněný kout byl prázdný. Goblin spěchal zaujmout místo u beranidla, protože dalšího vojáka zasáhl šíp shora. Peklomoří velitel dál pátral po svém vládci. Poptával se, ale dozvěděl se jen to, že Murmandamus zmizel. Proklel všechna znamení, předpovědi a zvěstovatele zkázy, otočil se a pádil ke čtvrti, kde bojoval jeho klan. Musel vydat nové příkazy.

Pug slyšel v mysli Macrosova slova. Snaží se proniknout dovnitř.

Pugovo a Macrosovo vědomí bylo propojeno tak, že zakoušená vzájemná sounáležitost přesahovala vše, co Pug až dosud poznal. Znal mága, rozuměl mu, byl s ním jedna duše. Pamatoval si Macrosovu dlouhou minulost, nepoznané země a cizí lidi, dějiny vzdálených světů, tak, jako kdyby vzpomínky na ně patřily jemu samému. A stejně tomu bylo s vědomostmi.

Vnitřním zrakem 'viděl' místo, do kterého se pokusí vstoupit. Existovalo na rozhraní jejich skutečného světa a místa, kde čekal Tomas, jako nějaká spára mezi dvěma časovými rámci. Vznikalo cosi podobného zvuku, cosi, co neslyšel, pouze cítil. Tlak vzrůstal. Ti, již se snažili dosíci jejich světa, započali konečný útok.

Arutha strnul. V jednom okamžiku sledoval Puga a Macrose, kteří stáli nehnutě jako sochy, a v příštím se v rozlehlé síni pohyboval někdo další. Ze stínů se vynořil obrovský peklomor. Zvedl si ze zpoceného čela hledí černé dračí přilby a odhalil překrásnou tvář. Neměl na sobě zbroj a na hrudi mu planulo mateřské znaménko ve tvaru letícího draka. V ruce držel černý meč. Upřel oči na Puga a na Macrose a vykročil k nim.

Arutha vystoupil zpoza sloupu a postavil se mezi Murmandama a dva nehybné mágy. Tasil meč. "Nu, ty vrahu dětí, teď máš příležitost," vyzval jej.

Murmandamus se zarazil a oči se mu rozšířily. "Jak–" Potom se usmál. "Děkuji osudu, Pane Západu. Teď jsi můj." Napřáhl ukazovák, z něhož vyšlehl stříbřitý záblesk. Ostří Aruthova meče jej však přitáhlo a podél čepele se roztančily zářivé plamínky, pulsující bílým žárem. Arutha sklopil zápěstí a hrot zbraně se dotkl kamenné podlahy. Oheň zmizel.

Peklomor znovu vyvalil oči a se zuřivým výkřikem skočil po Aruthovi. "Mně nikdo odporovat nebude!"

Arutha se jen tak tak vyhnul omračujícímu úderu. Jakmile černé ostří narazilo do kamene, rozlétly se kolem modravé jiskry. Ale jak couval, ťal svým mečem a řízl peklomora do paže. Murmandamus zaječel, jako kdyby utrpěl těžké zranění a na chviličku zaváhal. Narovnal se ve chvíli, kdy Arutha provedl další výpad a tentokrát se mu podařilo princovu ránu odrazit. S výrazem šílence se dotkl škrábance a potom si prohlížel šarlatovou vlhkost na dlani. "To není možné!"

Arutha se vymrštil hbitě jako kočka a peklomor utržil další ránu, tentokrát na obnažené hrudi. Arutha se usmál, v jeho výrazu však nebylo nic veselého, naopak se v něm objevila krutost srovnatelná s peklomorovou. "Je to možné, ty zplozenče pomatenosti," prohlásil s chladnou

vypočítavostí. "Já jsem Pán Západu. Já jsem Zhouba temnot. Přináším ti zkázu, otroku Valherů."

Murmandamus vyrazil hněvivý ryk a s tím zvukem se do světa vrátila dávno zapomenutá epocha nepříčetnosti. Zaútočil.

Arutha neustoupil a souboj doopravdy začal.

Pugu.

Já vím.

Jednali v naprostém souladu, spřádali vzorec moci a vztyčovali proti vetřelci mřížoví energií. Nebylo sice zapotřebí takové síly, jaké kdysi v dobách zlatého mostu k uzavření velké trhliny, avšak pouze proto, že dnes trhlina nebyla zatím otevřena. Nepřítel však vyvíjel velký tlak a oni podstupovali těžkou zkoušku.

Bušení na vrata neustávalo a dřevo se počalo tříštit. Potom se ozval rachot vzdálené bouře a neustále sílil. Pravidelné údery na chvilku ustaly a nato se rozduněly znovu. Ještě dvakrát se do pevnosti doneslo hřmění, zdálo se, že se blíží a že bojová vřava nabírá na intenzitě. Pak bylo zvenčí slyšet nečekaný křik a nápor beranidla povolil. Sálem otřásl výbuch. Jimmy skočil dopředu. Odtáhl záklopku, která chránila kukátko a z plných plic zařval na de la Trovilleho: "Otevřete tyhle dveře!"

Velitel oddílu určil pro práci muže, kteří naslouchali třeskotu zbraní. Nakonec museli poskytnout své síly skoro všichni, aby se napůl vyvrácená vrata pohnula. Nadzvedli je, otevřeli a Jimmy a de la Troville jimi proběhli. Před jejich zraky se ulicemi valili muži v pestrobarevných zbrojích a pobíjeli každého peklomora a goblina, jenž jim padl do rukou. Jimmy zvolal: "Tsurané! Sakra, to je tsuranská armáda!"

"Je to vůbec možné?" kroutil de la Troville nevěřícně hlavou.

"Slyšel jsem od vévody Laurieho dost příběhů, abych věděl, jak mají vypadat. Malí chlapíci, ale úporní, navlečení do jasně barevné zbroje."

Tlupa goblinů zabočila k pevnosti, ustupujíc před větší skupinou Tsuranů, a de la Troville vyvedl své muže ven, aby jim vpadli do zad. Jimmy se řítil s nimi, když tu náhle zaslechl další hlasitý výbuch. V široké ulici uviděl černě oděného mága, který stál před kouřící haldou sudů a převráceným vozem, jichž používali jako předprsně. Mág začal zaříkávat. Za okamžik z jeho rukou vyletěla mohutná otáčející se koule energie a s hlučným třeskem zasáhla cíl kdesi mimo Jimmyho zorné pole.

Potom se na dohled vynořil oddíl jezdců a Jimmy poznal zástavu Landrethu. Společně s nimi jeli Kulgan, Meecham a dva mágové v černém. Přitáhli uzdy a Kulgan seskočil. Jimmy musel uznat, že na tak tlustého člověka je poměrně mrštný. Přistoupil k chlapci a ten vyhrkl: "Kulgane! Za celý svůj život jsem nebyl tak rád, že někoho vidím."

"Dorazili jsme včas?" zeptal se Hochopepa. Jimmy se s mužem v černé kutně dosud nesetkal, ale vzhledem k tomu, že přijel s Kulganem, usoudil, že se těší jisté vážnosti. "Nevím. Arutha zmizel před několika hodinami s Pugem, Macrosem, Tomasem a drakem, pokud chcete věřit Galainovu hlášení, které podal du Bas-Tyrovi. Guy a Amos Trask jsou někde tady kolem." Ukázal směrem k bitce v dáli. "Du Masigny a ostatní jsou asi támhle, myslím." Rozhlédl se, oči měl plné hrůzy a zračilo se v nich vyčerpání. Hlas mu ztěžkl pocity, které příliš dlouho zadržoval, a téměř zakvílel: "Nevím, kdo zůstal naživu."

Kulgan položil Jimmymu ruku na rameno, uvědomil si, že chlapec je těsně před zhroucením. "To je v pořádku," uklidňoval jej. Obrátil se na Hochopepu a Elgahara.

"Raději se běžte podívat dovnitř. Nezdá se mi, že by bylo skutečně po bitvě."

"Kde jsou všichni Temní bratři?" divil se Jimmy. "Byly jich tu tisíce ještě... před pár minutami?"

Kulgan vedl chlapce pryč, zatímco dva černě odění mágové přikázali oddílu tsuranských vojáků, aby je doprovodili do pevnosti, odkud se stále rozléhal hluk bitvy. Čaroděj v zelené kutně Jimmymu objasnil situaci. "Připojilo se k nám deset mágů ze Shromáždění a císař vyslal část své armády, tolik se bojí, že se na našem světě objevil Nepřítel. Mezi branou v Hvězdnu a místem vzdáleným necelou míli odsud, ale mimo zraky Murmandamova vojska jsme vytvořili průchod. Prošly tudy tři tisíce Tsuranů společně s patnácti stovkami jezdců z Landrethu a Shamaty a přicházejí další."

Jimmy se posadil. "Tři tisíce? Patnáct set? To utíkají před *tímhle?*"

Kulgan si sedl vedle něj. "A jsou tu černé róby, jejichž magii se nemohou bránit. Také přišla zpráva, že Martin s čtyřtisícovou armádou z Yabonu táhne po planině ani ne půl hodiny cesty na severozápad. A jsem si jist, že jejich stopaři zahlédli prach na jihozápadě, odkud sem pochodují vojáci z Temných Slatí a z Malacova Kříže, následovaní Gardanovým regimentem z Krondoru. A na severovýchodě všichni mohou spatřit vlajky Severenu, z východu sem míří král se svým vojskem, nanejvýš den či dva cesty. Jsou obklíčeni, Jimmy, a jsou si toho vědomi." Kulganův hlas náhle zněl zamyšleně. "A něco je už vyplašilo dřív, než jsme přišli, protože jsme viděli tlupy Temných bratrů opouštět město a prchat do Ponurého lesa. Přinejmenším tři tisíce jich přestaly útočit. A mnohým z těch, kteří se ocitli mezi branou a pevností, chybí velení, někteří se dokonce pustili do sebe navzájem, jedna banda bojuje s druhou.

Stalo se něco, co překazilo jejich nájezd ve chvíli, kdy měli vítězství na dosah ruky."

Na dohled se objevil oddíl keshanských psích vojáků a neprodleně se vypravil za hlukem boje. Jimmy pohlédl na mága a rozesmál se. Po tvářích se mu začaly koulet slzy. "Nepletu se? Znamená to, že si přišel zahrát i HazaraChán?"

Kulgan se usmál. "*Náhodou* zrovna tábořil nedaleko Shamaty. Prohlašuje, že pouhou shodou okolností právě večeřel s místodržitelem Shamaty, když dorazila Katalina žádost, aby hned přijeli do Hvězdna s vojáky. A samozřejmě to, že se mu podařilo přesvědčit místodržitele, aby s sebou vzal několik pozorovatelů, a že jeho lidé byli připraveni na cestu jen hodinu odtud, je také jen souhra náhod."

"Kolik pozorovatelů?"

"Pět set, všichni po zuby ozbrojení."

"Arutha zemře jako nešťastný muž, jestli z Abdura nevymáčkne přiznání, že říšská výzvědná služba existuje."

"Nemohu ale pořád přijít na kloub záhadě, jak ví, co se děje v Hvězdnu," nadhodil Kulgan.

Jimmyho to upřímně pobavilo. Zasmál se a popotáhl, protože mu začalo téct z nosu. "Určitě si děláte legraci. Polovina mágů jsou Keshané." Povzdechl si a opřel se. "Ale musí v tom být něco víc, ne?" Zavřel oči a slzy únavy mu opět skropily líce.

Kulgan poznamenal: "Ještě stále jsme nenašli Murmandama." Pohlédl dolů na ulici, kudy pádili další tsuranští bojovníci. "Dokud nezjistíme, kde je, nemáme vyhráno."

Arutha se vyhnul prudké ráně přes ruku a sám provedl výpad, ale peklomor uskočil dozadu. Princ ztěžka dýchal, neboť čelil nejprohnanějšímu a nejnebezpečnějšímu

protivníkovi, s jakým kdy bojoval. Byl neuvěřitelně silný a pouze nepatrně pomalejší než Arutha. Murmandamus krvácel z půl tuctu drobných řezných ran, jež by obyčejného protivníka oslabily, ale jemu vadily jen trošku. Aruthovi nepřinesly výhodu, duel pokračoval a princ se ocitl na pokraji svých sil. Byl nucen do souboje vložit veškerý svý um a rychlost, jen aby zůstal naživu. Také mu poněkud svazovala ruce skutečnost, že se musel stále držet mezi Murmandamem a dvěma mágy, kteří se zabývali svým magickým konáním. Peklomor se nemusel s ničím takovým zatěžovat.

Souboj sklouzl do jednotvárnosti a šermíři se navzájem měřili. Pohybovali se nyní téměř jako by byli k sobě připoutáni, napodobovali kroky toho druhého v převrácené podobě. Každý výpad odvrátili a každému odbodu se vyhnuli.

Řinuly se z nich potoky potu, jež činily jejich ruce kluzkými.

Jediným zvukem, který vydávali, byl vyčerpaný chropot. Duel pokročil do stadia, kdy první, kdo se dopustí chyby, zemře.

Potom se nalevo zachvěl vzduch a Arutha na zlomek vteřiny odklonil zrak, ale v poslední chvíli se upamatoval. Jenomže Murmandamus ze svého soupeře nespustil oči a využil příležitosti. Namířil úder na jeho hruď, ten se však smekl a sjel podél princových žeber. Arutha bolestně zalapal po dechu.

Peklomor se napřáhl k ráně na Aruthovu hlavu. Mávl prudce rukou s mečem. Ta však znenadání narazila do neviditelné překážky. V peklomorových očích se zračil údiv

Arutha se vratce napřímil a bodl Murmandama do břicha.

Peklomor dutě zařičel, zavrávoral a padl na záda, čímž vytrhl Arutovi meč z ochablých prstů.

Arutha se sesul na podlahu. Dva muži v černých kutnách se k němu rozběhli, aby jej zachytili. Sklonili se nad princem, jehož vidění bylo střídavě jasné a zamlžené, zaostřené a rozostřené. Pak se konečně místnost ustálila. Spatřil Murmandamův úsměv a uslyšel šepot, v němž se ozývala hrozba. "Jsem stvořením smrti, Pane Západu. Jsem navždy služebníkem Temnot." Slabě se zachechtal, po bradě mu stékala krev a kanula na dračí znamení. "Nejsem tím, čím se zdám být.

S mou smrtí dokonáš vlastní zkázu." Zavřel oči a skácel se dozadu. Sál naplnily zvuky jeho smrtelné křeče. Potom se ozval podivný pronikavý tón. Postava spočívající na kamenech se vydula, jako by otekla nebo se nafoukla. Murmandamova mrtvola praskla od čela k rozkroku jako přezrálý lusk a odhalila vnitřní tělo pokryté zelenými šupinami. Po místnosti se rozletěla sprška husté černé a červené krve společně s kusy masa a chuchvalci bílého hnisu a ze slupky, jež bývala Murmandamem, se vymrštila šupinatá postava a mrskala sebou po podlaze jako čerstvě vylovená ryba. Během tohoto strašlivého škubání se objevil poskakující rudý plamen věštící zlo a přinášející do dvorany zápach věků a hniloby. Pak oheň zmizel a kolem se otevřel vesmír.

Macros s Pugem zakolísali, vědomi si změny v boji, který se odehrával opodál. Veškerou svou pozornost upírali k místu mezi prostory, kde vznikala nová trhlina. Z cizího vesmíru na ni dopadaly údery, a mágové je odráželi výboji energie. Bitva před okamžikem dostoupila svého vrcholu a nárazy slábly.

Přesto však stále hrozilo nebezpečí, protože i Pug a Macros byli unaveni. Museli se velice soustředit, aby se jim podařilo udržet trhlinu mezi světy zavřenou. Potom v jejich myslích vybuchla bolest jako stříbrná nota, jako

vřeštivé vypísknutí. Zaznělo clarino. Z druhé strany přišel jiný, neočekávaný útok, na nějž Pug nebyl s to odpovědět. Bytost stvořená ze zmařených životů a uchovávaná pro tento okamžik plula směrem k trhlině, poskakovala přitom a svíjela se v podobě pomateného páchnoucího šarlatového plamene. Narazila do ochranného štítu, který Pug vztyčil a otřásla jím. Prorazila trhlinu, jakýmsi způsobem prokmitla mezi Pugovým vnímáním a místem, kde zuřila bitva, a zakalila jeho ponětí o tom, co se děje. Pug pocítil slabou závrať. Macrosovo varovné volání jej však přimělo zaměřit pozornost zpět na trhlinu, která byla nyní otevřená.

Pug se horečně pustil do díla a z hluboko skrytých zásob vnitřní síly vytáhl energii, s jejíž pomocí uchopil roztrženou materii oddělující vesmíry od sebe. Trhlina se prudce zavřela. Znovu na ni dopadl úder a Pug opět s nadlidským vypětím vydržel. Náhle zachytil Macrosovu výstrahu: *Něco se dostalo skrz.*

Něco prošlo skrz, varovala Ryath.

Tomas seskočil z dračího hřbetu a zaujal postavení za Kamenem života. V sále se rozrůstala nesmírná a mocná temnota, noční můra, která na sebe vzala skutečnou podobu. Potom vystoupila dopředu. Měla ebenovou barvu, chyběly jí však rysy a rozlišující znaky, byla to bytost beznaděje a byla bdělá. Její obrysy připomínaly lidský tvar, ale velikostí se vyrovnala Ryath. Rozprostřela stínová křídla a v komnatě se rozlilo téměř hmatatelné černé světlo. Nad hlavou jí jako koruna planul ohnivý kruh, hněvivé červenooranžové plameny, které nevrhaly kolem sebe žádný svit.

Tomas zakřičel na Ryath: "To je Vládce děsů! Dávej pozor! Je to zloděj duší a požírač myslí!"

Drak ale zuřivě zaryčel a napadl hrůzyplné monstrum. Použil k tomu nejen drápů a ohně, ale i své mocné magie.

Tomas se k nim rozběhl, když vtom do jejich časového rozměru vstoupila další bytost.

Tomas couvl zpět do stínu. Před ním se v záři drahokamu vynořila postava, kterou nikdy v životě nespatřil, jež mu však byla stejně známá jako Pug. Nově příchozí se vyhnul lítému souboji dvou titánů, který otřásal sálem. Rychlými kroky se vydal ke Kameni života.

Tomas vykročil z temného zákoutí a stoupl si ke kameni, takže jej bylo jasně vidět. Postava zastavila a uniklo jí hněvivé zavrčení.

Pán tygrů, Draken-Korin, byl ve své oranžovočerné zbroji úchvatný, pohled vymykající se jeho chápání jím však otřásl. Valheru vykřikl: "Ne! To není možné! Nemůžeš být stále naživu!"

Tomas promluvil hlasem Ashen-Shugara. "Takže ses přišel podívat na konec."

Navrátivší se Dračí vládce s tygřím mručením, jež se však ztratilo uprostřed nářků a řevu druhého souboje, tasil meč a vrhl se dopředu. Poprvé za celou svou existenci se Tomasovi postavil nepřítel, který měl moc jej zcela zničit.

Bitva se chýlila k závěru. Murmandamovy hordy prchaly z města k Ponurému lesu. Zpráva o Murmandamově zmizení se rozšířila, jako by ji po Sethanonu rozfoukal vítr. Potom se bez varování zhroutili Černí vrazi, popadali na místech, kde právě stáli. Snad jim životy vysála jejich vlastní zbroj, kdo ví? Nicméně toto, příjezd Tsuranů a mágů a zvěsti o dalších armádách na obzoru způsobily, že útok polevil a nakonec ustal docela. Náčelník po náčelníkovi odvolával své kmeny z bitvy. Velení dostalo značné trhliny a goblini a trolové, kteří se bez příkazů neobešli, byli vražděni, dokud se stále početnější nepřátelské vojsko nedalo na úprk.

Jimmy probíhal komnaty v pevnosti a pátral mezi mrtvými a raněnými po někom, koho znal. Vyřítil se po schodech k ochozu skýtajícímu výhled na parkán. V cestě mu stál chumel Tsuranů. Propletl se mezi nimi a spatřil felčara z Landrethu, který se skláněl nad dvěma zkrvavenými muži opřenými o opevnění. Amos měl stále v boku zabodnutý šíp, ale zubil se. Guy byl pokrytý sedlou krví a na hlavě se mu táhla ošklivá rána. Úder, který ji způsobil, také přesekl pásku, jež mu zakrývala oko, a odkryl prázdný rudý oční důlek. Amos se smál tak, že skoro kuckal. "Hej, chlapče. Rád tě vidím." Rozhlédl se po hradbách. "Podívej se na ty malé pávy." Mávl ochablou rukou na pestře oděné tsuranské vojáky, z jejichž pohledů nebylo možno nic vyčíst. "Ať se propadnu, ale je to ta nejhezčí věc, jakou jsem v životě viděl."

Potom se zdola ozvalo zaskřípění následované hromovým zaržáním, které všechny zamrazilo až do morku kostí. Vypadalo to, jako kdyby z pekel unikl nějaký strašlivý a šílený tvor. Jimmy se polekaně otáčel a uvědomil si, že dokonce i Tsurané se tváří překvapeně. Pevností proběhlo zachvění a stěny se začaly kymácet. "Co je to!" zvolal Jimmy.

"Nevím, ale nehodlám tu zůstat a zjišťovat to," odpověděl Guy. Pokynul, aby mu pomohli na nohy, chytil se nabídnuté paže tsuranského válečníka a vstal. Mávl na jednoho, který byl podle vzhledu zřejmě tsuranským důstojníkem. Onen muž neprodleně nařídil svým vojákům, aby Amose zvedli. Guy přikázal Jimmymu: "Ať všichni, kdo jsou naživu, okamžitě vyklidí pevnost." Potom houpání zesílilo a on zavrávoral. Hřmění nabíralo na hlasitosti. "Ne, řekni, ať všichni živí opustí město."

Jimmy se rozběhl podél střílen ke schodišti.

Kapitola dvacáctá

NÁSLEDKY

Místnost se znovu otřásla.

Arutha naslouchal a svíral si krvácející bok. Znělo to jako vzdálená bitva, ve které se střetly nesmírné síly. Přistoupil k Pugovi a Macrosovi, k nimž se připojili dva mágové v černém. Povzdechl si a pokývl jim. "Jsem princ Arutha."

Hochopepa a Elgahar se rovněž představili a Elgahar podotkl: "Ti dva se snaží udržet jakousi moc mimo náš prostor. Musíme jim pomoci." Oba černooděnci položili dlaně na Macrosova a Pugova ramena a zavřeli oči. Arutha si uvědomil, že je zase sám. Pohlédl na Murmandamovu groteskní slupku povalující se v koutě. Přešel k ní a vytáhl z hadího muže svůj meč. Prohlížel si slizem pokryté tělo hadího kněze a hořce se zasmál. Převtělený vůdce peklomořího národa byl Pantathian! Všechno to byl podvod – od staletí starého proroctví, přes tažení peklomorů a jejich spojenců, až po útoky na Armengar a Sethanon. Pantathiané peklomory na příkaz Dračích vládců prostě využili a shromažďovali sílu získanou ze smrtí k

tomu, aby dosáhli Kamene života a mohli jej použít. Peklomoři tedy byli nakonec zneužiti daleko krutěji než všichni ostatní. Arutha v tom spatřoval neuvěřitelnou ironii. Toto zjištění jej ohromilo, byl však příliš unaven na to, aby podnikal cokoli jiného, než mátožně pozoroval sál, jako kdyby pátral po někom, s kým by se mohl o své odhalení podělit. Náhle se ve zdi objevila trhlina a na podlahu se vyvalilo zlato, drahé kamení a jiné poklady. Arutha se tomu kvůli vyčerpání sotva podivil, ačkoli neslyšel žádný zvuk, který by proražení stěny doprovázel.

Nechal svůj meč klesnout na zem a volným krokem se vrátil zpět k mágům. Z místnosti nevedl žádný východ, takže se posadil na stupeň a sledoval čtyři nehybné zaříkávače, kteří stáli se spojenýma rukama. Prohlédl své zranění a zjistil, že krvácení se zastavilo. Rána byla bolestivá, nikoli však vážná.

Opřel se a uvelebil se co nejpohodlněji, protože nemohl dělat nic jiného než čekat.

Kamenné kvádry se rozpadly na prach, když Ryathin ocas prošel zdí. Drak se zmučeným hněvivým řevem spřádal svou magii proti Vládci děsů a sekal po něm drápy a tesáky. Tvor byl však mocný a oplácel Ryath stejnou měrou.

Tomas ťal mečem, snažil se přitom zůstat mezi Kamenem života a Draken-Korinem. Ryčící a vrčící Valheru se na Tomase vrhal jako tygr, jehož vyobrazení se mu skvělo na tabardu. Tomasovi se nedostávalo jeho divoké zběsilosti, nezakusil ji od dob trhlinové války, kdy na něj plnou vahou doléhalo šílenství. Byl však zkušeným válečníkem a využíval všech svých schopností.

Draken-Korin zvolal: "Nesmíš se nám znovu vzepřít, Ashen-Shugare. My jsme vládci tohoto světa. Musíme se vrátit."

Tomas odvrátil ostří protivníkova meče a sám provedl výpad. Odměnou mu byl rej jisker ve chvíli, kdy se jeho čepel setkala s Draken-Korinovou zbrojí a roztrhla mu tabard. "Nejsi víc než prohnilý pozůstatek minulosti. Jsi bídný tvor, který nemá dost rozumu ani na to, aby poznal, že je mrtvý. Zničil bys vše, jen abys získal planetu bez života."

Draken-Korin se napřáhl k úderu vedenému na hlavu, Tomas však uhnul a zaútočil. Hrot jeho zbraně zasáhl Valherua do břicha. Draken-Korin zavrávoral a ucouvl a Tomas se do něj pustil jako kočka do krysy. Rána za ranou dopadala na Pána tygrů a Tomas si vydobyl výhodu.

"Nezastavíš nás," zaječel Draken-Korin a zdvojnásobil svou zuřivost. Zastavil Tomasův postup a přinutil jej ustoupit. Vzduch se na okamžik zachvěl a na místě Draken-Korina se ocitla Alma-Lodaka, její útok však nebyl o nic slabší. "Podceňuješ nás, otče a manželi. My zde jsme všichni Valheru, ty jsi sám." Potom se tvář a tělo opět změnilo a před Tomasem stanul jiný Valheru. Rychle se střídali, až se jejich vzezření slila v jednotnou rozmazanou šmouhu. Nato se vrátil Draken-Korin. "Vidíš, jsem množství, jsem legie. My představujeme moc."

"Představujete smrt a zlo, ale ty jsi také největším z lhářů," odsekl opovržlivě Tomas. Ohnal se mečem a Draken-Korin se jen tak tak vyhnul. "Kdybys vládl mocí celé rasy, porazil bys mě v pouhém okamžiku. Umíš sice měnit podobu, ale já vím, že jsi osamělým vyslancem, nepatrnou součástí celku, která sem proklouzla, aby použila Kamene života k otevření průchodu. Tvým úkolem je připravit Dračím hordám cestu."

Draken-Korin odpověděl dalším divokým výpadem. Tomas zachytil černé ostří svým zlatým a odhodil je stranou. Na protilehlém konci sálu se souboj mezi

Vládcem děsů a drakem chýlil ke konci, zvuky se ozývaly jen slabě a nepravidelně.

Potom se zezadu připlížilo ticho a hrozivá bytost.

Tomas cítil, že se Vládce děsů blíží, a uvědomil si, že Ryath podlehla. Jako Ashen-Shugar již dříve Vládcům děsů čelil a za jiných okolností by se jej nemusel bát. Otočit se k němu by však nyní znamenalo umožnit Draken-Korinovi jednat. A kdyby si ho nevšímal, poskytl by mu příležitost se jej zmocnit.

Tomas odrazil další Draken-Korinův úder, nečekaně skočil dopředu a pokusil se o výpad. Černé ostří se vymrštilo a zakouslo se do kroužkové zbroje pod bílým tabardem. Tomas bolestí zaskřípěl zuby, když ebenová čepel rozťala zlaté drátky a zaryla se mu do boku. Uchopil však Draken-Korina za paži. Zkroutil mu ji a vyměnil si s ním postavení. Vrhl Pána tygrů přímo do duchovy náruče.

Vládce děsů se pokusil zastavit, ale drak přece jen nezemřel, aniž by jej ztrestal. Černý tvor byl raněn a omámen. Zezadu zasáhl Draken-Korina a omráčil jej. Draken-Korin bolestně zavyl, neboť proti život beroucímu doteku požírače duší nevztyčil žádný ochranný štít.

Tomas znovu sekl mečem a otevřel v břiše oranžovočerně oděného Valherua hlubokou ránu, čímž jej ještě více oslabil. Draken-Korin se zapotácel a znovu se dotkl téměř nepříčetného Vládce děsů. Stvoření odhodilo Pána tygrů stranou a nevědomky jej tak postrčilo ke Kameni života.

"Ne!" vykřikl Tomas a skočil k němu. Vládce děsů se napřáhl a na okamžik Tomase uchopil. Tomasovým tělem projela palčivá bolest. Zamával mečem a z míst, kde se dotkl černého neživého tvora, se se sykotem rozletěly jiskry. Vládce děsů vyrazil z hrdla šeplavý nářek a pustil jej. Tomas mu hbitě ťal po srdci a způsobil mu téměř smrtelné zranění, které jej donutilo couvnout. Pak se

prudce otočil k Draken-Korinovi, jenž se pokoušel dokončit své poslání.

Draken-Korin klopýtl a padl na Kámen života, jako by jej chtěl obejmout. Zasmál se, přestože cítil, že mu síly unikají. Stále měl dost času otevřít bránu a dovolit zbytku společného vědomí vstoupit do světa, ve kterém vzniklo. Zase se sjednotí.

Vtom se Tomas mocně odrazil a skočil na něj. Meč držel v obou rukách a vší silou, která mu ještě zůstala, zarazil ostří dolů. Draken-Korin se s uširvoucím vřeštěním prohnul do oblouku jako napjatý luk. Zlatý meč prošel jeho tělem a zabodl se do Kamene života.

Potom zadul vichr. Odněkud se zdvihl prudký proud vzduchu a vál ze všech stran ke Kameni života. Smrtelně raněný Vládce děsů se pod jeho dotekem zatetelil, roztřásl se a náhle se proměnil v nehmotný obláček kouře. Vítr jej odnesl ke stupni a Kámen života jej vsál do sebe. Postava Pána tygrů se zachvěla a divoce sebou zazmítala. Zahalila ji zlatavá záře, která stoupala z Tomasovy magické zbraně. Aureola začala pulsovat a Draken-Korin průsvitněl, dokud jej stejně jako Vládce děsů drahokam nepohltil.

Pug se zapotácel pod silným nárazem a trhlina se rozevřela, ne však z druhé strany. Měl pocit, jako by se vysunula obrovská ruka, odsunula jeho mystickou bariéru, potom sáhla do meziprostoru a protáhla cosi skrz trhlinu. Pug cítil Macrosovu mysl a zjistil, že jsou s nimi i Hochopepa a Elgahar. Potom trhlina vybuchla směrem k nim a vrátila je zpět k normálnímu vědomí.

Sál kolem Tomase se zatočil. Znenadání v něm stanuli Macros, Pug, dva černě odění muži a Arutha.

Ohlédl se a spatřil Ryath choulící se v koutě. Celé tělo jí pokrývaly děsivé dýmající rány. Vypadala jako mrtvá, a

pokud nebyla, vteřiny jejího života byly sečteny. Přijala svůj osud tak, jak předpověděla. Tomas přísahal, že uchová její památku. Za nehybným drakem viděli rozbořenou klenotnici Valherů, zeď nevydržela nápor a během nelítostného souboje mezi drakem a Vládcem děsů se z ní na podlahu vysypalo zlato, drahé kamení, knihy a jiné cennosti.

Arutha se postavil na nohy a otázal se: "Co se přihodilo?"

"Myslím, že je skoro po všem," prohlásil Tomas a seskočil dolů.

Macros zavrávoral a Pug i ostatní se pohnuli směrem k němu, když tu náhle prořízlo vzduch ohlušující kvílení meluzíny. Všichni si zakryli uši, neboť následovalo strašlivé zadunění a starobylý klenutý strop dvorany vyletěl do povětří. Prorazil vrstvu hlíny, sklepení i spodní podlaží pevnosti a řítil se právě vytvořeným kráterem k nebesům. Do výše se zvedl gejzír kamenů a malty, zbytky dvou budov, a rozprostřel se nad městem, které vzápětí skropil vražedným deštěm. Vysoko nad hlavami se na pozadí modré oblohy objevila díra, našedlá mihotavá prázdnota. A v ní spatřili pestrobarevný třpyt.

Pug, Hochopepa a Elgahar již takovou podívanou zažili, každý zvlášť, když podstupovali zkoušku na věži v Městě Mágů. Byla to představa Nepřítele z časů zlatého mostu, z dob válek Chaosu, kdy národy prchly na Kelewan. "Přichází!" vykřikl Hochopepa.

Macros se snažil přehlušit hrůzostrašné vytí drahokamu. "Kámen života! Oživili ho!"

Pug se zmateně rozhlédl. "Ale vždyť pořád žijeme!"

Tomas ukázal na zlatý meč, který stále trčel ze zeleného kamene. "Zabil jsem Draken-Korina dřív, než jej stihl úplně spustit. Účinkuje jen částečně."

"Co se stane?" volal Pug přes uširvoucí lomoz.

"Nevím." Macros si po vzoru ostatních také zakryl uši. Z plných plic zakřičel: "Potřebujeme pevný štít!"

Pug okamžitě věděl, co musí udělat. Bez váhání začal přivolávat magii, která by odvrátila jejich zkázu. "Hocho, Elgahare, pomozte mi!"

Vyslovil první hlásky zaklínadla a ostatní se k němu přidali. Pokoušeli se vztyčit kolem sebe mystickou bariéru. Zvuk nabíral výšku. Arutha seznal, že dlaně na uších nemohou ryk ztlumit; bolestí skřípal zuby a bojoval s nutkáním vykřiknout. Hlavou mu prolétla myšlenka, zda mágové vůbec budou schopni kouzlo dokončit. Světlo vycházející z Kamene života jasnělo a zakrátko se zelená korona proměnila v oslnivě bílou se stříbrnými záblesky po obvodu. Zdálo se, že je drahokam připraven uvolnit jakousi ničivou energii. Prince ochromila únava a hrůza ze všeho, co se v posledních několika hodinách událo. Tupě přemítal, jaké by to asi bylo, kdyby planeta zemřela. Potom už nemohl bolest dále snést a začal ječet...

...právě ve chvíli, kdy Pug dokončil zaříkání, a sál vybuchl.

Země se trhavě zachvěla a vydula se jako při zemětřesení. Guy se otočil a hleděl na město. Vojáci ze Shamaty, Landrethu a Tsurané prchali po boku obyvatel Sethanonu a Skalního Hradu. Mezi ně se vmísili goblini, trolové a několik nezlomných Temných bratrů, všechny sváry však byly zapomenuty, neboť tvorové utíkali před hrozící záhubou, před téměř hmatatelným děsem, který cítili až do morku kostí. Všechny živé bytosti zaplavily černé myšlenky, zkázonosný strach a zoufalství a zbavily je veškeré bojechtivosti. Do posledního si přáli jediné: uniknout co nejdál od zdroje oné beznadějné bázně.

Potom se ozval hluboký omračující hřmot, bolestné skřípění. Všichni, kteří jej zaslechli, padli na kolena. Lidé

zvraceli, žaludky se jim svíraly strašlivým pocitem dezorientace, jako kdyby náhle vyprchala síla, která je dosud poutala k zemi. Z očí se jim řinuly slzy a uši je bolely. Zdálo se, že je cosi zvedá. Všichni vnímali, že se okamžik vznášejí, a pak byli jakoby nějakou obří rukou sraženi dolů. Nato došlo k výbuchu.

Každý, kdo se pokoušel vstát, byl opět nemilosrdně povalen. Vzhůru vytrysklo neuvěřitelně jasné světlo, které připomínalo explozi samotného slunce. K nebesům se zvedl déšť kamenů, hlíny a dřeva podpíraný sloupcem energie. Vysoko nad Sethanonem se objevilo oslepující červené jiskření, jež rychle vybledlo do šedé nicoty. Následovalo nečekané ticho. V sivé prázdnotě mlčky vířily kotouče energií. Okraje díry v nebesích se ohrnuly, jako kdyby se samotná materie oblohy roztrhla a srolovala, a zrakům přihlížejících se odhalil cizí vesmír. Vodopád barev, jež byly mocí, energií, životem Dračích vládců, pulsoval a vzdouval se, snažil se proniknout poslední překážkou, která mu stála v cestě ke konečnému zúčtování. Potom se ozval zvuk.

Všemi bytostmi na míle od města projel neskutečně silný tón stříbrné trubky, navozující dojem deště jehel. Všechny přemohla křeč naprosté beznaděje. Myslí každého tvora na dohled od Sethanonu znovu proběhlo zoufalství a náhlé poznání, že je jeho život spjat s tím, čeho se stal svědkem. Přítomných se zmocnila panika, dokonce i těch nejostřílenějších vojáků. Všichni plakali a naříkali, neboť jim před očima plynuly poslední okamžiky jejich bytí. Potom vše zmlklo.

V hrůzostrašném tichu se z barevného svitu cosi zformovalo. Šedá nicota se rozprskla a rozlila po obloze, až ji téměř celou zakryla. Uprostřed nepříčetného výjevu se objevil Nepřítel. Zprvu vypadal jen jako barevné skvrny, tepající a proměnlivé, když se snažil protlačit skrz průrvu

mezi světy. Ale jak pronikal do tohoto vesmíru, rozmělňoval se v menší zářivě barevné skvrnky a měnil tvar, dokud se nedaly zřetelně rozpoznat obrysy. Zanedlouho všichni na zemi spatřili jednotlivé bytosti, stvoření podobná lidem, nesoucí se na hřbetech draků. Další výbuch překonal všechny předešlé. Dračí hordy překonaly zátaras. Do rodného světa se z trhliny vyvalily stovky tvorů s pradávným bojovým křikem na rtech. Byli neuvěřitelně krásní a majestátní, ohromovali svou mocí. Pyšně se vypínali na dračích ramenou, odění do pestrobarevné zbroje ušlechtilých tvarů. Legendami opředená zvířata, z nichž mnohá zmizela z Midkemie před dávnými věky, rozprostřela nad krajinou svá mohutná křídla. Obrovští černí, zelení a modří draci, kteří na rodném světě již vymřeli, se vznášeli vedle zlatých a bronzových stvoření, jejichž potomci stále existovali. Červení, kteří nebyli nijak vzácní, létali mezi stříbrnými, jež na Midkemii nikdo nespatřil celá staletí. Ve tvářích Valherů se zračila nespoutaná radost. Vychutnávali si okamžik vítězství. Každý z nich představoval nevyčerpatelnou studnici nesmírné síly a tvářil se jako vládce všeho, na co padl jeho zrak. Byli mocní. Když se objevili, těla všech tvorů na planetě zaplavila nesnesitelná bolest, jako kdyby jim někdo rval život z duší.

Potom, ve chvíli, kdy zavládla nejhlubší hrůza a veškerá naděje byla ta tam, se zdvihla síla. Z hloubi kráteru pod pevností vytryskla fontána energie a skropila město. Zmateně se točila a přeskakovala hřebeny střech. Zatančila divokou gigu; za ní prýštil zelený oheň a zaléval okolí v rozšiřujících se kruzích jako nějaký tekutý plamen. S dutým třesknutím, hlasitým, nikoli bolestivým, se zvedl obrovský oblak prachu a všechny zvuky utichly.

Na chaos v nebesích cosi odpovědělo. Nebylo to vidět, pouze cítit, ale bylo to rozhodně nesmírné. Ztělesňovalo

samotné popření všeho zla a temnoty, jež lidé zakusili před několika okamžiky. Jako by veškerá láska a zázraky stvoření daly vzniknout hudbě, která se rozezněla a vyzvala Dračí hordy. Zelené světlo, stejně jasné jako ono červené, vystoupilo z kráteru a zaútočilo na trhlinu. Ty příslušníky Dračích hord, kteří se nacházeli vzadu, pohltila zelená záře a v okamžiku, kdy se jich dotkla, zprůsvitněli a proměnili se v to, čím skutečně byli: v duchy minulosti, stíny dřívějších dob. Dračí vládci se smrštili na obláčky barevného dýmu, mlhu a vzpomínky. Zachvěli se a zakřepčili, jako by je ve své moci držel rovnocenný protivník, pak se náhle snesli dolů přitahováni neodolatelným vichrem. Draci bez jezdců zaryčeli a zakroužili nad Sethanonem ve snaze uniknout větru. Byli osvobozeni od jha svých bývalých pánů a rozptýlili se na všechny světové strany. Země pod přihlížejícími se otřásla, zvuk onoho vichru byl děsivý i nádherný zároveň. Bohové sami snad složili Dračím vládcům pohřební píseň. Trhlina na nebi zmizela ve zlomku okamžiku a nezůstal ani náznak toho, že by kdy skutečně existovala. Vítr ustal.

Ticho bylo ohlušující.

Jimmy se rozhlédl kolem. Uvědomil si, že chvíli pláče, pak se směje a znovu pláče. Zmocnil se jej náhle pocit, že všechna hrůza, kterou poznal, a bolest, kterou zakusil, byla zažehnána. Cítil se pojednou dobře a správně. Cítil spojení se všemi živými tvory na planetě. Cítil, jak jej zaplavuje život a láska. A věděl, že konečně zvítězili. Valheru byli jakýmsi zázrakem poraženi v okamžiku svého triumfu. Mladý panoš stál na vratkých nohách, radostně se smál a po tvářích se mu koulely slzy. Nestyděl se za ně. Uvědomil si, že jednou paží objímá tsuranského vojáka, který se také usmíval a plakal zároveň.

Guyovi znovu pomohli na nohy a nyní přehlížel krajinu. Goblini, trolové a Temní bratři, tu a tam i nějaký obr, se

plahočili k severu, ale nikdo je zatím nepronásledoval. Bojovníci z Království i z říše Tsuranuanni se prostě vpíjeli zrakem do obrázku města. Nad Sethanonem se totiž rozlévalo úchvatné zelené světlo, tak jasné, že bylo zřetelně vidět v sluneční záři zářivého podzimního dne, a tak nádherné, že každý, kdo je spatřil, překypoval úžasem. Srdce všech, kteří pozorovali klenoucí se dóm, se naplnila písní posvátné úcty a štěstí, již prožívali spíš, než slyšeli. Kam oko pohlédlo, lidé bez ostychu plakali, neboť se stali svědky prchavé dokonalosti a potěšení, jež nebylo možno popsat slovy. Zelený dóm jakoby blikal, to však mohlo být způsobeno prachem, který se ve velkých oblacích převaloval okolo něj. Guy z té podívané nemohl spustit zrak. Dokonce i goblini a trolové, kteří klopýtali kolem, se změnili, náhle je opustila veškerá bojechtivost.

Guy si povzdechl a cítil, že radost, jež jej prostupovala, zvolna slábne. S jistotou si uvědomil, že již nikdy v životě nezakusí tak dokonalý pocit štěstí rovnající se podivuhodnému vytržení. Armand de Sevigny přispěchal ke starému spojenci a za ním Martin s trpaslíkem. "Guyi!" zvolal a vystřídal jednoho z Tsuranů, který podpíral jeho bývalého velitele a přítele. Oba muži se vřele objali. Kolébali se dopředu a dozadu, paže ovinuté kolem toho druhého a smáli se a plakali.

Du Bas-Tyra tiše vydechl: "Vyhráli jsme."

Armand přikývl a pak se zeptal: "Co Arutha?"

Guy smutně potřásl hlavou. "Tam uvnitř nemohlo nic přežít. Nic."

Martin a Dolgan přicestovali v čele skupiny trpasličích válečníků. Král trpaslíků Západu přistoupil ke Guyovi a Armandovi. "Jest to strašlivě a nekonečně krásná věc," pronesl polohlasně. Zelený přísvit na sebe nyní vzal podobu obrovského drahokamu, zdálo se, že je složený z šestihranných plošek. Každá ze stěn se jasně třpytila, ale

pohasínaly nerovnoměrně, takže to vypadalo, že celý kámen mihotá. Pocit dokonalosti ustupoval, právě tak jako prožitek štěstí, ale přesto všichni, kteří se na něj dívali, zakoušeli němý úžas a obdiv.

Martin odtrhl od té podívané oči a otázal se: "Kde je Arutha?"

Guy řekl: "Zmizel tam uvnitř se třemi muži, kteří přiletěli na dračím hřbetě. Ten elf zná jejich jména."

Divukrásný obraz pomalu pohasínal a Guy se přinutil věnovat se opět běžným záležitostem. "Bohové, to je ale zmatek. Martine, raději bys měl přikázat nějakým vojákům, aby zahnali ty Temné bratry domů dřív, než se stihnou znovu sešikovat, a vrátí se."

Dolgan klidně vyňal z váčku u opasku dýmku. "Mí chlapci už na to dohlížejí, ale určitě jim malá společnost nebude vadit. Ačkoliv si tak nějak myslím, že peklomoři ani jejich slouhové nebudou potřebovat příliš pobízet. Po pravdě řečeno, pochybuji, že po dnešku se ještě někomu odsud bude chtít bojovat."

Potom se v prachu na pozadí žhnoucí zelené koule objevily postavy šesti mužů a napůl kulhaly a napůl kráčely k nim. Martin a ostatní zmlkli, zatímco se šestice blížila. Každý z mužů byl k nepoznání obalen vrstvou prachu. Když se ocitli asi v půli cesty mezi městskou branou a přihlížejícími, Martin zvolal: "Arutha!"

V okamžení se rozběhli, aby Aruthovi a jeho společníkům pomohli. Každého se ujal pár vojáků, Arutha však pouze zastavil a objal svého bratra. Martin obtočil paži kolem Aruthových ramen a po tvářích mu stékaly slzy úlevy nad tím, že ho vidí živého. Teprve po dlouhé chvíli se od sebe odtrhli a otočili se, aby se pokochali pohledem na zelený dóm.

Pocit sounáležitosti se vším živým se pojednou vrátil a opět je zaplavilo štěstí a láska, onen divukrásný prožitek prchavé dokonalosti. Potom se vytratil.

Zelené světlo pohaslo a prach se začal usazovat.

"Konečně je po všem," zachrčel skřípavým vyschlým hlasem Macros.

Lyam procházel ležením a prohlížel otrhané zbytky posádek, které bojovaly ve Skalním Hradu a v Sethanonu. Arutha kráčel po jeho boku, stále potlučený a s tělem rozbolavělým z bitvy, již podstoupil. Král nadhodil: "To je neuvěřitelný příběh. Věřím mu jen proto, že mi před očima leží důkazy."

"Já jsem to prožil, a přesto jen stěží dokážu uvěřit tomu, co jsem viděl," podotkl Arutha.

Lyam otáčel hlavou a pozoroval hemžení. "Přesto podle všeho, co jsi vyprávěl, máme štěstí, že vůbec něco vidíme. Řekl bych, že bychom za to měli být vděční." Povzdechl si. "Víš, když jsme byli malí, přísahal bych, že být králem je skvělá věc." Zamyšleně pohlédl na Aruthu. "Právě tak bych přísahal, že jsem chytřejší než ty a Martin." S lítostivým úsměvem pokračoval: "To, že jsem se mýlil, dokazuje skutečnost, že jsem nenásledoval Martinova příkladu a nevzdal se koruny.

Všude jen samý zmatek. HazaraChán se mi tu potlouká kolem, klevetí s polovinou šlechticů z Království a vůbec nepochybuji o tom, že sbírá státní tajemství, jako by to byly mušle na pláži. Teď, když je trhlina znovu otevřená, musím vyjednávat s císařem a pokusit se domluvit výměnu zajatců. Jenomže my žádné nemáme, všem jsme dali svobodu, takže Kasumi a Hokanu mi oznámili, že budeme pravděpodobně muset své muže vykoupit, což obnáší zvýšení daní. A všemi směry poletuje stovka či více draků, z nichž někteří se na tomto světě neobjevili již celé věky.

Mohou přistát, kde je napadne – až dostanou hlad. Potom je tu potíž se zničeným městem–"

"Uvaž, jakou jsme měli druhou možnost," skočil mu Arutha do řeči.

"Ale jako by toho nebylo dost, předáš mi du Bas-Tyru, abych se s ním vypořádal, a podle tvých slov je hrdinou celého toho propletence. Polovina lordů Království chce, abych našel nejvyšší strom a nechal jej pověsit, druhá polovina je připravena totéž udělat mně, pokud tak rozhodnu." Pochybovačně si bratra změřil. "Myslím, že mi to mělo dojít, když se Martin vzdal trůnu, měl jsem se zachovat stejně a postoupit vládu tobě. Dej mi slušnou penzi a možná to ještě učiním." Arutha se zamračil při pouhém pomyšlení na větší odpovědnost. Lyam vzhlédl, protože zaslechl Martina volat na pozdrav. "Každopádně," obrátil se ještě na Aruthu, "myslím, že vím, co provedu s posledně řečeným." Zamával na Martina, jenž k nim spěchal, jako by hořelo. "Našel jsi ji?"

Vévoda z Crydee se zakřenil. "Ano, přišla se skupinou dobrovolníků z Tyr-Sogu, kteří celou cestu pochodovali půl dne za mnou, společně s Kasumiho laMutany a Dolganovými trpaslíky."

Lyam už den a půl procházel s Aruthou bitevní pole, od chvíle, kdy dorazil. Jeho vojsko sem přibylo jako poslední, protože jim celou dobu plavby z Rillanonu do Saladoru vál nepříznivý vítr. Namířil palcem přes rameno a ukázal k místu, kde se v blízkosti jeho stanu shromažďovali šlechtici. "Nu," poznamenal, "všichni umírají touhou dozvědět se, co podnikneme teď."

"Rozhodl ses?" zeptal se Arutha Martina. Princ se celou noc radil s Lyamem, Pugem, Tomasem, Macrosem a Lauriem a probírali jednu záležitost po druhé, neboť Murmandamova hrozba byla zažehnána a bylo třeba

mnoho věcí vyřešit. Martin mezitím pročesával ležení a hledal Brianu.

Vévoda se tvářil slavnostně. "Ano, vezmeme se co nejdřív. Kdyby tu mezi uprchlíky z města zbyl jediný kněz, tak hned zítra."

"Myslím, že budeš muset svou touhu zkrotit a počkat si na nějaký státní obřad," usoudil Lyam. Martinův výraz se začal chmuřit a Lyam vybuchl smíchy. "Zatroleně, teď vypadáš přesně jako on!" a ukázal na Aruthu. Krále náhle přemohla hluboká náklonnost k oběma bratrům a objal je kolem ramen. Pevně je k sobě přitiskl a hlasem ztěžklým dojetím promluvil: "Jsem na vás tak hrdý, vím, že otec by také byl." Dlouhou chvíli tam všichni tři stáli s pažemi ovinutými kolem zbývajících dvou. Lyam lehčím tónem dodal: "Pojďte, musíme uvést naše Království do pořádku. Potom můžeme oslavovat. Ať se propadnu, jestli měl někdy někdo lepší důvod." Přátelsky je plácl po zádech a trojice se se smíchem odebrala ke královskému stanovišti.

Pug sledoval Lyama, který vešel na prostranství mezi velitelskými stany se svými bratry. Macros se opíral o hůl vedle Kulgana, zatímco ostatní mágové ze Shromáždění a z Hvězdna se tlačili za nimi. Katala se tiskla k manželovi, jako by jej nechtěla propustit, a William s Gaminou se drželi jeho kutny. Hladil dívku po vlasech, šťasten, že v době své nepřítomnosti získal dceru.

Opodál tiše rozmlouval Kasumi s mladším bratrem. Setkali se poprvé za tři roky. Hokanu a jeho vojáci, kteří byli císaři nejoddanější, byli vysláni na pomoc Ctihodným ze Shromáždění. Lyam oba bratry Shinzawaie hned ráno vyzpovídal, neboť, jak řekl, otevření trhliny mezi světy s sebou nese jisté obtíže.

Laurie a Baru se připojili k Martinovi, který držel Brianu kolem pasu. Rudovlasý válečník jménem Shigga se opíral

o své kopí za nimi a mlčky pozoroval dění kolem, ačkoli nerozuměl tomu, o čem se mluvilo. Přijeli s Brianou a dalšími obyvateli Armengaru, kteří přežili, táhli s vojskem z Yabonu pod Vandrosovým velením. Většina armengarských vojáků byla venku s trpaslíky a pronásledovala Murmandamovy hordy zpět na sever. Nedaleko postával Dolgan s Galainem. Zdálo se, že trpaslík nezestárl ani o den. Jedinou známkou toho, že povýšil na krále západních trpaslíků, bylo Tholinovo kladivo, které mu viselo u pasu. Jinak vyhlížel přesně tak, jak si jej Pug pamatoval z dob, kdy procházeli chodbami pod horami Šedých věží. Zachytil Pugův pohled, usmál se a zamával mu.

Lyam zvedl ruku. "Od našeho příjezdu jsme se dověděli mnoho nového, slyšeli jsme podivuhodné vylíčení hrdinství a odvahy, příběh o povinnosti a obětování. Během tohoto pozdvižení se některé záležitosti vyřešily. Hovořili jsme s mnohými z vás, radili se a nyní musíme učinit několik prohlášení. Za prvé, ač jsou pro nás lidé z města Armengaru cizinci, jsou zároveň bratry obyvatel Yabonu. Vítáme je zpět jako navrátivší se druhy a nabízíme jim místo po boku jejich příbuzných. Mohou se považovat za občany Království. Pokud si někteří budou přát vrátit se na sever a znovu osídlit onu zemi, podpoříme je ve všem, co bude v naší moci, avšak doufáme, že zůstanou.

Rovněž z celého srdce děkujeme králi Dolganovi a jeho následovníkům za včasnou pomoc. Rádi bych také poděkovali elfovi Galainovi za ochotu, s níž pomáhal našim bratrům. A nechť vejde ve známost, že služba, již naši lordi, princ z Krondoru a vévodové z Crydee a ze Saladoru, poskytli Království, je nedocenitelná a že je koruna jejich dlužníkem. Žádný král by nemohl po svých poddaných žádat to, co oni dali z vlastní vůle." Potom

vzdal Aruthovi, Lauriemu a Martinovi čest. Shromáždění šlechtici následovali jeho příkladu a prostranství se rozezvučelo mocným jásotem. "Nyní nechť přistoupí hrabě Kasumi z LaMutu a jeho bratr Hokanu z rodu Shinzawaiů."

Když před ním oba Tsurané stanuli, Lyam pokračoval: "Kasumi, nejprve přetlumoč svému bratrovi a jeho prostřednictvím i císaři a jeho vojskům naše neutuchající díky za jejich šlechetnou a statečnou pomoc při záchraně našeho národa před vážnou hrozbou." Kasumi začal pro svého bratra překládat.

Pug ucítil na rameni ruku a otočil se. Za ním stál Macros a nakláněl hlavu. Pug políbil Katalu a špitl: "Hned jsem zpátky."

Katala přikývla a přitiskla k sobě své děti. Věděla, že se tentokrát nejedná o prázdná slova. Dívala se za Macrosem, který odváděl Puga a Tomase stranou.

Lyam řekl: "Nyní je cesta otevřená. Dovolíme těm vojákům z laMutské posádky, kteří se chtějí vrátit do rodné země, aby tak učinili, a zbavujeme je všech závazků vůči nám."

Kasumi sklonil hlavu. "Můj pane, je pro mě potěšením oznámit vám, že se většina mužů rozhodla zůstat. Ačkoli je vaše velkodušnost dojímá, stali se již obyvateli Království. Mají tu ženy, rodiny a pouta. Já rovněž setrvám na svém místě."

"Jsme nadšeni, milý Kasumi. Velmi nás to těší."

Tsurané poodešli a Lyam vyhlásil: "Nyní nechť přistoupí Armand de Sevigny, Baldwin de la Troville a Anthony du Masigny."

Tři muži vystoupili z řady a poklonili se. "Poklekněte," přikázal Lyam a trojice se před králem sklonila.

"Anthony du Masigny, tímto ti navracím tvé tituly a pozemky v baronátu Calry, jež ti byly odebrány, když jsi

byl vyslán na sever, a přidávám k nim tituly a pozemky, které kdysi náležely Baldwinu de la Trovillemu. Jsme spokojeni s vašimi službami, Baldwine de la Troville, a potřebujeme vás. Předali jsme váš úřad panoše z Marlsboroughu du Masignymu, máme však pro vás jiný. Přijmete místo velitele naší posádky ve Skalním Hradu?"

De la Troville odpověděl: "Ano, pane, ačkoli bych s vaším laskavým svolením tu a tam rád strávil zimu na jihu."

Z hrdel přítomných se vydral zvučný smích a Lyam pokývl. "Máte mé svolení, neboť vám rovněž udělujeme tituly, jež dříve vlastnil Armand de Sevigny. Povstaňte, Baldwine, barone ze Skalního Hradu a z Glydenholtu." Podíval se na Armanda de Sevignyho. "S vámi máme také své plány, příteli. Nechť přivedou bývalého vévodu z Bas-Tyry." Objevili se strážci v královských barvách a napůl vedli a napůl nesli Guye du Bas-Tyru ze stanu, kde se společně s Amosem Traskem zotavoval.

Když se Guy zastavil vedle klečícího Armanda, král pravil: "Guyi du Bas-Tyro, byl jste prohlášen za zrádce a potrestán doživotním vyhnanstvím. Návrat do Království vás měl stát krk. Chápeme, že jste neměl příliš na výběr, když jste se přesto rozhodl vrátit." Ohlédl se po Aruthovi, jenž se smutně usmíval. "Tímto rušíme váš trest. Nyní ještě zbývá otázka titulu. Předáváme úřad vévody z Bas-Tyry muži, jehož náš bratr Arutha považuje za nejvhodnějšího uchazeče. Armande de Sevigny, tímto vám udělujeme postavení pána vévodství Bas-Tyry, se všemi právy a povinnostmi k tomu přináležejícími. Povstaňte, vévodo Armande de Sevigny."

Lyam upřel pohled na Guye. "Domníváme se, že vás dokážeme zaměstnat i bez vašeho dědičného úřadu. Poklekněte." Armand Guye podepřel, aby si mohl kleknout. "Guyi du Bas-Tyro, za váš upřímný zájem o

blaho Království bez ohledu na to, že vás vypudilo ze své náruče, a za vaši odvahu při bránění Armengaru i této země, vám nabízíme místo prvního královského rádce. Přijímáte?"

Guy vyvalil oči a potom se rozesmál. "To je velkolepý žert, Lyame. Váš otec se musí obracet v hrobě. Ano, přijímám."

Král potřásl hlavou a usmál se při vzpomínce na otce. "Nikoli, domníváme se, že rozumí. Povstaňte, Guyi, vévodo z Rillanonu."

Potom Lyam vyhlásil: "Baru Hadati." Baru opustil místo vedle Laurieho, Martina a Briany a poklekl před králem. "Vaše statečnost nemá obdoby, prokázal jste ji ve výjimečné míře, když jste zabil peklomora Murada a když jste doprovázel mého bratra Martina a vévodu Laurieho přes hory, abyste nám přinesli zprávy o Murmandamově tažení. Dlouho a snažně jsme přemýšleli nad vaší odměnou, jsme však bezradní. Co můžeme učinit, abychom projevili vděk za vaše služby?"

"Veličenstvo," promluvil Baru, "nežádám odměnu. Do Yabonu přišlo mnoho mých lidí, a pokud smím, rád bych se mezi nimi usadil a našel nový domov."

"Pak máte naše požehnání, a kdybyste potřeboval cokoli, co je v naší moci vám poskytnout, třeba pro usnadnění stěhování vašeho lidu, stačí požádat."

Baru vstal a vrátil se k přátelům, kteří se široce usmívali. Baru opět nalezl domov a smysl života.

Byly rozděleny i další odměny a dvorní záležitosti se táhly donekonečna. Arutha se držel stranou, přál si, aby tu s ním mohla stát Anita. Věděl však, že jej od ní dělí jen několik dní cesty. V dáli zahlédl Macrose hovořícího s Pugem a s Tomasem. Tři postavy se rýsovaly na pozadí končícího dne. Arutha si unaveně povzdechl a podivil se, čím se tak mohou zaobírat.

"Tak to tedy chápeš," prohlásil Macros.

"Ano," odpověděl Pug, "ale i tak je to těžké." Nemusel mluvit dál. V době, kdy byl s Macrosem spojen, získal v plné míře jeho znalosti. Nyní se mu rovnal mocí a blížil se mu vědomostmi. Přesto si uvědomoval, že mu teď, když poznal jeho osud, bude mág chybět.

"Všechno jednou končí, Pugu. Můj čas na tomto světě vypršel. S odchodem Valherů se mi vrátila má moc. Musím se vydat jinam. Gathis mě doprovodí a o ostatní na ostrově je postaráno, takže mě tu již nic nedrží. Musím pokračovat stále dopředu, právě tak jako ty musíš zůstat zde. Přijdou králové, kteří budou potřebovat radu, chlapci, jež je nutno učit, starci, s nimiž je třeba se přít, války, kterým musíme zabránit, a války, které musíme svést." Povzdechl si, jako by znovu zatoužil po konečné úlevě. Potom jeho tón nabyl lehčího přídechu. "Ale aspoň to není nuda. Nikdy. Dohlédni na to, aby se král dověděl, co jsme vykonali." Upřel oči na Tomase. Člověk proměněný ve Valherua vypadal od závěrečné bitvy jinak a Macros jej tiše oslovil. "Tomasi, konečně se k vám navracejí eldaři, jejich dobrovolné vyhnanství v Elvardeinu končí. Tvá královna bude potřebovat pomoc při vládě novému Elvandaru. Vyhledají vás mnozí rudomoři, když teď vědí, že Elvandar existuje, a také zjistíte, že stoupne počet Návratů, řekl bych. Vliv Valherů je omezený a vábení Temné stezky by mělo slábnout. Přinejmenším v to můžeme doufat. Hledej i uvnitř sebe, Tomasi, protože možná shledáš, že velká část tvé síly zmizela s těmi, kteří bývali Ashen-Shugarovými bratry. Stále patříš k nejmocnějším smrtelníkům, ale být tebou, nepokoušel bych se ovládnout draky. Mohl by ses dočkat nepříjemného překvapení."

Tomas přisvědčil. "Cítil jsem, že se měním... nakonec." Od bitvy s Draken-Korinem vypadal zaražený. "Jsem znovu smrtelný?"

Macros kývl. "To jsi byl vždycky. Moc Valherů tě přetvořila a ony změny jsou nezvratné, ale nikdy jsi nebyl nesmrtelný. Jen jsi k tomu měl blízko. Ale nestrachuj se, získal jsi mnoho z odkazu Valherů. Prožiješ po boku své královny dlouhý život, aspoň tak dlouhý, jak osud elfům dovoluje." Při těchto slovech se Tomas znatelně upokojil.

"Buďte stále bdělí, oba dva, protože Pantathiané strávili staletí plánováním a přípravami tohoto podvodu. Podařilo se jim neuvěřitelně propracované spiknutí. Ale síly, které poskytli tomu, jenž představoval Murmandama, nebyly žádnými kejklířskými kousky. On měl moc. K tomu, aby stvořili někoho takového a získali a ovlivnili srdce tak temné rasy, jakou jsou peklomoři, bylo zapotřebí mnoho. Třeba se z hadích lidí bez působení Valherů přes propast prostoru i času stanou obyčejní tvorové, přerodí se v pouhý další inteligentní druh."

Zahleděl se do dálky. "Ale možná ne. Dávejte si na ně pozor."

Pug se tiše ozval: "Macrosi... na konci jsem si byl jist, že jsme prohráli."

Macros se tajemně usmál. "Já také. Snad Valherům zabránil využít Kamene života v plném rozsahu Tomasův meč. Nevím. Trhlina byla otevřena a umožnila Dračím hordám vstoupit, ale..." Oči starého mága se leskly dojetím. "V poslední chvíli se stal jakýsi div." Sklopil zrak. "Jako by se samotná podstata života, duše všech, kdo přebývají na tomto světě, spojily a postavily se Valherům na odpor. Moc Kamene života nám pomohla, namísto aby nás zničila. Právě z něj jsem nakonec vzal sílu. On zneškodnil Dračí hordy a Vládce děsů a uzavřel trhlinu. On nás všechny zachránil a udržel při životě." Znovu se usmál.

"Měl bys o Kameni života opatrně zjistit vše, co se zjistit dá. Jedná se o větší zázrak, než kdokoli z nás předpokládal."

Macros se na chvilku odmlčel a potom pohlédl na Puga. "Zvláštním způsobem jsi mi synem víc než kdokoli, koho jsem tak za předlouhá léta nazýval. Přinejmenším jsi mým dědicem, převzal jsi veškeré mé magické schopnosti a znalosti, které jsem nasbíral od příchodu na Midkemii. Poslední truhla s knihami a svitky, kterou uchovávám na svém ostrově, brzy dorazí do Hvězdna. Doporučuji ti, abys to před Kulganem a Hochopepou utajil do té doby, než si je sám prohlédneš. Některé se vymykají chápání všech na tomto světě, s výjimkou tebe, a v našem neobvyklém povolání nás může následovat kdokoli. Vychovej své následovníky dobře, Pugu. Učiň je mocnými, ale zároveň milujícími a šlechetnými muži a ženami." Odmlčel se a spatřil před sebou chlapce, kteří vyrostli v muže, tytéž, které před dvanácti lety začal v Crydee formovat, aby spasili tento svět, a nejen to. Nakonec ze sebe vypravil: "Využil jsem vás oba, občas i neurvale. Ale v celku se to ukázalo nezbytným. Ať jste si už vytrpěli jakoukoli bolest, všeobecný prospěch ji bohatě vyvážil, alespoň bych si to rád myslel. Dosáhli jste víc než naplnění chlapeckých snů. Stali jste se opatrovateli Midkemie. Máte veškeré mé požehnání, které vám mohu nabídnout." Hlas se mu zadrhl a oči se mu vlhce zaleskly. "Sbohem a děkuji vám." Odstoupil od nich a pak se zvolna otočil. Ani Pug, ani Tomas nebyli schopni se s ním rozloučit. Macros vykročil na západ ke sklánějícímu se slunci. Nejenže se vzdaloval od obou mužů, ale při prvním kroku jako by zprůsvitněl. S každou další šlépějí se vytrácel a zanedlouho vypadal už jen jako mlha, potom slabý opar. Znenadání byl pryč.

Sledovali, jak odchází, a nějakou dobu nemluvili. Poté Tomas nahlas zauvažoval: "Pozná někdy klid, co myslíš?"

Pug pokrčil rameny. "Nevím. Snad jednoho dne nalezne své Svaté ostrovy."

Znovu utichli a teprve po dlouhé chvíli se vrátili ke královskému pavilonu.

Oslavy byly v plném proudu. Martin a Briana oznámili ke všeobecné radosti své zásnuby. Všichni se veselili a užívali si prostého potěšení ze skutečnosti, že jsou naživu. Arutha, Lyam, Pug a Tomas se proplétali sutí, jež bývala Sethanonem. Obyvatelé se přestěhovali do nejméně poničené západní čtvrti, která byla daleko od místa, kudy procházeli. Přesto se pohybovali opatrně, aby je nikdo nezahlédl.

Tomas je vedl velkou prasklinou pod troskami pevnosti k čemusi, co připomínalo vstup do jeskyně. "Tady," podotkl, "se otevřela průrva táhnoucí se dolů do středu starobylého města. Jděte opatrně."

Pomalu sestupovali prostorem matně osvětleným Pugovou magií a zakrátko se ocitli v sále. Pug mávl rukou a rozlil se jasnější svit. Tomas pokynul králi, aby přistoupil. Ze stínů se vynořily postavy a Arutha tasil meč.

Ve tmě promluvil ženský hlas: "Odlož svou zbraň, princi Království."

Tomas přikývl a Arutha zasunul mystický meč zpět do pochvy. Z šera vystoupila obrovitá postava, jejíž tělo se třpytilo myriádami lesklých plošek. Byl to drak, jakého dosud nikdo nespatřil, protože na místě kdysi zlatých šupin se leskly tisíce drahokamů. S každým pohybem se přes mohutný trup přelila překrásná duha.

"Kdo jsi?" zeptal se král klidně.

"Jsem orákulum Aalů," odvětil jemný hlas, vycházející z dračích úst.

"Uzavřeli jsme dohodu," vysvětlil Pug. "Potřebovali jsme jí najít vhodné tělo."

Tomas doplnil: "Ryath ztratila vědomí, její duše zanikla pod dotekem Vládce děsů. Tělo však stále žilo, i když bylo silně poškozené a potácelo se na hranici mezi životem a smrtí. Macros je uzdravil, nahradil zničené šupiny novými, které vytvořil z drahokamů z pokladu, jenž zde byl ukrytý. Použil přitom jakéhosi podivuhodného působení Kamene života. Pomocí schopností, jež se mu vrátily, sem přenesl orákulum i její služebníky. Nyní bude dlít v opuštěné mysli."

"Je to skvělé tělo," připustila věštírna. "Bude žít mnoho století. A vládne velkou silou."

"A," dodal Pug, "zůstane navždy strážcem Kamene života. Protože kdyby s ním chtěl někdo naložit špatně, zemřela by společně se všemi tvory na planetě. Dokud nenajdeme způsob, jak se vypořádat s Pantathiany, stále hrozí nebezpečí, že by se Valheru mohli vrátit."

Lyam si prohlížel Kámen života. Bledá zelená záře slabě žhnula a zdálo se, že pulsuje vřelým vnitřním světlem. Ze středu drahokamu stále trčel Tomasův zlatý meč. "Nevíme, jestli síla kamene Dračí hordy zničila, nebo je pouze spoutala," prohlásil Pug. "Dokonce ani magie, kterou jsem získal od Macrose, není s to proniknout všechna tajemství. Bojíme se Tomasův meč vyjmout, nemuselo by se stát nic, nebo by se mohlo uvolnit vše, co je ukryto uvnitř."

Lyam se zachvěl. Po všem, co slyšel, si ve srovnání se silou Kamene připadal bezmocný. Přiblížil se k němu a pomalu natáhl dlaň. Kámen byl na dotek teplý a spojení jej naplnilo mírným uvolněným štěstím. Drahokam vyzařoval pocit patřičnosti, správnosti. Král se otočil k obrovité postavě třpytivého draka. "Nemám námitek proti vašim službám, paní." Zamyslel se a potom řekl Aruthovi: "Rozšiř nějaké pověsti o tom, že je město prokleté. Malý statečný Hrblak je po smrti a nemá dědice, který by jeho titul převzal. Odstěhuji zbytek obyvatelstva a vyplatím jim

odškodné. Město je tak jako tak napůl zničené. Vylidníme je a orákulum nebude nikdo rušit. Měli bychom jít, jinak si naší nepřítomnosti někdo všimne a bude nás hledat." Podíval se na draka. "Paní, přeji vám štěstí v novém úřadě. Budete-li cokoli potřebovat, pošlete vzkaz, magickou nebo obyčejnou cestou. Vynasnažím se vaše přání vyplnit. Pravdu o vás poznáme jedině my čtyři a můj bratr Martin a od této chvíle až na věky se o ni budeme dělit pouze s našimi dědici."

"Jste velkorysý, Veličenstvo," přijalo jeho nabídku orákulum.

Tomas je vedl z jeskyně na zemský povrch.

Arutha vešel do svého stanu a polekalo jej, když ve své posteli objevil spícího Jimmyho. Jemně s ním zatřásl. "Co to má znamenat? Myslel jsem, že ti přidělili stan."

Jimmy k princi vzhlédl se špatně skrývanou rozmrzelostí. "To kvůli Lockymu. Celé zatracené město je vzhůru nohama a on si najde další děvče. Začínám si zvykat. Minulou noc jsem spal na zemi. Chtěl jsem si jen trochu zdřímnout. Půjdu jinam."

Arutha se zasmál a zatlačil mladíka zpět do přikrývek. "Zůstaň tady. V královském stanu jsou i jiná lůžka. Lyam měl dnes večer plné ruce práce s rozdáváním odměn, zatímco ty jsi spal a Locky... nu, dělal, co dělal. V tom všem zmatku jsem vás dva přehlédl. Čím bych se měl odvděčit dvěma malým darebákům?"

Jimmy se zazubil. "Udělej z Lockyho staršího panoše a já se vrátím k poklidnému životu zloděje." Zívl. "Právě teď mě nenapadá vůbec nic, kromě toho, že bych chtěl týden spát."

Arutha se usmál. "Dobrá. Prospi se. Já na něco přijdu." Opustil Jimmyho a kráčel zpět k Lyamovu stanu.

Když se blížil k jeho vchodu, v oblacích prachu přikodrcal kočár s královskou korunkou, doprovázený hlaholem trumpet a křikem. Rychle z něj vystoupila Anita s Carline. Arutha se zatvářil užasle a manželka a sestra se k němu rozběhly, aby ho objaly a políbily. "Co se to děje?"

"Následovaly jsme Lyama," vyhrkla uplakaná Anita. "Nemohly jsme čekat v Rillanonu, když jsme chtěly zjistit, jestli jsi ty a Laurie ještě naživu. Jakmile nás dostihly zprávy, že jste v pořádku, sebraly jsme se a spěchaly sem."

Arutha ji objal, zatímco Carline naslouchala zpěvu. Po chvilce podotkla: "Buď je to nějaký zamilovaný slavík, nebo můj muž zapomíná, že je vévodou." Ještě jednou políbila Aruthu na tvář a sdělila mu: "Budeš znovu strýčkem."

Arutha se rozesmál a objal svou sestru. "Hodně štěstí a lásky, Carline. Ano, je to Laurie. On a Baru dnes dorazili s Vandrosem."

Usmála se. "Nu, myslím, že mu jdu znovu přidat pár šedivých vlasů."

Arutha nechápal. "Co myslí tím 'znovu'?"

Anita zvrátila hlavu a pohlédla svému manželovi do obličeje. "Královna bude mít dítě – vyhlásila to v době, kdy jsi byl pryč – a otec Tully posílá Lyamovi zprávu, že to podle všeho bude princ. Tully tvrdí, že je na cestování moc starý, ale za všechny se modlí."

Arutha se zazubil. "Takže brzy přestanu být dědicem."

"Moc brzy ne, dítě se narodí až za čtyři měsíce."

Radostný jásot zevnitř jim prozradil, že se Carline podělila s manželem o novinu o svém těhotenství, a další, když předala Tullyho vzkaz.

Anita se k Aruthovi přivinula a zašeptala: "Tvoji synové jsou zdraví a rostou. Chybí jim jejich otec, stejně jako mně. Můžeme se odsud vytratit?"

Arutha se zasmál. "Jakmile se ukážeme. Ale musel jsem postoupit svůj stan Jimmymu. Vypadá to, že si Locky vypěstoval milostnou povahu a Jimmy neměl kde spát. Takže budeme muset vzít za vděk některým ze stanů pro hosty." Vešel se ženou do velkého přístřešku a shromáždění šlechtici povstali, aby uvítali prince a princeznu z Krondoru.

Keshanský velvyslanec, lord HazaraChán, se uklonil a Arutha natáhl pravici. "Děkuji vám, Abdure." Představil Anitu Hokanuovi a znovu vyjádřil své díky. Dolgan hovořil s Galainem. Arutha Dolganovi blahopřál k dosednutí na trůn západních trpaslíků. Dolgan na něj mrkl a usmál se. Potom všichni utichli, protože Laurie začal hrát.

Napjatě naslouchali Laurieho zpěvu; byla to smutná píseň, přestože o hrdinství, balada, kterou složil k poctě přítele Roalda. Vyprávěla o Laurieho bolesti nad jeho odchodem, ale končila triumfálním durovým akordem, po němž ještě následovala bláznivá drobná coda, která všechny, již Roalda znávali, rozesmála, neboť mistrovským způsobem zachytila jeho rozpustilost.

Potom k Aruthovi přistoupili Gardan a Volney a hrabě z Landrethu se osmělil: "Můžeme s vámi chvilku mluvit, Výsosti?"

Anita naznačila, že jí to nevadí, a Arutha se nechal dvěma muži, kteří za jeho nepřítomnosti vládli, odvést do vedlejší místnosti. Na lůžku spočívala statná postava a Arutha zvedl prst k ústům, aby byli potichu.

Gardan natáhl krk a zašeptal: "Amos Trask?"

Arutha tiše poznamenal: "To je dlouhý příběh a vyprávění nechám raději na něm. Nikdy by mi neodpustil, kdybych to neudělal. Nu, co máte na srdci?"

Volney polohlasně spustil: "Výsosti, chtěl bych se vrátit do Landrethu. Po vaší domnělé smrti se město proměnilo v krysí díru. Je nad lidské síly je spravovat. Činil jsem se tři roky, ale už toho mám dost. Chci domů."

Arutha zavrtěl hlavou. "Nemohu vás postrádat, Volney." Zavalitý hrabě zvýšil hlas a Arutha jej umlčel. "Podívejte, brzy budeme mít v Krondoru nového prince, takže budeme potřebovat poručníka."

Volney vyhrkl: "Nepřichází v úvahu. To je závazek na osmnáct let. Já odmítám."

Arutha se otočil na Gardana, který se šklebil a zvedl ruce. "Nedívej se na mě. Lyam mi slíbil, že se mohu vrátit do Crydee s Martinem a jeho paní. Mistrem šermířem je Karel, tudíž nechám vojančení na synovi. Hodlám strávit zbytek svých dnů rybařením na útesech u majáku. Zanedlouho budeš potřebovat nového rytíře-maršálka."

Arutha zaklel. "To znamená, že jestli někoho nenajdu, Lyam mě jmenuje vévodou z Krondoru a rytířem-maršálkem zároveň. Chystám se jej přimět k tomu, aby mi dal nějaké malé hrabství, třeba Strkov, a už nikdy odtamtud nevytáhnu paty." V tichosti horečně přemýšlel a po chvíli pravil: "Chci od vás obou ještě deset let."

"V žádném případě!" Volneyho hlas zněl čím dál tím pobouřeněji. "Jsem ochoten zůstat rok, abych pomohl svému nástupci převzít úřad, ale ani o minutu déle."

Arutha přimhouřil oči. "Tak šest, šest let od každého z vás. Pokud budete souhlasit, můžete se potom uchýlit do Landrethu a ty, Gardane, do Crydee. Jestli ne, najdu způsob, jak vás zahrnout potížemi."

Gardan se zasmál. "Už mám Lyamovo svolení, Arutho."

Všiml si, že princův hněv narůstá a couvl. "Ale jestli zůstane Volney, setrvám ještě rok – no dobrá, dva, ale ne víc, dokud se vše neusadí."

V Aruthových očích zaplálo téměř ďábelské světýlko. Zadíval se na Gardana. "Budeme hledat nového velvyslance pro tsuranský dvůr, když je teď trhlina otevřená." Pak se obrátil na Volneyho. "A dalšího velvyslance pro Velkou Kesh."

Oba muži si vyměnili pohledy a Volney ostrým šeptem odsekl: "Ať je po vašem, vyděrači, tři roky. Co budeme celou tu dobu dělat?"

Aruthovi se po tváři rozlil typický křivý poloúsměv. "Chci, abyste osobně vzal do svých rukou Jimmyho a Lockyho výchovu, Volney. Naučíte je o správě principátu všechno, co víte. Zavalte je prací, až se pod ní budou prohýbat, a pak jim ještě přidejte. Chci ty dva nespoutané darebáky využít k dobrému účelu. Udělejte z nich ty nejlepší úředníky.

Gardane, když se zrovna nebudou v kanceláři učit vládnout, vycvič z nich vojáky. Ten mladý zločinec mě před rokem požádal o odměnu a teď mi musí předvést, že si ji opravdu zaslouží. A jeho přítel je příliš schopný na to, aby se vrátil do Konce Světa. Locky je ze sourozenců nejmladší, takže by tam jen zbůhdarma mrhal časem. Až budete vy dva pryč, uvolní se místo vévody a rytíře-maršálka, a až odejdu i já, bude moci zastávat úřad princova poručníka. Protřelý kancléř mu bude k užitku. To znamená, že v příštích čtyřech letech nesmí promarnit ani pět minut."

"Čtyři roky!" zvolal Gardan. "Dohodli jsme se na třech!"

Z lůžka se ozvalo zachechtání a povzdech. "Arutho, ty máš podivné představy o odměnách," neudržel se Amos. "Co způsobilo tak ošklivé hnutí tvé mysli?"

Arutha se nepokrytě zašklebil. "Odpočiň si, admirále."

Amos ztěžka dopadl zpět na pryčnu. "Ach, Arutho, ty opravdu vždycky zkazíš každou zábavu."